Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Digterværker.
Alternativ titel | Alternative title:	Digterværker.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 17-18
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-18 i 9 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05707 3

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

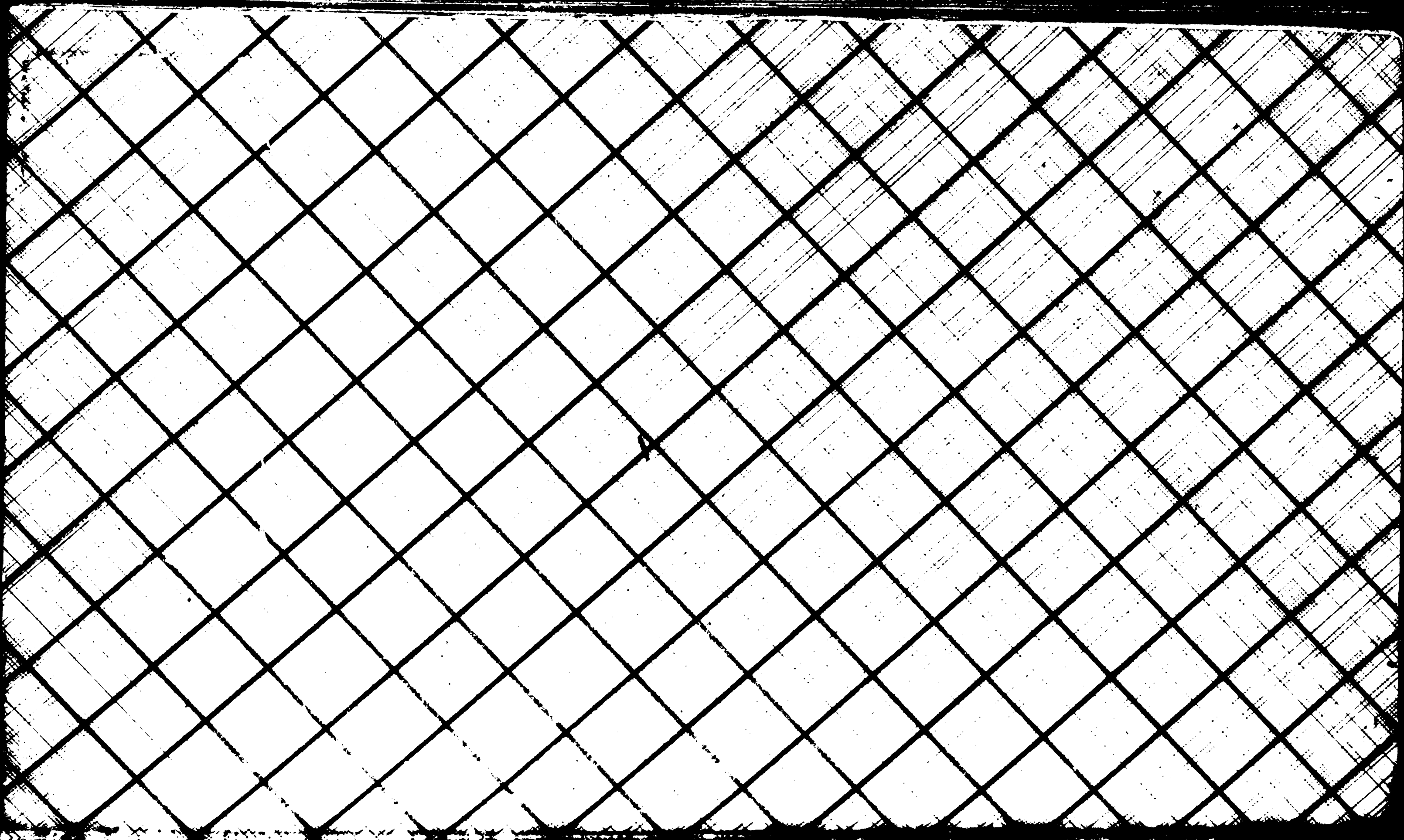

Oehlenschlägers

samlede Værker.

Sex og tyvende Bind.

Ballader, Romancer og poetiske Fortællinger.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Triers Officin.

1846.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Syttende Bind.

Ballader, Romancer og poetiske Fortællinger.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Triers Officin.

1846.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Sivald og Thora 7
Biergtrolden 10
Haken Jarl 20
Skattegraveren 24
Løveridderen 27
Fiskeren 34
Kongen i Leire 35
Ellehøien 36
Spilleren 39
Jurabierget 42
Skøiteløberen 44
Valravnen 46
Harvespilleren ved Posthuset 58
Rosmer Havmand 62

Side.

Uffe hin Spage 74
Knud den Store 90
Ridderspøgelset 93
Kæmpen Cometes 98
Eventyret i den fremmede Stad 100
Agnete 103
Ellekongen 106
Sigrid med Sløret 107
Harald Hildetand 130
Rosentræerne 138
Den hemmelige Røst 142
Ekerkirken 146
De tvende Kirketaarne 153
Ægirs Gave 158
Tidens Perspectiv 165
Augustinus 167
Daniel Ranzau 171
Børnene i Maanen 172
William Shakespeare 175
Den selsomme Jordefærd 180
Jisposten 186
Ridderen ved Kulsvierhytten 189
Kæmpebegravelsen 192
Peblingesøen 201
Bissekræmmeren 204
Herlufsholms Skole 208

Side.

Storken 213
Giotto 219
Mikel Angelo 221
Richard den Uforfærdede 226
Manden i Brønden 228
Hesteskoen 231
Paradiset og Feen 233
Fyrstinden med den lange Næse 250
Portnerindens Tilbagekomst 258
Knuds-Kirken i Odense 265
Aftenvandring i Fyen 271
Sø-Trommeslageren 276
Barndomsveninden 278
Eventyret paa Slottet 280
Billedhuggeren 282
Sønderborgsslot 285
Absalons Grav 290
Valdemar Atterdag og Tøvelilden 293
Gaven 296
Halfdan Svartes Grav 298
Norderhaugs Præstegaard 299
Sanct Olafs Jertegn 301
Iwan Wasiliewitcz 304
De tre Tegn i Skoven 307
Juvelhandleren 321
De to Revere 323

Side.

Tanhuſer i Venusbierget 327
Götz von Berlichingen og Smeden 338
Stimanden 343
Sangeren 345
De forſkiellige Vaabner 347
Frands Drake 349
Sangeren ved Ærcporten 352

Ballader, Romancer

og

poetiske Fortællinger.

Sivald og Thora.

Fra Thoras elskovsfulde Bryst
Sleed Sivald sig med grusom Latter;
Forgieves bæved hendes Røst,
Forgieves græd Naturens Datter.

Kold ilte han til fremmed Land,
For ei at høre hendes Stemme.
Der kiøbte Trællen Adelstand;
Hans Ruus ham lærte Thora glemme.

Ti Aar, — saa har han ødslet hen
Sit Guld, og Sundheds Rosenkinder.
Nu staaer han fattig, syg igien.
Med Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af dybe Nag,
Samvittigheden Hiertet brænder;
Han hende seer, ved Nat, ved Dag,
At vinke med de matte Hænder.

Et betlet Brød indsvøber han;
Med Tiggerstav, med revne Klæder,
Han vandrer til det Fædreland,
Som saae hans Ungdoms vilde Glæder.

Ved Midnat giennem Storm og Regn
Han skynder sig med bange Tanker.
Nu kiender han sin Barndomsegn,
Og ængsteligt hans Hierte banker.

I Taushed laa den hele By,
Hver Dør er lukt, forgieves beder
Han fordums Venner om et Ly,
Bortvist kun med Foragt og Eder.

Afmægtig kold han slæber sig
Til Kirkens Bænk, for der at hvile.
Da svimler han saa underlig,
Og Angst ham hindrer i at ile.

Han finder Porten aaben staae,
Han seer et Lys ved Muren lue;
Han gyser, frygter for at gaae,
Og stirrer bleg til Himlens Bue.

Dog — Skiebnen vinker, han gaaer ind,
Han seer et Lys i Lygten brænde.
En Graver sang med roligt Sind:
Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Og grov en Grav, alt mens han sang,
Og kasted Knokler op, skiøndt ene,
Endskiøndt det fælt i Benet klang,
Henraslet over Gravens Stene.

„O rædselfuld er dog din Tid!
Hvor kan Du, uden at forsage
Ved Midnats gyselige Tid
De Dødes Fred saa kold forjage?"

„Til denne Færd jeg længst er vant.
Nu kiende vi alt her hverandre;
Før blev jeg bange, det er sandt,
Naar jeg saae Spøgelserne vandre.

Jeg ei forstyrrer Nogens Fred.
For mig den Døde slumrer rolig,
Paa Havets Bund, paa Rettersted,
I Muld, i prægtig Marmorbolig.

Kun her paa Livets skumle Vei
Kan Ondskab deres Fred forjage.
I Jord er Fred, paa Jorden ei.
Vel den, som ei har meer tilbage!"

„Hvem, spurgte Sivald, jordes her
Ved skumle Beenhuus?" „I ham kiender,
Lød Svaret, „det den Morder er,
Som forekom sin Bøddels Hænder.

Men Jorden her er stenet, haard,
Her har ei været gravet længe;
Der svundet er en halv Snees Aar,
Fra sidst her redtes Døde Senge.

Det var en Pige med sit Barn;
Fortvivlet tog hun sig af Dage,
Da Faderen, et nedrigt Skarn
Løb bort og spotted hendes Klage!"

Bleeg Sivald stod som Grävens Steen.
„Hvad heed hun?“ skielved mat hans Stemme.
„Hun hedde Thora! hendes Been
Jeg kaster her af Gravens Giemme.“

Huult Thoras Hierneskal henklang,
Og nu et Been, nu eet! nu atter!
Kold Sved fra Sivalds Pande sprang;
Bag Muren hørtes Skoggerlatter.

Hans Hoved tumled mod en Steen,
Hans Blod de blege Vægge malte.
Tre Draaber faldt paa Thoras Been,
Tolv Klokken slog og Hanen galte.

Forgieves kalkes skumle Muur,
Blodblomsten stedse sig forynger.
Ved Midnat stygge Dødninguhr
Om Hævnens visse Time synger.

Biergtrolden.

See Nordlys lue
Med røde Flammer,
Paa sorten Bue.
Hør Storme brage!
Granestammer
Bugnende knage.

Niords Sønner sig hæve;
Sneefunker, Stierner
Bleglyse bæve;
Og intet værner
For Stormens Vælde
Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide,
Fortvivlet ene,
Ved Midnatstide,
Blandt Krat og Grene,
Vildfaret vanker
I Nattens Taage,
Med bange Tanker,
Hvor Aander vaage.

Nu Stormen standser,
Ei Graanerne brage;
Men Stenene knage.
Fieldets Pandser
Hvinende bristes,
Og grim og bister
Af mørken Hule
En Fin sig hæver,
Saa det natlige Thule
Sukkende bæver.

„Hvo tør sig vove
I mørke Nætter
Til sorte Skove?
Hvor høie Jetter,
Naar Hanen galer,
I Mørket suse,
Lig uhyre Hvaler
Under Jishavet bruse;

Naar Urnen bæver
I Dødningstunden;
Naar Aanden sig hæver;
Naar Ulven i Lunden
Offerne sluge,
Naar gamle Drager
I Mulmet ruge;
Naar Samvittighed nager,
Naar Uskyldige græde,
Naar Morderen antaster,
Og Natten sit Klæde
Over Bloddampen kaster?"

Med blodrødt Die
Fra skumle Pande,
Han speider nøie
Blandt Granevrimlen;
Overalt han skuer,
Kun ei til Himlen,
Hvor Nordlyset luer.

Med lumske Blikke
Han frem sig bryder
Af Krattets Bugter,
Med lodne Fod.
„Mig lyster at drikke!"
Saa Stemmen lyder,
„Jeg lugter, jeg lugter
Menneskeblod!"

Og til den zittrende
Mø han haster.
Hans Die knittrende
Vredeligt kaster

Et Blik paa den Hulde;
Men ſtrax det mildes,
Ved hendes Tække
Det ſnart formildes.
Og Vellyſtluer
Af Søvn ſig vække;
De brænde fulde;
Men Svanhild gruer.

„Frygt ei du Bolde!"
Saa ſledſk han taler.
„Over alle Trolde
Jeg ſtrængt befaler.
Følg i min Hule,
Hvor hundred Dværge
Smedde Ringene gule,
Samt Jetteværge.
Hvor Guld hin røde,
Fra Fieldets Aarer,
Dig ſtraaler imøde,
Glem dine Taarer!"

„O ſtærke Jette,
Hvis Kraft du eier,
Da viis din Vælde
Ved Dydens Seier!
Og dræb min Smerte,
Og bring mig Arme
Til Haralds Hierte.
Dæmp Nattens Harme!
Os Mulm adſkilled;
Som jeg den Bolde
Nu gaaer forvildet
Blandt Mørkets Trolde."

„Jeg eier Skatte!
Det skal du sande.
I Guld vil jeg fatte
Din Haralds Pande.
Deraf vi ville
Vort Fæstensøl drikke,
Alt efter gamle
Biergtroldeskikke."

Ung Svanhild blegner
Og skielver saare;
Til Jorden hun segner,
Med tunge Taare.
Med nedrig Skulen
Og grinende Læber,
Han ned i Hulen
Den Blege slæber.

Hun skiælver, vakler,
Og Angsten stiger.
I mørke Gange
Det selsomt toner.
Hun hører Sange
Af Kæmpekoner.
Og see, med Fakler
Ti skiønne Piger
Sig nærme blide,
Guldlokte, hvide.
Hver yndigt smiler,
Bort Mørket iler.

Og stolt sig løfter
Loftet i Sale;
I Klippeløfter
Rubiner prale.

Og Guldet glimter
I Fieldets Side,
Og Sølvet skimter
I Marmor hvide.

Og Lyset flammer
Og Mørket viger,
Og i et Kammer
Tre Ellepiger
En Klædning væve,
Saa riig og prægtig,
Af Guld saa vægtig.
Men Svanhild maa bæve.

„See, raaber Jetten,
Dit Bryllups Klæde.
Glem ham paa Sletten!
Hvor kan du græde?
Snart er den færdig.
Saa lad os ile!
Du er mig værdig;
Følg med til Hvile!

Hvor Roserne dufte,
Hvor Harperne lyde,
Hvor Vindene luste,
Der skal du pryde
Det stolte Leie.
Mit Hierte raser!
Jeg vil dig eie,
Trods alle Aser."

Hvad Vælde bruser?
Hvad rædsomt Bulder?

See Lynild suser,
Hør Torden rulder!
Og Stormen skriger
Og hylende viger,
Bort Natten iler
Og Solen smiler.

Fra Himlens Bue
Ved Hlidskialfs Lue
Saae Asa Odin
Den Banges Taare.
Han greb sit Kongespir,
Ynktes saare;
Og raabte: „Aukathor!
Tag din Hammer;
Fæld Nattens Mørke,
Med Dagens Flammer.
Nedstyrt din Fiende,
Og kiøl min Harme!
Frels ham og hende,
I Guddoms Arme!“

Og Thor adlyder.
Ha blegn Uhyre!
Med sine Bukke
Han Skyen bryder;
Og Tønnerne sthre
Mod Uskylds Sukke.

Da seer han Harald
Bag Granestammer,
At søge Svanhild
Med Elskovs Jammer.
Hans Hierte bæver,
Hans Die flammer,

Hans Røst sig hæver:
„Hvor er du Svanhild?
O svar mig Svanhild!“
Forgieves raaber,
Forgieves haaber
Midnattens Vandrer!

„Der er min Hammer!
Red selv din Pige!
Naar vist den rammer,
Maa Livet vige.
Gak ned i Hulen,
Hvor Steen sig hvælve,
I Røverkulen.
Men ei du skiælve!

Naar Hiertet bæver
Og frygtsomt bruser,
Mislner sig hæver
Og Panden knuser.
Hammeren kræver,
Af roligt Mod,
At farves i Troldenes
Hierteblod!“

„Tak! raaber Harald,
Min Harm jeg kislner.“
Og rask han griber
Den store Mislner,
Og modigt iler
Hen til de Steder,
Hvor Trolden hviler
Og Svanhild græder.

I mørke Gange,
Med fæle Toner,
Han hører Sange
Af Jettekoner.
Og uforfærdet
Han skuer Trolde,
Som slaae med Sværdet
Paa Flinteskiolde,
Hvoraf udspringe
Saa store Gnister,
At stundum Hulen
Sit Mørke mister.

Ham Væggen trænger
Saa skarp og snæver.
Fieldstykket, som hænger
I Loftet, bæver.
Og Blod hin røde,
Af uhævnede Døde,
Fra Sprækkerne rinde.
Lyn ham blinde;
Slangen i Tidsler
Forbi ham hvidsler.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haster,
Han veed den rammer.

Og Lynet luer
Med blodige Flammer.
Og i et Kammer
Hvor Mørket svinder,

Han atter ſkuer
Tre Jetteqvinder.
Uden Been i Ryggen,
De krummede bæve,
Paa Jernſtole
De ſpole, væve
Med mavre Arme,
En Bryllupskiole
Af Menneſketarme.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haſter,
Han veed den rammer.

Og Hundeglammen
Bedøver Sangen;
Han gaaer paa Hammen
Af Midgardſlangen.
Men rolig Harald,
Med Gudens Hammer
Til Maalet haſter,
Han veed den rammer.

Og viſt den rammer!

I Klippens Riſter,
Hvor Natten aldrig
Med Dagen ſkifter,
See Jetten bløde!

Men ſee paa Fieldet
I Morgenrøde,

Ved Sølvervældet,
De Elskte smile!
Og armindslynget,
Og favnopklynget,
Til Bielkehuset
I Dalen ile.

Hakon Jarl.

De Nætter ruge saa lange, saa sorte,
Syvstiernen glinter saa mat,
Ud stormer Vinden af Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.
„Vor Tid er forbi!
Snart synke vi!"
Den rasler og styrter den blodige Steen,
Og knuser omliggende Offerbeen.

De gothiske Steenmure kneise
Vemodigt, rødligt i Maaneglands.
I mørkeblaa Luft deres Taarn de reise,
Om Muren Skyggerne svæver i Dands.
Fra lange Blyvindve Straalen iler
Til Alterets Crucifix og smiler:
„Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal de nordlige Klipper og Høie
Sig for din Tornekrone bøie."

Olaf Tryggvason lander i Norge.
Brat ſynger han Meſſer paa hviden Strand.
Fra fierne, ſydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland.
Alt mere den chriſtne Tro ſig udbreder;
Men mægtige Hakon Bønderne leder.
For gamle Tro
I Fædrebo,
De møde Kong Olaf med tapper Ære;
Men Konningen ſplitter de ſamlede Hære.

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
Jarl Hakon ſlagter ſin Søn.
Han drager den rygende Kniv af hans Side,
Synker i Lunden, og giør en Bøn:
„Chriſte! forſtyr ei de ſtraalende Aſer!
Tag dette Offer, mit Hierte raſer,
Og giv os Held!
Forlad vort Field!
Men Uglen flagrer paa Nornens Bryſt
Og tuder med dæmpet, varſlende Røſt.

Korsbannerne hen i Luftſtrømmen velte.
De lyne, de lyner afſted!
Høit opflammer Luren de chriſtne Helte,
Hvor Olaf ſtevner er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundt om lyde Pſalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører ſin Hær.
Foran ham ile de ſeirende Rygter,
Forladte Hakon fnyſer og flygter.

Afſted paa den vrinſkende Ganger han traver.
Ved Gaulaa den ſtandſer, med Skum bedækt.

„Blev alle Normænd end feige Slaver,
„Jeg skiender dog ei min ældgamle Slægt.
Med Taarer sin sidste Ven han dræber,
I Gangerens Blod sin Kiortel klæber.
„Nu troer du mig død,
At mit Blod her flød;
Men Olaf bi! der er Kæmper i Nord,
Og paa min Side stride Tyr og Thor."

Saa knittrende vrede hans Øine skule,
Han iler til grantakte Field,
Og skiuler sig i en skummel Hule,
Med Thormod Karker sin frigivne Træl.
En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
Der sidde de tause, Trællen gyser.
Den ene troer
Ei den andens Ord.
Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid,
Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det hisset i Hulens Mørke,
Og Asa Hermod for Hakon staaer.
„Guderne sætte Lid til din Styrke,
„Giv Olaf Christen sit Banesaar!
Guldtaarer den yndige Freia græder.
Ha skal en sydlig korsfæstet Misdæder
Forstyrre vor Færd?
Op! sving dit Sværd!
Med Olafs Blod vore Stene bestænk!
Da skal du sidde paa Valhals Bænk."

Saa taler Skyggen og brat forsvinder,
Men Trællen vaagner forfærdet op.

„Jesus stod for mig med smilende Kinder
Og pegede paa din blodige Krop!“
„Ha usle Træl! frygt Tordnerens Torden!
Hvi vorder du bleg og svart som Jorden?
Formaster du dig
At forraade mig?“
„Nei!“ gyste Trællen med frygtsomt Sind;
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme.
Da ræddes Karker ved dette Syn.
„Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
Han er dog en Røver, som Norrige skænder.
Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
Til Olaf jeg gaaer,
En Guldkiede faaer!“
Saa hvisker han bleg i sorten Grube,
Og skiælver — og udskiærer Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.
„Her er han! her flygted han hen!“
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe.
Men Olaf skuer med smilende Læbe
Brat for sin Fod
Hakon Jarl i Blod.
„Den ypperste Hedning faldt! jeg er hevnet.
Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet!“

Det ruller i Biergenes fierne Himmel,
Og sagtelig skiælver Hav og Jord.
De gamle Guders kraftige Vrimmel
Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.

Istedet for Lundenes kraftige Minder
Man idel Kirker og Klostre finder.
Kun hist og her
Man fiern og nær
En Høi og en uhyre Kampesteen skuer,
Som minder om Oldtidens slukte Luer.

Skattegraveren.

Mens Vintersneen fyger
Saa gnistrende, saa hvid,
Og medens Stormen stryger
Ad Marken hid og did,
I Bondens tætte Bolig
Ved lunen Arnested,
De leire sig fortrolig
Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
Ved Ovnens muntre Fyr;
Hvad hører man vel heller,
End slige Eventyr?
„Men Fader, er det Sanden,
Og er der Skatte til,
Som gives Een og Anden,
Naar Underjordisk vil?“

„Ja Søn! naar Hanen galer,
Da skal man hente den,
Men hvis et Ord du taler,
Forsvinder den igien!“
Hensiunken dybt i Tanker
Enhver forundrer sig,
Da det paa Døren banker,
Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
En Yngling ind saa hvid,
Med selsom mørke Miner,
Dog er han huld og blid.
Hans Lok saa vildt sig slynger,
Thi Stormen slyngte den,
Hans Blikke Sorg nedtynger,
Stivt seer han for sig hen.

„Det er saa koldt derude!
Jeg er saa stiv af Kuld.
Ha hører I det tude
Hen over frosne Muld?
See, Kræfterne var svage,
Og Jorden var saa haard;
Der er kun lidt tilbage.
Hielp, at min Skat jeg faaer!

Saa blodig bleg han raver,
Forundret man ham seer.
„Est du en Skattegraver?“
Han nikker vildt og leer,
Og springer om fornsiet,
Men standser strax igien,
Og viser Graad af Diet,
Og stirrer længe hen.

Og viser dem sin Spade,
Og raaber: „Følger med!“
Og alle følge glade
Til underfulde Sted.
Og hurtigt hen han iler,
Mens Midnatsklokken slaaer,
Did hvor den Døde hviler,
Paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
Hans Lygte brænder kun,
Han aabner Kirkelaagen
I skumle Midnatstund.
Af Skræk og Kulde gyser
Vel Følget, men gaaer ind,
Didhen, hvor Graven lyser
Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
Brat Flokken standser her,
Da de med Rædsel skue
Ved Lys hvad Skatten er.
Den matte Straale viste,
Saa gruul ved deres Fod,
En halv opgravet Kiste
Heelt overstænkt med Blod.

„See!“ raabte nu med Varme,
Den blege Yngling, „see!
Her favner Gravens Arme
Min Skat, min Siælevee.
I fire lange Timer
Jeg har arbeidet her.
Jeg bløder! Klokken kimer!
Elisa din jeg er!“

„O Gud i Himmerige!
Det er den unge Mand,
Som tabte med sin Pige
Sit Vid og sin Forstand.
Udsluppen af sit Giemme
Han løbet er herhen!"
Udbrød med bange Stemme
De blege Bondemænd.

„See hvor han fast sig klynger
Til Kistens kolde Fiel;
Hør Dødninguhret synger.
O Naade med hans Siæl;
See hvor den Stakkel bæver!
Kom, hielper ham i Nød!"
De ham fra Kisten hæver —
Han smilte — og var død.

Løveridderen.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,
Fra klare Safirhvælving Maanen straaler,
Igiennem dustopfyldte svale Linde,
Til Engens lukte Lilier og Violer.
Rødt gløder gyldne Spir fra Borgens Tinde,
I Flodens fulde sortblaae Jaspisskaaler.
Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider,
I underfulde stille Midnatstider.

Og som han kommer ind, hvor Skovens Grene
En Lund saa dæmrende, saa tæt indhegner,
Hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,
Hvor blegere den blege Straale blegner;
Da hører han det rasle mellem Stene,
For brede Bug det høie Græs nedsegner.
En saaret Løve brølende forfølger
En Lindorm, som sig giennem Græsset bølger.

Dybt Løven hugger, med forbittret Vælde,
Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hævne;
Da vender den sig hurtig, og vil fælde
Forfølgeren i frygtelige Stevne.
Det tykke Hoved, mosbegroet af Ælde,
Den gule Bug, som vil af Ædder revne,
Den lange Braad, de Dine blodigrøde,
Alt dirrer Løven frygteligt imøde.

Da raaber den bestædt i stor Ulempe:
„Red mig fra den, som vil mig Livet røve!
Kom mig til Hielp, du staalbedækte Kæmpe,
Som fører i dit Skiold en gylden Løve.
Som den jeg staaer i Brand. O kom at dæmpe!
Lad Ormens Pandeskal din Glavind prøve.
Da skal jeg altid vandre ved din Side;
I Liv og Død du trygt paa mig kan lide."

Og Kongen drager brat sin Glavind brede;
Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
Hans Dine gnistre frygteligt med Vrede,
Han borer Staalet ind til Sværdeklodden.
Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
Den skiæler hvæsende, den viser Braadden;
Og Kongen stander bleg og heel forfærdet,
Han ryster som et Løv og taber Sværdet.

Da slynger Ormen slimbeklædte Hale
Heel smidig rundt omkring sin Fanges Lemmer,
Og løber snelt med ham til Biergets Sale,
Hvor Nattens Mulm de fæle Syner giemmer.
Paa Veien stygge Basiliſker gale.
Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet klemmer.
Da revner det, de faste Stene gunge,
Mens Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

„Børnlille, kom I elleve Unger mine!
Her er en ringe Brad. I Morgen mere."
Saa slipper Hesten hum. De Unger grine,
Mens graadigt deres Bytte de fortære.
„I Morgen skal I Manden faae!" De hvine.
„For denne Gang I maae fornøiet være."
De lyde Moderen, men sultne tude,
Og knytte sig til Hvilen i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
Omkring i Biergets skrækkelige Hule.
„Ak var mit gode Sværd mig ei berøvet,
Da friede jeg mig let af denne Kule.
Jeg Ormene da myrded ufortøvet,
Jeg knuste dem med Skioldets stærke Bule,
Og favned atter lykkelig imorgen
Min Fæstems, min Fylla, hist paa Borgen."

Og see ved Maanens blege Midnatslue,
Der falder i en Ridse giennem Bierget,
Et rustent Sværd han ved sin Fod kan skue,
Hvormed en Kæmpe fordum sig har værget.
„Nu ingen Fare meer mit Mod skal kue,
Thi Skiæbnen har sig ei mod mig forsværget."
Saa raaber Didrik, seer paa Sværdet nøie,
Dybt rørt, og Taaren trænger i hans Øie.

Det bedſte Sværd, berømt i alle Lande,
Den ſtærke Adelring han har i Hænde,
Der farvet har med Blod ſaa mangen Pande,
Fremſkyndet mange Levedages Ende.
Kong Sigfreds Sværd, den Helt hvem alle Strande
Blandt Kæmper maatte første Rang tilkiende;
Kong Didriks Ven, alt mangt et Aar forſvunden,
Og atter nu ved dette Mærke funden.

„Saa ſkulde du din ſtolte Vandring ende
Bag dette Mørke, mellem grumme Trolde?
Dit kiekke Hierte braſt i ſtor Elende
Her under disſe mulmbeklædte Volde?
Saa let kan Lykken ſig i Livet vende!
Jeg ſlaaer ſaa længe ſom dit Sværd kan holde.
Du var min Ven, dit Mord jeg viſt ſkal hævne.
Hvor Modet er, der mangler ikke Evne."

„Afſted! afſted! Hvo vilde længer tøve
Her i en Hule mellem Skræk og Jammer?"
Han Sværdet ſlaaer mod Flinten, for at prøve
Om det er ſtærkt, og Bierget ſtaaer i Flammer.
De ſtørſte Klippeſtykker kan han kløve.
Da vaagner op den liden Orm og ſtammer:
„Hvis du vor Moer forſtyrrer i ſin Hvile,
Da neppe vil du ad din Skiæbne ſmile."

Men Didrik ſvarer: „Denne Glavind bider,
Dens dødelige Saar kan ei forbindes.
I ſtraffes ſkal ved disſe Midnatstider,
De ſtore Led i eget Blod ſkal findes.
Det Onde med det Gode ſtedſe ſtrider,
Og vinder, til det evig overvindes.
I vog ſaamangen Helt i disſe Sale,
Det kan kun eders Hierteblod betale."

„Vaagn, Moder! Vaagn, og slug den slemme Fange."
Hun vaagned op og vilde Fangen sluge.
Men da hun skued Sværdet, blev hun bange,
Og gav sig til at skielve, til at ruge.
„Det Guld og Sølv som staaer i Fieldets Gange,
Det maa du tage bort med dig og bruge;
Kast Adelring kun ned i Biergets Rifter!
Et evigt Venskab strax med dig jeg stifter."

„Jeg kaster ei mit Sværd. Dets Egge bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
Du dræbes skal ved disse Nattetider,
Din store Krop i eget Blod skal findes.
Det Onde med det Gode stedse strider,
Og vinder, til det evig overvindes.
Du vog Kong Sigfred i de skumle Sale,
Det skal du med dit Hierteblod betale."

„Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!
Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
Din Fylla sidder fængslet her i Fieldet;
Befri din Brud! I er hinanden værde.
Et Nøgleknippe, rustent og forældet,
Er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.
Kom, buk dig, tag det, end din Beiles Jammer,
Bring Fylla fra det fugtigmørke Kammer!"

„Min Lilievand ei nages her af Kummer,
Mig siger Hiertet: ei hun er i Fare.
Hist paa sin Faders Borg i rolig Slummer,
Hun vogtes af Guds hellige Engleskare.
Ei mindste Bræms om hendes Leie brummer.
Du lokker mig forgieves i din Snare.
Mit Sværd skal i dit kolde Blod sig klæbe.
Dø, Slange! med den sidste Løgn paa Læbe."

Brat Ormen og de fæle Øgleunger
Saa ynkeligt i Græsset ned maae bide;
En ængstlig Klynken dybt i Hallen runger,
Han vader om i Slangeblod hin hvide.
Forgieves han i Biergets Side stiunger,
Thi Kampestenen viger ei tilside.
Han kan ei bryde gienniem sorte Lukke,
Snart maae han dybt i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side
Det skrabe vældigt, og en Stemme raabe:
„Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide!
Her smuldner Stenen skiør, her kan du haabe.
Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide
Med mine Kløer, saa kæmpe vi tilhobe.
Den haardeste Natur tilbageviger,
Bestormet af en Løve med en Kriger."

Og Løven grov og Kongen ivrigt stødte
Med skarpen Adelring, saa Fieldet rysted;
Thi Trolden der alt meer og mere blødte,
Den fæle Flod steg Helten op til Brystet.
Snart Kæmperne med Kraft hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted.
De vandred begge trætte ned i Dalen,
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aa, som mellem Blomster dandser,
Ved Bondehytten sig Kong Didrik sætter.
Sit haarde, blanke, blodbestænkte Pandser
Han i den lyse Morgenbølge tvætter.
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;
Og Miød og Brød den matte Kæmpe mætter.
Til Borgen hisset længselfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

„Ak herligt synger Skovens muntre Sanger,
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige,
Og Morgenrødens Rose Purpur fanger;
Dog savner jeg, thi hisset er min Pige.
O havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
Og ile did. Da vaktes af sin Slummer
Hun med et Kys, og glemt var al min Kummer."

Det hørte Løven i hans Skiød og smilte:
„Jeg kan med dig saa godt som Hesten vanke.
Kom sæt dig paa min Ryg!" Derpaa den ilte,
Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.
Forfærdet Fylla saae sin Beiler trave
Paa sieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Liliehænder
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
Taknemligt Løvens høie Hierte brænder,
Den blev sin hele Levetid paa Borgen
I Troskab nu sin Hiertensfryd den kiender.
Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage.
Den tiener Didrik alle sine Dage.

Fiskeren.

Dybt Bølgen sank, høit Bølgen foer;
Men paa den nøgne Kyst
En Fisker sad ved Medesnor
Saa kold, med blottet Bryst.
Og som han stirred, som han saae,
Da svulmed Vovens Top;
En Havfru giennem Bølgen blaa
Sig skiød paa Stranden op.

Hun saae paa ham, hun til ham sang:
Du haarde Fisker tal!
Hvi lokker du fra dybe Tang
Min Æt til Dødens Qval?
Ak vidste du, hvor vever hist
Min Fisk er i sin Flod,
Da fulgte du mig strax forvist,
At dele Skiæbnen god.

Gaaer ikke Sols og Maanes Vei
Dybt under salten Hav?
Forfriskes deres Skiønhed ei
Kiøltaandende deraf?
Seer du ei Himlen i min Bæk?
Den blaaligklare Strand?
Dit eget Ansigts lige Træk
Fra Fladen af mit Vand?

Dybt Bølgen suset, Bølgen gik,
Ham vædes nøgne Fod.
Saa sært som ved den Elsktes Blik
Det svulmed i hans Blod.

Hun saae paa ham, hun til ham sang;
Bag Havet Døden leer!
Halv trak hun ham, halv selv han sprang —
Man saae ham aldrig meer!

Kongen i Leire.

Der var en Konning i Leire,
Heel trofast til sin Grav;
Hans Fæstems hin feire
Ham i Døden et Guldhorn gav.

Det elskte han saa saare
Ved hvert et Giestebud.
Hans Øine svømmed i Taare,
Hvergang han stak det ud.

Han sine Sønner mon kalde,
Da det mod Døden gik;
Og Riger fik de alle,
Men Hornet ingen fik.

Han sad i Høst en Aften
Med Kæmper om Egebord,
Ved Mjød og Maltekraften,
Ved salten Issefiord.

Høit Gubbens Kinder glode,
Sit Gravøl Kongen bød,
Og kaſted Hornet hin røde
Tomt, udi Fiordens Skiød.

Det funkled ſom i Taage,
Ned Dybet Hornet trak;
Da ſank hans Dienlaage,
Og aldrig meer han drak.

Ellehøien.

Paa hede Dag en kiølig Aften fulgte,
Der glimted Roſer bag de ſorte Grene,
Den dunkle Landevei var heel beſkygget.

Jeg langſomt reed og grubled henrykt ene,
Mens tætte Skov de røde Flammer dulgte,
Hvor Aftenrøden Feepaladſet bygged.

Da kom jeg til en Bakke, ſom beſkygged,
Med ſine venliggrønne Lindekroner,
For ſtærke Vindpuſt; intet hørtes larme.

Sødt tryllet ind af Somrens Aftentoner
Jeg ſank i Græsſets friſke Blomſterarme,
Jeg lytted, ſmilte, drømte, ſlumred ind.

Da vaagned atter jeg, thi Høien bæved;
En guldhaarfager Mø med Roſenkind
Saa ſvævende ſig rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
Mit Hierte mod det blanke Pandser slog,
Jeg vilde tale, kunde det dog ikke.

Og brat en anden Mø steeg op, og tog
En Haandfuld Vand af klaren Sølverkilde.
Hun stirred hen paa mig med kiælne Blikke.

Og stænkte mig: Hvad gior du her saa silde?
Der skal dig intet Onde vederfares,
Frygt ei du smukke staalbedækte Kæmpe.

Nei, sang den Anden med sin søde Stemme,
Men Underværker skal dig aabenbares,
Som i dit Liv igien du ei vil glemme.

Sin Rislen monne Sølverkilden dæmpe,
For Lyden af den skiønne Sang at høre,
Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Øre.
Bag Nattens Trylleslør kun smilte Glæde.
Alt lytted til min hulde Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaathenspændte Klæde,
Hvor Fisken svam og legte med sin Finne,
Og atter aabned sig den lukte Rose.

Den rødmed giennem Nattens Sølvertaare;
Men Lilien, som klæder Dødens Baare,
Den smilte bleg fra dybe Taagemose.

Skiønt sang hun og dog skielved jeg saa saare,
Thi noget Rædsomt lød i hendes Stemme,
Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

Følg, sang hun, følg os ind i dunkle Field,
Hvor musbeklædte Væg for Stormen luner.
Følg, sang hun, følg os i den aabne Bolig!

Der skal jeg lære dig at kaste Runer.
Men toe dig først i dette Kildevæld,
Da vorder du med Alferne fortrolig.

De Blomster som du her paa Høien skuer,
De spragles meget skiønnere derinde.
Som Græs Smaragden der i Bierget funkler.

Følg med, gientog den anden Sangerinde.
Rubinen der langt meer end Rosen luer,
Safirens Blaat Kierminderne fordunkler.

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer,
Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
Saa høit et Loft dog ikke der du skuer!

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.
Kom Ungersvend! hvi bliver du tilbage?
Hun smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

Nu dræbe skal du stærken Ædderdrage.
Du faaer det røde Guld hvorpaa den ruger.
Du lære skal hin stærke Biørn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger,
Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
Min Mening jeg dig længer ei fordølger.

Da blev jeg mod i Hu, thi Armen kraftig
Som vilde hævnende min Glavind svinge,
Sank mattet ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Døden mig at bringe.
Da rysted Morgenhanen med sin Vinge,
Den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale!

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole,
Og ilte fra de fæle Rædselsteder,
Mens Solen slukked Nattens mindre Sole.

Vogt, unge Kæmpe! dig for slige Høie.
Den lumske Død der Blomsterne beklæder,
Og Trolden suger Blodet af dit Øie.

Spilleren.

Skarp Stormen foer ved Midnatstid
Igiennem Krat og Hegn,
Kold gnistred Vintersneen hvid
Hen over frosen Egn.

Og midt paa øde Landevei
Et eensomt Huus gienlød
Af vilde Glæders Hurlumhei,
Af Sang og Glassets Stød.

Blandt skumle Spillebrødre sad
En Yngling aaben huld,
Og stirred bleg paa glade Rad,
Han havde tabt sit Guld.

Velan! Jeg eier intet meer,
Men ligemeget, her!
Den Klædning jeg har paa, I seer,
Er hundred Daler værd.

Kom an! kom an! Engang endnu.
Vel! „Sexer alle!“ Der!
Tag Spiller, hvorfor tøver du?
Her er min Kiole! Her!

Hør unge Menneske jeg har
Et kristent Sindelav;
Ifald jeg dine Klæder taer,
Hvad bliver der vel af?

Din Hest er tabt, og gaae tilfods
Den kolde mørke Vei?
Du fryser, støder dig tilblods.
Nei Kiolen taer jeg ei.

Giv mig det Smykke, som du bær
End paa dit blotte Bryst.
Det er vel ei saa meget værd;
Men gisre vel er Lyst.

Nei Spiller, nei! Jeg misted Alt
Min Ro, min Eiendom;
Men tabe det? Det var for galt.
Tag Kiolen, skynd dig kom!

Det Guld hvorved mit Hierte slaaer
Det sælger jeg dig ei.
Det satter ind Elisas Haar,
Det faaer du aldrig! Nei!

Snart skulde hun ved denne Barm
Selv hvilet glad og huld.
Det er forbi ..... O jeg er varm!
Jeg spotter Vintrens Kuld.

Hvad skulde der vel skræmme Den,
Som trodsed alt? Tag fat!
Bælmørke Nat, du er min Ven!
For mig er evig Nat.

Den Galning langt vel ei vil gaae,
Han nok betænker sig.
Det Smykke først jeg vinde maa,
Før reent han slipper mig.

Men Vilhelm styrted vildt afsted,
Hans Graad paa Kinden frøs;
I Sneen standsed matte Fied,
Da sank han aandeløs.

Ved Nattens blege Stierneglimt
Han frem sit Smykke tog
Og kyste det, — det sidste Glimt
I Vilhelms Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenstund,
Mens alt endnu var tyst,
Med Smykket til den blege Mund,
Med Haanden paa sit Bryst.

Jurabierget.

I Juras skiønne Dale,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viser man en Klippe,
Den er bestænkt med Blod.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gik,
Og knælte for Guds Alter,
Med helligt Andagtsblik.

Ærværdig Fader knytted
Det evigfaste Baand.
„Guds Fred med Eder være!"
Saa gik de Haand i Haand.

Hør Nattergalens Toner
Hist fra det bratte Field,
Hvor tæt Violer voxe
Ved klare Kildevæld.

Der svæve milde Lufte,
Der trippe muntre Faar,
Der bølge søde Dufte,
Hvor Nattergalen slaaer.

Og Hyrder og Hyrdinder
Der vandre daglig om.
En Blomsterkrands jeg binder
Dig der, min Elskte. Kom!

Saa gik han med sin Pige
Op ad det steile Field,
Hvor tæt Violer voxte
Ved klare Kildevæld.

Og Biergets Hyrde stirred
Og sukked: Hun er skiøn!
Og Biergets Pige rødmed
Taus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster
Og hørte Skovens Lyd,
Og favned smt hinanden,
Og bæved høit af Fryd.

Men da de kom, hvor Fieldet
Nedluded steilt og brat,
Hvor skumfuldt Kildevældet
Faldt ned i Kløftens Nat;

Da svimled Elskerinden,
De spæde Fødder gled;
Hen ad det vaade Grønne
Hun sank og styrted ned.

Og som et Midnatsgienfærd
Ved Afgrundsbredden stod
Den Ungersvend, og kasted
Sig i sin Elsktes Blod.

Da Nattergalen klukked
En sielden Vemodssang,
Da risled Kildens Vover
I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lyksalig Den som blegner
I Elskovs Favnetag!

I Juras skiømme Dale,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

Skøiteløberen.

Fra Træet Rimens Blade
Faldt ned for sagte Vind;
Over den glatte Flade
Sig spredte Maanens Skin.
Den raske Beiler rendte
Paa tynde, glatte Jern;
Saae paa det Lys som brændte
I Borgen hist, saa fiern.

Endnu hun sidder oppe!
See Straalen glimter mild,
Over de hvide Toppe
Til Isens Maaneild.
Endnu hun ikke sover!
Ak tænker hun paa mig?
Over de frosne Vover
Han henrykt skyder sig.

Med Elskovsblus han svæver
Ud paa den glatte Vei.
Det Lys som hisset bæver
Hans Die slipper ei.
Hans Barm det giennemflammer,
Han føler ei til Kuld.
„Nu flætter hun i sit Kammer
De Lokkers lyse Guld!“

Ak mens hans Hierte luer,
Da pønder lumske Død;
De brast, de tynde Buer,
Han sank i Havets Skiød.
Medynksom Bølgen hæver
Det blege Hoved frem.
Lyset saa roligt bæver
Endnu fra Hendes Hiem.

O Emma! hører du ikke
Min Død i Nattens Vind?
Med matte, brustne Blikke
Han stirrer i Lysets Skin.
Derpaa han langsom dukker,
Over Issen Bølgen slaaer.
Hun Lyset i Borgen slukker,
En Sky for Maanen staaer!

Valravnen.

De gule Silkeſeil, ſom Vinden fylder,
Hiemlede bugnende den lette Snekke.
Mens Aftenſolen ranke Maſt forgylder,
Fru Sigrid ſidder paa det høie Dække.
Da bovner Havet brat med ſorte Bylder,
Da pibler Vandet ind ad dyben Sprække.
Den vilde Valravn høit i Maſten ſynger,
Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Fru Sigrid ſkuer Ravnen i det Høie,
Da blegner hendes ſkiønne Roſenmund,
Da trænger Taaren frem i hendes Øie,
Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
O Valravn! hvis mit Ønſke du vil føie,
Da faaer af Guld du femten Bismerpund.
Tæm Stormen, bring mig paa den ſikkre Jord;
Leed Skibet varligt i ſin ſtille Fiord!

Med Guld og Sølv man ei belønner Helte;
Af Guld, Fru Sigrid, har jeg meer end du.
For Guld en Bølge bort jeg vil ei velte;
Dog rører du mit Hierte, mod i Hu.
Giv mig den Skat, du ſkiuler bag dit Belte,
Da ſkal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
Og atter dybt nedſtyrte brat i Pølen
Den Havmand, der har klynget ſig til Kiølen.

Hvad ſkiult jeg under Purpurbeltet giemmer,
Det, vilde Valravn! maa du gierne faae.

For ringe Løn den større du forglemmer;
Det er til Stegersæt de Nøgler smaae.
Ifald du Havets vilde Magter hemmer,
Du gierne der din Føde hente maa.
Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
Og Ravnen flagrer bort fra gyldne Master.

Med uldne stærktudspændte, tykke Vinger
Han med den frygtelige Havmand kæmper.
Den fraadbedækte Bølge let han tvinger,
De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;
Og sagte Vind sig efter Snekken lemper.
Alt mere taber sig den stærke Torden;
Fru Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang i Qveld,
Ved klaren Sø; i Voven svømmen Karpen;
Bestandig risler sagte Kildevæld.
Hun tænker paa sit Norrig og paa Sarpen.
I Dannmark fandt jeg dog mit bedste Held!
Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
Da rører det sig under hendes Bryst,
I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.

Ak grumme Ravn, nu veed jeg hvad du vilde.
Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
Det er saa dæmrende, det er saa silde.
Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
Ak, grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde.
At tale meer den Blege mægter ei.
Sig Aspen over hendes Tinding hvælver,
Som hun den sveder koldt og ængstlig skielver.

Syv Maaneder forgaae, saa bringer hun
Et Barn til Verden under bitter Klage.
De døbe det i mørke Midnatstund,
Fordi at Trolden intet skal opdage.
Det er en Søn, som Rosen rød og rund;
Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
I skiulte, dybe Hule døbes han
Med Kildens isnende, chrystalne Vand.

Han voxer op, og i det hele Rige
Var ingen Dreng saa deilig og saa yndig.
Han er saa munter og saa flink tillige;
Hans Blik er brændende, hans Tale fyndig.
Han tænker kun i Leeg paa Kamp og Krige,
Den stolte Ganger alt han tæmmer myndig.
Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare,
Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue,
Kong Alf, sin ædle Husbond, har hun mistet.
Med Taarer stirrer hun i Solens Lue,
Thi hendes Kiærlighed har Sorger fristet.
Da hører hun en Lyd, og hun maa grue.
Den vilde Valravn har sig sagte listet
Ad aabne Vindve did. Paa Egebord
Den sætter sig og synger disse Ord:

Rige Fugl kommer susende,
Kommer brusende,
Over Bierg over Dale:
Seer du vel, du fattig Fugl,
Hvor mine Fiære de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
Kommer linkende,
Over Ager og Enge:
Seer du vel, du rige Fugl!
Hvor mine Fiære de hænge?

Husker du,
O Dronning, nu,
Da du paa Bølgerne hinked?
Da var du den fattig Fugl,
Dengang den Rige du vinked.

Valravn kommer susende,
Kommer brusende,
Over Bierg over Dale:
Dronning riig!
Naar vil du mig
Nu med dit Foster betale?

Da svimled Dronning Sigrid ængstlig hen,
Den hulde Qvinde blegned som en Lilie.
Fly, sukker hun, du Mørkets fæle Ven!
Min Bøn skal kæmpe mod din onde Villie.
Hun korser sig. — Da flygter den igien;
Dog spottende den dandser først paa Tilie
Og synger: Ingen Bøn mig staaer imod,
Jeg slukke vil min Tørst i christent Blod.

Ung Harald axler sit Skarlagenskind:
Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.
Saa triner han i Hsieloftet ind.
Kiær Moder min, du sige mig din Qvide!
Hvi est du bleg, min Moder, som et Liin?
Betro din Søn ved stille Midnatstide
Hvad der saa længe naget har dit Hierte.
En meddeelt Smerte bli'er en mindre Smerte.

Da ſukker Sigrid efter lange Bøn:
O Harald! der er Skabninger hernede,
Som drive deres Ondſkab ſkiult i Løn,
Hvem Herren dømmed i ſin ſtrænge Vrede.
Her ſvæver om en gruſom Trold, min Søn!
Fra hvem at frelſes viſt Enhver maa bede.
Hans Øine blodigrøde rædſomt ſkule,
Hver Aften kommer han ud af ſin Hule.

I ældre Tider var han høi og ſtor
Og voxen, ſom en dierv og ædel Kæmpe;
Men Jeſu rene Lærdom i vort Nord
Har lært de ſorte Alfers Stolthed dæmpe.
Nu er han kun en Ravn, ei nær ſaa ſtor,
Dog ſtor nok til at øve ſin Ulempe.
Vee Den der falder i den Grummes Hænder.
Ja, ſvared Harald, jeg hans Rygte kiender.

Da Dronning Sigrid tunge Taarer fælder,
Hvad der er hændet hun ham ſiger nu.
Ung Harald rolig til ſit Sværd ſig hælder,
Og hører hendes Jammren uden Gru.
Ak Harald! Skræk og Kummer mig forælder;
Nu veed du alt, og du er rolig, du?
Da hæved Sønnen ſiælefuldt ſit Øie,
Han taled mens han ſkued i det Høie:

En Sommernat, min Moder, i en Lund
Jeg mellem ſvale, høie Blomſter laa;
Mildt dyſſed Vinden mig i Søvnens Blund,
Mens Nattergalen yndigt monne ſlaae;
Da aabnedes for mig i ſamme Stund
Lidt efter lidt det høie Himmelblaa;
En Engel ſank ſaa venlig mig inøde,
Forunderlig omſtraalt af Morgenrøde.

Han viſte mig en Kiæde, ſom ſig rakte
Fra Himlen ud, den klang ſom Fryd og Klage.
Halvſynlig den ſig rundt om Jorden ſtrakte,
I mange Bugter vendte den tilbage;
Dens røde Blodſtænk ofte Gyſen vakte;
Paa mange Steder Leddene var ſvage;
Af blandet Malm den ſlyngte ſig om Muldet:
Først Guld, ſaa Jern, ſaa Sølv, ſaa atter Guldet.

Da Englen raabte med ſin klare Stemme:
Du Skiæbnens Kiæde ſeer, ſom hænger ned.
Den ſluttet er, dens Løb kan intet hemme;
Men Hiertet lyder ei Nødvendighed.
Han ſvandt; og aldrig jeg min Drøm ſkal glemme:
Jeg ſaae mig ſom et blankt og blodigt Led.
Jeg frygter ei, jeg gaaer naar Skiæbnen kalder;
Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.

Det hviner giennem Nattens ſorte Sky,
De grumſethvide Bølger ſlaae paa Land;
De ſtærke Vinde kaſte høit med Gny
En ſkotlandſk Snekke paa den nøgne Strand.
Til Kongeborgen alle ſtrax de tye.
En deilig Mø og tretten diærve Mand.
Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyſt,
Har Stormen drevet til den danſke Kyſt.

De hugge Bielker i den dunkle Lund,
Minona gaaer med Harald Arm i Arm;
Sødt aander hendes ſkiønne Purpurmund,
Det ranke Liv omſlynger han ſaa varm.
Det er i Vaar en deilig Aftenſtund,
De ſynke begge tauſe Barm til Barm.
Da ſynger Nattergalen ſaa vemodig,
Og Maanen hæver ſig ſaa ſtor, ſaa blodig.

Nu tæt de føie ſtærke Bielker faſt,
Alt vugges Snekken af den dunkle Strøm,
Nu hæve de paa Dækket ranke Maſt,
Minona favner Harald elſkovsøm.
Hans unge kiekke Hierte ſlaaer ſaa faſt.
Hun ſeiler bort. — Som vækket af en Drøm
Han ſtaaer og ſkuer med ſit vaade Øie
Den glatte Kiøl de blanke Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forſvinder,
Den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.
En ſagte Rødme livner hendes Kinder,
Og Taaren fra den Blides Øie flygter.
I Styrken Harald meer og mere vinder.
Din Magt, o Ravn! beſtaaer i løſe Rygter,
Din matte Klo min Harald aldrig ſlaaer;
Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vandrer om ſaa længſelsfuld,
Han ganger for ſin Moder ind at ſtande:
Minona blomſtrer elſkelig og huld,
Hun vinker mig til Skotlands Klippelande.
Giv mig et Skib med Kæmper og med Guld,
Og lad mig pløie Havets ſalte Vande!
Jeg kommer mere glad end jeg drog ud,
Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Fru Sigrid ganger tankefuld i Sind,
De tunge Fied ved Stierneglimt ſig flytte.
Saa triner hun i mørke Skoven ind
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
Der ſidder han med Haanden under Kind,
I Klæder ſom for Kulden kun beſkytte;
Med Bibelen i ſine runkne Hænder,
Den lille Lampe ſvagt i Natten brænder.

Hil være dig ærværdig gamle Mand!
Din Dronning kommer hid ved Midnatstide;
Ung Harald drage vil til fierne Strand,
Hans sande Skiæbne længes jeg at vide.
Du læser Stiernerne! See der om han
Skal smædeligt ynkværdigt Døden lide.
Forjag hans Moders ængstelige Smerte,
Da vil hun takke dig med lettet Hierte.

Strax Gubben reiser sig af lune Vraa;
Med blottet Hoved, foldetfromme Hænder,
Han træder ud og stirrer i det Blaa,
Hvis natliglyse Tegn hans Øie kiender.
Sædvanligt, siger han, de Stierner staae;
En Eeneste med selsom Ild kun brænder.
Vær rolig for din Søn! Jeg seer at han
Paa Hav ei dræbes vil og ei paa Land.

Da sunkler som en Stierne fra det Høie,
Ved Eremitens gode Trøstensord,
Af Glæden atter Dronning Sigrids Øie:
Nu jeg min Søn til Havet kiæk betroer.
Nu maa han gierne salten Vove pløie!
Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
Han sidde skal paa Thingets høie Steen,
Naar Graven længst har smuldnet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
Den gyldne Drage hvidsler under Øe.
Nu høit i Raa det hvide Seil man heiser,
Den stolte Byrde vugger paa sin Sø.
Ung Harald ganger, Aftnen før han reiser,
I Lunden ud, hvor først han saae sin Mø.
Alt tykkes ham saa seent, han ønsker: Gid
Jeg havde Vinger, for at flyve did!

I Tornebusken hvidsler Nattens Vinde,
Da lyde fierne, svage Hundeglam.
De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
Men Snogen nærmer sig saa mild og tam.
Og hurtig træder frem en gammel Qvinde,
Paa Ryggen bærer hun en Falkeham;
Mildt smiler hun med rynkne, gustne Kinder.
Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder.

Ung Harald undres, men dog ei han bæver;
Kun sælsomt higer Hiertet, høit det slaaer.
Den store Falkeham fra Jord han hæver.
Af brogetskiomme Fiære den bestaaer.
At klæde sig deri hans Ønske kræver;
Den underlige Drivt han ei modstaaer.
Han flyve kan, han hæver sig, dog længe
Han svæver kun ad flade Dalens Enge.

Hvi tøver jeg? Hvad holder mig tilbage?
Jeg er i Skotland inden Morgen gryer.
Saa stiger han i Luften som en Drage,
Og suser under Himlens høie Skyer.
Hans Vinger over Havet Flugten tage.
Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Byer,
Han ene seer sig under Himlen flyde.
Dybt under ham de sorte Bølger bryde.

Da klapprer det i Luften og han skuer
Den gyselige Navn at nærme sig.
Dens Øine flammer som to røde Luer:
Ei Harald! skal engang jeg finde dig?
For første Gang ung Haralds Hierte gruer,
Den skiomme Kæmpe blegner som et Liig.
Af rædsom Angest svulmer høit hans Bryst,
Dog hæver mandigt han sin stærke Røst:

Jeg seer det hielper ei mod Skiæbnen-stride;
Jeg er dit Nov, Gud sthrke mig i Nøden!
Dog førend du mig grumt vil sønderslide,
Und mig en salig Stund i Morgenrøden!
Minona blev min Brud: lad mig nedglide
Til hendes Buur og henrykt glemme Døden
I hendes Favn. Da skal jeg sikkert komme
Til dig igien, naar korte Frist er omme.

Fast holder Ravnens Klør ham i det Høie,
Den seer paa ham med rovbegierligt Mod:
Skiøndt gierne strax min Lyst jeg vilde føie,
Skal jeg dog vise dig at jeg er god.
Saa hug den ud ung Haralds høire Øie,
Saa drak den Hælvten af hans Hierteblod.
Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
Til Jorden ned, nu est du god at kiende.

Ung Harald synker langsomt ned i Vaaren,
Fra Skyen i den blomstrende Natur.
Han hviler hisset sig paa Dødningbaaren,
Som staaer ved Kirkens høie røde Muur.
Tung er hans Gang, han er til Døden kaaren,
Dog raver han til hendes Jomfrubuur.
Han skielver bleg ved Døren, thi hans Mod
Har Trolden drukket med hans Hierteblod.

Minona kom, før Haralds Hierte brister!
Endnu det banker blødende for dig.
Paa Jorden du din elskte Harald mister,
Du seer ham atter udi Himmerig.
Minona kom, o kom, mit Hierte brister;
Lad mig dog engang først omfavne dig!
Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,
Mens Døden raller i hans Heltebryst.

Da kommer hun. O Naade fra det høie!
Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
Der rinder Blod og Taarer af hans Øie,
Rødt klæbe sig de lange gule Haar! —
Minona, kom! betragt mig ganske nøie.
Jeg er et Gienfærd ei, mit Hierte slaaer
Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
Læg varm din Haand paa Haralds kolde Hierte!

Da standse brat Minonas Taarer stride,
Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
Da vorde Kindens røde Roser hvide,
Men Issens gule Silkelokker graae.
Alt hvad han leed og hvad han meer skal lide,
Fortæller han, mens Favn i Favn de staae.
For sidste Gang med Elskovs høie Lyst
De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

Lev vel, Minona! Nu jeg frygter ikke,
Hist aabner Faderen sit Himmerig.
Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke!
Forglem at Harald var ulykkelig!
Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.
Lev vel, min Elskte! Himlen signe dig!
Saa favned bleg han sidstegang sin Mø,
Og svang sig høit hen over salten Sø.

Vildt hendes Øie stirrer — han er svunden!
Hun staaer tilbage paa den kolde Muld.
Da blusser hun, da synker hun i Lunden,
Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
Du, som paa Jorden var saa god og huld,
Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bølge,
Lad mig i Luften høit min Harald følge!

Da vifter Buſken let i Morgenvinde,
Da lyder Nattergalens fierne Sang,
Da rødmer Solen klar fra Fieldets Tinde,
Da dufter Blomſten fra den grønne Vang.
Og hurtig triner frem en ung Hyrdinde,
Paa Armen bærer hun en Falkeham.
Sørgmodigt ſmiled hendes Roſenkinder,
Hun lægger den paa Græsſet og forſvinder.

Og flux Minona ſig i Hammen klæder,
Høit ſvinger hun ſig med behiertet Aand.
Ei længer hendes Die modløſt græder,
Hun flagrer hen i ſieldne Klædebond.
De Fugle, ſom hun ſeer paa høie Steder,
Dem dræber hun med Saren i ſin Haand.
Med Kæmpekraft hun ſine Vinger ſlaaer;
Dog end den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun i lave Luft det klynker;
Hun lytter til med rovbegierligt Mod.
Med Ørnens Flugt hun ned mod Stranden ſynker —
Den er beſtænkt af Haralds Hiertеblod!
Hun blusſer med et Smil, ei hun ſig ynker.
Hans høire Haand hun ſkuer ved ſin Fod.
Det Eneſte ſom Ravnen lod tilbage:
Hans Troſkabspandt i lykkelige Dage.

Hun giemmer Haanden paa ſit blotte Bryſt,
Saa rædſomt hendes blege Læber lee.
Hver Fugl, hun møder i ſin vilde Lyſt,
Den klipper hendes ſkarpe Sax i tre.
Da hæver Ravnen ſig til ſidſte Dyſt —
Hun klipper, ſom hun klipped ind i Snee.
Den lodne Krop maa ſøge dybt ſin Grav
Paa tuſind Steder i det vildne Hav.

Den ſorte Bølge bruſer ikke længer,
Den ſkyller maanbeſtraalt paa runde Stene.
Sørgmodigt Strandens Piil med Løvet hænger,
Det hvidsler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa ſig Stiernen mat fremtrænger,
En ſølvklar Sky ved Maanen flyder ene:
Det er Minona dsende, ſom ſvæver,
Hun ſynker ei, hun ſig mod Himlen hæver!

Harpeſpilleren ved Poſthuſet.

Her ſidde jeg vil og Harpen ſlaae,
Og ſynge for Sværmen en Sang.
Hid ſtimle til baade Stor' og Smaae,
Ved mit Spil vorder let deres Gang.
Jeg trøſter det ſiunkne Mod,
Og jubler glad med det lyſtige Blod;
Jeg ſkildrer Skiæbnen ſaa tung,
Og hylder Naturen ſaa ung.

Saa ſang for Grækerne Gubben Homer,
Saa Skialden i Drotternes Hal.
I Syden end ofte man Sangeren ſeer
For Folket i Flokketal.
De ſtandſe, de glemme der' Gang:
Hvad Arioſt og hvad Taſſo ſang,
Det rører Nutiden igien,
Og Sangeren blier dem en Ven.

Og mens han synger med sælfuld Røst,
Da yder ham hver sin Skærv.
En Skærv for at fylde det tomme Bryst,
Det er et ærligt Erhverv.
Ei Pigen da videre gaaer,
Og Drengen med Bøtten paa Hovdet staaer,
Sig Borgeren stytter til Stok,
Taus lytter den hele Flok.

Men sig du mig nu, du liden Smaadreng!
Hvad dette vel er for et Huus,
Hvortil de Menneskens Børn i Flæng
Hentumle, som i en Ruus?
Det Huus er os hellig til Gavn;
Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
Fra Syd, Øst, Vest og fra Nord,
Fra den hele skrivende Jord.

En smuk Indretning i Sandhed slig;
Selv Grækeren kiendte den ei.
Før skiltes man ad ved evindelig Krig,
Og ved den besværligste Vei.
Og Duen med vingede Brev
Tidt bragte feil, hvad dens Eier skrev.
Ha ret en fortræffelig Hal,
Her Harpen lyde dem skal.

Her stimles ei hid i døsige Ro,
Forventning fylder hvert Bryst.
Jeg synger Glæden, for den som blev fro,
Jeg synger den Sørgende Trøst.
Og Haab for den Arme, som leed,
For heftige Stræber Taalmodighed.
Jeg følger min vanlige Skik,
Og læser i Menneskets Blik.

Hist kommer en Flok, den skynder sig hid,
Skiøndt kold, med urolige Smil;
Ei Panden er aaben, ei Minen er blid.
Deres Væsen er Snildhed og Jil.
De strax i Brevene see,
Og Nogle skule, mens Andre lee.
De skynde sig bort igien.
O det var nok Handelsmænd!

Men Den som lo vil jeg tale til,
Thi Lykken giør aaben og blød:
Du Rige, hør min Sang, om du vil,
Og giv mig saa lidet til Brød.
„Gak bort, du Fattigdoms Tolk!
Hvi sidder du der i Veien for Folk?
Hvad nytter dit Klimpreri?
Hyt dig for vort Politie!"

Da harmedes Gubben: Du nyttige Drog!
Den Aand, som dit Guld tynger ned,
Den hæver jeg atter til Gud. Men dog,
Hvor kan jeg paa dig blive vred?
Gak hen, med Vises Foragt,
Med Fattiges Taarer, med Usles Agt,
Og kald dig saa mellem dem
I Staten en gavnende Lem!

Og længe han vented, og længe han sad
Taalmodig paa iskolde Steen.
Og længe han spilled, og længe han qvad,
Med en Siæl uskyldig og reen.
Faa hørte hans Harpeklang,
Og ingen belønned hans herlige Sang.
De Fattige bøde ham dog,
Men af dem han ei Gaver tog.

Alt nærmer sig Natten kold og vaad,
Jeg er fremmed her og forladt.
Til at leie mig ind har jeg ikke Raad,
Jeg maa gaae paa Gaden i Nat.
Mine Fingre stivnes af Kuld.
Ak hvi forenes ei Godt med Guld?
Til at spille det er for koldt!
Til at tigge jeg er for stolt.

Og færre vorde de Mennesker her.
Men tys! jeg hører et Suk.
En brændende Yngling skuer jeg der,
Han er saa begeistret som smuk.
Med Brev i skiælvende Haand,
Han stirrer til Himlen med henrykt Aand.
O han skal høre min Sang,
Og lønne min Harpeklang.

Du kraftige Gubbe, du smelter mit Bryst,
Saa ganske stemt for dit Qvad.
Det bæver af Kiærligheds søde Lyst!
Om Elinas Hierte jeg bad.
Hun skriver mig til, see her:
Min Vilhelm jeg har dig evig kiær!
O syng ved Strængenes Lyd
En Sang om Kiærligheds Fryd.

Og Gubben sang og en venlig Ild
I hans brune Kinder opjog;
Han minded sin Ungdoms Lyst, og mild
Henreven han Harpen slog.
Og Ynglingen kasted en Pung
I hans Skiod af Guldet hin røde tung.
Han smilte med henrykt Blik,
Omfavned Gubben og gik.

Da raabte den Gamle: Min Tro er ſtor.
End er ei Haabet forbi;
Thi Kiærligheds Magt er til paa Jord,
Og den ſkal Jorden befrie;
Forjage Smaaligheds Dunſt,
Og aabne Hiertet for ædel Kunſt.
Og Skialden ſkal paa ſin Vei
Forhaanes af Høkeren ei.

Rosmer Havmand.

Konning Uller er ſig i Hu ſaa mod,
Mens langſomt Maanen gaaer op i Blod.
Hans Harpe lyder i Lunden:
Elina min Brud er forſvunden!

Min Ro er borte, fortærende vild
I Hiertet ſtormer kun Længſlens Ild.
Jeg vil tumle, ſom Blodet i Barmen,
Giennem Skummet paa Bølgekarmen.

De reiſte paa Dækket den gyldne Maſt:
Nu ville vi alle ſtaae Laſt og Braſt,
Kun Havets fraadende Bølge
Kan Hierteſorgen fordølge.

Af Ungerſvendene Snekken er fuld,
Dem Vinden vifter Haarets Guld;
Men Dødninger ligner den Skare,
Paa ſkumleſte Nagelfare.

Hver Ungersvend dog gierne vil døe,
Thi hver har mistet sin Fæstems:
Hun drukned paa kantrede Snekke,
Hendes Liig nu Voverne dække.

De Svende styre mod Klippen med Lyst:
Lad Stenen kun knuse Plankernes Bryst!
I Havet Mandskabet synker,
Men ingen af Heltene klynker.

Med senefuld Arm de Bølgen slaae,
Og sjunge forinden de plat forgaae;
Nu Karle, vi sidstegang svømme!
Saa svandt de livsalige Drømme!

Skiøn Freia nægted os Glæden i Liv;
Saa stiig da nu, giennem salten Siv,
Fru Ran, tanghaarede Qvinde!
Lad os hist vore Fæstemøer finde.

Saa raabe de vildt i vilden Sky,
Mellem Steen og Klipper og Bølgegny.
Nu synke de trodsige Svende,
Og Svanesangen har Ende.

Men Uller var sig en christen Mand,
Had bad ved Korset paa Skibets Rand:
Elina mig tag til din Himmel!
Og sank i Bølgernes Vrimmel.

Giennem dybe, klare Blaa
Synker Uller ned paa Sandet.
Nattens blanke Stierner smaae
Kan han skimte giennem Vandet.
Paa en Eng af Blomster fuld
Staaer han nu, paa grønne Tue.
Bølgen hæver sig saa huld,
Som en sølvblaa Himmelbue.
Men et selsomt Trylleflor
Ruger om de dybe Stene;
Dækker Himmel, Hav og Jord,
Alting, kun ei ham alene.
I den milde Sommerdag
Smiler klar Naturen rolig.
Hist et guldudhamret Tag
Hvælver om en stille Bolig.
Uller hurtigt gaaer derind,
Milde Toner kan han høre.
Rosen livnes paa hans Kind,
Sangen er bekiendt hans Øre.
Døren svævende gaaer op.
Med livsalig Alfemine,
Som en svulmet Rosenknop,
Stander for hans Blik Eline.
Taus hun synker til hans Bryst,
Taust henile de i Dalen;
Deres Hierters høie Lyst
Tolkes kun af Nattergalen.
Ved den skyggefulde Hæk,
Som bortvifter hede Straaler,
Sætte de sig ved en Bæk,
Mellem duftende Violer.
Om den Skiønnes Marmorarm
Slutter fine Silkesømme,

I den fulde Svanebarm
Ruller Issens gyldne Strømme.
Med den friske Rosenmund
Hun sin Skiælvne ham fortæller.
Taus tilhører stille Lund,
Alnen lyttende sig hælder.

En Sommeraften, klar og huld,
Da sad jeg ved den svale Strand.
I Silke vandt jeg pruden Guld,
Fint kruste sig det stille Vand.

Da dreied i det Sølverblaa
Sig Voven pludselig saa rund.
Vidt bredte sig de Kredse smaae,
Det vifted stærkt fra Strand og Lund.

Da skilte Vandet sig til Bund,
Som fordums Tid det røde Hav;
En Kæmpe fra den mørke Grund
Steg langsomt af sin vaade Grav.

Da hvined Stormen barsk og vild,
Da sortned Himlens Hvælving brat,
Kun Stiernen blinked med sin Ild,
Nedsunkled i den sorte Nat.

Jeg skued ham, den fæle Mand,
Eet Øie kun i Panden stod;
Han nærmed sig paa hviden Sand,
Og Øiet var saa rødt som Blod.

En ſkællet Arm han om mig ſvang,
Saa ſprang han ned i ſalten Sø.
Tæt luktes høie Bølgegang,
Jeg troede ſikkerligt at døe.

Da, Elſkte! blandte ſig for dig
Min Taare med det ſalte Hav:
„Gud Fader udi Himmerig
Lovpriſet vær, du tog, du gav!"

Den ſtærke Havmand ſom et Lyn
Stak ned i Dybet paa en Hval.
Jeg ſtudſed ved det ſieldne Syn,
Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havſens Bund,
Og Rosmer trykker mig hver Nat
Et isnet Kys paa kolde Mund,
Og ſpørger: Har du mig forladt?

Da viſer han ſig ei ſom Trold,
Men ſom en ung og fager Mand.
Dog blier Elina ſtedſe kold,
Thi han er falſk, ſom Skum paa Vand.

Og ſkiøndt han ſynes huld og prud,
Jeg veed: en Kæmpe græsſelig
Har meiet ſig ſaa deiligt ud,
Blot for at kunne daare mig.

Og ſkiøndt han ſmiler venlig mild,
Jeg ſvarer ſtolt ham altid: Nei.
Da ſlukker ſig hans Dies Ild,
Han ſukker dybt og gaaer ſin Vei.

Da hører jeg ham Harpen slaae.
Snart lyder det som Kildevæld,
Snart som naar voldsomt Elve gaae
Ved Nattetid i hule Field.

Kong Uller smiler glad,
Af Fryd Elina skielver.
Da' skilles Havet ad,
Der sig som Luften hvælver.

En Sky saa sort og stor
Vandbuen giennembrød.
Sin Arm Elina snoer
Om Uller i sin Nød.

See Skyen vælter frem.
Fly, Elskte! vær ei seen;
Thi kommer Rosmer hiem,
Han steger dig paa Teen.

Nu er han gram i Hu,
Nu er min Beiler vred.
Uhyret see vi nu,
Snart i sin Hæslighed.

Fra Græsset Uller sprang,
Han paa sin Glavind slog:
Det er ei førstegang
At jeg en Kæmpe vog.

Ak var din Arm en Storm,
Og var dit Sværd et Field,
Den høie Rosmer Kong
Du slogst dog ei ihiel.

Ved skiøn Elinas Ord
Kong Uller undres saare.
En Skræk ham giennemfoer,
Ved hendes bange Taare.

Nei, nei du skal ei døe!
Kom, jeg dig skiule maa.
Den bange Fæstems
Ham giemmer i en Vraa.

Da svulmer Hiertet ham,
Sin Harm han ei kan dæmpe,
Han siger: Det er Skam,
At vige for en Kæmpe!

Nu kommer Rosmer ind.
Hans Fodtrin ryster Jord;
Hans Aandedræt er Vind,
En Torden er hans Ord.

En Kratskov er hans Skiæg,
Hans Skiold et Klippelag,
Hans Kolle som en Eeg,
Hans Hielm et gammelt Vrag.

Da tier Uller stil,
Hans Kinder blier saa hvide;
Han lytter sagte til,
Ham lyster ei at stride.

Hvo monne til dig komme,
Mens jeg var høit paa Strand?
Jeg lugter paa min Tomme,
Her er en christen Mand.

Der fløi en Fugl herind,
Med Dødmands Been i Munde.
Jeg sined det ud igien,
Det snareste jeg kunde.

Hun klapper ham saa smild,
Hun sætter Mad paa Bord,
Den Havmand vorder mild
Ved skiøn Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang.
Hun reder af hans Haar
Det fæle Gruus og Tang,
Hun det i Lokker slaaer.

Da bliver Rosmer fro,
Da det er jevnt og glat.
Saa lysteligt han lo,
At Muren revned brat.

Du kom mig før ei nær
Da jeg var kiælen Mand;
Som Trold er jeg dig kiær;
Det viser din Forstand,

Og hør nu Rosmer kiære!
Og nægt mig ei min Bøn;
Du ikke grumt fortære
Min Moders ældste Søn.

Ham Havet drev herned,
Han sidder i en Vraa.
Han er i Nød bestæd,
Han tør ei for dig staae.

Elina du ei græde!
Er Rosmer da saa slem?
Jeg skal ham ikke æde.
Lad ham kun komme frem.

Da satter Uller Mod,
Han triner af sit Læ.
Han staaer ved Rosmers Fod,
Han sætter ham paa Knæ.

Est du Elinas Broder?
Da mig velkommen vær!
Est du af samme Moder,
Da est du Rosmer kiær!

Vær freidig kun i Sind!
Est du den ældste Søn?
Han klapper ham paa Kind;
Den bliver guul og grøn.

Han sætter ham paa Kappe.
Min Haand er vel for stor,
Til venligt her at klappe
Saa spædt et lille Noer.

Da blussed Uller rød,
Han drog sit Sværd i Harm.
Nu skal du faae din Død!
Det foer i Rosmers Barm.

Han rører ei en Mine,
Han sidder ganske tryg:
Luk Vinduet, Eline!
Nu stak der mig en Myg.

Derpaa hun følger ham
Blegskiælvende til Senge.
Det er en sølvklar Dam
Imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Vugge
Han styrter ned med Larm.
De Elskte see ham dukke,
Og synke Barm til Barm.

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde,
Med Elskovs Lyst,
I altidgrønne Myrtelunde,
Sødt Bryst ved Bryst.

Da sukker Uller tidt af Længsel
Ved Aaens Bred:
Ak hvad er i et evigt Fængsel
Selv Kiærlighed?

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
Bortfierner dem
Fra hver en Fryd, de her maae savne,
Fra elskte Hiem.

O Gud, som skienkte mig min Pige,
Saa huld igien,
Skienk mig mit gode Kongerige,
Skienk mig min Ven!

Lad ikke her vort Liv hendaane,
Bag Dæmringskiær.
Du røde Sol, du hvide Maane,
Ak var I her!

Elina ganger snild at stande
For Rosmer ind:
Stærkt higer op til hine Lande
Min Broders Sind.

Sin Længsel kan han ei fordølge.
Du stærke Mand,
Bring ham igiennem Havets Bølge,
Paa tørre Sand!

Giv ham en jernbeslagen Kiste,
Kun fyldt med Guld.
For al den Godhed du ham viste,
Jeg blier dig huld.

Ja dersom du mig huld vil blive,
Bestandig huld,
Jeg gierne vil din Broder give
Frihed og Guld.

Elina med saa megen Liste
Tog Guldet ud;
Saa lagde hun sig selv i Kiste,
Den skiønne Brud.

Stærk Rosmer farer alt med Lempe
Han er saa tryg,
Han løfter op den unge Kæmpe
Paa breden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
I brede Mund;
Derpaa han med sin Byrde drager
Fra Havsens Bund.

Nu har jeg bragt dig op paa Landet
Til Solen rød;
Nævn aldrig hvad du saae i Vandet!
Det blev din Død.

Saa sprang han atter ud i Havet.
Det stod i Sky.
Af Bølgerne han blev begravet,
I Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline,
Da blev han bleg,
Da mørkned Kummer hver en Mine,
Og høit han skreg.

Dybt hørtes han i Havet larme
Med Arm og Been.
Tilsidst han blev af Qval og Harme
Til Flintesteen.

Lumsk dukker nu hans haarde Pande,
Nu er hans Lyst
At lade Havets Snekker strande,
Imod sit Bryst.

De Elskte ile fro til Lunden.
Bag Bøgen hvalt
De sætte sig. En Drøm, forsvunden,
Dem tykkes Alt.

Ufke hin Spage.

Vermund gammel var og graa;
Træt af mange svare Krige
Hiemme sad han i sit Rige,
Blind med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen slaae;
Naar han sang om svundne Dage,
Vendte Mindet flux tilbage,
Og den Blindes Øie saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Listig for sin Magt mon sørge,
Sendte Bud, lod Vermund spørge:
Kan Den herske, som er blind?
En Herold i Salen ind
Traadte frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spir og Krone,
Og med Haanden under Kind.

Fred med gamle Danerdrot!
Hid til dig mig Sverting sender.
Uden Sværd ved dine Lænder
Taus du sidder paa dit Slot.

Mon det er for Riget godt,
At en kraftlos Olding bukker
Under Kronens Vægt og sukker?
Gior da Navnet Kongen blot?

See, det er min Herres Bøn
At du flux ham Thronen rømmer;
Som det sig en Olding sømmer,
Lever hen din Tid i Løn;
Eller at din egen Søn
Mod min Herres Søn uddrager;
Hvo da Seierskrandsen tager,
Tager ogsaa Kronen skiøn.

Uffe, saa var Sønnens Navn,
Giorde Vermund tidt bedrøvet;
Mælet var ham plat bersvet.
Tunge, smertelige Savn!
Mørk, med Arm med Arm i Favn,
Hiemme sad han, ei sig rørte;
Stærk han var, men aldrig førte
Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast:
Maa jeg Sligt mig lade sige?
Udi fordums Kamp og Krige
Slog jeg drabelig og fast;
Hvi er svunden nu med Hast
Livets Kraft, som Dagens Straale?
Magtesløs maa Gubben taale
Sine Fienders Overlast.

Fuldvel smilde Sverting veed,
At mig mine Kræfter skuffe,
Thi min Søn er stum, og Uffe
Blev min Ulykksalighed.

Odin seer fra Hlidskialf ned!
Selv jeg vil i Marken møde.
Den som Niding er, skal bløde.
Bring din Husbond den Beskeed!

Herre! lød Heroldens Svar,
Sømmer det sig Svertings Vælde,
Kraftesløse Gubber fælde?
Slig en Seir var vunden snar.
Send den Arving, som du har!
Lad ham ud i Kampen drage,
Lad ham efter Sværdet tage,
Før han efter Spiret taer.

Alle Kongens gode Mænd,
Støtted til de brede Sværde,
Monne moxen sig forfærde,
Stirred taus paa Sønnen hen.
Odin før var Landets Ven,
Værned om vor Helteære,
Skal nu denne Skifting være
Morderen, som qvæler den?

Som da Blikket hen i Løn,
Med Fortrydelse, med Lede,
Med Forbittrelse, med Vrede,
Vendte sig mod Kongens Søn;
Foer en Rosenfarve skiøn
I hans Ansigt op, og malte
Kinden rød, og Læben talde
Førstegang, ved Folkets Bøn:

Sikkert Sverting skal fortryde
Den Foragt, han viser mig.
Sandelig jeg siger dig,
Ei min Stang skal Sønnen bryde.

Men, vil han nit Hierte fryde,
Lad ham end til dette Værk
Bringe med en Kæmpe stærk.
Begges Hierteblod skal flyde.

Høist forbauset ingen Mand
Kunde sin Forundring hemme,
Da de hørte Uffes Stemme.
Tale var han nu istand!
Før, fra første Ungdom, han
Mægted ei et Ord at sige;
Nu, nu talde han tillige
Kiækt og fagert for sit Land.

Saxeren i Skiægget lo,
Spotted Ungersvendens Tale;
Men i alle Kongens Sale
Blev man lystelig og fro.
Stride vil han Een mod To!
Han, hver ærlig Kæmpes Kummer,
Han er vaagnet af sin Slummer,
Skaffer Kongens Arme Ro.

Bort fra Danerkongens Hal
Gik Herolden med sit Følge.
Kongen selv ei kunde dølge
Glæden midt i Glædens Giald.
Du, som lød dit tappre Kald,
Du, som ender Vermunds Qvide,
Du, som Een mod To vil stride,
Dig besynge skal min Skiald!

Min ulykkelige Søn,
Stum af Fødsel, svag af Evne,
Som sin Fader ei kan hævne,
Leve skal sin Tid i Løn;

Du bønhørte Svertings Bøn,
Du skal arve Vermunds Throne,
Bære denne gyldne Krone,
Denne Purpurkaabe skiøn.

Da i brænmet Gyldenmor,
Kongen saadan tale hørtes,
Hver en Kæmpes Hierte rørtes:
Ak den blinde Gubbe troer,
At ei sligt i Sømmen boer,
At det er en Andens Stemme;
Lad os Fadersmerten hemme
Flux ved glade Trøstensord.

Det er Eders egen Æt,
Herre! lød i Kongens Sale;
Han er viis og han kan tale,
Han har Æren ei forgiæt.
Han sin Fader skaffer Ret,
Det var ham, som Ordet sagde.
Ilden, det i Diet bragde,
Vidner, han vil holde det.

Danerkongens Taare randt;
Knæet vakled, Læben bæved.
Did han sine Hænder hæved:
Ak! I fare vel med Tant?
Men hvo sig ei grumt forbandt
Med min Fiende, den ei nøle;
Bring ham hid, at jeg kan føle,
Om I ogsaa tale sandt.

Da nu Sømmen rolig stod,
Stor og stærk og føer af Lemmer,
Og iblandt de andre Stemmer
Høit sin Stemme klinge lod;

Raved ned til Thronens Fod
Gamle Drot, sin Haand han lagde
Paa hans Skulder, græd og sagde:
Ja det er mit Kiød og Blod!

Siig mig, frit og uden Blu,
Hvi fra dine Barndoms Dage,
Glædesløs og stum for Klage,
Her saa stille vandred du?
Stod, min Søn, ei da din Hu
Til den tause Ro at bryde?
Til din Røst at lade lyde
Med Naturens Røst, før nu?

Fader! — hørtes Sønnens Svar —
Sielden ei min Tunges Lænker
Dine Fienders Raad og Rænker
Pludselig opdaget har.
Mens i Kraft du Kronen bar,
Var min Røst til liden Nytte;
Nu først kan den understøtte
Haanden, som til Værge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
Flux et Harnisk og et Skiold;
Samt en Glavind, stærk og bold,
Binder hurtig ved mit Belte.
Ravnen skal ei længer svelte,
Kommer Sverting for min Arm;
Han skal føle Uffes Harm,
I sit Blod han sig skal velte.

Dernæst du endnu mig sige,
Vedblev Gubben i sin Tale,
Hvi du i de høie Sale,
Uforsøgt i Kamp og Krige,

Æsked To fra Saxens Rige?
Hvis nu Begges Blod ei flød?
Ak, min Søn, det blier min Død,
Hvis du maa for Magten vige.

Hertil svared Uffe saa:
Jeg den Skiændsel vil aftvette,
Som os Viggo før og Kette
Ubesindigt førte paa;
Da de mon Atisle slaae,
To mod Een, mod Kæmpetro.
Uffe strider Een mod To,
Saa skal Rygtet glemt forgaae.

Ind i Kongens Hal i Hast
Man en prægtig Brynie bragde,
Ham den over Brystet lagde,
Snørte den til Skuldren fast.
Ringen sprang og Pladen brast!
Thi den brede Barm, i Trængsel,
Leed ei dette snevre Fængsel,
Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie giort af ny,
Støbt af Jern, man om ham spændte;
Men da Uffe Kroppen vendte
Vred han sønder den, som Bly.
Kongen hørte dette Gny.
Da ham Sagen kom for Øre,
Lod han den af Salen føre,
Flux sin Søn en Anden flye.

Dog da den nu ogsaa snart
Revned over breden Skulder;
Da hver Pandserring med Bulder
Brast, og intet Baand blev spart;

Da det plat var aabenbart,
Han ei kunde Vaaben føre,
Hvis han Kroppen skulde røre;
Herlig, men af Kæmpeart;

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend,
Sagde: Gak til Skabet hen!
Hent mit Harnisk, ufortøvet!
Og min Hielm med Egeløvet,
Og mit lange stærke Skiold,
Til den Ungersvend saa bold.
Brøster det — er alt bersøvet!

Og den raske Kæmpe gik,
Aabned jernbeslagne Kiste;
Og en Rustning skiøn sig viste
For det videlystne Blik.
Stærke Søm sad Prik ved Prik,
Lyste fra de gyldne Plader;
Tykke Skæl sad tæt i Rader
Og sin Glands af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm.
Asathor i Guldet lued,
Bister han til Jorden skued,
Høit fra Himlen paa sin Karm.
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoete Belte,
Vinkte han de stærke Helte
Vred til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank;
Ikke mindste Rift og Skramme
Giorde Vermunds Daad tilskamme.
Smal den ned i Midien sank.

Til en Kæmpe fœr og rank
Var den giort; ved ſtærke Lænder
Funkled ſteenbeſatte Spænder;
Til en Herre fri og frank.

Hielmen gylden, tung og lukt,
Var ei Dannished berøvet;
Ovenfor i Egeløvet
Ydun vandt ſin ſkiønne Frugt,
Der ſaa kraftigt og ſaa ſmukt
Voxer hiſt i Aſers Have,
Som Udødeligheds Gave,
Lige ſød af Smag og Lugt.

Skioldet, hvælvet, langt og ſtort,
Tungt, ſelv for en Kæmpe tapper,
Var med ſtærke Kobberknapper
Rundt beſat og kunſtig giort.
Endnu aldrig giennembort,
Var det Sværdets Slag en Tøile;
Indenfor den ſtærke Bøile
Blødt med Jobelſkindet for't.

Blev nu diſſe Vaaben bragt
Frem for Dagens lyſe Flammer,
Efterat i mørken Kammer
Mangt et Aar de havde lagt.
Uffe tog den gyldne Pragt,
Og Enhver, ſom var tilſtæde,
Halv med Frygt og halv med Glæde,
Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Glæde da de ſaae:
Sølverhoſerne ſaa hvide
Sadde rummeligt og ſtide.
Dernæſt tog han Hielmen paa.

Op han monne Nættet slaae:
Og de gule Lokker rulled
Rigt og deiligt ned fra Guldet.
Det var skiønt at see derpaa.

Men da nu sit Pandser blankt
Fast han om sig vilde spænde,
Da han prøved sig at vende,
Mærkte han — det var for trangt!
Heller ikke nokſom langt;
Og i det han sig mon vride,
Brast det i den ene Side,
Aandedrættet drog han angt.

Kongen hørte Pladen briste,
Luften blev med Klage blandet.
Ingen Bedre var i Landet,
Denne Prøve blev den sidste.
Da nu Ingen længer vidste
Mindste Raad, da svared Uffe:
Frygten skal mig ikke skuffe,
Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtigt fra sin Esse
Hid den sorte Smed i Hast,
At han med sin Hammers Last
Brynien mig kan sammenpresse.
Nogle Søm saa lad ham hvæsse,
Rundt dem omkring Klosten slaae.
Saa vil jeg i Kampen gaae.
Lette Vaaben ei belæsse.

Treen da nu, med hurtig Gang,
Efter Sømmens kloge Tale,
Flux en Smed i Kongens Sale,
Med sin Hammer og sin Tang.

Jernet imod Guldet klang;
Og den høie Hvælvings Brag
Gientog lydt hvert Hammerslag,
Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møie
Halvt igien var bragt istand,
Sagde Kongens Søn: En Mand
Regner Alting ei saa nøie.
Over Skaden jeg kan bøie
Med Forsigtighed mit Skiold.
Giv et Sværd nu i min Vold,
At min Fiende det maa døie.

Mangen herlig Glavind nu
Bragtes ind, med sleben Klinge,
Men naar han den vilde svinge,
Sprang den i hans Haand itu.
Dog ei Kongen følte Gru.
Da han Sagen fik at vide,
Drog han Sønnen til en Side,
Talde der med freidig Hu:

Kiære Søn! for Sværdets Savn
Maa du ikke dig bedrøve.
Flere skal du her ei prøve.
Eet jeg eier, Skrep ved Navn,
Som i Jordens dybe Favn
Ligger langt fra Sol og Dag.
Der jeg selv det giemte, svag,
Da det ei var meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
Hist i hine fierne Bierge
Gav mig det to kloge Dværge,
Smeddet under sorten Jord.

Udi ingen Kæmpes Giord
Stikker Sligt; thi lod jeg skiule
Det i Jordens dybe Hule.
Blomster over Skatten groer.

Lod sig derpaa hemmelig
Ud den gamle, blinde Gubbe
Føre did, hvor tør en Stubbe
Midt i Græsset hæved sig.
Dette Træ er sat af mig,
Sagde Kongen, da hans Fod
Stødte mod den visne Rod.
Her er Vaaben, Søn, for dig.

Tag kun hurtig nu din Spade!
Grav saa med Forsigtighed,
Til den klangfuld støder ned
Mod den haarde Sværdeplade.
Uffe gjennem Jordens Flade,
Grov paa gamle Faders Bøn.
Varsom var den stærke Søn,
For sit Vaaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skiød
Skarpen Spade Jorden flytted.
Uffe stirred, Kongen lytted,
Endnu intet Vaaben lød.
Mere dybt at grave bød
Oldingen; og see en rusten
Glavind, udi Hialtet brusten,
Frem igiennem Muldet brød.

Kongen hæved glad sin Røst:
Nu du Vaaben har ihænde,
Som du kan mod Fienden vende.
Trykte Sønnen til sit Bryst.

Ham var det kun liden Lyst
Dette Sværd i Kamp at drage;
Taug dog, for ei bort at jage
Gubbens allersidste Trøst.

Men da han tillige saae
Denne Glavind, løs af Ælde,
Let i Kampens stærke Vælde,
Lod sin Tunge sønderslaae;
Vilde han dog prøve paa
Kraften, mod et Træ som ene
Stod, og strakte sine Grene
Grønt mod Himlens stille Blaa.

Men da Konningen fornam
Hvad hans Søn forsøge vilde,
Sagde han: Da var det ilde,
Hvis min Skrep mig giorde Skam.
Fordum var den sielden tam.
Ikke troer jeg dette Gienme
Mægtet har dens Kraft at hemme.
Æggen er endnu ei lam.

Lad da fare sligt Forsøg,
Skiebnen kun derved du fristet.
Thi hvis denne Glavind bristet,
Flyer mit sidste Haab som Røg.
Som en rovbegierlig Høg
Vist den styrter paa sit Bytte.
Lad da sligt, som hverken nytte
Kan, for Alvor eller Spøg.

Ynglingen betænksom stod.
Med en Brynie kort og brusten,
Med en Glavind løs og rusten
Ud han skulde gyde Blod.

Dog forſvandt ei Heltens Mod.
Munter ſang den vevre Lærke;
Hiem fra Marken gik den Stærke,
Med ſin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev ſammenkaldet
For at gaae mod Svertings Hær,
Hen til Eideren, for der
At bedømme Vaabenſkraldet.
Piben lød og Luren gialded,
Standſed ved den brede Flod.
Paa den anden Side ſtod
Svertings Mænd, hver vis paa Faldet.

Men ret ſom et enkelt Frø,
Der paa Heden er at ſkue,
Voxet til en eenlig Tue,
Midt i Floden ſtod en Ø.
Hverken Huſtru eller Mø,
Kæmper ene den betraade,
Hvergang Sværdet ſkulde raade,
Naar en Berſærk ſkulde døe.

Did til Holmen frodig foer
Uffe, med ſin gamle Fader,
I de bruſtne Pandſerplader
Og med Sværdet i ſin Giord.
Saxerne ham Døden ſvoer.
Begge, fra den anden Side,
Mon' de ham imøde ſkride,
Paa den elvomflydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
Var i Hiertet heel urolig:
Ei med Vaabnene fortrolig
Er min Søn; ak falder han!

Sætter ved den bratte Strand
Stolen, med sin Hynde blød.
Mærker jeg min Uffes Død,
Styrter jeg mig ned paa Stand.

Blev nu med et lystigt Mod
Sværdet brat fra Hoften revet.
Ind, hvor Kredsen vidt var skrevet,
Kæmperne man træde lod.
Ilden i den Gamles Blod
Selv den hvide Lok foryngte;
Vildt den sig for Stormen slyngte
Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold,
Traadte nu saa trøstig fro
Mod de vrede Saxer to;
Hver en Kæmpe stærk og bold.
Ind paa ham med megen Vold
Styrted de, mens Øier brændte.
Da sin Skrep ei Uffe kiendte,
Bødte han kun med sit Skiold.

Kongen hørte Fiendens Hug
Hardt mod Sønnens Vaaben klinge,
Som med Skioldets haarde Ringe
Skiermed sig, og med sit Buk.
Vermund gav et ængstligt Suk.
Længer ud til vaade Strand
Trak sin Stol den gamle Mand,
Løsned alt sin Krone sinuk.

Men da Uffe mærkte snart
I det raske Kæmpeværk,
Ved sit Slag, alt mere stærk,
Sværdets gode Kraft og Art,

Hug han drabelig og svart
Brat den Ene, smal som Sivet,
Med sin Glavind giennem Livet,
At han styrted ned med Fart.

Vermund, som var Kampen nær,
Monne Mandefaldet høre,
Sagde med et henvendt Øre:
Der fornam jeg Skrep, mit Sværd!
Sønnens hæderlige Færd
Folkets Fryderaab udtrykte.
Da sin Stol fra Vandet rykte
Gubben, og fik Livet kiær.

Frem med megen Vælde brød
Svertings Søn nu, for at hevne
Brat i frygtelige Stevne
Vennens smædelige Død.
Sank da ned mod Hielmen rød
Uffes Glavind ufortøvet.
Brat paa Længden blev han kløvet,
Styrted i sit Blod, som flød.

Vermund i sit Purpurklæde
Sagde, vendt mod Slaget hen:
Der fornam jeg Skrep igien!
Skal jeg smile, skal jeg græde?
En Herold for Kongens Sæde
Treen, og qvad det muntre Vers:
Een paa langs, og en paa tvers!
Da græd Gubben høit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
Toned fra de Danskes Leir.
Hiem de Danske drog med Seir,
Tvungen Saxen gik i Harm.

Uffes Pande ſtor og varm,
Frietes nu fra Hielmens Glands,
Kioltes af en Egekrands,
Rakt ham af en Piges Arm.

Og de Danſke drog tilbage,
Skialders høie Harper lød.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage.
Fro var Vermunds ſidſte Dage.
Uffe blev en Kæmpe ſtærk.
Altid ſindigt var hans Værk;
Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store.

Kong Knud ſad ſtor og mægtig paa ſin Throne;
En Herre, drabelig og ſtærk, ſom huld.
Den danſke, britiſke, den norſke Krone,
Var ſammenſmeltet i hans Krones Guld.
Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone;
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld.
I Kirken ſelv lød Hymner til hans Ære,
Thi han udbredte Jeſu ſande Lære.

Men Knud ſad taus og tankefuld i Sind,
Ei blusſed Læben ſom hans Purpurklæde;
Sørgmodelig han ſtøtted Haand til Kind,
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.

De ſvundne Dages Idræt faldt ham ind,
Da monne bittre Taarer Øiet væde.
Ak, ſukked han, min Gud! kan du forgiette
Min Synd, kan du mit Regnebret udſlette?

Min Ungdom ſvandt i Stolthed og Foragt,
Kiæk frem jeg gik, men nu jeg modløs græder.
For at forſtærke min den ſtolte Magt,
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
Den dierve Ulf i Kirken blev ombragt,
Uſkyldigt Blod end Altertavlen væder.
Ei blot med Sværdet, tidt med mørke Rænker
Jeg vandred frem. Nu det mit Hierte krænker!

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;
At vorde Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
Og derfor Heltens Syssel, Kamp, jeg yndte.
Da aabned sig mit Hierte for din Stemme.
Ak hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem og qvad:
„Min Herre! hvor er Den som du ophøiet?
Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.“

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad, det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.

Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
Bragt ned fra Borgen giennem grønne Dale,
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
Med Krone paa, med Septer i sin Haand
Man saae ham sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke nu besielte Kongens Aand,
Nysgierrig nu hver Hofmand ønskte kiende;
Men Kongen taug og vandred med sit Følge,
I Purpurkaaben, mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
Ei hvor bestandig Bølgens Top mon væde
Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;
Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
Paa den for fierne, den for høie Strand,
Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:
Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
Med dig, o Sø! min Vælde blev begavet;
Thi lyd din Herre, Du ei nærme dig!
Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
At til min Fod den aldrig vover sig.
Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,
Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,
Sin vante Vei den end bestandig tog,
Af sin Natur den intet monne dølge,
Det ene Bølgeslag det andet jog.

Med Otte Niende kom brat i Følge,
Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
Ei til hans Fødder blot den op sig trængte,
Hans Kongespir og Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
Og brød med Taarer høit saaledes ud:
I Sandhed! hver en Christen burde vide,
At der er Ingen mægtig uden Gud!
Han grunded Jorden, han lod Havet glide
I evig Vexel, ved sit stærke Bud.
Han ene mægter Jord og Hav at twinge,
Mod hans er al min Vælde saare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Ædelstene tung og svar;
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte,
Og ydmyg Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han og hver en Synd bekiendte,
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæstede med Marthrqviden
Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Ridderspøgelset.

Hvor Stormen vældig tuder,
Hist, høit paa Fieldet brat,
En Ridderborg udluder,
Bedækt med Mus og Krat.

De vilde Skovens Fugle
Har der et aabent Buur;
Høit skriger Nattens Ugle,
Fra skiørforfaldne Muur.

De skarpe Tiørnebuske
Fortrænge mindste Sti;
De tunge Skyer ruske
Det høie Taarn forbi.
Den røde Muur sig splitter,
Hiemsøgt af Regn og Vind;
Igiennem Riften titter
Fuldmaanens gule Kind.

Dybt hen i Salen trænger
Da Straalen mat og kold,
Til Væggen, hvor der hænger
Et gammelt rustent Skiold.
Det haver ei sin Lige,
Det er saa tungt i Vægt;
I Arv, i gamle Krige,
Det gik fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flammer
Da funkle som i Vand,
Paa Skioldets dybe Skrammer
Og paa den gyldne Rand,
Et Suk sig lader høre
Fra lukte Riddersal,
Og muldne Been sig røre
Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
Som Klokken seent i Qveld;
Da suser Egens Kroner
Om lille Skovkapel.

I dyben Grav det bæver,
Det hvidsler fiernt og nær,
En Ridder op sig hæver
Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
Han bryder Qvist og Green.
Den drabelige Kæmpe
Gaaer over Elv og Steen,
Igiennem Tiørn og Hasler,
Krat om hans Brynie slaaer;
Den blanke Plade rasler,
Mens han til Borgen gaaer.

Hvor Skioldet op er stillet
Der standser han igien;
Stivt paa et bleget Billed
Han seer med Længsel hen.
Det er en deilig Qvinde,
En pyntet Ungdoms Brud;
Men Fugtighed og Vinde
Det Meste sletted ud.

Bleg Maanen staaer derude,
Hensender did sit Skin,
Igiennem brustne Rude
Den kysser hendes Kind.
Dybsindig og fornøiet
Paa kiære Contrafei
Han seer, med Graad i Øiet,
Med Smil, og gaaer sin Vei.

I næste Sal han træder
Med Øiet end i Graad,
Saa saare der ham glæder
Forfaldent Huusgeraad.

I Ridderſalen vanker
Den Herre, ſtærk og ſtor,
Og ſætter ſig i Tanker
Ved trøſket Egebord.

Da flux hans Øie flammer;
Han iler, vred i Sind,
Mod lukte Ruſtningkammer
Og ſparker Døren ind.
I ſtøvede Spyd han griber,
Da knækkes Stangen let,
Og Dødninguhret piber
I ruſtne Hielmenæt.

Til Trøſt hans Hierte trænger,
Han søger Harpen brat.
Hiſt i en Vraa den hænger,
Forfalden og forladt.
Før var den Sorgens Tvinger,
Ved en livſalig Røſt,
Nu plat forſtemt den klinger.
Det ſkiær ham i hans Bryſt.

Hen for ſin Viv han træder
Og ſtemmer den til Klang;
Derpaa han henrykt qvæder
En gammel Kæmpeſang.
Imedens Helten ſiunger,
Vel klinger Harpens Guld,
Hans Qvad i Borgen runger
Saa ſtærk og underfuld.

Til Kirken nu han iler,
Med lange, tunge Skridt;
Der Midnatsmaanen ſmiler
Paa Korſet, ſølverhvidt.

Med Skræk de Straaler bæve,
I Krogen Lyset døer,
Thi tykke Spindelvæve
Alt skiuler med et Slør.

Huult lyder Vindens Brusen
I gamle Sakristi,
Høit synger Riftens Susen
Et evigt Litani.
I Choret Roser vilde
Dog over Altret groer,
Sin Vei en Sølverkilde
Fandt i forfaldne Chor.

Naar Osten frem da luer,
I Taarnet Aanden gaaer;
Mørk han til Jorden skuer,
Som end i Taage staaer;
Han Folk i Arbeid finder,
Det kalder Trælleærd,
Og pludselig forsvinder,
Med Haanden paa sit Sværd.

Naar Solen da fremsmiler,
Har Natten sagt Farvel,
Til Marken Bonden iler,
Men er ei længer Træl.
Og Borgeren ei sukker
Forkuet og forladt;
Ei dybt for Ridderen bukker;
Nu har han selv en Hat.

Kæmpen Cometes.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
Mit Legem blusser sundt;
I kobberrøde Pandsersærk
Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,
Dets Mærke staaer i Glød;
Jeg ængster ofte Jordens Mod,
Og bringer Skræk og Død.

Naar runde Skiold bedækker mig,
Og draget er mit Sværd,
Da vandrer jeg, forfærdelig,
I Kamp og Heltefærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gåaer,
Jeg bliver aldrig træt;
Jeg pludselig tilsyne staaer,
Naar mindst man venter det.

Og finder jeg at Tapperhed
Og Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Og styrker Heltens Aand.

Men seer jeg dorske Taagesløer
Kun dræbe Straalen varm,
At Livet gisper mat og døer,
Da blusser jeg i Harm.

Og kaster hen mit gode Spær,
Paa haanlig Kæmpeviis,
Og synker Landet mere nær,
Og strækker ud mit Riis.

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,
Vanartig Børneflok,
Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
Naar den er tugtet nok.

Ja tugte vil jeg stræng og god,
Forjage dorske Ro,
Og gisde dig, o Jord! med Blod;
Deraf skal Roser groe.

Og Stierner atter lue frem,
For høit at staae i Glands,
Naar de har skaffet gamle Hiem
Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien,
Læg Mærke til mit Ord,
Og seer i dig bestandig end
Den kolde mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru
Mod dig min Barm saa bred,
At udi tusind Stykker du
I Dybet styrter ned.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og som jeg nu hen ad Gaden gik
I den fremmede Stad,
Da faldt paa en Mø mit dristige Blik;
Hun i Vinduet sad.

Jeg stod, og glemte jeg vilde hiem,
Saa elskovsvarm.
Over smekkre Midie svulmede frem
Den unge Barm.

De Øine var store, de Hænder var smaae,
Hun var saa rank;
Bort skulde jeg gaae, men ei kunde jeg gaae.
Hendes Øie sank.

Min Cithar under Vinduet klang,
Var Natten smuk;
Hun lønned altid min Elskovsang,
Med et sagte Suk.

En Midnat smelted den Huldes Aand,
Da Cithren lød:
Hun rakte mig kjerlig sin Liliehaand,
Den var saa blød.

En Rose jeg trykte paa sneehvide Hud,
Med brændende Mund.
Hun smiled og saae saa venlig ud,
Saa bortsvandt hun.

Tungſindig tidt forbi ſpeilklare Sø
Jeg tog min Vei;
Ukiendt med Hver, ſelv den elſkede Mø
Ei kiendte jeg.

Jeg gik i Nætter og Dage tre,
I den fremmede Stad,
Men ei længer jeg monne den Elſkte ſee;
Skiøndt jeg ſang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik,
Med tunge Skridt,
Da ſtandſed i Vindvet mit bange Blik,
Paa noget Hvidt.

Da hæved ſig atter ſaa glad, ſaa glad,
Mit Hierte trangt;
Men ak! det var ikke min Mø, der ſad,
Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter, i Dage tre,
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg kunde den Elſkte ſee,
Skiøndt jeg ſang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
Og vilde bort;
Da ſtandſed i Porten mit bange Blik
Paa noget Sort.

Jeg ſvøbte mig ind i min Kappe, ſnar,
Med forvirret Sands.
En Liigkiſte man af Paladſet bar,
Med en Jomfrukrands.

Jeg sneg mig bag efter i Fakkelskin,
Med den Sørgerad.
I Kirken de satte Kisten ind,
Og skiltes ad.

Taus skiulte jeg mig i et Pulpitur,
Saa kold og bleg;
Giennem Blyvindvet saae jeg, i sorte Natur,
Blodmaanen steeg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
Som for Altret stod;
Men jeg hørte Noget rasled igien.
Jis blev mit Blod.

En Ungersvend jeg ved Kisten saae,
Bleg som en Aand.
Den duftende Krands han stirrede paa,
Med en Dolk i Haand.

„Dig har jeg nu givet til Døden hen,
Trolose Mø!
Imorgen din ukiendte fremmede Ven
Skal ogsaa dø."

Da sneg jeg mig bag ham, med harmfuld Aand,
Med Hævnens Lyst,
Og vristed ham Dolken af skiælvende Haand,
Den traf hans Bryst.

Rødt strømmed hans Blod, som en skumfuld Elv
Over Kistens Laag.
Da toned Orglet af sig selv
Sit Sorgesprog.

Jeg raved til Døren med bange Mod;
Slukt var mit Had.
Inden Hanegal jeg atter forlod
Den fremmede Stad.

Agnete.

Agnete sidder paa den eensomme Strand,
Saa sagte slaae de Bølger paa hviden Sand.

De Vover svulme med skummende Top,
En Havmand sig skyder fra Havbunden op.

Hans Pandser om Livet af sølvblanke Skæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæld.

Hans Spyd var en Baadstang, dens Krog en Koral,
Hans Skiold var en brunhvælvet Skildpadeskal.

Hans Hielm et Sølvsneglehuus, et Haar af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.

Og sig mig, skiøn Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?

Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Alt til din kiære Fæstemand kaare du mig.

Jeg eier under Havet saa lystelig en Hal,
Thi Væggen er sleben af klareste Krystal.

Syvhundrede Piger opvarte ved min Disk,
Foroven som en Qvinde, forneden som en Fisk.

En Slæde jeg dig skiænker, som Perlemor at see,
Den drager din Sælhund, som Renen paa Snee.

Og i min grønne Have høit Blomsterne staae,
De hæve sig i Vandet, som udi Luften blaa.

Og er det som du siger, skion Havmand, for sand,
Da vil jeg dig kaare strax til min Fæstemand.

Agnete sprang i Havet, den unge Venneviv,
Ved Foden hende trak han bag Havgræs og Siv.

Tilsammen de leved i otte lange Aar,
Syv Sonner hun i Havet med Havmanden faaer.

Agnete sad i Bur under Siv, under Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

Agnete for sin Husbond ind ganger at staae:
O lad mig dog endnu engang til Gudsbord gaae!

Og hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig,
I fiirogtyve Timer maa du forlade mig!

Agnete kysted sine Sønner saa brat,
Hun ønsked dennem alle tusinde god Nat.

Og græde giorde Store, og græde giorde Smaae,
Og græde giorde Barnet som i Vuggen laa.

Agnete under Himlen igien paa Stranden staaer,
Ei havde hun seet Solen i otte Aar.

Agnete træder for sine Frænder ind.
Vi kiende dig ei mere, du hedenske Qvind!

Agnete træder ad Kirkedøren ind;
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Kalken ved Altret for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

Hun skiælvede saa saare, hun mæled ei et Ord.
Den hellige Viin hun spilte paa Jord.

I Aftenqvæld, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete monne atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den uselige Viv:
Gud naade mig, og tage mit unge Liv!

Agnete sank i Græsset, i blaa Violer ned,
Det siger jeg, de Blomster blev blegere derved.

Bogfinkerne qviddred saa høit fra grønne Qvist:
Nu dør du Agnete, det vide vi forvist.

Om Aftnen, da Solen gik ned bag Markens Høie,
Da skiælved hendes Hierte, da brast hendes Øie.

De Bølger de stige saa med Vee og med Ak,
Saa sagtelig de Liget til Havsbunden trak.

Tre Dage laa paa Bunden hun, efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havsfladen skiød.

Den Smaadreng paa Fælleden saa aarle vogter Giæs,
Da fandt han Agnete henskyllet hist paa Næs.

I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
Den skiærmer nu for Bølgerne de modige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
Det, siger Byens Piger, er Havmandens Graad.

Ellekongen.

(Efter Goethe).

Hvo rider saa seent giennem Skoven grøn?
Det er en Fader alt med sin Søn.
Han holder Drengen vel i sin Arm,
Han har ham sikker og fast og varm.

Hvi skiuler min Søn du dit Ansigt her?
Seer Ellekonning ei Faer du der?
Ei Ellekonning med Kron' og Svands?
Min Søn! det er ikkun Maanens Glands.

„Barnlille, kom! vil du gaae med mig,
Da leger jeg skiønne Lege med dig,
Mangt broget Blomster ved Stranden staaer,
Min Moder de gyldene Væve slaaer."

Min Fader, min Fader! og hører ei du,
Hvad Ellekonning mig lover nu?
Vær rolig, mit Barn, og vær uden Skræk!
Kun Stormen suser i tørren Hæk.

„Vil ſmukke Dreng du nu med mig gaae,
Da tiene dig ſkal mine Døttre ſmaae.
Mine Døttre ſvæver i Nattens Vind,
Og ſynger og vugger i Søvnen dig ind."

Min Fader, min Fader, og ſeer du ei hiſt
Elkonnings Døttre bag mørken Qviſt?
Min Søn, min Søn, jeg ſeer dem vel ſtaae,
Hiſt kneiſe de gamle Pile ſaa graae.

„Din Skiønhed har mig til Elſkov bragt,
Og eſt du ei villig ſaa bruger jeg Magt."
Min Fader, min Fader, o ræd, o ræd!
Mig Ellekonning har giort Fortræd.

Den Fader gyſer — han ſporer ſin Heſt
Og rider med Barnet, ſom han kan bedſt.
Til Gaarden naaer han med Angſt og Nød.
Udi hans Arme var Drengen død!

Sigrid med Sløret.

Kong Sivald ſad i Ro, træt af at ſeire,
Han vied Feſtens Bæger ind til Thor,
Ved Iſefiorden paa ſin Gaard i Leire.
De Kæmper ſadde rundt om Egebord.
Hans Datter Sigrid, kaldet kun den Feire,
Indhyllet i det lange kydſke Flor,
Gik om fra Bænk til Bænk, for Miød at ſkiænke
For Heltene, paa egehvide Bænke.

Hvi kunde man ei hendes Aaſyn ſkue,
Den Deiligſte blandt alle Danemøer?
Langt flød i gyldne Flætning Haarets Lue,
Men hendes Anſigt dæktes af et Slør;
Tveehvælvet ſtod om Barmen Silkens Bue;
Smal var hun, trind, og ſmækker ſom et Rør.
Den hvide Snee fra hendes Arm og Hænder
Med Elſkovsild hver Ynglings Blod antænder.

Sødt vidſte den uſeete Roſenlæbe
At tale, naar hun rakte ham ſin Skaal.
Hvor yndigt hæved Nordens unge Hebe
Sin Arm og ſkiænked Mioden i hans Maal!
Forgieves monne dog hans Die ſtræbe
Med Smil at ſmelte hendes Hiertes Staal.
Saa Fieldets Jis, i Glands af Solens Straaler,
Nedſender Ild, men ſelv ei Luen taaler.

Hun havde lovet Frigga ſin Gudinde:
For ingen Kæmpe hæved hun ſit Slør,
Før hendes Kiærlighed han kunde vinde,
Før ret han elſkte ſom en Elſker bør.
Ei ſkulde hendes Ungdom ham forblinde;
Den fagreſte blandt alle Danemøer
Sig ene ved en ſaadan Beiler fryder,
Som lover hendes Hierte, hendes Dyder.

Og hvad kun Strenghed Ungerſvenden kalder,
Er eiegode Venneſalighed:
Hvor hendes Die paa en Ynglings falder,
Der, veed hun, ſlaaer den ſøde Lynild ned.
I Drømme har en Gud, den gode Balder,
Som elſker Mennesker og Jordens Fred,
Sig aabenbart, og raadet varſom være
Med Ilden, ſom ſaa let kan Alt fortære.

Men eengang, da dog Sigrid som Præstinde
Sig maatte vise ved en Disafest,
Da momme meer end Solen hun forblinde
Hver til det store Blot hiddragen Giest.
Udslettes vil det ei, det hulde Minde,
Især hos Den, der sidder Kongen næst!
For Othars Die det bestandig svæver.
Hans dybe Suk Gienkiærligheden kræver.

Nu finder han sin hele Trøst og Lise
Ved Vintertid udi sin Konges Hal,
At see den ranke Skabning tidt sig vise,
I Sølverslørets lange Bølgefald;
At skride hen ad Tilien som en Dise,
Med Olien, som hans Lue nære skal.
Den søde Gift han daglig taus udtømmer,
Mens Elskovsflammen fra hans Die strømmer.

Fortiener han forgieves vel at sukke?
I Salen kneiser ingen Mand som han.
Blandt Heltene, som nylig Horn udstukke,
Ei Nogen holder saa mod Fienden Stand.
Paa Egebænken sidde mange smukke
Hielmdækte Svende; men hin Lilievand
Maa selv sig i sit stille Hierte sige:
Blandt Heltene var ingen Othars Lige.

Ham skiuled intet Slør; det mørke Die
Stærkt funkled over den rødbrune Kind;
Glat faldt om smekkre Liv den brune Troie,
Fra Skuldren bredte sig Skarlagenskind.
Naar man den unge Helt betragted nøie,
Da faldt det ingen Mø at frygte ind;
Det vilde Blik fast kunde Fienden dræbe,
Men venlig Godhed smilte fra hans Læbe.

End aldrig havde han sin Glavind svunget
For Voldsomhed og nedrigt Røveri,
Men ofte havde Skialden ham besiunget,
Fordi han giorde fangen Kæmpe fri;
I Hildurs Leeg han ofte kiek var sprunget
I Dødens Gab at staae sin Konge bi.
Blid mod sin Ven, stolt var han mod sin Fiende,
Men modløs ene for sin Elskerinde.

Dog ei Enhver kan saa beskeden dæmpe
Sin Higen og sin Længsels vilde Rød:
Hist sidder Hartbein en tykskiægget Kæmpe,
Fortæret af en heftig Elskovsglød.
Han pleier ei at fare saa med Lempe,
En Troldmand og en listig Ridder Rød.
Alt længe har han paa et Anslag grundet,
Og endelig, troer han, er Midlet fundet.

Stor var hans Krop fast af en Jettelængde;
Bredrygget, feed, fast fire Alen lang;
Af Stridsmænd fulgte villig ham en Mængde,
Et flammet Slagsværd ham ved Hoften hang.
Kong Sigvald til hans Arm i Kampen trængte,
Thi havde han i Kongens Gaard sin Gang;
Svang han sin Kiølv af Malm med skarpe Pigge,
Da hialp det ei med Graad om Livet tigge.

Men saae man ham de tykke Bryn at rynke,
Da var først frygtelig den Kæmpes Vold:
Han kunde Gløder i sin Harme synke,
Ja bide store Stykker af sit Skiold.
Da hialp det ei med Frygtsomhed at klynke.
Tolv stærke Trælle var i Kæmpens Sold;
De sprunge til, paa Ryggen ham at kaste,
Med seige Baand ham Arm og Been at baste.

Der sprælled han til Heden var forsvundet.
Tidt hele Uger grublende han sad.
Lumsk var han, trædsk, og ofte har han fundet
Først Leilighed at slukke seent sit Had.
En fangen Fiende har engang han bundet
Imellem tvende Træer og splittet ad,
Da de tilbagesprungne stærke Grene
I tvende Parter deelte Kiød og Sene.

Sit Forsæt søgte han nu lumsk at skiule;
Hans Hierte brændte, men hans Mine løi.
Ukiendt besidder han en hvælvet Hule,
Dens Indgang dækker Krattet ved en Høi.
I denne rummelige Røverkule
Har han indrettet i den høire Fløi
Det skumle, svagtoplysle Rædselsgiemme,
Som snart skal høre Sigrids Klagestemme.

Du hulde Vaar! naar broget dine Vinger
Igiennembryde Vintrens hvide Ham,
Naar Isens Bark i tusind Stykker springer,
Og viser Græsset med sin Purpurbram;
Naar hundred Fløiter i dens Hække klinger,
Og Luften kruser kun den stille Dam,
Hvor aander da et Bryst som ei sig fryder
Med dig, som ei sin Vinterlarve bryder?

Ung Sigrid gaaer med sine Møer i Enge
Den lange Sommerdag, hun henrykt er;
Hvad giør hun der, hvad giør hun der saalænge?
Hun plukker af de Roser og de Bær,
Dertil de Krusemynter, som fremtrænge;
Men ak, dog ingen til sin Hiertenskiær.
Hun mærker ei, at hele Foraarslarven
Er Freias Fiæderham i Regnbuefarven.

Den grønne Fiæderham, saa blød som Løvet
Af nysudsprungne Birk, af Markens Haar,
Den lette Fiæderham, som hæver Støvet
Høit op til den uendelige Vaar,
Der aldrig bliver Farverne bersvet,
Naar Heimdal over den sit Gienskin slaaer.
Hun mærker ei den frygtelige Snare,
Kiær i sin Frygt og salig i sin Fare.

Dog vil ei dennegang skiøn Freia saare
Det Bryst, hvis unge Knup endnu er lukt.
Fraværelsens og Kumrens bittre Taare
Berede Veien skal til Glædens Frugt.
Hun straffe vil den tvilelsse Daare;
Men Othars Tapperhed skal straale smukt;
Bevise skal den Tappreste blandt Helte
Sin Troskab, og sin Beiles Hierte smelte.

En Aften vandrer Sigrid om alene,
Langt fra den stærke Borg fra Festens Larm;
Hun bryder giennem Krattets tynde Grene,
At søge Blomster til den unge Barm;
Da slynger sig med smidig Kæmpesene
Om hendes smekkre Liv en hærdet Arm.
Knap har hun Tid med Sløret sig at skiule,
Saa slæbes hun til Kæmpens mørke Hule.

Nu est du, raaber Hartbein, min tilvisse,
Nu hielper intet Ak og intet Skrig;
Langt bedre skal end Jomfruburet, disse
Steensaste Hvælvinger beskytte dig.
Saa tag det lange Slør nu fra din Isse!
Viis mig din Skiønhed, stræb at tækkes mig!
Mit vilde Sind du kun formaaer at bøie
Med dine Smil og Glandsen af dit Die.

Jeg har, gienſvarte hun, hvad bedre ſmiler,
Hvad mig fortryller med ſit Øies Glands:
En ſleben Daggert ved mit Hierte hviler,
Og den bevare ſkal min Jomfrukrands;
Saaſnart du vil, dybt i mit Bryſt den iler, —
Maaſkee i dit! Vil du i Dødens Dands
Med din Valkyrie dig modig ſvinge?
Velan, ſaa kom! hun løfter alt ſin Vinge.

Men før ſkal du ei dette Slør bortdrage,
Før ſkal du ikke Sigrids Anſigt ſee,
Før Mordet ender hendes unge Dage
Og dækker Kindens Roſer med ſin Snee.
Saa kan du elſke hvad der er tilbage,
Saa kan du ad din lumſke Seier lee.
Med hviden Haand det blanke Staal hun hæver,
Det blinker alt — og Kæmpens Hierte bæver.

Alt ſeer han, mellem Brystets Liliehøie
Fremſprudle pludſeligt et blodigt Væld;
Alt Døden ſlukke Gniſten i et Øie,
Hvis Venlighed kun ſtraale kan hans Held.
For førſtegang maa ſig hans Hierte bøie,
Sagtmodig raaber han og vennefæl:
Lad af at dræbe dig, du ſtolte Lilie!
Sig ingen Magt ſkal ſætte mod din Villie.

Du ſkal i denne Hal Fyrſtinde være,
Svartalfer ſkal i Bierget tiene dig.
De vil beviſe dig en Dronnings Ære;
En Time daglig kun du ſkue mig.
Din Haan jeg med Taalmodighed vil bære,
Min Elſkov bøielig ſkal viſe ſig.
Med Harpeleg, Baldyren, Dands og Sange,
Sin Tid fordrive ſkal min kiære Fange.

Naar fort Fortvivlelsen et Bryst betager,
Kan den forvandle til en Helt en Mø,
Naar Ærens Redning hen mod Graven drager,
Da maa det Uskyld være let at døe;
Men naar ei længer Tordenskyen brager,
Da snart igien fremspirer Livets Frø.
En Trudsel giorde Sigrid til Heltinde;
Et Haab — giør atter Sigrid til en Qvinde.

Og for paa ny ei hendes Harm at vække,
Udiler Kæmpen strax af Bierget fort;
Smaaalfer komme frem; de Bordet dække,
Saa ile sysselsat de atter bort.
En Dør sig aabner i den brede Sprække:
En liden Qvinde, spæd og lav og kort,
Paa Gulvet huslig staaer, med Miner blide,
Med Nøgleknippet ved den høire Side.

Et Korsklæd bundet er for hendes Hue.
Blaatærnet Forklæd har for Skiørtet hun.
Sortladen er hun, rynket, Diets Lue
Beviser dog at hun er karsk og sund.
Hun neier dybt for Sigrid i sin Stue,
Saa skiender hun paa Alfen: Bi du kun,
Din dovne Knægt! jeg varme skal dit Øre,
Og lære dig din Dont med Flid at giøre.

Er det at feie Gulv? Er det at støve
Mig Spindevæven af den høie Væg?
Er det paa Marken Kyllinger at røve?
Er det i Bondens Huus at stiele Æg?
Din Skurk! jeg kunde dig din Pande kløve.
Er det at lægge Bordets Dug i Læg?
Din Madmoer saadan svigte kan du nænne
Paa en saa stor og vigtig Dag, som denne?

Skiøn Sigrid kan endnu ei Skurken skue;
Høit sidder han paa Stangen, holder fast,
Og feier der af yderste Formue,
Og færdes, som Matrosen i en Mast.
Sort er han, med en høirød lille Hue,
Ildfuldt og vevert er hans Øiekast.
Vær rolig, raaber han ned til den Gamle,
Imorgen skal jeg mere Forraad samle.

Vi har jo Sigtebrød og Frugt herinde,
Som vi kan sætte for vor Giest paa Bord.
En Høne vilde nys jeg overvinde,
Den beed i Fingren mig, den var for stor.
Og det gisr ondt endnu! — Den gamle Qvinde
Blev rørt, saasnart hun hørte disse Ord.
Du arme Puds! saa har dig Hønen saaret?
Kom ned, og svøb lidt Spindevæv om Skaaret.

Forundret Sigrids skiønne Øine skue
Smaadværgene saa nydelige staae.
Hun veed ei, skal hun smile, skal hun grue?
Den Gamle mønstrer hun fra Top til Taa.
Den Gamle neier atter for sin Frue.
Ung Sigrid er forladt ei i sin Vraa;
Hun føler trøstet sig, hun seer og hører,
Sig noget Levende hos hende rører.

Hvad har hun vel for Alfer her at frygte?
Hun er en Kæmpe mod den hele Flok.
Hun kiender dem, de har et ærligt Rygte,
De spinde tidt paa den forladte Rok;
Det Huus, som staaer ved Bierget hvor de bygte,
Har altid Hielp af dem, og meer end nok.
De bære Vand for Pigen, strigle Hesten;
Ret venlige Smaaskabninger forresten.

Lidt ſtiæle de, kan man vel ikke nægte,
Lidt tages med ſig hiem til Huusbehov.
Tidt vil ei Mallen rigtig i ſin Hægte,
Tidt ſlutter Jernet ei til Heſtens Hov;
Da er det ſlige overgivne Knægte,
Som og forvilde Vandreren i Skov.
De ſlukke Lyſet, komme Støv i Fløden,
Omvelte Misdens Kruus og ſvie Grøden.

Snart blev hun med det lille Folk fortrolig;
De trøſte hende der ſaa godt de kan.
Med Blomſter prydes hendes Seng og Bolig,
Kun ſielden kommer den forhadte Mand.
Sig føler meer huſvalet, mere rolig,
Den fagre, men den ſtolte Lilievand.
En Harpe finder hun i Biergets Giemme,
Hvorved hun hæve kan ſin klare Stemme.

En Kilde giennem Biergets Stene rinder,
Og risler Velklang op til hendes Sang;
Steenhvælvingen er Stemmen ei til Hinder,
Dens Gienlyd høit gientager Harpens Klang.
Saaſnart hun ſynger, hurtig ſig indfinder
Hver Underjordiſk, ſom har der ſin Gang;
Og naar hun holder op, naar Viſen ender,
Da klapper hundred ſmaae kulſorte Hænder.

Med Magt kan Hartbein intet meer udrette,
Hun ſvoret har og holder hvad hun ſvor;
Med Venlighed han prøver ud at ſlette
Det bitte Had hos ſit tilbedte Noer.
Alt hvad han vil, er hendes Haar at flette;
En kunſtig Knude han i Lokken ſnoer,
Som Sigrid atter ei at løſe mægter;
En daglig Straf fordi han daglig ſmægter.

Hver Dag en Time nu ved Aftentide,
(Saa føielig gior Elskov selv en Trold),
Har hun Tilladelse ved Kæmpens Side
At vandre giennem Biergets mørke Vold.
Han vogter hende, færdig til at stride.
Der sidder hun midt i den Lund saa bold;
Seer hendes Faders Borg, hist i det Fierne,
Og over Borgen glinter Freias Stierne.

Hvad tænker hun? Paa hendes gamle Fader?
Høit svulmer jo det unge Svanebryst.
Hvad tænker hun? Paa Den, som hun forlader,
Fortvivlet, uden Haab og uden Trøst?
En stille Taare Rosenkinden bader;
Men Freias Stierne leer deri med Lyst,
Som vilde den høit fra sin Himmel sige:
Alt er endnu ei tabt, græd ei min Pige!

Ung Othar sidder fiernt i Bøgelunden,
Hans Die paa den samme Stierne seer;
Søgt har han overalt, men Ingen funden.
Nu er der intet Haab om Sigrid meer.
Bleg sidder han og taus i Aftenstunden;
Men Aftenstiernen i hans Taare leer,
Som vilde den høit fra sin Himmel tindre:
En tifold større Fryd skal Smerten lindre.

O skiønne Stierne! salig du bedaarer;
Hvor ofte smelted du det rørte Bryst,
Hvor tidt fremkaldte du en Ynglings Taarer,
Og straaled i hans Hierte Haab og Trøst;
Dog, grumme Lys! kun mere dybt du saarer;
Du loved vel, men skiænked ingen Lyst;
Den svandt den unge Vaar, med Savn og Smerte,
Tom, frydløs for det længselsfulde Hierte.

Den Lykkelige Held! hvem du belønner,
Hvis ømme Troskab du lyksaliggiør.
Mon vel en ærlig Svend blandt Danmarks Sønner
Paa dine Smil i Aften lide tør?
Mon næste Sommer, naar sig Skoven grønner,
Det skiønne Hoved, med et Haar som Hør,
Sødt blusser ved hans Barm i Aftenrøde,
Og smiler ham et Rosenkys imøde?

Ja visselig! thi han har Naade fundet
For Freia, ham beskytter hendes Magt.
En Time vel har Othar modløs grundet,
Nu Træets Raslen har ham atter vakt.
Er Aftenrødens Glands tilbagerundet?
Violens første Duft tilbagebragt?
Et qvindligt Billed, lyst som Maanens Straaler,
Staaer for ham, smykt med Roser og Violer.

Mig sendte Freia ned, min skiønne Frue;
Jeg er en Alf af hendes lyse Hær;
Hun sender Siofna fra sin Himmelbue,
At trøste dig bag Herthas Bøgetræer.
Den unge Mø, som tændte først din Lue,
Er ikke langt herfra; hun er dig nær.
Skynd dig i Kæmpens Blod at farve Værget!
Da redder du din Brud af Tryllebierget.

Saa talde hin, mens Natviolens Klokker
Let gynged under Brystets Tvillingpar;
Lyst flagred hen for Veiret hendes Lokker,
Af luftigt Flor den sølvblaa Kiortel var.
Kom, raabte hun, jeg veed at Faren rokker
Ei Othars Mod; alt bær du mangt et Ar.
Jeg vil skiøn Sigrid dig i Faren vise;
Følg Siofna! følg den milde Drømmens Dise.

Forſtenet Othar ſtaaer, troer ei ſit Øie,
Dog føler han ſig en Gudinde ſee.
Han meente ſtaalklædt dem paa Dovres Høie
At ſidde, krystet af en evig Snee.
De Blomſter, ſom ſig under Barmen bøie,
Tilkiendegive meer en indiſk Fee,
End Nordens Diis; men kom fra Østerlandet
Ei Valhals Guder, over Field og Vandet?

Hans dragne Sværd i Aftenrøden blinker,
Som Aftenrøden blusſer Heltens Kind;
Med Natviolen ham Gudinden vinker;
Han trænger ſig igiennem Krattet ind.
Brat iler han, at ei han ſig forſinker,
Han bryder giennem Buſken, ſom en Vind.
Nu ſtaaer han ved det aabne Bierg i Lunden,
Han Sigrid ſeer — og Siofna var forſvunden.

Der ſidder hun med Sløret for ſin Pande,
Den bedſte Lilievand i grønne Vaar.
Bag hende ſeer han Kæmpen venlig ſtande,
Som fletter hendes lange gule Haar!
En Strøm af Guld ſom naar i Perus Lande
Hen over fieldne Sand en Kilde gaaer.
Bleg kryſter han ſit Sværd, han ſeer den Gamle
Vellyſtig i de fulde Lokker famle.

Forræder! raaber han, og vældigt ſvinger
Sit lette Spyd, en jernbeſlagen Alm.
Forræder! raaber Kæmpen; Spydet klinger
Alt mod den frygtelige Kiølv af Malm;
I ſamme Øieblik det giennemſtinger
Det bruſtne Staal — og knækkes ſom et Halm!
Forfærdeligt i Luften Hartbein brøler,
Sit Baneſaar han dybt i Hiertet føler.

Dog vil han sig endnu i Døden hevne;
Høit hæver han sit egetunge Skaft!
Et Slag — og Othars blanke Hielm maa revne,
Til Jorden styrter Helten for hans Kraft.
Dog hurtig i det frygtelige Stevne
Staaer Ynglingen igien. Den røde Saft
Udvælder meer og meer af Kæmpens Sider,
Mat styrter han og bleg i Græsset bider.

O Sigrid, fryd dig nu, du stolte Skiønne!
Nu est du ei af Trængsel meer bespændt.
Du kan din Othars Kiærlighed belønne,
Hans kiekke Troskab har det vel fortient.
Din Voldsmand ligger blegnet i det Grønne;
Et Drab, som vide vorde vil bekiendt.
Skynd med din Beiler dig til Borgen atter,
Skiænk ham en Brud, og Faderen en Datter!

Saa haaber Othars elskovsfulde Hierte;
End staaer hun taus og mæler ei et Ord.
Et Forsæt fattet har, med stille Smerte,
Det bly, jomfruelige Kongenoer.
Ei meer Fyrstinde, moderlige Herthe!
Hun troer at være ved din Issefiord;
Ei blot et Slør, et fuldeligt Elende,
En ringe Dragt, en Flugt skal skiule hende.

For Pigen er et ubesmittet Rygte
Meer end den klare Luft umistelig:
Jeg var i Kæmpens Vold, nu maa jeg flygte,
Et Spsg, et Smil blot kunde dræbe mig;
Det vil jeg daglig ei paa Leire frygte.
Selv Othar kunde let forandre sig —
Nu blusser han; men er han steds den Samme?
Hvad staaer mig inde for hans Elskovsflamme?

Saa tænker hun, og hendes Læber tale:
Othar! hvis nogentid jeg var dig kiær,
Da iil herfra til Leires Kongesale,
Og lad mig ene mellem disse Træer.
Min Bolig staaer i ubekiendte Dale,
Hvor Ingen kiender mig, som er mig nær.
Fyrstinden Sigrid meer ei pryder Norden,
En ukiendt Tærne vogter Gedehiorden.

Og uden Svar at vente, hun sig skyndte
I Skoven ind; han bleg tilbagestod.
Alt Mørket at udfolde sig begyndte,
Fuldmaanen sank bag Havet i sit Blod;
De blanke Stierner Midienat forkyndte,
Forstenet Othar sad ved Bøgens Rod.
Den blege Melkevei, de lyse Flammer
Betragted Kæmpens Liig og Heltens Jammer.

Vort Sislund var i Oldtids unge Dage
En tætbevoxet Ege-Bøgeskov;
Kun hist og her lod Bonden Oxen drage
Igiennem feden Jord sin tunge Plov;
Man fandt det mere nemt, med Magt at tage
I fremmed fiendtligt Land sit Huusbehov,
End selv paa Agren sine Ax at tælle,
En Dont som overlodes ringe Trælle.

Hvor let for Sigrid altsaa sig at skiule,
Ved rask at giennembryde Skovens Hegn.
Langt staaer hun nu fra Kæmpens fæle Hule,
Om Morgnen, i en smuk og fremmed Egn.
Hun skiuler med et Lin de Lokker gule;
Den spæde Fod, som følte mangen Blegn,
Husvaler hun i Bækkens kiøle Bølger,
Som Løvets grønne Skyggehvælving dølger.

Hun bytter med en fattig Hyrdequinde
Sin rige Dragt; nu er hun, som sig bør:
Om ranke Liv sig Vadmelsklæder vinde,
Til Stav ved Bækken bræk̃er hun et Rør.
Den Gamle gaaer; og Sigrids Taarer rinde;
Alt hvad hun har endnu er hendes Slør!
Det hvide Slør hun om sin Tinding kaster,
Og til en Bondehytte hen hun haster.

Hvad vil Du? raaber hende vredt imøde
Den grimme Qvinde, som i Døren staaer.
„Jeg vil dig tiene for den blotte Føde."
Hvad kan du? — „Jeg kan vogte Lam og Faar."
Hvad gjør du her i Egnen? den er øde!
Hvem er du? Tag mig Sløret af dit Haar!
„Jeg vil i alting dig følgagtig være;
„Men spørg mig ei; og Sløret maa jeg bære."

Og har du tient tilforn vel hos en Hyrde?
„Min Fader eier selv en talrig Hiord!"
Hvi lætter du ham ei sin egen Byrde?
„Dertil han bruger stærke Mænd i Nord."
Vil Ulven deres fede Flokke myrde?
„Dem voxe stærke Horn ved Issefiord."
Saa frygte de vel ei, naar Ulven kommer?
„O nei! de stange fleer ihiel hver Sommer."

Saa gak da ned i Engen, du vil møde
En talrig Flok af Lam og Geder der.
Bevogt dem, til det vorder Aftenrøde,
Saa driver du dem ind i Hytten her;
Saa malker du og skummer mig min Fløde.
Ret ordentlig mig kun og flittig vær,
Hvis ikke vorder det din egen Jammer.
Her faaer du Føden og et Sovekammer.

Ung Sigrid gaaer; vemodigt hun sig fryder,
Paa snevre Sti, paa kratbevoxne Vei;
Thi hun er ene. Hendes Taare flyder.
Om hun har Othar kiær? Hun — veed det ei!
Men hendes Hierte hvert et Haab forskyder.
At vende hiem igien til Borgen? Nei!
Min Lod er kastet, her skal Hiertet isne,
Her skal den unge Blomst i Skyggen visne.

Hun vogter i de milde Sommerdage
Saa nær ved lune Skov sin tamme Hiord,
Og tænker paa sin Herlighed tilbage,
Som saae hun den igiennem Drømmens Flor,
Hun vandrer om, tungsindig, uden Klage,
Hun er ei meer en Kongens for Nord.
Hun sidder i de kiole Markens Vinde,
Med Stav i Haand, en elskelig Hyrdinde.

De muntre Hiorde vil hun gierne pleie,
Hvert Faar, hver Geed er for den Skiønne tam;
Hun lærer sig at blæse paa Skalmeie,
Hun kieler for de hvide Dæggelam.
Et hoirødt Skiærf end har hun i sit Eie:
I Trevler river hun sin sidste Bram,
For Baand om Halsen paa de Smaae at fæste.
Det Allermindste faaer det Allerbedste.

Nu skulde man dog tro, den grimme Qvinde,
Saa rig paa Fæ, var over Sigrid glad,
Og havde kiær sin deilige Hyrdinde?
Men nei! hun lønned hendes Flid med Had,
Jog hende tidt i Regn og kolde Vinde,
Gav hende Straa til Seng og lidt af Mad.
Tidt gik hun hungrig i de grønne Skove,
Og maatte mangen Aften hungrig sove.

Mistrøstig sidder Sigrid hist paa Engen,
Det er en skyfuld Dag og fuld af Slud;
Vansmægtig aarle joges hun af Sengen,
Hun finder altfor haardt den Gamles Bud.
Med Taarer fæster Diet sig paa Vængen,
Da bovner frem et stort Muldvarpeskud;
En Pusling stiger op med Brød i Taske,
Med Frugt i Kurv, Viin i sin lille Flaske.

Her har du, hvad der kan dit Hierte glæde,
Her bringer jeg, hvad Sigrid gotte kan;
Sær denne høist fortræffelige Væde,
Som bragtes hid langt fra et fremmed Land.
Jeg tog den fra en Skipper; han vil græde,
Naar ei han finder Flasken meer paa Strand.
Jeg snapped den; hvad har han vel at klage?
Jeg lod de fire Største staae tilbage.

Vi har dig kiær, fra sidst da du var fangen
I Bierget; vi har talt om dig saa tidt.
Du veed vel, det var mig, som sad paa Stangen,
Som blev i Haanden af en Høne bidt.
Jeg hævned mig dog over den forgangen,
Den havde giort et Æg, og det blev mit.
Min Madmoer med det store Nøgleklippe
Du strax vil see; hun kan kun langsom trippe.

Vi os arbeidet har af alle Kræfter
Igiennem Jorden hid til denne Brink;
Thi hvor du er, der flytte vi nu efter;
Men vi kan ikke taale Solens Blink,
Ei Borgens Støi; det os til Jorden hafter.
I Luften først os kalder Stiernens Vink;
Dog, naar det som i Dag er mørkt og taaget,
Tør vel vi komme frem, det lindrer noget.

Af Hiertet rørt skiøn Sigrid Alfen takker,
Modtager gierne Gaven uden Skam;
Imens hun holder Maaltid fort han snakker,
Og spaser med det mindste Dæggelam.
Han finder Prydelsen om Halsen vakker,
Han synes, det var just en Hest for ham.
Han er i Sadlen alt; han Ytter leger,
Mens Lammet løber ængstligt om og bræger.

Men Ytteren ei lader sig forbluffe.
Nu stiger Trude flux af Jorden op:
Med Silketrøi' og Skiørt af første Skuffe,
Sølvspændte Skoe, paa Hovedet en Top,
Med begge Hænder i en lille Muffe.
Hun Puds paa Hesten seer: Saa stop dog, stop!
Hvis den afkaster dig? Ifald du brækker
Et Been? Ak hvor den Galning mig forskrækker!

O milde Trøst! ung Sigrid er ei ene,
Hun er i Verden ikke plat forladt.
Hvad hende trøsted under Biergets Stene,
Indfængslet i den sorte Ravnenat,
Det atter trøster her bag Bøgens Grene,
Hvor Nattergalen har sin Rede sat.
Hun har endnu de smaae trofaste Venner,
Med Raad og Daad den Gamle hende tiener.

Det første hvad hun giør, den gamle Trude,
Er at hun op paa Sigrids Skulder staaer,
Og løser ud hver slagen Mareknude
Igien af Kongemøens fagre Haar.
Hvor deiligt flamme sig de Lokker prude,
Som Puds udkiæmmet over Skuldren slaaer.
Den Gamle Haaret atter glat indfletter,
Mens Puds en Blomsterknup i Sløifen sætter.

Hvad vil du her hos denne grimme Qvinde?
Adspørger Trude; gaa til næste Dal!
Der vil et herligt Huus du forefinde,
Med Kielder, Stegers, Hauge, Toft og Sal.
Der ting du dig i Kost og vær Hyrdinde,
Saa lider du ei længer Hiertegval.
Der finder du den Ro, som dig er tienlig,
Husmoderen er from og Sønnen venlig.

Ung Sigrid vil ei did til Huset gange,
Saasnart hun hører tales om en Søn.
Men Alfen siger: Vær kun ikke bange!
Han eier alt en Brud, som du saa skiøn.
Endnu i Aften skal han hende fange
Til Hustru, hist i Lunden, sommergrøn.
Ifald du skynder dig, da est du Giesten,
Og Brudepigen med ved Bryllupsfesten.

Imedens nu den lille Fæstekone
Ung Sigrid overtaler, see vi maae
Hvo paa den anden Side Skovens Krone
Velbygte Bolig har ved Bækken blaa.
Ak kunde kun min Aftenharpes Tone
Forkynde ret de Store med de Smaa
Begivenheden her, saa kort og syndig,
Der ender Sigrids Nød, som den er yndig!

Ja, denne Dag igien ung Othar trøster,
Han eier Huset, hans er Sal og Toft;
Den forestilte Brud er Othars Søster,
Den virkelige Brud har Alfen lovt.
Hvis denne sidste kiekke Prøve brøster,
Da hævnes Hartbein grumt af Vagenhoft,
Den lede Trold; men Freia Dæmning sætter
For mangt et Nidingsværk af onde Jetter.

At Sigrid er ham nær, har han erfaret,
Om Sigrid har ham kiær, han prøve skal.
Om Alt har Othar gamle Trude varet;
Han smykker festligt ud med Løv sin Hal.
De bedste Dalens Blomster, længe sparet,
Nu pynte Væggen rigt i hobetal.
Den skiønne Søster i Skarlagenklæde,
Karfunkelsmykt, indtager Brudens Sæde.

Og da nu Solen ned i Vesten viger,
Da kommer Egnens Ungdom did til Giest.
Skalmeier, Piber, Trommer, Harper, Giger,
Tilkiendegive lydt en Bryllupsfest.
Farvel sit gamle Herskab Sigrid siger,
Og skynder sig afsted, som hun kan bedst.
Alene gaaer hun; kun en Bielde klinger,
Sit lille Dæggelam hun med sig bringer.

Skinsyge, du Blaalæbede, du Blege!
Til Hielp idag den stakkels Othar kom;
Dig vække skal de falske Brudelege,
Træd ind idag i Elskovs Helligdom!
For første, sidste Gang du Rynken præge
Paa hendes høie Liliepande, som
Fra Sløret du skal frie, som er i Vente;
Til Held for Den, der aldrig dig fortiente.

Hvordan beskriver kort og kraftigt Skialden
Den stumme Skræk, da ind hun treen, og saae
Som Brudgom Othar? Hun er himmelfalden,
Hun ændser intet meer i Salens Vraa.
De høie Piber, Trommens muntre Skralden
Er hende Tordenslag fra Skyen graa.
Hun holder sig, at ei til Jord hun segner,
Den friske Rosenkind bag Sløret blegner.

Hvor stor er Othars Glæde, da han mærker,
Hvad Sigrid i sit stumme Hierte leed,
Han priser Nidkiærhedens Underværker.
Hun elsker ham! O søde Salighed!
Forgieves sig den Yndige forstærker,
Snart, snart hun selv sig løser fra sin Eed.
I Sløret famler alt den hvide Finger,
Dog tier hun endnu og bleg sig tvinger.

Men da Herolden raaber om en Pige,
Som Parret lyse skal i Kamret ind,
Da veed hun atter af sig selv at sige,
En Purpurglød høit farver hendes Kind.
Med Magt de qvalte Suk fra Brystet stige,
Dybt Nidkiærheden ryster hendes Sind.
Kom, raaber hun, med sønderknuset Hierte,
Mig bære lad den tændte Brylupskierte!

Nu staaer hun i det stille Brudekammer,
Udpyntet for de lykkelige To;
Hun bærer Brudeblusset, Lysets Flammer
Opklare sparsomt kun den hulde Bo.
Med grønne Silkebolstre Leiet brammer.
Nu Sigrid, lad de Salige med Ro!
Hun kan det ei, stivt hen hun for sig stirrer,
Voxkierten stærkt i Liliehaanden dirrer.

Hun staaer forstenet, kold, hun taber Aanden;
Hist sidder han paa Bolstret med sin Brud!
Hvad skildrer hendes Nød, hvad tolker Vaanden?
En Gysen nuprer hendes Liliehud.
Hun staaer, til Lyset brænder ned i Haanden,
Og Othar viser hende venligt ud, —

Da kaster hun sit Slør, da Taarer øse
Fra Diets Blaa: Ha, raaber hun, Troløse!

Behøver jeg ved Harpen meer at qvæde?
Jeg skildred Othars Smerte, Sigrids Nød;
Men kan jeg skildre Sigrids, Othars Glæde,
Da Trøstens Ord fra begges Læber flød?
O Harpens Klang kan bringe til at græde,
Men Elskovs Salighed er altfor sød
Til i en Sang med Toner at gientage;
Den kan udtales ei, den maa man smage.

Hun havde lovet Frigga sin Gudinde:
For ingen Yngling Sløret hæved hun,
Før hendes Kiærlighed han kunde vinde,
Og før han elskte ret af Hiertets Grund.
Han vandt den; og dog lod hun sin forblinde;
Thi elsker han endnu i denne Stund?
Han elsker! Kun et Ord den Skiønne trøster:
O søde Sigrid! Bruden er min Søster.

Nu skuer Othar hendes Skiønhed atter,
Og Eden løste sig med hendes Slør.
Nu skinner Solen. Henrykt han omfatter
Med stærken Arm den huldeste blandt Møer.
Med Fryd han bringer Konningen sin Datter,
Til Fryd for alle Danerigets Der;
Til Fryd for hvert et Skib i hele Norden
Har nu sin Dronning atter Issefiorden.

Selv Alferne dybt i de mørke Bierge
Sig fryde sammen i det sorte Muld;
Hvor flittigt kløttre disse vevre Dværge!
Paa Brudesengen finder Bruden huld

Til Othar et af Staal fortræfligt Værge,
Men til sig selv et deiligt Slør af Guld.
I Sløret virket staaer: Ei Sigrid nænner,
At glemme sine smaae trofaste Venner.

Harald Hildetand.

Hildetand med sølvgraa Haar
Hu til Valhal vendte;
Hundredsemti Hædersaar
Heltens Isse kiendte.
Nu er svundet Nervens Kraft,
Nat fast blinder Diet;
Nørt ei blier det rustne Skaft,
Ryggen krumt er bøiet.

Tapper dog som Tyr i Nord
En Thegn han før mon være;
Drottens sieldne Daad var stor,
Danerigets Ære.
Alle Konger agted han
Asathor at sende;
Hvad han vilde, har paa Stand
Helten bragt til Ende.

Kæmper var i Kongens Gaard,
Og Kampen de forstode:
Hug sig af de Dienhaar,
Hurtigt, veltilmode.

Klingen ei til Kiødet gik,
Kun den raged Brynet:
Bort med Haan af Borgen gik,
Hvo blinkede med Synet.

Odin, som han offred til,
Op ham Snillet vakte:
Svinefylkets sære Spil
Slet kun Fienden smagte.
Lært han var paa Ledregaard
Længst af Odin selve;
Naar tæt en Flok i Tryne staaer,
Maae tusind Fiender skiælve.

Gammel nu i gyldne Sal
Gubben sidder ene;
Mødig, som den matte Val,
Marven er af Bene.
Nedrig vil en Nidingsflok
Nu den Gamle myrde:
Levet har han længe nok,
Livet er ham Byrde.

Mørket kommer, Midienat
Mulmet ud mon brede;
I Borgen lader Bruno brat
Ham en Badstu' hede.
Brat han ind i Badet gaaer,
Baalet de mon tænde:
Døren lukkes, Drotten staaer,
Danmarks Helt skal brænde.

Seent han mærker skumle List,
Snar til Døren trænger;

Luen ſlaaer alt lys i Qviſt,
Laagen op han ſprænger.
Kiæk med gamle Kraft han treen
Kold i heden Lue;
Kæmper giennem Krat og Green
I Kredſen han mon ſkue.

Herlig da den Herre god,
Helten uforfærdet,
Staaer i Døren, ſtærk af Mod,
Støtter ſig til Sværdet;
Leer kun, naar de Luer ſlaae
For Lokken at fortære;
Derpaa talde Drotten ſaa,
Driſtig og med Ære:

Har Kong Harald her fortient,
Hadſk at vorde indebrændt?
Førte han mod Fienden ei
Folket frem paa Ærens Vei?
Kaldte ham ei Kampens Mand
For ſin Kiækhed Hildurs Tand?
Lærte ham ei Lidſkialfs Drot
Kampens Leeg at føre godt?
Slog han ei det tappre Sver'g?
Stred han ei paa Norges Bierg?
Har han ei med Heltemagt
Hele Norden underlagt?
Drog ei da til Drottens Gaard
Tappre Dreng, ſom Krig forſtaaer?
Baalet dog med Bølgen rød
Brænde ſkal ham før hans Død!

Bruno ſvared brat derpaa:
Billigt bør du tale ſaa.
Nag dog ei til Nogen bær,
Niding er ei blandt os her.
Olding eſt du, Odins Sal
Offre vi den trætte Val.
Stakal er, hvo døer paa Straa,
Strax til Hel han fare maa.
Blegned du paa Bænkehalm,
Blev du ført til Niffelqvalm.
Derfor ſpruder Dragen her,
Drotten den til Valhal bær.

Harald gav et hurtigt Svar,
Helten i ſin Lue klar:
Troer J da, ſkiøndt træt og mat,
Thor har mig ſaa reent forladt?
Ruſter Eder! raſk, ei ſeen,
Riſter mig en Runeſteen!
Runeſteen, ſom reiſt beſtaaer,
Riſen lig, i tuſind Aar.
Døe jeg vil i ſkaanſke Dal,
Derfra gaae til Odins Sal.
Dækker Jer da, danſke Mænd,
Drabeligt med Staal igien!
Følger Eders Fader nu;
Ei til Freden ſtaaer hans Hu.
Skal jeg døe? J ærligt Slag
Synke maa min ſidſte Dag.
Stride vi med Sigurd Ring!
Skiønt at døe for Helteſting.
Tuſind gaae med mig til Thor,
Tappre Dag berømt i Nord!

Stolt saa talde Stridens Mand
Raske Kæmper smilte.
Sværdet greb Enhver paa Stand,
Ei Pandserærken hvilte.
Vendt var nu den vilde Hu,
Vendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kiæk, som i gamle Dage.

Helten da den blanke Hat
Paa sit Hoved satte;
Jægren griber Jernet fat,
Jarler Spydet satte.
Veborg kom, den Vaabenmø,
Fra Venden med sin Søster;
Stolt hun vil i Striden dø,
Staal om haarde Bryster.

Hen drog en utallig Hær
Paa Bravallahede.
Sigurd Ring alt stander der,
Striden op at lede.
Stærk han er og holder Stand,
Ham Styrken ei forlader;
Bøiet staaer hans bedste Mand,
Barsk i sorte Plader.

Krum han er, af Kampe mæt,
Kullet som en Stodder:
Sigurds Ære, Storværks Æt,
Kæmperen Stærkodder.
Hæren nu paa Heden staaer;
Heltene vil stride.
Hvo skal synke da? Hvo slaaer?
Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
Mægtigt over Marken brøde
Malmets Toner, hult de løde,

Sigurd Ring paa Skioldet slog, høit Staalet klirred;
Lyden op i Luften dirred,
Larmen rædsomt sig forvirred.

Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned;
Vrede Sværd med Vægt sig hævned,
Værget sprang og Pladen revned.

Hielmen brast; i Hiertet foer til Hiltet Sværdet;
Staalet sprang, skiøndt herligt hærdet,
Hildurs Mænd stod uforfærdet.

Da begyndte Dysten; Bierg og Dal maae sige:
Aldrig har den havt sin Lige
Udi hele Nordens Rige.

Konger to var begge komne, kiækt i Vælde:
Hin vil trodsig Helten fælde;
Harald vil ei døe af Ælde.

Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.
Siælland er til Skaane bundet,
Sigurd, naar dit Slag er vundet.

Mange vare svenske Mænd og mange Danske.
Da greb Sværd med Stridens Handske
Svensker, Dansker, Udenlandske.

Bred da mon Bravallahede Mængden savne.
Valhal ei mon Valer savne;
Vidar raabte alle Navne.

Sigurd ſtiller Svenſken op til Slag i Tryne.
Stridsmænd rynked ſtærke Bryne,
Odin blev i Sky tilſyne.

Harald ſaae nu Heltens Hær paa Heden ſtillet.
Taaren ham fra Kinden trilled:
Aſathor min Død har villet!

Nu har Guder Gothen lært ſaa godt at ſtride,
Som mig ſelv i ſvundne Tide;
Stolt jeg vil i Græsſet bide.

Giev i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
Damp af Blod mon Solen dæmpe,
Drotters Hær ei ſlog med Lempe.

Skuer hiſt et ſælſomt Syn, hvo ſaae dets Lige?
Stærkodd maa i Striden vige,
Storværks Søn imod en Pige.

Veborg flux, den Vaabenmø, med Vælde ſætter
Ind paa ham, ſom fældte Jetter;
Jernet ſpringer, Blodet ſprætter.

Hielmen er af Møens Hoved, Haaret viſter;
Raſk hun leer ad Sværdets Riſter,
Raſer frem og Farve ſkifter.

Kiæven, ſom hun kiæk ham traf, maa Klingen ſmage;
Skiægget, buſket ſom paa Brage,
Beed han i og holdt ſin Hage.

Hevnet har den Helt ſin nu hardt paa Urſine:
Søſtren hører Sværdet hvine,
Miſter Haanden; hvilken Pine!

Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke;
Da slog Danerhelte stærke
Dragne Sværd i Pandsersærke.

Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern-Skioldunger.
Skuldren saares, Skioldet runger,
Synlig bleve Heltens Lunger.

Da nu Harald mærkte, Helte faldt i Hobe:
Kongen i sin Purpurkaabe
Kiører frem, lod Odin raabe.

Vældig med to dragne Værn paa Vogn han kiøres.
Vred han ind i Vrimlen føres,
Af Valfader han bønhøres.

Kæmpen kiækt med Klinger slog til begge Sider;
Dynger Liig i Græsset bider,
Danerdrot med Døden strider.

Nu blev alting Kongen nær, som Natten, stille.
Slukt er Stridens største Snille!
Sværdet synker, Taarer trille.

Den, som styred Nordens Land og Danmarks Dale,
Ligger nu et Liig i Dvale,
Længes ei til Odins Sale.

Bedre fik ei Konge 'Baal, for bort at fare.
Trindt ham ligger tykt en Skare,
Thor i Armen tog den Svare.

Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
Mosbevorne Bautastene!
Der bevares Heltens Bene.

Ridt end viser Runen vældigt Kæmper alle,
Hvor Kong Harald paa Bravalla,
Som en Helt foer til Valhalla.

Roſentræerne.

I Skyggen, under Myrtens Hang,
Sad Rollo med ſin Elſkerinde,
Ved Arnoflodens Bølgegang.
Der vidſte de ſig tidt at finde,
Ved Aftentid, naar Solen ned
Bag Skoven i ſit Purpur gleed.

De lued af en kiærlig Brand;
Hun var en ung og deilig Pige,
Han var en raſk og fager Mand;
Men deres Fædre førte Krige.
Hver bød fortørnet Flokken ſin;
Som Guelfer og ſom Ghibelin.

I Florens Begges Huſe ſtod:
To Fæſtninger i ſamme Gade,
Hver paa en Grund, ſom Biergets Rod.
De treen kun ud i blanken Plade,
Og mødtes kun med Stang og Sværd,
Til Tvedragt og til blodig Færd.

I Kampeſtenen fæſtet var
Af Jern med Spiger ſtore Ringe,

Som Ættens Vaabenfaner bar.
Op mægted intet Porten tvinge,
Den var med Plader tykt belagt,
Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad ei aabne selv formaaer
Bellona med sin tunge Glavind,
Det aabent dog for Venus staaer.
Hun trodser Fiendtlighed og Avind,
Hun vidste dog i Skyggens Ro
At samle de forelskte To.

Men kort kun var den rene Lyst,
En fiendtlig Flok af Busken traadte,
Da sødt de sværmed Bryst ved Bryst.
Som Judas Frelseren forraadte,
Saa endte her en troløs Træl
For evig de Forelsktes Held.

Dybt Filomeles Klage lød,
Thi, revet af sin Elsktes Arme,
Kun ønskte Rollo nu sin Død.
Han søgte den i Kampens Harme,
Han fandt den midt i Krigens Favn,
Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
Den skilles i et dunkelt Lukke,
Saa falmed nu den Skiønnes Kind.
Midnatten hørte hendes Sukke,
Hun bøied bleg i Fængslets Baand
Sit Hoved og udgav sin Aand.

Domkirken midt paa Torvet staaer,
Af sorte, hvide Marmorfliser,
Af Kunst ærværdig, som af Aar.
I Kirken mangen Indskrift viser
End Graven af de største Mænd.
Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
Et ulykksaligt Par forsamle.
O Had, hvor bittert raser du!
End fnysed Fienderne, de Gamle;
Hver stod med Graad paa blegen Kind,
Men med et uforsonligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
I Kirken tør man dem ei lægge;
De havde halvt kun Christus tient;
Thi giennembrødes Kirkens Vægge;
Halvt udenfor med deres Been
Paa Torvet stod den hvide Steen.

Hist hvor den gamle Tavle sig
Endnu med Dantenavnet pryder,
Der ned man satte Rollos Liig;
Og her, hvor Giottos Taarn sig skyder
Fra Jord, mod Himlens Herlighed,
Blev Lauras Aske sænket ned.

Naar Solen nu bag Bierget sank,
Og farved med de sidste Flammer
End Arnoflodens Bølge blank;
Da vinkte dem ei Skovens Stammer,
Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
De hviled i den sorte Jord.

En Ven ved Arnos Bredder gik;
Han ſtandſed ved de Elſktes Kilde,
Med Taarer i ſit mørke Blik.
Der ſtod endnu to Roſer vilde;
De havde ſelv dem plantet ned,
Et Tegn paa troſaſt Kiærlighed.

De ſtod ſaa frodigt og ſaa ſødt,
Med deres unge grønne Blade,
Men uden Knup og uden Rødt;
Han løſte dem med ſkarpen Spade,
Et Indfald ham hans Hierte gav,
Og ſatte dem paa Elſkovs Grav.

Nys ſammenſlynget Blad ved Blad,
I Aftenrøden og Naturen,
Stod de nu ſkilt, ved Kirken, ad.
De ſlyngte ſig ſaa høit ad Muren,
De vilde ſamles Qviſt ved Qviſt,
Som de Forelſktes Siæle hiſt.

Og ſee, da Morgenrøden kom,
Og farved med ſin første Lue
Det ſtore Tempels Helligdom;
Da over Brunelesdhis Bue
Alt Roſerne ſig havde ſtrakt,
Og hver ſin Knup den Anden rakt.

Da Fædrene ſligt Jertegn ſaae,
Da flød fra Diet Taarens Kilde,
Da følte ſig de Stolte ſmaae.
De eentes — men det var for ſilde!
For ſeent for egne Hierters Fred,
Ei for de Elſktes Salighed.

Stærkt rasled hist fra Daabens Hal
Den gamle, store, rustne Lænke,
Som vidner Pisas dybe Fald!
Thi Støvets Magt kan Jernet krænke,
Ja slaae et Folk i Slaveri;
Men Kiærlighed er evig fri.

Den hemmelige Røst.

Skion Ingerlil gaaer om alene,
Beskygt af Borgelundens Grene,
Da hører hun en Stemme sød;
I Hallen, hvalt af gamle Stene,
Til Øret den 'alt ofte lød.

Knap kan hun den fra Zefir skille;
Den kommer fra et Barn saa lille,
Dog kan hun ikke Barnet see.
Saa sød som Nattergalens Trille,
Den tolker hendes Vel og Vee.

Naar hun er, ene Lyden kommer,
Om Vintren, i den grønne Sommer;
Fortrolig er hun alt med den.
Og Høstens Frugt og Vaarens Blommer
Hun plukker med sin lille Ven.

Den synger om Naturens Eden,
Om Venskab og om Kiærligheden,

Fortæller mangt et Eventyr.
Den elsker Rolighed og Freden,
Ved mindste Støi den hastig flyer.

Engang en Aften siger Inger:
Din Stemme mig livsaligt klinger;
Dog, eier du en jordisk Dragt,
Est en liden Aand med Vinger,
Saa viis dig i din Skiønheds Pragt!

Hun hører Stemmen sagte sukke:
Jeg maa nig for din Villie bukke,
Men du, hvi vil du mig saa haardt?
Forstumt er Nattergalens Klukke,
Og Stemmen svinder ængstlig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
Var lagt i Ensomhed tilbage,
Skiøn Inger gaaer bag Skovens Træer;
Knap lyder hendes Længselsklage,
Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale,
Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
Ved Klippens Væg, ved Bækkens Blaa;
Den klinger i de gamle Sale
Bag Harnisket i mørken Vraa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
Og slukkes Lysets sidste Flammer,
Da lufter der en kiølig Vind,
Da banker sagte Dørens Hammer,
Og Noget suser hurtigt ind.

Og naar hun da sig holder rolig,
Da taler venlig og fortrolig
Med Ingerlil den spæde Røst;
En Skytsaand i den Huldes Bolig,
Den skiænker hende Raad og Trøst.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
Letsindig strax igien begiære,
Hvad eengang giorde Stemmen Vee?
Var Sukket ei en stille Lære,
En Bøn om ei at ville see?

En Aften, (stærkt alt Dagen hælder),
Sit Ønske hun den atter melder.
„Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
Stiig ned i Ridderborgens Kielder,
Naar Taarnets Midnatklokke slaaer.

Hvor dybt i Grunden Borgens Bue
Forener sig af al Formue
Med Klippens vældige Granit,
Midt i den sorte Kielderstue,
Der vil du skiælne noget Hvidt.

Hvad der du seer, skal mig bethyde,
Dog vil ei da min Stemme lyde.
Ak Inger! naar du mig har seet,
Vil du din Daarlighed fortryde,
Og angre hvad der alt er skeet."

Saa klynker Stemmen og bortviger.
Nysgierrigt hendes Hierte higer
Af større Længsel nu end før;
Mens Klokken toner, ned hun stiger,
Og aabner Kieldrens tunge Dør.

Hun seer sig om og intet finder,
End Lygten hende kun forblinder
I Dybets skumle Helligdom;
En Kilde giennem Bierget rinder:
Ak Ingerlil, vend om, vend om!

Det kan hun ei; dog maa hun sukke.
Hun noget seer — hun maa sig bukke —
Hun seer — et Barn — o grumme Lyst!
Det ligger i en lille Vugge,
Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har nylig levet,
Man seer det nys er myrdet blevet.
Forfærdet skuer Inger ned.
Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
„Det voldte din Nysgierrighed!“

End som en Engel sødt det smiler;
En Lilie det i Armen hviler;
Knap Inger røre sig formaaer.
Hun ræd af Hvælvingen udiler,
Og Døren efter hende slaaer.

Nu tør hun aldrig gaae tilsenge
Alene, aldrig dvæle længe,
Naar Maanen bleg i Skoven leer;
Hun visned som en Blomst i Enge;
Hun aldrig hørte Stemmen meer.

Min Aand, du Hellige! din Stemme
Mig lader Salighed fornemme,
Skiøndt Gaaden ei jeg løse veed;
Forstyrrer jeg dit dunkle Giemme,
Da dræber dig — Vanvittighed.

Skovkirken.

I Gudbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
Hvis Eier ei var bleven Dødens Bytte,
Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
Og bragte Giæring i det friske Blod,
Og Skræk og Qval og Vaande,
Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Luft hin rene
Omboltre skulde Fieldets høie Stene,
Som Fluer sank; den vamle Hede kom
Og giorde Bierget nøgent, Dalen tom
Og lagde Landet øde,
Som naar en Nattefrost afsvier Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og uforfærdet
Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
Diet blev rødt og Læberne blev blaae;
Og Norges Piger svunde,
Som Roser i de kolde Nattelunde.

Den Barm, hvis Skiønhed hele Jorden hylder,
Svandt ind, og steg igien med sorte Bylder;
Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
Det smilde Hoved bar paa stolte Bryst,
Sank, som en slappet Bue;
Og til et udbrændt Kul blev Diets hede Lue.

Naar Solen steeg nu i sin Morgenrøde,
Da fandt den alting tomt og alting øde;
Hvorhen den skued fra sin gyldne Top,
Blev den kun vaer en halv forraadnet Krop;
Da skiælved den og blegned,
Og svøbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Fælt monne Sneen over Graven fyge,
Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
Saaledes vexled lang Tid Aar med Aar.
I Gudbrandsdalen stod endnu en Gaard.
Fra den de Slægter ginge,
Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle,
Der talrigt stod de Unge med de Gamle;
De raadslog om, hvordan de skulde faae
En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
Hvor de med hellig Vise,
Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte sorrigfuldt de med hverandre
Med uforrettet Sag fra Thinget vandre.
Skiøndt hver sin Skiærv, i Hiertet from og reen,
Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
Blev dog kun Summen ringe;
Og meer formaaede de ei at tilsammenbringe.

I Sommrens Tid, naar alt var lunt og ſtille,
Naar Lougens Bølger monne ſagte trille,
Da ſamled de hver Søndag ſig en Stund
Udi en kiøligdunkel Birkelund;
Og fromt ſig hvælved Birken
Da over dem ſaa trygt, ſom om de ſad i Kirken.

Men naar det isned over Fyrrens Blade,
Naar Græsſet ſvandt og viſte Stenens Flade,
Naar Vintren ſpændte ſig i Pandſer ind,
Og ſvang ſig paa ſin Ganger Hvirvelvind;
Da ſad Enhver alene,
Da kunde de ſig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor ſkiønt den gode Gud med Styrke
Sin Biſtand yder dem, ſom troe ham dyrke:
To Børn, det var en Pige med en Dreng,
En Sommerſøndag gik ad grønne Væng;
Da fik de Lyſt at vove
Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pindſedag, den ſkiønne,
Den muntre Feſt, ſom holdes i det Grønne.
Der havde Bygden ſelv den nylig holdt,
Mens alle Blomſter dufted friſkt og boldt.
Bag Nordens Granepalmer
De havde lovet Gud med høie Jubelpſalmer.

Som nu de Børn rundt om i Skoven vanked,
Og legte, ſprang omkring og Blomſter ſanked,
Og trængte did, hvor Skovens tykke Krat
Selv giorde lyſe Dag til mørke Nat;
Da mon de ſig forvilde,
Og Solen ſank bag Field, og det blev mørkt og ſilde.

Dog kom de hiem ei til den vante Hytte,
Forgieves monne bange Moder lytte.
Og Natten svandt; endnu de kom ei hiem;
Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
Saa munter og fornøiet,
Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Øiet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
Om paa den grønne Jord, om i et Træ
De havde søgt usikkre Nattelæ?
Da svared de tillige:
O vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rundt omkring i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring og Blomster sanked,
Og trængte dybt os ind i tætte Krat;
Da blev det pludselig til mørke Nat;
Vi kunde hiem ei finde,
Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterligt os til at græde.
To andre Børn i giennemsigtigt Klæde
Kom til os der; de vare begge smaae,
Med krusetgule Haar og Vinger paa;
De sagde: Lad os ile!
Vi vise Jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Saa fulgte vi de Børn igiennem Skoven,
Hen til et Huus, saa taarnet, høit for oven.
Ind ledte de os i en hvælvet Port.
Det Huus, det var saa langt, det var saa stort;
Foroven i en Bue;
Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det kan vi ei beskrive.
De Glutter sang: Her maae i Nat I blive!
Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
Da hiem, hvor Eders Faders Hytte staaer,
Fortæller, hvad I funde!
Saa sjunge de med Smil, gav os et Kys, og svunde.

Ak Moder, ak! I Husets Østerende
Saae vi to store Lys paa Bordet brænde.
Der straalte det saa stærkt med røden Guld;
Af modne Bær og Ax var Væggen fuld.
De Vinduer vare lange,
Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant af Hallens Grunde,
Hvor intet vi for Mørke skielne kunde,
Der lød bestandig fort en herlig Sang,
Ledsaget af en dyb alvorlig Klang.
En Stemme qvad foroven,
Langt mere sødt og klart end Drosselen i Skoven.

Da treen en Skare Børn for os og dandsed,
Indtil af alting intet meer vi sandsed.
Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
Vi ingen flere Børn med Vinger paa.
Og Sangen taug; vi skued
Ei heller meer de Lys, som høit i Natten lued.

Saa Børnene. Men med opmærksomt Øre
Var Bygden stimlet did, for alt at høre.
De sagde: Leder os paa Husets Vei!
De ginge tausk, paa Veien taldes ei,
Fyldt af Forventning, fulgte
De med saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igiennem Busk og Krat de Smaae dem førte,
Hvor Skovens Dyr langtfra man tude hørte,
Hvor ei fra Pestens Tid en Stemme lød,
Hvor Solen sparsomt giennem Krattet brød,
Hvor Maanen skinte neppe,
Hvor Busk og Tiørn og Træ tæt fletted Skovens Teppe.

Med Øxer maatte de sig Veien bane;
Men Øxens Brug er raske Normands Vane;
Og skiøndt tilsidst den stærke Haand blev mat,
Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
De Smaae bestandig smutted
Let giennem Busken ind; dem følge de beslutted.

Og som de nu ei Modet synke lode,
Da pludselig de for en Afgrund stode,
Som skiultes af de vildtnedhængne Løv,
Hvor Klippen knuste Fossens Vand til Støv,
Hvor Fraadens Hvirvler vrimled,
Hvor over Svælget svei paa Kanten Granen svimled.

Med Trudsel skummed op de Bølger hvide.
Da stod de Smaa alt paa den anden Side,
Og havde tidt dem vinket, ofte kaldt.
Og Øxen slog med Kraft, og Granen faldt
Hen over Kløftens Grunde,
Og blev en Bro, hvorpaa man sikker træde kunde.

Da hvidsled det igiennem Busk og Tiørne,
Og strax en Flok af Losser, Ulve, Biørne
Dem treen inøde paa den fierne Strand;
Og grinte fælt og viste skarpen Tand.
Da sigted Buens Pile,
Og brat i Skoven ind med Brøl man saae dem ile.

Alt daled Solen ned bag Klipper bratte,
Alt sank de senefulde Hænder matte;
Da saae de pludselig fra dunkle Vraa
Midt paa en Grønning lys en Kirke staae,
Af ranke Træer omskygget,
Stor fast som Olafs hist, den han i Throndhiem bygged.

Med Mos begroet, omkrandset af Naturen,
Sig hæved favnetyk ærværdig Muren.
Mod Taget svang sig Vedbendranken trygt;
I Kirketaarnet havde Storken bygt;
Den klappred med sin Vinge,
Med Næbet hørte man den svagt paa Malmet ringe.

Forbauset hen for sig de Bønder stirred,
Og heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
Og Øxen faldt af Haand ved ranke Træ,
Og Haanden folded sig, og ned paa Knæe
De sank, og med hverandre
De mønne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem imødé lød en liflig Tone,
Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
En Drossel sad paa Lysestagens Arm
Og sang i Aftensolen rød og varm,
Og qvidred dem imøde,
Saa yndigt og saa smukt i Chorets Aftenrøde.

I Kirken vidned Alt om Riddertiden,
Det maatte være længe, længe siden.
Haandskrevne Psalmebøger kun man saae;
Den Sang: Naar vi i største Nøden staae,
Var overalt opslagen;
Og alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar for Altret, blank i Aftenglandsen,
Af røde Guld tilstraalte dem Monstransen,
Og giennem Vindvet Brombærranken sig
Til Altret havde snoet hdmhgelig,
Og Axet guldbeglødet;
Til høire Side Viin, til venstre Side Brødet.

Og nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
Hendøde Slægters Tempel atter fundet;
Og i en hellig Psalme de udbrød,
Og klart det skiønne Chor i Kirken lød.
Høit sjunge Mænd og Qvinder:
Hvo banker, lades ind, hvo trofast leder, finder.

De tvende Kirkelaarne.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.

Murene var af det gule Leer,
Og Taget der sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var saa saare lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift;
Alt da voxte den liden Smaablomst
Udi den Kirkerist.

Alt da snoete den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside.
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer hun ud saa vide.

Og hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde saa pur,
Ei sømmer det sig at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,
Og Regnen ned monne dryppe;
Christus er steget til Himmelens Sal,
Han nøies ei meer med en Krybbe.

Hør du allerkiæreste Hustru min,
Jeg siger dig det forsand:
Op skalt du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du bygge den Muur;
Ned da skal du rive saa brat
Det uselig Kirkeskuur.

Tage du saa mit Skarlagenskind,
Af Fløiel det vel maa være;
Alt til et Alterklæde skiønt
Du smildeligt det skal skiære.

Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
Som I siger, min ædelig Herre,
Saa bør det vel sig være.

Hør du kiære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Søn,
Da giør du mig Tankerne glade;
Føder du mig en Dotter skiøn —
Jeg ikke vil hende hade.

Hør du, kiære Fru Inge!
Du est en' Qvinde velbaarn,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
Da sætte Du kun et Spir.
Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
Men for Qvinden er Ydmyghed Ziir.

Det var sig Herr Asker Rya,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han udi Ledingsfærd,
Som til en Bryllupsfest.

Tredive vare hans Svenne,
Og alle med Brynier nye;
Hvor han stædtes i Kampen hen,
De Fiender brat monne flye.

Det stod paa udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Der var sig Herr Asker Ryg
Han seired i alle di.

Det var sig den gievelig Helt,
Hannem lyster nu hiem at fare;
Hielmene var af hin røden Guld,
Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svenne;
Der han kom til Finnisløvlille,
Da reed den Herre alene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Røgen falder paa Græs,
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Alt udi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bag ved ligger Finnisløvlil,
En By vel stor og skiøn.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listelig da han loe,
Der han kom paa den grønne Bakke,
Da skued' han Taarne to.

Over den Kirke saa stoltelig
De kneised' i Luften blaa.
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hun var en Danneviv;
Hun skienkte sin Husbond Sønner to,
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to
Ham kaldte han Esbern Snare,
Han blev saa stærk som den vilde Bas,
Og mere snel end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;
Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Falden er nu det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Gruus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Huus.

Mosset dækker den gamle Steen,
Alt over hin sorte Jord;
Axel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Udi den Kirkeby;
Axel og Esbern Snare
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Dannegvinde!
Hun hvilis for Altret i Kirke;
Hun satte tvende mægtige Taarn
Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hiemdrager med stolten Skare,
Og finder i Ruggen Tvillinger to,
Som Axel og Esbern Snare!

Ægirs Gave.

Mens høie Guder
Fornøied sig, hvor salten Sø
Med Vælde tuder
Rundt om Hler-Ægirs Dø;
Greb den Gud for Havets Magt
Om et Horn saa stort,
Dannet udi Skiønheds Pragt,
Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuse
Dybt udi det vaade Blaa,
Hvor Bølger bruse,
Man ei dets Lige saae.
Farvespættet der man fandt
Hver en Rand og Krog,
Slangebøiet det sig vandt,
Som en spraglet Snog.

I smidig Vinden
Smelted Rødt i Hvidt og Guult;
Hornet forinden
Var rummeligt og hult.
Duppen i den snevre Bund
En Karfunkel grøn,
Randen om den brede Mund
Gyldenblank og skiøn.

Det Horn mon love
De Disar udi Ægirs Sal.
Han raabte: Vove!
Fyld mig min Pokal.
Haaret flettet ind med Siv,
Blysom Vove stod;
Blaatindbeltet smekkre Liv,
Trind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster
Hun kom mens alle Guder loe,
De hvide Bryster
De bølgede saa froe,
Bag den blotte Jomfrubarm
Hiertet bange slog;
Taus med Smil hun i sin Arm
Sneglehornet tog.

Alt efter Vane
Derpaa den unge Havets Mø
Stak som en Svane
Ned udi salten Sø.
Snart man atter hende saae
Paa den grønne Strand;
Hornet fyldte Perler smaae,
Klare som et Vand.

I brune Hænder
Tog Gubben, hvad ham Pigen gav:
Hler Ægir sender
En Gave fra sit Hav.
Gaven være Disen bragt,
Midt i Kredsen der!
Som besidder største Magt
Udi Guders Hær.

Da Frigga reiste
Sig med sin egegrønne Krands,
Gudinden kneiste
Med herlig Himmelglands:
„Moder for et Herthedal!
Odins Hustru hold,
Hvo har udi Asers Sal
Større Kraft og Vold?“

De hvide Hænder
Da strakte Gefion ud mod Sø;
Saa trinde Hænder
Som hun har ingen Mø.
„Hvo har pløiet Herthalund
Did du rige Frei?
Hvo gav gyldne Neg sin Grund?
Ingen uden jeg!“

Men Eir sig hæved
Med sin Rod sin skarpe Kniv:
„Hvor ofte bæved
I ei for Heltens Liv?
Hvad er Kæmpe, hvad er Land,
Uden Sundhedssaft?
Hvilken Kraft sig ligne kan
Med min Lægekraft?

Nornen den høie
Da stødte stoltelig til Lyd;
Hvert Asasie
Faldt hen paa hendes Syd.
„Livet har I vel frembragt,
Guders stolte Hær!
Men hvad standser Livets Magt?
Det gior Nornens Spær!"

Da Freia smilte!
Paa sin lille Fod af Snee
Didhen hun ilte,
Hvor Gaven var at see:
„Ægir giv du Hornet mig;
Freia stander først,
Al Naturen siger dig,
At min Magt er størst."

At kiæledægge,
Begyndte hun paa Gubbens Skiød,
Fra trinde Lægge
Bort Klædebondet flød.
Trykte til hans Ryg sin Arms
Alabaster ned;
Lod ham skue nær sin Barms
Brustne Fyldighed.

Fast elskovsfangen
Alt Ægir efter Hornet tog;
Ham vakte Klangen,
Thi Bragi Harpen slog:
Og som nu hans Dines Ild
Faldt paa Guders Rad,
Blev han Ydun vaer, som stil
Hos sin Husbond sad.

Saa taus blyfærdig,
Indhyllet i det kydske Flor,
Sad hun elskværdig,
Om ranke Liv en Giord.
Brun var Haarets rene Glands,
Som en Knude bandt;
Af Violer sig en Krands
Giennem Lokken vandt.

Et gyldent Bæger
Hun holdt udi sin hvide Haand.
Naar Bragi leger
Paa Harpen fro i Aand,
Dufter strax den modne Frugt
Fra hin Skaal paa Stand,
Breder ud en liflig Lugt
Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
Med Ynders ubevidste Magt
Mon overvinde
Selv Freias stærke Pragt.
Ydun! Ægir raabte brat,
Syng i Bragis Maal,
Syng os, hvilken sielden Skat,
Rødmer fra din Skaal.

Med deilig Stemme
Det klang, som naar i Vaarens Dal,
Bag Bøgens Giemme
Fløiter en Nattergal;
Ydun sang ved Harpens Klang,
Høit steg hendes Røst.
Harpen klang og Yduns Sang
Smelted Alles Bryst.

„Den friske Rødme,
Som funkler her fra Skaalens Rand,
Den hulde Sødme
Kun Guder styrke kan.
Blev af disse Æbler smaae
Krystet ei en Drik;
Falmed Odins Lokker graae,
Sluktes Freias Blik.

Naar Bragi synger,
Da modnes paa et helligt Træ
Dets Æbleklynger
I Lundens Sommerlæ.
Kun Udødeligheds Kraft,
Kun et evigt Liv
Skiænker denne søde Saft."
Saa sang Bragis Viv.

Et venligt Stille
Bifaldt hvad Disasangen lød.
Da saae man trille
Ned udi Yduns Skiød
Alle Hornets Perler smaae,
Klart, paa Kildeviis:
Skatten dig tilhøre maa,
Valhals høie Dis!

Hvad jeg forlanger,
Til Giengield for hvad her du fik,
Er, at jeg fanger
Udaf din Most en Drik.
Tolk min Daad og min Bedrift
I en Skaldesang,
Lad den fra din Runeskrift
Tone frem engang!

Det Ydun loved,
Og derpaa deelte hun sin Skat.
Hver Disas Hoved
Blev smykt med Perler brat.
Hornet skiænkte Bragi hun,
(Suttungsmisdens Maal)
Ægir gav hun strax paa Stund
Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden
Af onde Lok' i Ægirs Bo
Forvendt til Striden
Var vorden Gildets Ro,
Havde Sæmund i sit Skrift
Daaden længst fortalt;
Men den vældige Bedrift
Har den Mindre qvalt.

At ei forsvinde
Den skulde reent og plat forgaae,
Bød min Gudinde
Mig her Guldharpen slaae.
Oldtids gamle Taager flye,
Valhal straaler smukt;
Guder vaagned op paa ny,
Ved Ydunas Frugt!

Tidens Perspectiv.

I den store snevre Stad
Gik en Yngling lidet glad,
Aftenen var taaget, mørk,
Byen tyktes ham en Ørk.
Fra sin Barndom var han vant
Høit paa Fieldets steile Kant
I en gammel Borg at boe,
Hvor ham Solen aarle loe,
Og hvor langsomt ned den gik,
Med sit skiønne Purpurblik.

Ynglingen var from og klog,
Vel belæst i mangen Bog,
Leved med sin Fantasi
I den Tid som var forbi;
Kiendte vel af gamle Skrift
Mangen Helt og hans Bedrift;
Ønskte sig paa Livets Vei
Heltelivet, fandt det ei;
Derfor kasted han Foragt
Paa sin Tid, som uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
Utilfreds han seer sig om.
Nu, da Solen daler ned,
Voxer hans Urolighed.
Hist i Gaden, lang og stor,
Staaer han harmfuld, uden Ord;
Stirrer ned ad Huses Rad,
Hiertet svulmer fast med Had:

„Hvilken Rede! Hvilket Skiul!
Kiærneløs, ormstukken, huul!“

Som han monne saadan staae,
Ham en kraftig Olding saae,
Hørte hvordan han udbrød
Heftig, over Nutids Død,
Stolt af Oldtids Helteliv,
Fantasiens Tidsfordriv;
Sammenligned tusind Aar
Med Imorges og Igaar;
Noahs Ark og Paradis,
Med et Skuur, et Birkeriis.

Oldingen, som snart indsaae
Hvad den Unge tænkte paa,
Hilste ham og yttred: „O
Jeg er af den samme Tro!
Har som du det Svundne kiær.
Hvad er imod Hisset, Her?
Naar for Krøniken man staaer,
Skuer paa de svundne Aar,
Paa sit eget Øieblik —
Hvilken bitter Malurtdrik!

Hvilken Forskiel! Hist en Krands
Af Bedrifters Stierneglands;
Alt som Tiden kommer nær,
Taber sig det skiønne Skiær.
Vidt adskilt, i taaget Nat,
Brænder enkelt Stierne mat,
Røgindblandet, kummerlig,
Magtløs at begeistre mig.
Fuldeligt, som naar vi see
Ned i Gadens Lysallee.“

Ynglingen gav Manden Ret:
Ha hvo vilde nægte det?
Oldingen med Værdighed
Gik med ham ad Gaden ned;
Og da endelig de vandt
Langsomt mod den anden Kant,
Tog den Gamle, mild i Aand,
Unge Sværmer ved sin Haand,
Vendte ham og sagde: „Nu
Staaer i Stiernekrandsen du."

Og den Unge: „Nei, o nei!
Krandsen er der længer ei.
Vidtadspredt i taaget Nat
Brænder enkelt Lygte mat.
Hist hvor jeg udgiød mit Had
Funkler nu den lyse Rad." —
„Skade vi ei saa formaae
Tiden at tilbagegaae!" —
Svared, med et venligt Blik,
Gubben; hilste ham, og gik.

Augustinus.

Hvo vandrer dybt i mørken Skov,
Hvor ellers Ulven kun sit Rov
Sig søger nær ved Klippens Kanter?
Hvo læser store Folianter
I Hulen, hist ved Kildens Rand?
Det er en from, ærværdig Mand.

Nu tier Skovens Fuglevrimmel,
Længst daled Solen i sit Blod;
Han knæler ned ved Bøgens Rod,
Og seer i den violblaa Himmel.

Og i sin Ensomhed forladt
Han strækker i den klare Nat
Med vældig Længsel sine Hænder
Mod Evighedens Lys, som brænder;
Og sukker med et bange Gys:
Hvor finder jeg i Mørket Lys?
O Du, som funkler fra det Høie,
Fordriv mig Tvivlens bittre Vee,
Hvad Tanken aner, lad den see,
Straal i din Klarhed for mit Die!

I Jesu hellige Bedrift,
Ja selv i den profane Skrift,
I Dagens Daad, i Nattens Luer,
I Tanken selv, din Magt jeg skuer.
Men — hvor en herlig Blomst fremstaaer,
Den nager Ormen i dens Vaar;
Og hvor det Gode kiærligt stræber,
Der stræber Ondskab ligerviis,
Som Fristeren i Paradis,
Og lumsk Uskyldigheden dræber.

Vel bryder atter Lyset frem
Af Evighedens Himmelhiem,
Og straaler herligt over Jorden,
Naar Mørkets Ogle dræbt er vorden;
Vel føler jeg det Godes Lyst
At giennembæve sødt mit Bryst,
Naar Lastens Seier mig forskrækker;
Naar jeg mod Dragens List og Vold

Med Dydens, og med Villiens Skiold
Med Skiælven dette Bryst bedækker.

Dog — uden Skygge, hvad var Lys?
Hvo føler uden Dødens Gys
Den sande Glæde vel i Livet?
Blev ei det Onde Jorden givet,
For med sit stærke Kæmpeskaft
At hærde Dyd til Villiekraft?
Staaer Maanen ei bag Skyens Nifter
Meer end paa blotte Hvælving skiøn?
Og hvad var Tidens bedste Søn
Vel uden seirende Bedrifter?

Altsaa er Lasten selv en Dyd;
Og burde blomstre mig til Fryd
Som andre Kræfter, andre Dyder;
Saa er det Gode, som mig fryder,
Kun Gisgleſpillet i mit Nu,
En Drift, som lede skal min Hu;
Saa er bestemt Alt i sin Orden,
Et Legetøi for Livets Aand,
Og jeg, i Slaveriets Baand, —
Et uselvstændigt Fnug paa Jorden!

Saa har da Gud selv Slangen skabt,
Hvorved Uskyldigheden tabt
Letsindigt har vor første Moder?
Almagten taaler ingen Broder.
Saa lagde selv han Dydens Frø
Kun ned, for strax at lade døe?
Saa er han selv det Ondes Fyrste?
Nei! nei! det er han ei. — Hvem da?
En anden Magt? Her nedenfra?
To Magter! — Hvilken er den Største?

Paa Læben døde Gubbens Ord;
Han sank med Ansigtet mod Jord,
Og sønderknuset og bedøvet
Han vred sig som en Orm i Støvet.
Paa Græssets Morgenperler ned
Fra Panden strømmed Angstens Sveed.
Da vakte ham en liflig Tone:
I Østen atter Solen stod,
Og Nattergalen høre lod
Sin Røst fra den smaragdne Krone.

Og som han ned i Dalen saae,
Sad der ved klare Saphiraa,
Hvor den med Havet var forbunden,
En deilig Dreng i Skyggelunden.
Et Hul sig havde nylig han
Ved Søen i det bløde Sand,
Med sine spæde Hænder gravet;
Og med en Skee af Elfenbeen,
Der tog kun Draaber Een for Een,
Han øste Vand deri af Havet.

Og hurtig gik den Gamle ned,
Og glemte hvad han nylig leed;
Det hulde Syn gav Tanken Liv.
Hvad gior du? spurgte mildt den Vise.
„Jeg tømmer, som du vel kan see,
Her Oceanet med min Skee.
Jeg øser Havet ud tilbunde!"
Umuligt Barn! hvad vover du?
„Det samme Fader, som din Hu,
„Der Evigheden vil udgrunde."

Forfærdet Augustinus foer
Tilbage ved sin Engels Ord.

Brat Englen var igien forſvunden;
Men Gubben havde Trøſten funden.
Med Glædestaarer hang hans Blik
Paa Roſen, ſom af Havet gik;
Han knælte let og vel tilmode.
O, raabte han med ſalig Ro,
Tilgiv mig, Herre! Jeg vil tro,
Og jeg vil virke til det Gode!

Daniel Ranzau.

Hvi ſiunges evigt om Spartaner,
Som giorde Fienden Paſſet trangt?
Behøve vore tappre Daner
I Tiden da vel gaae ſaa langt?
Har Heltekraft ei ſat ſit Stempel
Paa egen Daad, i egen Tid?
Behøver Modet et Exempel
Fra Grækenland i Leonid?

Jeg ſiunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn,
Saa ſtor, ſom nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødeſtavn.
Som Thor han ſtod bag Skioldebulen,
At offre Fædreland ſit Blod;
Men, Daniel i Løverkulen!
Dig frelſte Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforfærdet
Bag Bierget med sin Flok og streed,
Og styrted Perserne med Sværdet,
Indtil han selv i Græsset beed.
Men Daniel paa Heden mødte;
Ei Skiærm bag Klippen fandt han der,
Og Femogthvetusind blødte
For firetusind danske Sværd.

Jeg siunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn.
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Leonidas stod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt;
Men Daniel Ranzau stod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet til han vandt.

Børnene i Maanen.

Hør mit Barn et Eventyr!
Seer du hist de sorte Skyer
Midt i Maanens lyse Skive?
Vind kan ikke dem fordrive.

Men see grant og nøie til,
Da du snarlig mærke vil,
At de dunkle Skyer vige
For en lille Dreng og Pige.

Hen de gaae med iilsom Gang,
Har paa Skuldren lagt en Stang,
Derpaa hænger Spanden stille.
Seer du Pletten hist, den lille?

Disse Børn som hisset gaaer,
Gik for mange mange Aar
Til en Brønd, som stod i Norden;
Maanen saae just ned paa Jorden.

I den lille lette Spand
Skulde hentes Kildevand.
Maanen saae dem i det Grønne,
Og de Børn de var saa kiønne.

Maanen sagde: See hvor but
Gaaer den lille stolte Gut;
Men bly og blid tillige
Gaaer den lille smukke Pige.

Begge tradske de afsted
Hen med ufortrødne Fied.
Nu er Spanden fyldt ved Bækken,
Som udvælder hist bag Hækken.

O hvor fryde de mit Blik!
Om jeg tog dem som de gik,
Evig satte dem tilskue
For min blege Nattelue?

O hvor vilde klæde ret
Himlen herligt min Vignet.
Meente slig en Billedflade,
Som paa Bøgers Titelblade.

Børn og Børnebørn skal see
Op til mine Børn og lee;
Mine Børn skal altid smile,
Mens de hen paa Himlen ile.

Saadan talde med Forstand
Maanen hist den gamle Mand;
Satte dem med Busk og Stangen
Did, hvor nu de glæde Mangen.

Vandet blier dem aldrig tungt;
Hvert et Barn er evig ungt;
Muntre du dem altid finder
Hver en Nat, naar Maanen skimer.

Evig unge, evig smaae
Hen de over Himlen gaae.
Naar du vorder stor og mandig,
Er de Børn endnu bestandig.

Naar du sølvgraae Lokker faaer,
Gult er endnu deres Haar;
Smile lige froe og smukke,
Til din Grav, som til din Vugge.

William Shakespeare.

I Warwikshire der stander et Huus,
Det truer med at falde til Gruus,
Til Bolig det ei kan gavne;
Men yndigt sig strækker den gamle Muur,
Omkrandset af den unge Natur,
Og i Ruden er hellige Navne.

Der William Shakespeare leged som Barn,
Der spændte han ud sine Jægergarn,
Der gik han i Fattigskole;
Der spilled han Bolt og Klink og Pind,
Der talde Naturen til hans Sind
I blomstrende Brudekiole.

Hans Fader var en Uldvæver giæv;
Naar William saae den kunstige Væv,
Da fik han Tankerne sære:
De Norner og Parcer om Natten han saae;
Han hørte med Sang dem Væven slaae,
De monne ham Kunsten lære.

Og naar han stod i den grønne Skov,
Da hørte han Vaarens og Somrens Lov,
Af alle de siungende Fugle;
Men sneg han sig Retterstedet forbi,
Da gyste han tidt paa natlige Sti,
Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Og Alferne leged med ham som Pog;
Og læste han i sin Historiebog,

Da skued han Helved og Eden:
Her Romeo misted i Graven sit Liv,
Hist hvæssed Shilok sin Foldekniv,
Her raste Kong Lear paa Heden.

Der dræbte Moren sin Viv til Spee,
Saa hvid og uskyldig som Nattens Snee;
Her Makbeth trodsede Skrækken.
Og Viola stod forklædt som Knøs,
Mens Barmen svulmede Vesten løs;
Og Ophelia svømmed paa Bækken.

Begav sig Drengen til nære Kro,
Da følte han sig saa sielefro,
Der vare de reent aflave:
Der spøged Narren med Vid og med Ord,
Mens Pistol tømte de Flasker ved Bord,
Og Falstaff pleied sin Mave.

Hvor William sad og stod og gik,
Han tænkte paa Sligt hvert Øieblik;
Natur sin Rettighed kræver.
Men tolke med Ord hvad han havde seet?
Kors! dertil fordres en lærd' Poet,
Og William var kun en Væver.

Men kraftig var han som Ungersvend,
Og Kiærlighed rev ham tidligt hen,
Den monne Hiertet ham binde;
Den syttende Sommer knap var endt,
Saa havde han Hymen alt Faklen tændt,
Og kaaret en Mø til Qvinde.

Nu gjælder det først at være flink,
Nu, William, lystre du Pligtens Vink,
Arbeide Natten og Dagen!
Nu gielder det at slaae Jsletten ind,
Og væve din Hustrus fine Spind
Til deiligste Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
Taalmodig slog han Jsletten ind,
Og stod i Skyggen bag Muren;
Spadsered ei længer saa tidt som før,
Med sad om Aftnen i snevre Dør,
Og skottede til Naturen.

Gud veed hvordan det var gaaet tilsidst.
En Uldvæver var han vorden vist,
Som ingen af Bretlands Bedste;
Han havde vævet med Kunst og med Skik,
Hvad nu den allerbedste Fabrik
Knap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
Af Heste findes en talrig Flok,
Hvis Æt ei Landet forlader;
En Siæl der Naturen som Shakespeare seer,
Paa Jorden findes vel neppe meer!
Saa tænkte Digternes Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
Da sendte han ned fra Himlens Blaa
Sin Søster Diana, den Skiønne;
Mens William vandred en Aftenstund,
Med Bosse paa Nakken i dunkle Lund,
Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven skudt,
Hans Bøsse var ladt med det sidste Krudt,
Han kom fra Søndagens Gammen.
Da lod Diana gaae snelt forbi
En Kronhiort paa den eensomme Sti,
Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
Der kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
Da vaagned ham Jægerdriften;
Han tænkte: Mon jeg den træffe kan?
Skyd, raabte Diana, du dristige Mand!
Og smilte bag Sølvskyriften.

Ja, tænkte vor Jæger, jeg maa, jeg vil;
Jeg veed den hører en Anden til,
Men Jagten var altid min Glæde.
Jeg skyder den bag de skiulende Træer;
Skovrideren finder i Morgen den her,
Saa kan jo Lorden den æde.

Og plaf der laae den blødende Hiort.
Diana smutted bag Skyen bort;
Ham monne Skytten opdage.
Det hialp ei at han om Skaansel bad;
Ham Lorden, drevet af gammelt Had,
Vil streng for Retten forklage.

Ved Midnat Shakespeare stod med sin Viv:
Nei, raabte han, aldrig i dette Liv
Skal Warwik længer mig skue.
Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Skam!
Da fulgte Hustruen troligt ham,
Ved Maanens sildige Lue.

Til London iled det kiærlige Par,
Da vidste de selv ei hvor de var,
I al den Menneskevrimmel.
Forgiæves der' Tieneste de tilbød;
Da mangled dem ofte det tørre Brød,
Men Phøbus loe i sin Himmel.

Som William gik og slæbte sig om,
Da til et lysteligt Huus han kom,
Hvor Lamper i Døren brændte;
Saa mange Ryttere der han saae,
De monne ned af Hestene staae,
Ved Huset, som ei han kiendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
Holdt Heste ved Bidslerne, Rad i Rad,
Mens Festen vared derinde.
Da stilled sig ogsaa William derhen,
Og bragte, naar han kom hiem igien,
En Skiærv sin grædende Qvinde.

Hvad var det vel for en oplyst Gaard?
Ak Shakespeare ved Drurylane staaer,
Og kiender ei selv sit Tempel!
Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
Saa havde han aldrig paa Kunsten sat
Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Hesten i Kuld og i Vind,
Men neppe treen i Hallen han ind,
Hvor Apollo hæved sin Stemme;
Før hurtig han sig i alting fandt,
Og var til Huset alt ganske vant,
Og følte sig der som hiemme.

Først Hesten han holdt, saa Maſken han tog;
Men høiere Williams Hierte ſlog,
Det var ham ei nok at lære
Hvad andre Hierner for ham havde tænkt:
Selv har han de ſkiønneſte Værker ſkiænkt,
Til Bretlands og Jordens Ære.

Tidt ſtormer Ungdommen, Manddommen ei;
Paa vild April følger venlig Mai,
Sig Blomſten af Græsſet hæver.
Saa gik det William. Apol befol,
Han drev ham til Scenen, fra Væverſtol.
Nu blev han en ſieldnere Væver.

Tapeter han væved, hvor Templet ſtaaer,
Som ſelve Rafaels overgaaer,
I Lifligheed, Tegning og Farve.
De briſter aldrig, de bleges ei,
De blomſtre ſom Roſer i evige Mai;
Og Hver kan Klenodiet arve!

Den ſelſomme Jordefærd.

En Sveitſerbonde ſtaaer aarle ved Strand,
Da ſeer han i borgerlig Dragt en Mand,
I Baaden, ſom Landet ſig nærmer;
Tre Ungerſvende, fra ſkummende Næs,
Henbære den Gamle paa fugtige Græs,
Hvor Buſken for Stormen beſkiermer.

Den Døende ſtirrer med bruſtne Blik.
Han ønſker af Kilden en Lædſkedrik,
De ile med blinkende Bæger.
Han ſtirrer med Gyſen paa Søen hen,
Og inden tilbage man kommer igien,
Hans Læbe ſig ſagte bevæger.

Det lokkede ſølvindſprængte Haar
Sig om den hvælvede Tinding ſlaaer,
En høi, en bydende Pande!
Paa Læben ſees et fortvivlet Smil,
Han hælder ſit Hoved mod grædende Piil,
Og Bølgerne ſuſe paa Strande.

„Som Havet ſtolt, og ſom Bølgen vild,
Med blinkende Skum mod Solens Ild,
For dybt kun i Mørket at dukke!
Tilfreds ei ſom Kongens hpperſte Mand!
Nu — ei engang en Drik Kildevand,
For Febertørſten at ſlukke.“

„Uſalige Hierte, ſom Ro og Riſt
I Livet ei fandt, ſaa briſt, ſaa briſt!
Gud naade min Huſtru kiære!
I ſtakkels Drenge, uſkyldige Tre,
Som dele ſaa trofaſt Faderens Vee,
Han raned jer Lykke med Ære.“

„Chriſt frels i Døden en ſyndig Mand,
Ak — ſom forraadte ſit Fædreland.
Forraadte? Nei, ved min Adel!
De frygted min Kraft, de tirred min Ret,
Jeg hævned mig kun, dem ſkete der' Ret;
Jeg døer, jeg døer uden Dadel!“

Da skiælved i Stormen sveiende Piil,
Og Morgnens Maane foragtende Smil
Fra Skyen ham blinked imøde.
Med Haanden han trykte sin Pande saa heed,
Og blegned igien med en iiskold Sved,
Og krymped sig atter — og døde.

Hvo var den Gamle? Vi kiende ham ei,
Vi traf ham hisset paa Biergets Vei,
En usæl sørgende Borger.
Gud være ham naadig, nu er han død.
Nu aabner Graven sit sikkre Skiød,
Og frier ham fra Livets Sorger.

I Klosterkirken man satte ham bi.
Vi fandt ham hist paa den øde Sti,
I Dødens Lidelser gyse.
Saa lader da Baaren i Choret staae!
Og at hans Ret kan hans Levninger faae,
Vi ville den efterlyse."

Man satte Liget i Kirken ind,
Og Sveitserbonden med grublende Sind
Gik bort, sit Ærind at røgte.
Om Aftnen silde han atter forbi
Henvandred Kirkens eensomme Sti,
Og Baaren i Choret besøgte.

Da saae han igien de Ungkarle tre,
Af Angst saa blege som Nattens Snee,
Paa Skuldre den Døde de slæbte.
Han saae dem ile mod stormende Vand;
Ned grove de Liget ved nære Strand.
Saa Morderen skiuler den Dræbte!

Ha, raabte Bonden, skiændige Flok!
Var Døden selv Eders Hævn ei nok?
Har ei Jer den Dræbte forfærdet?
I under det ei engang Gravens Ro,
I Klosterkirken, i christne Bo?
Som Aadsel ham kaste bag Gierdet?

Tys Bonde, kiære, tys Bonde ti!
Der elsker ham ingen uden vi,
Hans Støv vi skiule for Vrimlen.
I Norden hisset, til Skiændsels-Meen,
Er reist ham en græsselig Bautasteen,
Som vender sin Spids mod Himlen.

Hvad har han da syndet, den fornemme Mand?
„Det tør vi ei nævne ved Gravens Rand!
Han lod sig, som Noah, bedaare.
Og tre har han Sønner, men ingen Cham,
Og ingen blotter sin Faders Skam.
Vi skiule hans Blusel med Taare.

Ifald hans Legeme fundet blev,
Man atter det ud af Graven rev,
Thi ind ham den sidste Hvile.
Saa taled de Sønner med sorrigfuld Aand;
Guldpendinge trykte de Bonden i Haand,
Han saae dem hurtigt bortile.

De sad om Aftnen i Herberghuus,
Paa Bordet stod endnu det fyldte Kruus:
Vor Faders Gravøl vi drikke!
Saa ud i Verden med fremmed Navn,
Vi virke vort eget og Næstens Gavn,
Og fromt i Skiæbnen os skikke.

Du Christian est jo en boglærd Svend,
Til Høiskolen du begive dig hen,
Du skal en Magister være.
Jeg, Corfitz, har Styrke til Haandværksmand;
Vor Ludvig passer for Kunstnerstand;
Saa søge vi atter vor Ære.

Farvel vor Adel fra denne Stund!
En fattig Mand er dog ingen Hund,
Fordi han ei længer er Greve.
Stands smaalige Taare! Vort Bryst ei skiælv!
Nu stoler Enhver kun paa sig selv;
Som Borgere ville vi leve.

Og dermed skiltes de venligt ad.
Før var det et uskilt Kløverblad,
Nu hver gik i Verden alene.
I Storm og Regn uden Hielm og Læ.
Men skiøndt afhugne fra gamle Træ,
Ei visned de løvfulde Grene.

Den Sveitserbonde stod tankefuld,
Betragted i Haanden det givne Guld,
Og takked de Trende for Gaven.
Til Stranden vandred han næste Nat,
Da seer han et Syn og skiælver brat,
Thi Dødningen stiger af Graven.

I Harnisk stander en Riddersmand,
Ei Vaabenet Bonden skielne kan,
Skiøndt Skioldet imod ham vender;
Af Blod det besudles til Skræk og Gru;
Man seer det er voldsomt brudt itu,
Af straffende Bødelhænder.

Hovmodig stirrer den Ridder i Sky;
En Krone, drevet af Guldet ny,
I Luften ham svævende frister.
Han rækker derefter med frækken Haand,
Og slider fra Barmen et himmelblaat Baand,
Saa Troskab i Barmen brister.

Da stiger af Jorden en Qvinde bleg,
Om Halsen har hun en blodig Streg,
Forresten deilig at skue.
Knap Ridderen seer det Spøgelse nær,
Saa hyler han: Dina kommer du der?
Og synker i sorten Tue.

Det qvindlige Spøgels paa Graven staaer;
(Af Rædsel reiser sig Bondens Haar,
Af Skræk han ei mægter at vige).
Hun bøier sig over den sorte Jord,
Og raaber. „Corfitz, jeg har et Ord
Endnu dig i Øret at sige.

Og hvisked i Jorden, og langsomt svandt.
Om Morgnen atter man Bonden fandt
I Afmagt under sit Giærde.
Fra den Tid kom han ei Pilen nær.
Langt borte kunde dens Sølverskiær
Ham alt i Natten forfærde.

Vel Bonden var fattig med Viv og Børn,
Hans Hytte stod ved den nøgne Tiørn,
Dog vil han Guldet ei vinde.
Han robed ei Graven for søgende Flok,
Han tænkte: „Døden har hævnet nok.“
Og trøsted sig med sin Qvinde.

I Taarnet sidder den Riddersviv,
Og stikker i Lin til sin Tidsfordriv,
Og Perler i Flætningen fæster.
For dreves hun af det stolteste Mod,
Nu blev hun nøisom og from og god.
Ulykken er Tugtemester.

Og da hun var luttret i Kummerstand,
Da Frihed hun fik, som det søde Vand,
Der langsomt, tidlig og sildig,
I Trængsel og Mulm under Jorden randt,
Til Sluden er klaret, som Diamant,
Og springer som liflige Kilde.

Jisposten.

Paa Danerstranden stod et Huus,
Der drak de dem en ærlig Ruus,
Det var en Juleglæde.
Men Lene sad saa mod i Hu,
Og monne Dine væde.

Ak hører I de tunge Slag
Af Nattestormen paa vort Tag?
Tie stille nu Malene!
Nu gielder det at svinges rap,
Og bruge sine Bene.

Ak hører I ei Stormen gaae?
Den Isen vil i Stykker slaae!

Hør hele Huſet ryſte!
Mens I letſindigt Eder her
Ved Dands og Sang forlyſte.

Da kom ſaa ſtærkt et Slag fra Nord,
Det ryſtede det Julebord,
Saa Ølet flød af Kanden;
Og Buen til Violen faldt
Af Haanden Spillemanden.

Da hørtes Iſen Stranden ſlaae,
Og Skummet ſtyrted oven paa,
Høit fnyſed Havets Vover.
Da ſtandſed Dandſen i en Fart,
Og da gik Ruſen over.

Iispoſten er en farlig Sag,
Der Kongens Karle, Nat og Dag,
Maae fiernt i Kulden vaage.
Der ſtaaer Peer Hanſen med ſin Flint,
I Mørke, Snee og Taage.

Før ſkiød den ærlige Soldat
Sin utro falſke Kammerat,
Som vilde desſertere;
Nu hverves ingen fremmed Svend,
Nu flygter ingen mere.

Nu ſtaaer han for ſit Land at frie
For Skakren og for Høkeri.
Det ſlet Umagen lønner,
At gribe Tyven med ſin Sæk,
Og ſine Kaffebønner.

Det var just denne Julenat
Da Peder Hansen did var sat,
Ham synger jeg i Visen.
Der vanked ingen Julegrød
Og ingen Gaas paa Isen.

Da meldte Peder med et Suk:
Her staaer jeg som en Julebuk;
Har Ild i Piben tagen;
Og Bajonetten er mit Horn,
Og Sneen er mit Lagen.

Og mens jeg Stakkel her maa staae,
Med Lene kan i Dandsen gaae
De andre fæle Knægte.
At jeg paa Rasmus nidkiær er,
Det kan jeg ikke nægte.

Som saa han mæled disse Ord,
Af Angest han tilsammen foer,
Og Peder blev forskrækket.
Han mærked Isen med ham drev,
Den var fra Stranden brækket.

Farvel, min Lene! aldrig nu
Din Peder Hansen favner du,
Ham Bølgen har fortæret.
Ak kunde jeg for min Sergeant
Dog redde først Geværet!

Som saa han drev med blegen Kind,
Isstumpen foer mod Stranden ind
I Sivet trængte Randen;
Og alle gode Venner kom
Og hented ham fra Stranden.

Nu ſidder Peder Hanſen tør,
En Kande varmt Øl drak han før,
Nu Gaaſelaar han piller;
Og Rasmus gaaer fra Gildet bort,
Fordi ham Lene driller.

Chriſt ſkiænke hver en ærlig Svend
Sit Liv og Kiæreſten igien,
Naar begge ſtaaer i Fare.
Til Bryllup gav dem Junkeren
Et Daadyr og en Hare.

Ridderen ved Kulſvierhytten.

I Skoven ſidder en Kulſvierqvinde;
De Bøge beſkytte for Østenvinde.
Men Menneſket raſer værr' end Vinden,
Thi ſidder den Viv med Taarer paa Kinden.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
Hver Danemand ſig mod Fienden værger;
Saa giorde Skialm, hendes Husbond kiære,
Han ſtreed mod Greven, og faldt med Ære.

Men ak, nu ſidder hun der alene,
Med fem Smaabørn bag de vaade Grene.
En uſæl Skiæbne vi nu maae friſte,
Meer Brød ei yde de brændte Qviſte.

Greve Geert nu fnyser omkring i Landet,
Af alle Danske forhadt og forbandet.
Christ fri os! hvis han finder vor Rede;
Da føle vi først hans grumme Vrede.

Mens de sig pryde med Seierskrandsen,
De spedde de spæde Børn paa Landsen;
De kaste det diende Noer i Flammen.
Christ straffe den Røver i Helved! Amen.

Mens stakkels Moder saa taler og græder,
I varme Kofter de Smaae hun klæder.
To Brød idag hende Klosteret sendte:
Dem skal ei sluge den hungrige Glente.

De Hvedebrød store de Smaae hun viser,
Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
Da rasler det i de nære Hække,
Hun seer en Kæmpe, som Sved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
Han synker træt paa mosgroede Stene.
Hiælp Gud nu! Kommer en fiendtlig Kæmpe?
Dog nei! Han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hielm af den hvælvede Pande.
Niels Ebbesøn er det Jer, forsande?
Herr Ridder, hvi er I saa bleg afmægtig?
I kneiser jo ellers i Pladerne prægtig.

Vor Moer, heel aarle vi vare paa færde,
Vi skar os Frokost med skarpe Sværde.
Dog har ei Hesten end faaet Havre
Jeg faster endnu foruden Davre.

To Brød jeg har kun til fem ſmaae Siæle,
Nu faaer man kun Brød ved at røve og ſtiæle;
Jeg er den Siette, ſom lidt ſkulde nyde,
Den Syvendedeel vil vi Eder byde.

Vor Moer! jeg føler mig ſtyrket ſaare.
Aftør I kun Eders Glutters Taare!
Snart ſkal I roligt i Freden leve:
Niels Ebbeſøn vog den kullede Greve.

Mens Faaret bræged og Gaaſen kæged,
I Nanders ſig Sværdene flinkt bevæged.
Vi tog den Voghals i gule Lokken,
Afhug hans Hals over Sengeſtokken.

Herr Ebbeſøn vog I den kullede Greve?
Da ſkal I nyde den hele Leve.
Hun vilde dem Brødet af Mundene tage;
Vel græde de Børn nu med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Kinden brænder,
Hver rækker ſit Brød med de bitte Hænder:
Du hævned vor Faer, vog Dannmarks Drage,
Du heel ſkal nyde vor Hvedekage.

Niels Ebbeſøn græder. Han mægter ei Takken,
Han ſtirrer til Steilen derude paa Bakken:
Og fangede de mig, for paa Hiul at bryde,
Det ſkulde mig nu kun ſlet fortryde.

Beholder I ſelv kun Eders Davre:
Snart faaer jeg vel Mad, naar min Heſt faaer Havre.
Snart Rugen atter og Hveden kan voxe,
Snart plsier I Landet med ſtærken Oxe.

Naar da I ſidder i Hytten ſammen,
Og korte Jer Tiden ved Aftengammen,
Da glemmer ikke den Mand i Freden,
Som ſkræmmed Jer Glenterne bort fra Reden!

Han drak lidt Vand af Kulſvierkanden,
Han tørred Sveden af Heltepanden;
I Fiirſpring hen ſig Gangeren ſtrakte.
Forgieves de efter ham Brødene rakte!

Kæmpebegravelſen.

Paa en af grønne Dannmarks Der,
Og fiernt fra Larm og Støi,
Paa Marken, nær ved klare Søer,
Der ſtaaer en Heltehøi;
Paa Høien ſtod engang en Eeg,
I Blæſten Bladet ſkialv;
Og det var Ellepigens Leeg
Med Sommervindens Alf.

Om Aftenen et kiærligt Par
Til Høien ofte kom.
Skiønhed og Smildhed, Elſkov — var
Al deres Eiendom.
Vel kunde, med det friſke Blod,
De ſiunge Vaarens Priis;
Men Rudolf og Marie ſtod
Ei meer i Paradis.

Han skulde nu i Ansigtsveed
Jo dyrke Jord med Plov; —
Men ei et Blad, det Himlen veed,
Var hans i Danerskov.
Hun skulde skiænke Børn sin Mand,
Men først dog vorde Brud.
Ak Adam saae i Straffestand
Vist meer fornøiet ud.

Dog trøsted sig de unge To,
Naar de til Høien kom;
Da følte de saa siælefroe
Den rige Fattigdom.
„Den Tanke styrke skal mit Liv,
Gior mig det let at døe,
At vorder aldrig Du min Viv,
Saa est Du dog min Mø!“ —

Engang da de saaledes sad,
Og Maanen stod i Blod,
Da hvisled Egetræets Blad,
Og bleg en Skygge stod —
Saa tyktes dem — saa venlig, nær —
Men idel Luft og Dunst;
Det Taagen var i Maaneskiær,
Det var Naturens Kunst.

Dog ligned den en Jomfru hvid
Med Slør og Brudekrands;
Hun smilte til dem, yndigblid
I Maanens Sølverglands.
„Jeg er alene, I er to!“ —
Saa qvad hun paa sin Sti; —
„Da faaer jeg først i Høien Ro,
Naar vi bli'er to som I!“

Nu hæved Blæsten sig i Løv,
Sig skiulte Maanens Kind,
Og Synet svandt, som lette Støv
For skarpe Nordenvind.
Af Skræk sig reiste deres Haar,
De gik til fierne By,
Og voved ikke næste Vaar
At samles hist paany. —

Men lad os vende Blikket nu
Fra fæle Nattefærden,
Fra Drømmernes indbildte Gru,
Til virkelige Verden;
Ei sukke meer i kiælne Vaar,
Hos Jomfruen med Rosen,
Men see paa Bonden hist, der staaer
Og skiærer Tørv i Mosen.

Guldgrube kan man kalde nok
En saadan Tørvegrube.
Snart er en kostbar Bøgeblok
Fortært af Ildens Strube;
Men Tørven ulmer mere seen,
Og skaffer Bonden Penge.
Men hvad er det for Mandebeen?
De vist har ligget længe.

Ei hvor fuldstændig! — Seer jeg ret?
Hvo være kan den Døde?
En Beenrad! Seer! et heelt Skelet,
I liflig Aftenrøde.

Her lagde han sin Jordekiol!
Men det vil alle sande:
Det er nok længesiden, Sol
Bestraalte denne Pande.

Til Høvdingen i Stiftet snart
Et Bud maa Brevet bære:
Vi fandt et Liig af sielden Art,
Da Torv man vilde skiære.
Hvad skal vi mere? Skal den Mand
Begraves eller ikke?
Her stille staaer al vor Forstand,
Derfor til dig vi skikke.

Og Høvdingen: „Paa Løverdag
I seent i Natten møde;
Paa Kirkegaarden, uden Brag,
Begraver mig den Døde!
Læg ham i Kisten uden Støi,
At det ei Mængden lokker.
Af Christenjord en liden Høi,
Men uden Sang og Klokker!“

Det var ved stille Midienat,
Ved Maanens klare Flammer,
Da Høvdingen af Støvet brat
Blev vækket i sit Kammer.
Ei ene. — See hans Skriver, nær
Ved Høvdingens Alkove!
Han tænker paa sin Hiertenskiær,
Og han kan ikke sove,

I kiende ham! I saae ham nys
Med Jomfruen paa Høien.
Men Hvo gaaer der paa Gangen? Tys!
Ha hvilken selsom Støien!
Det rasler, som med Staal og Jern,
Det Sind og Hu forvirrer;
Snart ganske nær, snart atter fiern —
Med Sporerne det klirrer,

Og sagte springer Døren op.
I Plader staaer en Kæmpe,
Med Hestehaar i Hielmetop;
Han farer ei med Lempe.
Han hæver høit sit rustne Spær,
Imedens Hanen galer,
Nu staaer han Sengen ganske nær
Og huult saaledes taler:

Du Fredens Mand i svage Tid,
Forskaan mig for din Kiste!
Jeg var en Hedning kiæk i Strid,
Men brat mit Liv forliste,
Da hisset paa den klare Sø,
(Nu tørret til en Mose)
Jeg vilde seile til min Mø,
Den bedste Dalens Rose.

Man søgte mig, men fandt mig ei;
Den vene Signe blegned.
Hun plukte blaae Forgiætmigei,
Til hun i Døden segned.
Til Aske brændtes hendes Been,
Hun hist i Høien hviler,
Men gaaer igien bag Egegreen,
Naar fulde Maane smiler.

I Christenjord mig ei begrav,
Thi jeg var ingen Christen;
Et Baal i Mosen mig tillav,
Brænd Knoklerne paa Risten!
Grav Høien op hvor Egen staaer!
Saa vil ei Signe sukke,
Naar Du forsigtigt Asken slaaer
I hendes Askekrukke.

Naar Ilden flammer høit i Qvist,
I Baalets tændte Grene,
Da svæve vi til Freia hist.
Hun Siælene forene!
Men fængsles jeg i Kisten smal,
Imellem døde Bønder,
Da, Fiende! Hævn dig træffe skal,
Og Straffen jeg forkynder.

Hver Aften, naar tilsengs Du gaaer,
Min Beenrad er paafærde;
Gardinet den tilbageslaaer
Da ved dit Hovedgierde;
Da Munden uden Læbe leer,
Dog end med blanke Tænder;
Jeg — uden Dine — paa dig seer
Og griber dine Hænder.

Og naar af kolde Knokkelbeen
Du lader dig befamle,
Da føler snart Du Sygens Meen,
Og skranter som den Gamle.
Dit Haar blier graat og Kinden bleg,
Du vil den Døde ligne.
Begrav mig under Høiens Eeg,
I Krukken hos min Signe!

Da venter dig en værdig Løn,
En Ring af Guld hin røde,
Hvis Du opfylder Haralds Bøn,
Og krænker ei den Døde,
Men spotter Du hvad jeg har sagt,
Da vil mit Ord Du sande,
Da vil forsilde din Foragt
Fortvivlet Du forbande.

Og fæster Du en yndig Brud,
Jeg hende maa besøge;
Det skionne Lys jeg blæser ud,
Alvorligt maa jeg spøge.
Thi troe, mit Ord er ikke Tant.
Elskov er stærk som Døden! —
Saa talde Skyggen og forsvandt
I Skin af Maaneglæden.

Men Høvdingen i Sengen loe
Og kaldte paa sin Skriver.
„En Drøm jeg havde nys, min Tro!
„Men ræd dog ikke bliver.
Hvad agter jeg slig Drømmetant?
Nu er vi alle kloge!
De gamle Kæmper, det er sandt,
Var aandelige Poge.

De hylded daarlig Phantasie,
Nu hylde vi Forstanden.
Paa Løverdag begrave vi
Fra Mosen Skaldepanden.“ —

„Ak Herre! jeg har havt et Syn
Som Eders. Kom! Vi ville —"
Da rynked Høvdingen sin Bryn,
Bød Svenden tie stille.

Og sov igien. Men Rudolf stod
I største Hast fra Sengen,
Med Dugen, Spaden unge Blod
Sig sneg afsted til Engen.
Det blev en tung besværlig Gang,
Det var saa mørkt derude;
Karlsvognen skiulte Hiul og Stang,
Og Stormen hørtes tude.

Fuldmaanen skiulte sig bag Sky;
Det rusked; men ved Stedet
Der straalte frem den klar paany,
Ret som om den blev glædet.
Fra Mosen bragtes Kæmpebeen,
Sit Værk han snelt begyndte;
Han brændte dem ved Tørv og Green,
Med Asken han sig skyndte.

Da faldt paa Hiertet det som Bly:
Fremfusende! Jeg Daare!
Snart fløiter Lærken under Sky,
Snart Blomsten fælder Taare;
Mon Høien jeg udhule kan,
Før aarle Morgen kommer?
Jeg gribes med den døde Mand,
Og stedes for min Dommer!

Imens ung Rudolf sukked saa,
Dybtfølende sin Qvide,
Han pludselig en Gubbe saae
Arbeide ved sin Side:

Fiirſkaaren Kæmpe, graaligt Haar
Paa Hovedet, det høie;
I Tindingen Ar af et Saar, —
I Panden — kun eet Die.

Han hialp ham godt; de mæled ei
Et Ord imens tilſammen;
Men Oldingſpaden giorde Vei
Saa ſnelt ved Maaneflammen.
De Krukken fandt i Høiens Skiød,
Og Aſken giød i Krukken.
For Rudolfs Øre grant det lød
Da ſom en kiærlig Sukken.

Og Oldingen ham hialp med Flid
Brat Graven til at kaſte.
Det var endnu ei Morgentid,
Saa ſkyndeligt de haſte.
En Ring af Guld ung Rudolf fandt, —
Han hørte Spadeklingen —
Da luftes Høien — Gulven ſvandt —
Han ene ſtod med Ringen.

Han ſtirred under Egens Læ,
I Morgenvinde kolde.
„Men Ringen — den er Dameſæ,
Jeg tør den ei beholde.“
Sin Kiſtekiole tog han paa,
Til Hovedſtaden ilte;
Der ham den gode Konge ſaae,
Han hørte ham — og ſmilte!

Betalte Ringen kongeligt;
Og Rudolf hiem ſig ſkyndte;
Sit Eventyr, ſit Drømmedigt,
Den Elſkede forkyndte.

„Og var jeg vaagen eller sov,
Begrov jeg dog den Døde;
Og fandt ved Bakken under Skov
En Ring af Guld hin røde."

„Min Konge har den godt betalt,
Nu kan os Præsten vie!"
Tidt sad han under Løvet svalt
Paa Hsien med Marie.
Og intet Gienfærd meer de saae,
Der hørtes ingen græde;
Men Maanen tidt fra Himlen blaa
Bestraalte deres Glæde.

Peblingesøen.

Jeg gik mig ud over Byens Bro,
En tidlig Aftengang;
Stormvinden havde sig lagt til Ro,
Men Dagen var end ei lang;
Snart Solen skulde til Hvile gaae,
Snart Glandsen var forbi,
Jeg iled ud i min Kappe blaa
Til Kiærlighedens Sti.

Den er ei meer, som i Sommer, grøn.
Ei Løvet i Træet staaer;
Men, som Naturen, Menneskets Søn
Faaer ogsaa hvide Haar.

Erindringen er dog friſk endnu;
Afſted kun! Uforſagt.
Men Aften! ei hvor ſkiøn eſt du
I nøgne Vinterdragt.

En Aftenrøde ſaa ſkiær at ſee,
Som i en Sommerqveld;
De lange Straaler i Skyen lee,
Op Skyen taarner Field;
Nu grønne Farve, nu lyſeguul,
Og nu violne Brand;
Og Solen vender ſit Purpurhiul
Mod Jordens ſorte Rand.

Og Møllen rører Vingen let,
Og Broen ſtander ſaa ſkraa.
Som i et Billed — en Marionet,
Med trillende Vogne paa,
Og unge Møer i Jobel og Maar,
Og Mænd og Qvinder til.
Men hvi mon alle til Søen gaaer?
Ha hvilket Skuespil!

Paa Dammens Flade glindſer en Blok
Af Jis, og den giør tryg.
Der ſværmer en lyſtig Drengeflok,
Som Aftenrødens Myg.
Og Ynglinger med, — ſom Fuglen faſt,
Snart nær, ſnart atter fiern; —
Og vove ſaamangt et kunſtigt Kaſt,
Paa ſnelle Skøite-Jern.

Laan, gamle Maler af Nederland!
Din Penſel mig et Blund;
At jeg med Farver male kan
Den yndige Vinterſtund.

Hvi skal den svinde saa snelt og brat?
Den qvæger altfor snukt!
Lær mig, fra Evighedens Nat,
At gienne Tidens Flugt!

Jeg gik den lystige Sværm forbi
Ad Frederiksberg, til Giest,
Og kom igien paa Kiærlighedsti
Ved fulde Maanes Fest.
Det var en stille Midienat,
Men klar var Nattens Vei;
Den lange Sti var nu forladt,
Men Søen var det ei.

En Skare sværmed atter der;
Men langsomt glede de Smaae,
I Maanens blege Dødningskiær —
Og med Ligskiorter paa.
Den falske Skorpe med dem brast;
De sank, men dukkede frem.
Listapper hang i Haarene fast,
Og Vandet qvalte dem.

St. Jørgen nærmed sig sin Sø;
Og Dragen, han fordum vog,
Saae jeg, som Sky, i Luften døe,
En lang og spraglet Snog.
„Jeg redded' fordum Byens Møer
Fra Dragen" var hans Ord;
„Men den i disse ferske Søer,
Den er for lumsk og stor."

„Hver Vinter kræver den sin Fangst.
Hin Drengeflok, der gaaer,
Den drukned her, med Skræk og Angst;
Sit Bytte fik hvert Aar.

Og Frueklokker, Petri med,
Som over Volden see,
Klang for dem, paa det samme Sted,
Hen over Gravens Snee."

St. Jørgen svandt, — og Skaren svandt,
Og Alting var forbi,
Og jeg mig atter ene fandt,
Paa Kiærlighedens Sti.
Da lød en Røst: „Thor ynder vel
Hver Yngling varm og kiæk;
Men den nedsynke maa til Hel,
Som trodser kold og fræk."

Men mildere lød en Alferøst;
„Uskyldig, skiondt ei klog,
Bortlokket fra sin Moders Bryst
Blev mangen herlig Pog."
Da skued jeg mod Himlens Blaa,
For Haabet svandt min Frygt;
Og jeg en Engleskare saae,
Som var med Stierner smykt.

Bissekræmmeren.

Ved Rhinens Bred en yndig Hal
Stod midt i Dalens Favn;
Der følte Fader Reichenwald
Sig i sin Lykkes Havn.
Forpagter var han, stærk og diærv,
Med Hustru, Døttre to,
Og nød et redeligt Erhverv,
Midt i Naturens Ro.

„Nu smiler atter Vaaren blid,
Thi længst er sluttet Fred,
Og selv i Kampens værste Tid
Tog Stormen os ei med.
Sex franske Helte hused vi,
Fra Elsaß Naboland.
De stod os troe i Faren bi,
Og fierned Ildens Brand."

„De alt betalte, hvad de fik,
Og Intet med de tog."
Luise sad med vaade Blik,
Og hendes Hierte slog;
Men Faderen blev det ei vaer,
Og raabte glad og stærk:
„At jeg endnu min Velstand har,
Det er min Fiendes Værk."

„Min Hanna nu jeg styrer ud;
Hun skal i Silke gaae,
Med Gyldenstykke, yndig Brud,
Hun skal i Kirken staae.
Og Bissekræmmeren jeg snildt,
(At intet mangler, Mo'er!)
Har end i Aften hidbestilt,
Med Perlebaand og Flor."

Skiøn Hanna hos sin Brudgom sad,
Og Manden hos sin Viv;
Hver følte sig saa hierteglad
Ved munter Tidsfordriv.
Luise stod med vaade Blik,
Den yngre Søster skiøn;
Og hvad i Hiertet foregik,
Det dulgte hun i Løn.

Hun ſtirred tauS af Vindvet ud,
Med Øine ſtore blaae:
„Imorgen ſtaaer min Søſter Brud!
Gid jeg i Graven laa.“
Saa voldſomt hendes Hierte ſlog,
Imens de Andre loe.
De tappre Franker Intet tog —
Men Een dog hendes Ro?

„De alt betalte — jeg det veed —
Hvergang de blev huſvalt;
Kun blev ei med Gienkiærlighed
Min Kiærlighed betalt.
Han reiſte bort. Alt hvad han gav
Var dette røde Baand.
Det følge ſkal mig i min Grav,
Det ſlipper ei min Haand.“

Da blev den blege Kind Karmin;
Hun treen paa langſom Fod
I Haugen ud, hvor af Jasmin
Den grønne Løvſal ſtod;
Hvor Maanen hun ſaa mangen Gang
Saae giennem Skyens Riſt,
Og hørte Vilhelms kiække Sang
Om Frankernes Bedrift.

Hun ſad med dybtnedbøiet Sind,
Thi Kummeren var ſvar,
Med Liliehaand til Purpurkind,
Og blev ſlet intet vaer.
Men Haugedøren ſtod paa Klem;
Ei Kræmmeren var ſeen,
Med Kaſſen, aaben i en Rem,
Han for Luiſe treen.

„Jeg været har hos Bruden nu,
Hun sendte mig herud.
Som Brudejomfru følger Du
Imorgen Søsterbrud.
Saa vælg dig nu af Gubbens Kram
Det Bedste, som Du veed.
Ei mine Varer giør mig Skam,
See hvilken Herlighed!

„Har, Olding, Du et Hierte der
At sælge?“ — Et af Guld?
O ja, mit smukke Barn, see her!
Vær dette Hierte huld!
Det smykke skal din hvide Hals;
Let Kiæden er, men stærk.
Kun Dig jeg byder den tilfals,
Thi den er Amors Værk!“

Han kasted Kappen af med Lyst,
Den franske Kriger fro:
„Tryk dette Hierte til dit Bryst,
Det er som Guldet tro!
Jeg elskte Dig, Du Lilievand!
Men Hiertet var ei frit;
Jeg skyldte det mit Fædreland,
Men nu, nu er det dit!

Jeg taug i Kampens vilde Færd,
Da Staten streed mod Stat,
Thi viet til sit gode Sværd
Er ærlige Soldat;
Nu tie vilde Vaabenbrag,
Og nu kan Ploven gaae;
Thi sværger jeg, fra denne Dag,
Til Amors Fane blaa.“

O hvilken Glæde midt i Mai,
I den Forpagterbo.
Eet Brudepar blev viet ei,
Nei hele kiære to!
Nu kommer jeg med lidt Moral,
Jeg er af Sligt en Ven:
Gid Hver, som Pigehiertet stial,
Maa bringe Sit igien!

Herlufsholms Skole.

I Dannmarks gamle Rige,
Saa skiønt paa Siællands Ø
Sees Klostermuren stige
Bag Skoven ved en Sø;
Skovkloster fordums Dage
Det heed, i Lundens Favn;
Den Hal, som staaer tilbage,
Fik Herlufsholm til Navn.

Ifald Du efterleder
I gule Pergament,
Grev Jørgen, Ridder Peder
Da vorde dig bekiendt.
Med Hemming, deres Broder,
De bifaldt hendes Bud,
Da Bodil, deres Moder,
Gav Stiftelsen til Gud.

Nu Sortebrødre eied
Det Kloſter, fromm' i Sind
Her ei — ſom Munke pleied —
Gik Ulv i Faareſkind.
Ei Tidens Tegn forgietter
Hvad Herligt ſig begav;
Og ingen Dadel pletter
Stenen paa deres Grav.

Een Svale gior ei Sommer,
Det gik ei ſtedſe ſaa.
Den kiække Luther kommer —
Hvert Kloſter maa forgaae.
Steds var ei dermed vundet!
Nu Herremanden fnøs;
Hvor Munken var forſvundet,
Gik Lænkehunden løs.

Ved Kraft og ved Forſtanden
Stod Herluf Trolle reen;
For Frederik den Anden
Han var en Ædelſteen.
En Admiral med Ære,
Han lød ſin Konges Bud;
Boglærd han monne være,
Og dyrked fromt ſin Gud.

Velſignet er hans Minde,
Og det ſkal aldrig døe.
Ham værdig var hans Qvinde,
Ærlig Birgitte Giøe.
De til Skovkloſter flytted,
Midt i Naturens Skiød;
Det Herluf havde byttet
Sig til, for Hillerød.

Man kan ei alting have,
Selv Rosen har sin Tiørn!
Gud gav dem mangen Gave,
Kun ingen kiære Børn.
Da blev dem Danmarks Dreinge
Som deres egne kiære;
De dvæled ikke længe,
Med Gaven at frembære.

Var ikke Herluf Trolle
Philip Melanchtons Ven?
„Skovkloster — qvad den Bolde —
„Bliv, hvad du var, igien!
Du stod et Hiem for Vise,
I Middelaldrens Nød;
Nu skal du Børn bespise
Med Aandens Himmelbrød."

Derpaa han kunde stole,
At glad Birgitte blev.
Og Godset blev en Skole,
Snart ved et Gavebrev.
Du fromme Herluf Trolle!
Til Himmerig Du gik;
Gid alle Adelskiolde
Dit Adelsmærke fik.

Alt længst Birgitte hvilte
I Kirken hos sin Mand.
Og Aftensolen smilte
Paa Marmorstenens Rand;
I Skolen gik alt længe,
At vorde viis og klog,
De muntre Skoledrenge,
Med den latinske Bog.

Men — Kundskab at forsge —
Det var ei den Tids Lov;
Nu Marsvin kom og Gisge
I Herlufs Sø og Skov.
„Af Arvinger er Mange —
Skreg de — kun giort Fortred;
Skal Peblinge nu fange
Vort Gods at løbe med?“

Et Nygte gik, at Brevet
Som Godset Skolen gav,
Var længst alt borte blevet,
Saa den var uden Krav.
Da reiste snelt sig Etten,
Og fordred Arven streng,
Og skiændte vred i Retten
Paa den latinske Dreng.

Den ædle Rector grunded
I stille Midnatstid:
„End er ei Brevet fundet,
Som ender denne Strid.
Saa seirer Egennytte!
Den knuser Haabets Frø.
Du kan ei meer beskytte
Salig Birgitte Gise!“

Han stirrer i sit Kammer
Paa hendes Contrafei;
Ham Maanens blege Flammer
Det mindste dølger ei.
Det hang i Gubbens Stue;
Hun stod saa blid som klog,
Med Korsklæd og med Hue,
Og med sin Psalmebog.

Og længer hen, bestenet
Staaer store, stærke Bord;
Af Ibenholt er Benet,
Og sig som Sneglen snoer.
Da monne sig forfærde
Vor Gubbe, hvor han laa,
Thi ved sit Hovedgiærde
Et Spøgelse han saae.

Fra Billedet nedstegen
Hun var, med Bog i Haand;
Men snart hans Frygt er vegen,
Det var en salig Aand.
Til Gubben mildt hun smilte,
Hun hen for Bordet treen,
Og hendes Finger hvilte
Paa Bordets Sneglebeen.

Var det en Drøm, Du Gamle?
Var det et Aandesyn?
Han kan sig ikke samle;
Hun bortsvandt som et Lyn.
Og da for lyse Morgen
Den skumle Nat forsvandt,
Da bortsvandt ogsaa Sorgen,
Han Pergamentet fandt!

Ja let det var at hitte;
En Fieder skiult han saae,
Hvor pegende, Birgitte!
Din blege Finger laa.
Da turde Ingen brumme,
Ei Marsvin eller Gisg;
De vilde Dyr forstumme
Ved strandede Forsøg.

Ved Kraft og ved Forstanden
Stod Herluf Trolle reen;
For Frederik den Anden
Han var en Ædelsteen.
Velsignet er hans Minde,
Og det skal aldrig døe!
Ham værdig var hans Qvinde,
Ærlig Birgitte Gise!

Storken.

Paa Dannmarks Strand en Hytte
Saa nær ved Skoven laa,
Den kunde vel beskytte
For Stormen med sit Straa;
Men for en Moders Kummer
Har Hytten ingen Trøst,
Naar vaagen og i Slummer
Sig vaander hendes Bryst.

Vil Gud ei Naade skiænke,
Bønhøre Qvindens Bøn?
O giv en stakkels Enke
Tilbage hendes Søn!
Til Indien med Ære
Han drog fra Fædrehavn;
Vil Bølgen ei ham bære
Hiem til sin Moders Favn?

See, Moder! raabte Drengen,
Du eier ingen Gaard;
En stakkels Ko paa Vængen
For dig i Tsiret staaer;
Dig ikke Marken yder
Sit Guld i fulde Læs;
Ei Fælleden dig byder
Sit Kløver og sit Græs.

Men Danſken ei paa Landet
Sin Vinding ene fandt:
Om Kysten straaler Vandet
Som klare Diamant.
Mon Havets Sølv opveier
Ei Agerguldet her?
Det Haab, som Bølgen eier,
Er fælleds for Enhver.

Saa talt, af Hyttehækken,
I Hat han stak en Green,
Og let han sprang i Snekken,
Og den var ikke seen.
Hun stod og græd i Krogen,
I Luften ud hun saae,
Hvor høirød Dannebrogen
Sig boltred i det Blaa.

Tre Aar saa langsomt runde,
Med Sommer, Vinter, Mai;
De kom og de forsvunde,
Men bragte Henrik ei.
Da bad hun høit for Drengen,
I eensomtsnevre Ly,
Naar bleg hun sad paa Sengen,
Og hørte Bølgens Gny.

Mit ſtakkels Barn! Du hviler
Viſt paa den vaade Bund!
Ei meer imøde ſmiler
Du mig med friſke Mund.
Med Dine bruſtne røde,
Med kolde Læber blaae,
Du længſt var Fiſkeføde,
Hvor dybt Koraller ſtaae.

Den Bølge, ſom nu kommer,
Maaſkee, ſom Stranden ſlaaer,
Flød om dit Liig i Sommer,
Og ſkummed i dit Haar.
Den det Farvel mig bringer,
Som tro Du ſendte mig,
Da Du paa Stormens Vinger
Svang Dig til Himmerig.

Det trøſted ſtakkels Qvinde
At gaae i Kirke tidt;
Hvergang hun ſad derinde,
Det lindred hende lidt;
Da tyktes hun ſig være,
Mens Orgelværket lød,
Langt nærmere de Kiære.
Da var ei Sønnen død!

Men hvergang i September,
Den Maaned ſkiøn og huld,
Som Solens Flamme dæmper,
Og ſkiænker Frugten Guld,
Hun Evangeliet hørte
Om Enkens Søn paa Baar,
Da Smerten hende rørte,
Hun gik fra Kirkegaard.

Hun iled ud til Havet
Og raabte høit med Suk:
Du som er der begravet,
Saa ung, saa stærk og smuk,
Du flygted ei som Kain,
Men trodsed Skiæbnens Harm;
Som Enkens Søn af Nain.
O vend til Moderbarm!

Ved Hytten stod saa ene
Det store Asketræ,
Og i dets høie Grene,
Længst havde Storken Læ.
Hver Vaar den kom tilbage,
Begav sig bort i Høst.
Man siger, den skal drage
Langt hen til fierne Kyst.

Tidt sukked hun bevæget,
Naar Storken gik paa Væng:
Med Dig har Henrik leget
Alt som en lille Dreng.
Ak nu maaskee Du skifter
Din Rede ved hans Grav.
Saae Du fra Skyens Rifter
Ham døe paa salten Hav?

Drag hen i andre Dale!
Her er kun Sorg og Nag.
Med Dig den milde Svale
Fromt bygger ved mit Tag;
Jeg Eders Ro forsvared,
Her fandt I Hvilested;
Men I har ei bevaret
Min Arnes stille Fred.

Hvor er da Henrik blevet?
Omkom han i en Dyst?
Nei! Stormen har ham drevet
Hen til Marokkos Kyst.
Tungt har han Skiæbnen fristet,
Skiøndt han endnu er ung;
Sin Frihed har han mistet,
Dog Lænken er ei tung.

Han gaaer i Keiserhave,
Som Urtegaardens Mand,
Maa Blomsterbedet grave,
Og give Rosen Vand.
Tidt Keiseren han finder
Med Turban, Pibe, staae,
Mens deilige Slavinder
Omkring i Haven gaae.

Men bleg i sine Lænker
Han agter Skiønhed ei.
Han paa sin Moder tænker
Og paa den lange Vei.
„Hvi splittede Du Vraget,
Neptunus! med din Fork? —
Da klapprer det paa Taget,
Og see — det er en Stork!

Ak! kunde det ei være
Min gamle Kammerat?
Du gaaer med samme Fiære,
Langbenede Krabat!
Hvid og med Sort paa Vingen,
Med røde Næb og Fod.
Dog — slig en Trøst er ingen!
Du daarer kun mit Mod.

I Siælland Paaskefesten
Alt skienker Glædens Dag.
Til gamle Moer gaaer Præsten,
Hun er af Kummer svag.
Da klapprer det derude;
Opmærksom Præsten blev!
See! for den brustne Rude
Staaer Storken — med et Brev.

Et Brev om Benet bundet.
Nu, Moder, græm dig ei!
Din Søn er atter fundet,
Kort blev den lange Vei.
Saa flinkt ei Posten haster!
Din Henrik er ei død;
Trehundred gode Piaster
Ham løser af sin Nød.

Knap kom hun sig af Skrækken,
Saa var kun Glæden Giæst.
For Kirkedøren Bækken
Udsatte fromme Præst.
Det vared ikke længe,
Saa hialp dem Næsten alt;
For blanke Sølverpenge
Søguttens Lænke faldt.

Nu hos sin Moder atter
Han nyder fro sit Liv;
Hun har en Svigerdatter,
Og han en Venneviv;
Nu trives Kiærligheden
Bag Rosenhækkens Tiørn,
Og Svalen vogter Freden,
Og Storken bringer Børn.

Giotto.

Middelaldrens Græker bragte
Til Italien sit Billed,
Stivt og kummerligt fremstillet,
Men det dog Beundring vakte.

Ansigt, Fod og Arm og Hænder,
Som man af Antiken kiender,
Græske Mester fandt i Gruset,
Bragte det til Gudehuset;
Kaldte frem, med friske Farver,
Nye Børn af gamle Larver;
Engle, snykt med Vinger lange,
Smale Been, og Klæder trange;
Med Guds Moder vor Forsoner,
Blødende med Tornekroner;
Helgener med blodig Munde,
Blomsterkrandst paa gyldne Grunde.

Barnlige, men kolde, stive,
Unaturligt halvt i Live
Disse Contrafeier vare;
Nonne dog alt aabenbare
Første Glimt af Kunstens Lue,
Det begeistred Cimabue.

Snart han grundet har en Skole;
Men — kan han paa denne stole?
Cimabue søgte længe
Mellem sine Malerdrenge
Een, som ret var dybt indviet,
Alt han fandt — kun ei Geniet!

Som han saadan sig beklaged,
Han en Hyrdedreng opdaged;
Drengen sad i laset Trøie,
Vid og Siæl var i hans Die,
Stor Godmodighed i Blikket.
Han med Tungen Læben slikked
Skiælmskt, imens bag Myrtegrenen,
Med en spidset Steen paa Stenen,
Paa den flade Marmorplade,
Bukken under Myrtheblade,
Som i Græsset ned var segnet,
Han med Lune havde tegnet.

Drengen saae saa frisk og kierligt
Hen paa Bukken, og saa herligt
Tegned den ved Morgnens Lue,
At den glade Cimabue
Henrykt raabte: Her jeg finder
Lærlingen, sendt' af Gudinder!

Kom, du lille Faarehyrde!
Armod ei din Aand skal myrde.
Theokrit i Faarehiorden,
Kom! Du est alt Kunstner vorden.
Længe vil du ledes ikke
Fra Modernt til det Antike,
Før du i din Glorie straaler,
Og dig med den Bedste maaler. —

Som Tragødien sig stilled
Kraftigt frem af Bukkespillet, —
Saa dit lille Bukkebilled.
Skiæbnen med dig meer har villet.

Cimabue rigtigt dømte,
Han sin Lærling ei forsømte.
Giotto blev den store Mester,
Som end sees af Tidens Rester.
Kunstens Dyrker høit ham ærer,
Langt han overgik sin Lærer.
Og paa Campo Santos Vægge —
(Hvor de siden maled begge)
Hiob — i alle sine Plager —
Ei det mindste sig beklager;
Thi med Æren han sin Maler
I Aarhundreder betaler.

Engang Mesteren, alt gammel,
Traf sin Giotto paa en Skammel
Just i samme Stilling male,
Som han sad — en Dreng i Dale.
Men det var ei Buk, han malte
Dengang; han med Vennen talte,
Medens han sin Farve blandte.
Vennen — var den store Dante.

Mikel Angelo.

Den stolte Pave Giulio
Høit ynded Mikel Angelo;
Men Mikel var ei mindre stolt;
Og dette har engang forvoldt,
At deres Forhold — ei blev koldt;
Men at det næsten blev for heedt.
Hvad jeg skal vise Jer med eet!

Hin Tid, saa lidt som vor, var fri
For usselt Dretuderi;
Hin Tid misunde man, som end,
At Kunstneren var Fyrstens Ven;
Derfor, naar Mikel var det ikke,
Man søgte fælt ham at beklikke.
Saaledes Anden Julius
Tilsidst fandt Angelo for studs;
Og da han med sit kiække Blik
En Dag til Vatikanet gik,
For der hans Hellighed at see,
(Han ellers havde fri Entree)
Saa stopped ham en Tiener Vei;
Han maatte gaae til Paven ei.

Ei Buonaroti dvælte længe;
Han skulde hente nogle Penge
For Marmor fra Carara, som
Paa Tiberen blev bragt til Rom.
Han gik, kom næste Dag igien,
Der mødte ham den samme Ven,
Den samme randede Lakei.
Thi Paven vilde see ham ei.

Nu, svared Angelo, jeg gaaer;
Men sig hans Hellighed, at naar
Han næstegang med mig vil tale,
Da har han naadigst at befale;
Men efter mig han da maa skikke;
Thi af mig selv jeg kommer ikke.

Derpaa fra Rom han reiste snart,
Og kom til Florents i en Fart,
Hvor Gonfalonieren glad
Modtog ham i hans Fødestad.

Men da han hørte, hvad var skeet,
Da blev der ikke længe leet,
Han raabte: Du har vovet stort!
Det Frankrigs Drot ei havde giort.
Høit Angelo jeg elsker dig;
Men jeg kan ikke føre Krig
For din Skyld med en Pave, Ven!
Skynd dig til Roma strax igien!
Og, skiøndt mod dig han var en Bøffel,
Du dog maa kysse ham hans Tøffel.

Hvad — raabte Angelo — tilbage?
Det aldrig skeer i mine Dage.
Jeg før, saaledes som jeg staaer,
Strax til Constantinopel gaaer.
Langt heller der, end Træl i Rom!
Sultanen bad mig nok derom.
Jeg for hans Bøn fik ingen Ro;
Jeg skulde bygge ham en Bro.
Velan! jeg vil en Bro ham bygge.

Du fægter med din egen Skygge,
Quad Sodorini; — Tyrken vil
Med dig kun drive gamle Spil.
Kun Tyrker trives i hans Stat.

Saa vorder jeg en Renegat;
Skreg Angelo. Mig Pavens Bud
Jo driver selv fra Kirken ud,
Som jeg skal bygge; naar han ei
Betale vil de Steen, som jeg
Har skaffet ham til selve Muren,
Men jeg kan trives i Naturen,
Hvor den saa er; om Kupler staae
Med Korset eller Maaner paa,

Du dette Skridt betænke vel,
Qvad Sodorini. Større Træl
(Blier end maaskee lidt større Gaven)
Du er hos Tyrken, end hos Paven.
Har du, af Vreden plat forsteint,
Johan Bellini reent forglemt,
Hvorledes Muhamed ham priste
I Stambul; men ham ogsaa viste
Paa en uskyldig Slaves Krop,
Hvis Hoved faldt som Tidseltop,
Hvordan man skulde Halse male
Paa Sanct Johannes?
Denne Tale
Gav Angelo Besindighed;
Han var ei længer nær saa vred.
Kort sagt: da siden Paven drog
Op til Bologna, — Mikel tog
Den samme Vei. Han ikke dvæled,
Gik til sin Pave, for ham knæled,
Og bad: Tilgiv mig, Fader mild!
Hvad er en Kunstner uden Ild?
Det var ei Ondskab, — du det veed —
Det var — det var — at jeg blev vred!

Rød Julius i Panden blev
Som Blod, — thi ogsaa Vreden drev
Med ham sit Spil; dog høit han agted
Den sieldne Mester, og han tragted
Kun efter ret hans Kunst at bruge.

Nu var hos Paven just, den Uge,
Til Giæst en Bisp, der sad ved Bordet,
Og han tog lydeligt til Ordet,
Da Buonaroti laa paa Knæe.
Men Bispen talde som et Fæ,

Til største Held for Angelo,
Der skiælmsk derved i Skiægget loe;
Thi det var som en Tordenleder.

Med Klynken Bispen Paven beder:
Ak, hellige Fader, skaan den Mand!
Det kommer blot af Uforstand.
Genie kan slig en Stakkel have;
Men Dybsinds og Forstandens Gave,
Det blev dem nægtet. Som et Faar
Han udenfor sit Værksted staaer,
Og veed slet ikke sig at tee.
Saaledes bør man Sagen see!

Hvad? raabte Paven, — Uforskammet!
Hvad har mig her din Dumhed stammet?
Den store Mand du dybt fornærmer,
Idet du troer, du ham beskiærmer?
Men bi, du Dosmer med Forstand!
Nu Vreden Luft jeg give kan.
Stat, Mikel op! som for mig sank;
Thi Han for dig skal have Bank!

Derpaa den arme Bisp han tog
Og dygtigt med sin Stok ham slog,
Indtil hans Arm blev ganske træt.

Derpaa han spiste fro sig mæt
Med Angelo; thi Bispen gik
Fuldkommen mæt af hvad han fik.

Speil dig i Bispen, dumme Mand!
Som troer Genie har ei Forstand.

Richard den Ufortærdede.

Efter Uhlands Bearbeidelse af et gammelt normanniſt Digt.

Herr Richard Grev af Normandie
Var alt ſit Liv for Rædſel fri;
Han drog ved Nat og Dag omkring,
Men vrød derom ſig ingenting,
Om han et Spøgelſe blev vaer,
Det aldrig ham forfærdet har.

Da han om Natten reed ſaa tidt,
Udbredte ſig det Rygte vidt,
At bedre han i Mørket ſaae,
End Mange der om Dagen gaae.
Steds pleied denne Ridder god,
Saaſnart han for en Kirke ſtod,
Som aaben var, derind i Løn
At træde, for at holde Bøn.

Slig Kirke nu, en Midienat.
Traf han i fiernt og øde Krat.
Han lod en talrig Svendeſkare
Frem videre paa Veien fare;
Sin Ganger han ved Døren bandt,
Et Liig paa Baar i Kirken fandt,
Gik det forbi med kolde Blod
Og knælede ved Altrets Fod;
Sin Handſke kaſted han i Chor,
Og kyſſede den hellige Jord.

Ei længe han ſaaledes bad,
Da ſkilte Klæderne ſig ad

Fra Liget, gleed ad Baaren hen.
Han vendte sig og raabte: Ven!
Du Satan eller Gud tilhøre,
Læg dig igien paa grønne Øre!

Derpaa han foer i Bønnen fort,
Om den nu lang var eller kort,
Sig korsed, mæled: I din Haand
Befaler jeg min Siæl og Aand.
Tog saa sit Sværd og vilde gaae.

Da saae han op Gienfærdet staae
Og Armen stivt imod ham strække
Ud af det hvide Sørgedække,
Som vilde det ham Veien spærre,
Fastholde ham.
Den tappre Herre
Betænkte sig et Øieblik.
Han Sværdet ud af Balgen fik,
Imens han fromt Gud Herren loved,
Og spaltede Gienfærdets Hoved.
Jeg veed ei om det skreg derpaa,
Dog maatte det ham lade gaae.

Hans Hest ved Døren roligt staaer.
Forladt er skumle Kirkegaard,
Da mærker han — ei det var slemt!
I Choret er hans Handske glemt;
Gik ind, — tog den, og skiælved ikke.

Den havde Mangen ladet ligge!

Manden i Brønden.

En østerlandsk Fabel efter Friederich Rückert.

En Pilegrim i Ørken drog,
Han sin Kameel ved Tømmen tog;
See, da blev Dyret løbsk og sky,
Saa Manden for det maatte flye.
Det gav sig voldsomt til at snøfte
Og Benene mod ham at løfte.
I Angsten til en Brønd han løb
Og hurtigt op paa Randen krøb;
Men Dyret ham i Raseri
Forfulgte brat ad vilden Sti.
Han tabte sin Besindighed,
Lod sig i Brønden falde ned.
Dog — som han slap den løse Steen,
Da hang han ved en Brombærgreen,
Hvis friske, grønne, tykke Hække
Var voxet giennem Murens Sprække.

Der svæved nu den arme Mand!
Sin Tilstand stærkt bejamred han.
Han løfted Øiet op og saae
Kamelens Trudselshoved staae,
Som om det grumt ham vilde bide;
Men — lod han Øinene nedglide,
Saae han paa Brøndens dybe Bund
En Drage med opspilet Mund,
Som vilde den ham sluge brat,
Ifald han faldt fra svage Krat.

I denne græsselige Svæven
Saae han det tredie Syn med Bæven:

Thi der, hvor Hækkens Stamme stod
I Sprækken med halvskiulte Rod,
Der sad i Stenens løse Gruus
Den sorte med den hvide Muus,
Og saugede med skarpen Tand
Paa Roden giennem Barkens Rand.
De kradsed, reve, filed, graved,
Og vexelviis paa Roden gnaved.
Fra Trevlen ofte Jorden gled,
Og pladsked dybt i Brønden ned;
Og alt som Gruset faldet var,
Slog Dragen op sit Øienpar,
At see, om Hækken med sin Byrde
Snart faldt med Den, han vilde myrde.

Den stakkels Mand af Angst og Nød
Omspændt, i Svælg af visse Død,
I denne frygtelige Vraa
Forgieves efter Redning saae.
Men, som han ængsteligt arbeided
Og rundt omkring med Øine speided,
Da vinkte ham en Green saa huld,
Af søde skiønne Brombær fuld.

Nu fik han Lyst, med samt sin Klage,
Den nære modne Frugt at smage.
Kamelens Raseri han glemte,
Ei Drageshnet ham beklemte,
Ja Nydelsen ham giorde fri
For Museparrets Drilleri.
Han Dyret brøle lod paa Muren,
Og skiælved ei for Dragens Luren;
Han Musene lod Roden gnave,
Henrykt af Hækkens rige Gave.

De Brombær ſmagte ham ſaa ſødt,
At al den Nød, ſom ham var mødt,
Ei havde noget at bethyde,
Naar blot han Frugten kunde nyde.

Du ſpørger: Hvo var denne Giæk,
Der glemme kunde reent. ſin Skræk?
Saa viid, min Ven! den Mand eſt Du.
Hør Fabelens Udthydning nu.
See: Dragen dybt paa Brøndens Bund —
Er Døden, med udſpilet Mund;
Kamelen hiſt, hvis Harm udbrød,
Er Livets Angſt og Livets Nød.
Paa' ſvage Green, ſom dig er givet,
Du ſvæver mellem Død og Livet.
De To, ſom Hækkens Rødder gnave,
Som dig i Brønden vil begrave,
At Døden ſnart kan faae dig fat —
De Muus, min Ven! er Dag og Nat.
Den Sorte nager halv forborgen
Dit Træ, fra Aften indtil Morgen;
Fra Morgen indtil Aftentide
Arbeider ligerviis den Hvide.
Og midt i denne Oval og Brøſt
Dig lokker Livets korte Lyſt;
At Du Kamelen — Livets Nød,
Og at Du ikke Dragen — Død,
At Muſeparret Dag og Nat
Du ændſer ei; — naar kun Du fat
Kan faae de Bær, ſom Oviſten dække,
Der voxe frem — af Gravens Sprække!

Hesteskoen.

Legende fortalt af Goethe.

Da end miskiendt, i Kaar saa trange,
Vorherre monne paa Jorden gange,
Da mange Disciple hos ham boede,
Som heelsielden hans Ord forstode,
Var ofte det ham ukiert ei
Sit Hof at holde paa Landevei,
Fordi man under Himlens Blaa
Bedst taler og bedst kan forstaae.
De bedste Lærdomme mangelund
Da hørtes af hans hellige Mund;
Især ved Lignelse, ved Exempel
Giorde han sig hvert Torv til Tempel.

Engang, i Aanden rolig glad,
Han gik med dem til en liden Stad,
I Veiens Hiulspor Noget saae;
Det var en Hesteskо der laa.
Han til St. Peder vendte sig
Og sagde: Tag det Jern op mig!
St. Peder var ei ret opvømt,
Han havde nok paa Veien drømt
Om Høihed, Verdens Regiment,
Hvormed de Fleste bedst er tient;
Sligt har i Hiertet ingen Skranker,
Og det var tidt hans Yndlingstanker.
Hin Finding ham for ringe bli'er.
Ja dersom det var Kron' og Spir!
Men Ryggen bukker han ei min Tro,
Efter en brusten Hesteskо.

Derfor han Hovedet bortførte,
Og lod, som om han intet hørte.

Jesus i sin Langmodighed
Selv bøied sig mod Jorden ned,
Tog Jernet op og taug dertil.
Da nu i Byen ind de vil,
Til Smedens Esse hen han gaaer,
Tre Pendinge for Jernet faaer.
Og da paa Torvet Skaren er,
Der sælges skiønne Kirsebær.
Han kiøber saamange der, saa faa,
Som for tre Pendinge gives maae.
De Frugter tager han med sig
Og giemmer i sin Kiortelflig

Nu gik man ud af anden Port.
Her var der ikke bygget stort,
Paa Marken intet Huus, ei Læ,
Mod Solens Brand ei mindste Træ,
Og meget havde man forsand
Der givet for en kiøl Drik Vand.

Vorherre, som gik foran Alle,
Et Bær lod ud af Fligen falde.
Strax havde sig St. Peder bukt,
Som efter kostbar, gylden Frugt.
Det Bær det lædsked ret hans Mund.
Herre Jesus, efter en liden Stund,
Et Bær igien til Jorden sender,
Hvorefter atter Peter render;
Og saadan lod hin vise Høie
Den stive Ryg sig ofte bøie.
Det vared ingen ringe Tid.

Da ſagde Herren venneblid:
Var ſtrax Du gaaet, da Du blev varet,
Du kunde dig megen Møie ſparet.
Hvo ringe Ting forſmaaer, Den tidt
Maa nøies ſiden med ganſke lidt.

Paradiſet og Feen.

Efter Thomas Moore.

Ved Himlens Port en Morgen ſtod
En Fee, faſt med fortvivlet Mod.
Til Livets Kilde hendes Blik
Henſkotted, ſom til Muſik der-flød;
Og da hun paa ſin Vinge fik
Fra aabne Gitter en Straale rød, —
For faldne Slægt hendes Taare faldt,
Fordi den havde tabt det Alt.

„Lykſalig — raabte den Jordens Mø —
De hellige Siæle, ſom vandre der,
I aldrig falmet Blomſterſkiær.
Min Have findes paa Jord og Sø!
Og Stiernen ſelv ſom Blomſt mig ſtaaer;
Men — Himlens Blomſt alt overgaaer.

Det kolde Kaſimirs Sø er klar
Af Sol; der ſpeile Plataner ſig;
Sød Nislen Dalenes Kilde har,
Sing-ſu-hays Vove ſtraale mig,
Hvor gyldent Floder ſprede ſig;

Men — det er Salighed aabenbart,
At Himlens Vand er mere klart.

Fra Stierne til Stierne styr din Flugt,
Fra Verden til Verden skyd din Bugt,
Saa vidt som Skabningens Omkreds naaer!
Der Glæde til Glæde foreen og slut
Uendelig tidt! — Men — een Minut
I Himlen, alle dem overgaaer!"

Den Engel, som holdt ved Porten Vagt,
Gav blid paa hendes Kummer Agt;
Og da hun listed endnu engang
Sig did, ved hendes Sørgesang
Ham Taaren stod i Øiet; som naar
Et Stænk af Edens Kilde staaer
Paa den blaa Blomst — Braminerne sige —
Der voxer kun i Himmerige.
„Barn af en faur men falden Æt —
Sang Engelen — fortvivl ei slet!
Af Skiæbnens Bog du Trøsten hør:
Tilgivelse faaer den Luftens Datter,
Som bringer til Paradisets Dør
En Gave, som høiest Himlen skatter.
Gak! søg den og Forsoning vind!
Glad lukker jeg en Tilgivet ind."

Hen mod Solen ei saa snart
Gaaer Kometen i en Fart,
Eller af en Engels Haand
Mod en trodsig Mørkets Aand,
Som vil løfte sig mod Gud,
Suser snare Stierneskud.

I Luften blaa hun foer, den Hoie,
Og svæved oplyst af en Lue,
Der brød just frem af Morgnens Die,
Imens hun sank fra hvælvet Bue.

Men hvorhen mon hun sig vender,
Himmelgaven snart at faae?
„Al den Skat — hun qvad — jeg kiender,
Som i nogen Urne laa.
De utallige Rubiner
I Persepolis Ruiner;
Sieldne Vellugts Trolddomsø,
Mangen Favn vel under Sø;
Konning Jamschids Demantkrukke,
Hvor aarvaagne Aander lukke
Livets Drik for Jordens Mænd; —
Men hvad agter Himlen den?

Thi hvilken Ædelsteen har Skin
Som Allahs Trones Trappetrin?
Og Livets Draabe — hvor blev den af
I Evigheds bundløse Hav?“

Mens saa hun grunded, hun Vingen slog
Og hen mod Indien Flugten tog,
Hvis Luft er Balsom og hvis Hav
Er Ambras og Korallers Grav;
Hvis Bierg, frugtbart af Solens Glød,
Demanten modner i sit Skiød;
Hvis Bæk er, som den rige Brud,
Med gyldne Krandse smykket ud;
Hvis Sandalskov, hvis Kryderriis
Staae som et jordisk Paradis.

Men høirød nu dens Bølge kun
Med Blodet randt; og Dødens Stank
Kom rygende fra Kryderlund,
Hvor Kæmpe nys for Kæmpe sank,
Og smitted fælt den rene Luft
Uskyldigtviftende Blomsterduft.

Du Solens Land! Hvad Fiende truer
Nu dine Templer, Piller, Buer,
Pagoder, Altre, Afgudsblokke?
Hvo tør de tusind Throner rokke?

Fra Gazna Han!*) I Raseri
Han kommer galen. Han bortrykker
Hvert Diadem paa Røversti;
Blodhunde med Rubin han smykker;
Dem, hvor et Harem plyndret blev,
Af mangen deilig Hals han rev.
Han myrder Sultaninden fin,
Og Præster som i Templet stande;
Med Vraget af de brudte Skrin
Besmitter han de hellige Vande.

Ned synke Feens Dienlaage
Forfærdet vendt fra Kampens Taage.
Da skuer hun en Yngling fiern,
Alene ved sin Fædreflod:
I Haand — et brustent, blodigt Jern,
Og sidste Piil i Kogret stod.

„Lev! — raabte Fienden — deel min Seir,
Deel mine Kroner i min Leir!“

*) Mahmud, som erobrede Indien i Begyndelsen af de 11te Aarhundrede.

Men taus den unge Kriger stod,
Og taus han peged paa sin Flod,
Høirød af faldne Landsmænds Blod.
Den sidste Piil han sendte snar
Mod Røverbarmen. Det var Svar!

Den svigted, skiøndt den vel var sigtet.
Tyrannen leved, Helten segned.
Men Feen mærked hvor han blegned;
Da Striden nu var endt, hun gled
Snelt paa en Morgenstraale ned,
Den sidste Draabe tog som stod
I Hiertet af det ædle Blod;
Just som fribaaren Siælen brat
Sit Fængsel havde her forladt.

„Du være — qvad hun og slog sin Vinge —
Den Velkomstgave, jeg skal bringe.
Skiøndt fuult var ofte Blod, som flød
Paa Kampens Mark, — et Blod som dette,
Det randt, da hellige Frihed bød,
Det klareste Vand kan ikke plette,
Som straaler giennem Edens Krat.
Og kan der skiænkes fra Jordens Nat
En Gave, Himlen ønsker meer,
Et Offer, som den heller seer,
End Friheds hellige Offer, naar
I Døden Kæmpens Hierte slaaer?"

„Kiær — Englen sagde, da hun gav
Ham Gaven i straalende Haand, — forsand
Kiær er os Manden, kiæk og brav,
Som blegner for sit Fædreland.
Men ak Du seer — krystalne Slaa
Vil endnu ei fra Porten gaae.

Meer hellig Gave Du maa bringe,
Skal Gitteret op for dig springe."

Det første Haab om Eden svandt.
Til Maanebierget i Afrika
Nu Feen foer, i Sydens Kant,
Og Vingens Fiær hun dypte da
I Nilens Flod, hvis Væld i Løn
End ei opdaged Jordens Søn;
Skiult af de tætte Skoves Krands,
Hvor Flodens Aander gaae til Dands,
Og hilse, ved Vuggen af deres Niil
Nyfødte Kæmpebølges Smil.

Nu over Ægyptens Palmehave,
Dens Huler, gamle Kongegrave,
Landflygtige Fee, med Længselsuk,
At høre kiælne Duekluk,
Til varm Rosettas Dal sig svinger.
Hun maanbestraalte hvide Vinger
Seer Pelikanen i Søen toe,
Og bryde den azurne Ro.
Et deiligt Syn! Meer prægtigt Land
Ei dødeligt Die skue kan.
Hvo havde tænkt inat — som saae
I Dalen gyldne Frugter staae,
Bestraalt af Himlens rene Lys;
Og disse Grupper med stille Gys
Af Daddeltræer, med Løvets Hæng,
Der længtes, som unge søvnige Møer,
At komme snart i Silkeseng;
Og disse Jomfruliler i Søer,

Sig badende hele Natten i Voven
For friskt imorgen at staae i Skoven;
Gravkamre spaltede; Muren opstillet
For Synet som et Drømmebilled,
Udi hvis eensom blide Skiød
Kun stundum Fuglens Stemme lød;
Hvor blot blev seet, naar Skyggen flod
Fra Maanen, som Skyen giennembrød,
En purpurvinget Sultana sad
Paa Soilens Rand, saa stille glad,
Saa glimrende bag forfaldne Skiul,
Som en udhugget Afgudsfugl! — —
Hvo havde tænkt, at der, just der
I denne Scene, faur og skiær,
En Plagediævel skulde bringe
Sin Pest paa den glohede Vinge?
Meer dødelig og fæl, end Tørken
Fra brændende rødt Sand i Ørken;
Saa stærkt og snelt i Luften ført,
At hver en levende Skabning rørt
Af den, som Planten død nedsegned,
Der i Scirocco visen blegned.

For mangt et Ansigt Sol gik ned,
End friskt, med Sundheds Rosenkind,
Som snart, med Dødens klamme Sveed,
Ei tiere skued Solens Skin.
Paa ubegravne Dynger nu,
O Maanskin! eenligt drømmer du.
Selv Høgene rædde flye, til Skov
Og ækles ved saa fult et Rov.
Kun vild og barsk Hyænen træder
Igiennem Byens øde Stræder;
Ved Midnat søger den sin Føde.
Vee den usalige Halvdøde,

Som den i Mørket stirrer paa
Med rædsomstore Øine blaae.

„Ak arme Menneske! — Feen sukked —
Hvor dyrt maa Du dit Fald betale.
Faa Blomster blev dig af Eden plukket;
Men over det Alt er Slangens Hale."
Hun græd, — og det blev klart, saa saare
Sig Taaren kod i Luften see;
Thi der er Trolddom i hver Taare,
Der skiænkes os af saa god en Fee.

Men nær ved en Orange, som
Den svage Nattevind bevæger,
Hvor Frugt og Blomst, lig Alderdom
Og Barndom, huldt tilsammen leger;
Skiult under disse dunkle Grene
Ved Søen, hørtes Een som leed,
Der sneg sig hid, at døe alene
I Nattens tause Eensomhed.

Een, som saa daadfuld mens han leved,
Hvor han sig viste, Hiertet vandt,
Men her — som aldrig elsket blevet —
Skiult, ubeklaget Døden fandt.
Ham Ingen hielper med at lædske
Den hede Mund, før hān skal døe,
Med mindste Stænk af kolde Vædske,
Som flyder nær i klaren Sø.

Ei nogen velkiendt Stemme lyder,
Slet intet kiært Farvel han fik,
Som, naar hver anden Lyd forflyder,
Er lig en fiern og sød Musik.

Et smt Farvel paa skumle Kyst
Af falske Verdens svundne Lyst,
Der trøster Aanden, før den brat
Maa heise Seil i ukiendt Nat.

Forladte Svend! Een Tanke sendte
Dig sidste Trøst i Døden kun:
At Hun, som du saalænge kiendte,
For hvem dit unge Hierte brændte,
Var frelst i denne Midnatsstund;
Bevart i Faderens Fyrstehal,
Hvor Luften kiølt af Springvandsfald,
Og krydret sødt ved mangen Brand
Af sunde Træ fra Indialand,
Husvaled friske Lilievand?

Men see! hvo sniger hist sig frem
Og sørgelige Løvsal finder,
Lig et ungt Bud fra Sundheds Hiem,
Med Roser paa de friske Kinder?

Hun kom i Maanens Dæmringsslør,
Den hulde Brud han nær fornam,
Der heller med sin Beiler døer,
End eier Verden uden ham.
Sin Arm hun kiærligt om ham slaaer;
Dødblege Kind kan hendes føle.
I Søen dypper hun lange Haar,
Den hede Pande ham at kiøle.

Ak havde han vel tænkt: en Tid
Der kom, da han i Dødens Strid
Fra hendes Arme giss tilbage,
Naar hun i Favn ham vilde tage?
En Favn ham før saa dyrebar,
Som Edens Vugge Englen var.

Dog nu han veeg fra hende vendt,
Som var den lumske Gift ham sendt
Af disse Læber, der saa trygt
Sig nærmed uden mindste Frygt;
Dog aldrig hidindtil, før nu,
Frivilligt, uden Pigeblu.

„O lad mig aande Luften sød,
Den Luft, som først Du aandet har!
Og — bringe Liv den eller Død —
Mig er den lige dyrebar.
Der! synk min Graad! O var mit Blod
En Balsom dig, en Lægedrik!
Du veed, hvor gierne jeg det lod
For dig, ifald du Lindring fik.
O vend dit Aasyn ei fra mig!
Er ikke jeg din Fæstems?
Og hvor Du er, jeg følger dig.
Med dig jeg leve vil og døe.
Troer Du, at Hun, hvis hele Lys
Du var i denne Verden mørk,
Udholde kunde Sorgens Gys,
Eensomt forladt i Nattens Drk?
Jeg skulde leve meer, og ei
Besidde dig, mit Liv? Nei! Nei!
Naar Stammen styrter fra sit Sted
Og visner, — visner Løvet med.
Thi vend dig, Elskte! til din Brud,
Før hun, som Du, forbrændt gaaer ud.
Sug denne kolde Mund, dig nær,
Den Levning Liv, som dvæler her!"

Hun daaned, sank; og brat, som Lampen,
Der slukkes i Gravkielderdampen,

Udsluktes han; hans sidste Øys
Indsløred hendes Dines Lys.
Endnu et Krampetræk — hans Gru
Er endt — han kaldes ei tilbage.
Hun giver ham et Kys endnu,
Langt Kys, som ender korte Dage.

„Sov!" — sagde Feen, mens rørt hun tog
Det Afskeds-Suk, som Siælen drog
Af Pigebarmen trofast øm;
„Sov hen i Vellugt! salig drøm!
Ei fødere Duft har gydt sin Skaal
I Fuglens, den Enestes, Trylleba al,
Der synger egen Svanesang
Og dør i Duft og Trylleklang."

Saa talende blæste hurtigt hun
Ujordisk Aande trindt i Lund,
Og rysted stærkt sin Stiernekrands
Og skiænked de Blegnede slig en Glands,
At lig to yndige Helgene de
(Paa Dommedagsaften) var at see,
I Ambra slumrende, tagne frem
Af mørken Grav; og over dem
Som venlig Engel i Straalepragt,
Til Siælen vaagned, holdt Feen Vagt.

Men atter rødmer Himlen smuk;
Den intet Bedre hun bringe veed,
End sidste, dyrebare Suk
Af selvopoffrende Kiærlighed.

Da banked Hiertet med Haabet stort,
At vinde Palmen i Edens Have;
Thi Englen smilte ved Gittrets Port,
Da hun ham brägte denne Gave.

Og alt hun hørte Træerne ringe,
Edens krystalne Klokker klinge,
I den Ambrosiavind, som gaaer
Fra Trinet, hvor Guds Throne staaer.
Og hendes Blik paa Skaalerne dvæle;
Thi Stierneskaaler ved Søen staae,
Af hvilke saliggiorte Siæle
De første Drag af Glæden faae.

Men atter Feens Haab svandt hen,
Thi Skiæbnen lukke bød igien
Det evige Gitter. — „Ei endnu!"
Qvad Engelen med sorgfuld Hu.
Da svandt for Feen Himlens Høie.
„Tro Pigen var; og hin Bedrift
Over Allahs Hoved i Straaleskrift
Skal længe læses af Seraphsøie;
Men, Fee! men den krystalne Slaa
Vil endnu ei fra Porten gaae.
Meer hellig Gave Du, os bringe,
Skal Gitteret op for dig springe."

Nu over Syriens Roser smilte
Huldt Aftenlyset, mens det hvilte,
Og Solen, som en Glorie bred
Just over Libanon gik ned;
Det helliggiorte, hvis Toppe svale
I evige Riim og Sneefog stod,
Mens Sommeren i Blomsterdale
Sov rosenblussende ved dets Fod.

For Een, som høit fra Luftens Blaa
Paa de fortryllende Steder saae,
Hvor lifligt, dristigt maatte da
Det ikke funkle nedenfra?
Skion Hauge, skinnende Strøm forlyster,
Med Guldmeloner paa sine Kyster.
I Solen straaler en Guldnatur;
Og lystige Fiirbeen paa hver Muur,
Paa hver Ruin saa vevre, klare,
Som om selv levende Lys de vare.
Og nu den myldrende prægtige Rad
Af Duer som paa Klippen sad,
Med rige, med urolige Vinger,
Der sig i Aftenrøden svinger,
I varme Vesten, med saadan Pragt,
Som heelt med Biergets Demant belagt,
Eller taget af Peristaus regnløse Bue
Paa Himlen, hvor man ei Sky kan skue.
Og nu de blandede Lyd sig nærme
Af Hyrdefløiter og store Sværme,
Af Palæstinas vilde Bier,
Let dandsende hen ad Blomsterstier;
Og, Jordan! dine Bakker og Dale,
Med Skovene fyldt af Nättergale.

Dog intet glæder Feen ret,
Hvis Siæl er mørk, hvis Vinge træt.
Frydløs hun Solen seer nedsteget
Bag store Tempel, — før dens eget —
Hvis Piller, som Soluhre staae,
Og hen de lange Skygger slaae,
Hvoraf den Troldmand „Tid“ kan tage
Beregningen for sine Dage.

Men muligt ligger der i Løn,
Udi et saadant Solens Kammer,
Af Ædelsteen en Tavle skiøn,
En Amulet, hvis hellige Flammer
Indbrændte Salomons store Navn,
Og lærer hende hvor i Jorden
Hvor under Havet giemt er vorden
Den Trolddomsting, hvis tunge Savn
End lukker hende Naadens Favn.

Af Haabet stærk hun did er steget,
End straaler Solen i sin Natur;
Af gyldne Løv i Lundens Buur
Er end ei Aftenglandsen veget;
Da over Balbeks Dal med Flagren
Hun sank, og fik et Barn at see,
Blandt vilde Roser det sang paa Agren,
Saa vild, saa blomstrende som de;
Og giorde Jagt af al Formue
Paa mangen stor blaa prægtig Flue,
Der flagred om Jasminens Green,
Som Vingeblomst, Flyv-Ædelsteen.
Og nær ved denne muntre Dreng,
Der boltred sig i Rosenseng,
Saae hun en Mand, som træt steeg ned
Af heden Ganger, med vilde Blikke,
Og til en liden Kildes Bred
Trak Hesten hen, for der at drikke.

Det fæle Blik han havde vendt
Mod Barnet, som leged uden Frygt;
Men aldrig havde Solen brændt
Et Ansigt, mere lumskt og stygt.
Halsstarriggrumt; en Blanding vild,
En Tordensky af Mulm og Ild;

For Feen tydelig Gaadeskrift
Om mangen græsselig Bedrift:
Vanærede Piger, brudte Skrin,
Og falske Eder; og Hyttens Trin
Bestænkt med selve Giæstens Blod.
Det skrevet med sorten Draabe stod,
Der falder af Dommerenglens Pen,
Før Naadens Taarer udslette den.

Men roligt nu den Brødens Søn
(Fast som om Aftentimen skiøn
Hans Aand formilded) opmærksom laa
Og paa de barnlige Lege saae.
Og alt imens hans sløve Blik
Paa Drengens faldt, der Lysning fik
Af en uskyldig Barndomshu;
Det ligned Nattens Fakkel, brugt
I vilden Færd, og ret ei slukt
I Morgenrødens Glands endnu.

Men stille! Aftenklokker ringe,
Knap endt sin Bane Dagen har,
Før Syriens tusind Taarne klinge;
Det toner giennem Luften klar.
Og Drengen springer fra de skiønne
Blomster, som har til Leie tient,
Og knæler paa det friske Grønne,
Og nævner, imod Syden vendt,
Guds evige Navn i samme Stund,
Med en uskyldig Englemund.
Og mens hans Hænder og hans Øie
Opløftes bønligt mod den Høie,
Et Barn han ligner, yndelig,
Som nylig har forvildet sig

Imellem Jordens Blomsterriis,
Og længes efter Paradis.

O hvilket Syn! — den Himmelrene, —
Det Barn! — Vel kunde slig en Scene
Rørt mangen trodsig Eblis, vred
Ved Mindet om tabte Salighed.

Hvad følte den usalige Mand,
Som hvilte her, imedens han
Med Mindet fulgte, uden Mod.
Over sit Livs kulsorte Flod,
Og fandt ei solbart Hvilested,
Ei Qvist af Naaden at reddes ved?

„Velsignte Barn — han sukked blid
Og sønderknust, — der var en Tid
Da ung, uskyldig end, som Du
Jeg skued op og bad — men nu —"
Hans Hoved sank, hver ædel Glød
Af Haab og Følelse, længe død
Fra Barndomstid, sit Liv gienfandt,
Han rørtes dybt — og Taaren randt.

O Anger i et smeltet Bryst!
Forsoningsflod du kiekt frembryde!
I dig den første skyldfri Lyst
Den Skyldige formaaer at nyde.

„En Draabe — qvad Feen — falder ned
Fra Maanen, i Juni vissen heed,
Paa Egyptiland; en Draabe sund,
Balsamisk lægende samme Stund.
Og hvor den synker flyer hver Pest,
Sundhed er Jordens, Luftens Giest.

O var det ei den, Du Syndens Mand!
Den Angerstaare, som kostbar faldt?
Ei Plagerne længer dig ængste kan,
En Himmeldraabe forjog det Alt!"

Og nu hun skued ham knæle ned
Med Barnet i bønlig Ydmyghed,
Mens samme Straale fra Himlens Blaa
Den Skyldige, den Uskyldige saae,
Og Glædeshymner fra Himlen lød
For en reddet Siæl, som sin Synd fortrød.

Den gyldne Sol ned monne gaae,
Da endnu fromt paa Knæ de laae.
Da foer et Lys klart fra det Fierne,
Meer yndig end selv Sol og Stierne,
Paa Taaren, som med Anger heed
Ad Synderkinden trilled ned.
For dødeligt Die saae det ud
Som Nordlysblus, som Stierneskud;
Men Feen fandt, med Lysets Jil,
Henrykt, den gode Engels Smil,
Som saae fra Himlen Synderen græde;
Et Forbud paa nær salig Glæde.

„Fryd, Fryd, for evig! Jeg Maalet fandt.
Nu Gittret aabnes! Jeg Himlen vandt.
Hvor saligt svæver jeg frelst og glad
Mod Edens Sødhed, hvor mørk i Sorg
Shadukiam stander din Demantborg,
Og dine Løvhytter, Amberabad!

Farvel, I Jordens Dufte! som døe,
Lig en Beilers Suk for hans Fæstems.
Nu nærer mig Tubatræets Saft,
Som dufter med Evighedens Kraft.

Farvel, I visnende Blomster! hvis Glands
Var stakket og mat i min Alfekrands.
O hvad er Pragten i Jordens Zone
Mod Lotetræet ved Allahs Throne,
Der breder sig nær hans høire Haand,
Og hvor hver Blomst er en salig Aand?
Fryd, Fryd for evig! Jeg Maalet fandt,
Sig Porten aabned, jeg Himlen vandt!"

Fyrstinden med den lange Næse.

Den gamle Sultan, graa af Aar,
Sin Søn for Sottesengen kaldte.
Da Nadir for sin Fader staaer,
Med Dødens Røst den Gamle talde:
Snart har jeg dig, mit Barn, forladt,
Men efterlader dig en Skat,
Og trøste vil den sieldne Gave:
Naar jeg er død, gak i min Have,
Og grav i stille Midnatstund,
Hvor Springvand gaaer af Løvens Mund.

Saa hvid som Snee, saa kold som Jis
Laa Liget nu, og Sønnen græder;
Men Dalomor i Paradis
Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
Sig Sønnen trøster, Spaden taer,
Og vandrer hen i Natten klar,
Hvor Kildens Vand i Bæknet vælder.
Han graver, finder dybt en Kiælder;

Han aabner den, og — svøbt i Lin,
Der findes, tungt, et Sølverskrin.

Hvad skuer han i Skrinet der,
Den unge Drot for tappre Helte?
En gammel Pung af Hiortelær,
Et Messinghorn, et Seildugs Belte.
Da læser han forundringsfuld:
Din Pung vil aldrig mangle Guld;
Og naar Du kun i Hornet støder,
En Hær da strax dit Banner møder.
Ønsk ikke Beltet mere smukt!
Det flytter dig med Tankens Flugt.

Med Pungen gior han Prøven snart:
Hans Haand i gyldne Dynger famler.
Knap lyder Hornet — med en Fart
En Rytterflok sig flux forsamler.
Han suser sig i sit Gemak,
Med Beltet om: og Muren sprak,
Og lukker sig, naar han er inde,
Paa Skyen kiørt af lette Vinde.
Han grunder, giemmer vel sin Skat,
Og sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
Eet Ønske kun hans Længsel røber:
Hvad ei indtage kan en Hær,
Hvad ei for Verdens Guld man kiøber;
Et Pigehierte, Livets Lyst!
Som banker i det stolte Bryst
Paa Selims Datter Zoraide.
Hun altid smiler som den Blide,
For kun desmere stolt og fri
At øve grusomt Tyranni.

Det hulde Blik har Flammen tændt;
Nu efter Lindring Hiertet tørster.
For sin Triumfvogn har hun spændt
En Flok af Tibets unge Fyrster.
Saa mangen riig og mægtig Drot
Seer Selim paa sit stærke Slot.
Som Slaver i hans Datters Lænke,
De alle sieldne Gaver skiænke;
Men Ingen dog sin Kunst forstaaer
Som Nadir og, hvad han, formaaer.

„Og Nadir — hvis Du elsker mig,
Saa sig: hvad er din Rigdoms Kilde?"
Han troer Fyrstinden uden Svig,
Og mærker hendes List for silde.
Hun daarer ham med listig Aand;
Med Pungen i sin Liliehaand
Hun flygter til sin Faders Kammer.
Da harmfuld den Forraadte flammer;
Han kalder med sit Horn paa Stand
Tituſind harniſkklædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad
Og til Fyrstindens Palads iler.
Der Zoraide venlig, glad
Ham falskeligt imøde smiler:
„Kan Nadir intet Spøg forstaae?
Hvi skal tituſind Sværde slaae,
For barsk at tvinge Det tilbage,
Som Ingen ønsket har at tage?
Der er din Pung! Og der, min Ven,
Har du min Haand! Vær god igien?"

Hvad kan imodstaae slig en Bøn,
Der siges af saa skiønne Læber?

Ak, Dalomor, din stolte Søn
Forgiæves sig at hærde stræber.
Hun sukker, er ulykkelig,
Og Liliebrystet hæver sig,
Og blotter sine Tvillinghøie.
En Taare staaer i hendes Øie;
Men dæmper meer ei Ildens Magt,
End klare Firnis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
Og kiælent spørger sledske Pige:
„Hvor samled disse Kæmper du,
Hvormed du overvandt vort Rige?"
Og knap i Haand hun Hornet har,
Før Tonen klinger høi og klar,
Og Hæren hendes Vink adlyder.
At fængsle Beileren hun byder.
Han flygter i den mørke Nat,
Berøvet Kiærlighed og Skat.

Men griber til sin sidste Trøst,
Og Beltet om sin Midie spænder.
Med nøgent falske Liliebryst
Hun folder snart de hvide Hænder;
Som Rosen rødmer hun i Vaar,
Da atter han i Kamret staaer,
For paa den Sledske sig at hævne.
Ak! har han vel til Vreden Evne?
Hun løser Beltet, ikke han,
Den altfor elskovsvage Mand!

For silde mærker han da vel,
Saa nedrigt skuffet trende Gange,
At Skiønhed tidt som Sølverskiæl
Bedækker kun en giftig Slange.

Han gaaer i Orken uden Læ;
Da træffer han et Figentræ,
Hvis Grene sig med Løvet bugter,
Hvis Qviste hænge fuldt af Frugter.
Han sætter sig ved Træets Rod,
Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saae,
Hver Figen er saa stor, saa saftig;
Han skuer ned i Vandets Blaa,
Og føler sig igien saa kraftig.
Men — da han ret i Floden seer,
Han studser, undrer sig og leer,
Ved Synet af et fremmed Væsen.
Med Haanden griber han til Næsen —
O Himmel — i den klare Elv
Har Nadir kun udleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk
Som nogen Næse vel kan være,
Bemærker han nu med et Suk
En fæl uhyre Tilvæxt bære.
I Angsten spiser han endnu
Af søde Frugt, og seer med Gru
At Næsen altid sig forlænger,
Indtil den ned paa Brystet hænger.
Hvad skildrer den Fortvivltes Nød?
O Alla! det var værste Stød.

At miste Belte, Horn og Pung,
Og en livsalig deilig Pige —
Den Skiæbne var vel saare tung;
Dog, Nadir har endnu et Rige!
Og Den, hans Hierte havde kiær,
Var intet ærligt Hierte værd;

For hine Tab kan Trøsten tænkes.
Men Himmel! slig en Næse skiænkes —
Det overlever Nadir ei,
Han styrter sig paa Dødens Vei.

Og plumper dybt i Floden ned.
Men — af en medfødt Lyst til Livet,
Han svømmer, uden han det veed,
Imellem Blomsterne blandt Sivet.
Lidt Vand han drak ved første Fart,
Afkiølt har han betænkt sig snart,
Og ønsker atter sig at redde.
Han vader hen mod Flodens Bredde,
Og beder mellem Blomstersiv:
„Forlæng, med Næsen, Gud mit Liv!"

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
Da han ved Floden staaer i Tanker,
Med Øyen efter Næsen seer,
Og finder den — i sine Skranker.
Opdaget har vor Yngling snart
Nu Træets Art og Flodens Art:
Ved Frugten Næsen sig forlænger,
Men Vandet den tilbage trænger.
Nu har han det! Med henrykt Aand
Han springer, klapper glad i Haand.

Og plukker ved den skiønne Strand
En Mængde Figen i sin Taske;
Og fylder med det sieldne Vand
En stor med Siv omflættet Flaske;
Og vandrer, som en Gartner blid,
Til Selims Stad ved Aftentid
Og raaber: Hvo vil Figen kiøbe?
Snart skuer han en Tærne løbe

Fra Slottet ned med gyldne Skaal,
Og skiænker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let giættes kan:
Fyrstinden med sin Moder spiser.
I Speilet her, som før i Vand,
Forvandlingen sig grusomt viser.
Tænk hendes Nod! En Pige stolt,
Med Hiernen tom og Hiertet koldt,
Der mister, hvad hun har at miste:
Sit smukke Ansigt! — Hun maa briste!
Fra Slottet lyder hendes Raab,
Og skiænker Nadir Trøst og Haab.

Som Gartner før, som Læge nu
Med Hurtighed han sig forklæder,
Og, for at lindre hendes Gru,
I Zoraides Palads træder.
Der sidder hun med Næsen lang,
En Skionhed før af første Rang,
Og skammer sig for Lægemanden;
Endskiøndt hun sidder saa selv Anden;
Thi Moderen har selv et Næb,
Der hænger som et Kiolestæb.

Ak, raaber Moderen med Graad,
Den Skiæbne blier for tung at bære!
Man siger ellers: der er Raad
For Polsen, som for lang mon være;
Men hvor er Raad for os? O Vee!
Herr Læge see! Du Vise see
En ulyksalig Viv og Pige!
Vi love dig vort halve Rige,
Ifald Du skaffer Væxten bort,
Og giør os Næsen mere kort.

Og, for at vise dem: Natur
Maa lystre, vil den eller ikke;
Han Moderen taer strax i Kur,
Og lader hende Vandet drikke.
Og med hver Slurk, hun synker ned,
Sig taber Næsens Fyldighed;
Den krymper ind, og snart hun eier
En — stumpet Næse, som hun pleier.
Nu Raden er til skiønne Mø,
Der næsten vil af Blussel døe.

Hun bærer i sneehvide Haand
Den kæmpelange Polsenæse;
Og Lidelsen i hendes Aand
Man kan i hendes Die læse.
Han slutter Zoraide ind,
Og klapper hendes Rosenkind,
Og siger: Tab ei Modet, Skiønne!
Men siig, hvormed vil Du belønne
Den Mand, som dig at skille veed
Ved Næsens Overflødighed?

Og hun: Ifald Du hielpe kan,
Da vil jeg dig tre Skatte give,
Som giør dig til en holden Mand
Vel al den Stund Du er i Live.
Her seer Du dette Horn, den Pung — —
Ak Næsen er mig altfor tung,
Jeg skiltes ellers ei ved Skatten;
Men den forstyrrer mig om Natten,
Og ak, om Dagen endnu meer,
Hvergang jeg den i Speilet seer.

Det Belte med dig hører til.
Og naar jeg først kun Væxten taber,
Og ret er lægt, jeg sige vil
Dig disse Sagers Egenskaber.
Der har Du dem! — Med disse Ord
Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
Og bad ham ile strax til Sagen. —
Flux falder Skiægget ham fra Hagen;
Han loe, — forsvandt! — Hun stod forladt —
Langnæset — uden Haab og Skat.

Du Skiønne! mærk nu vel derpaa,
Hvad Digteren dig vil forklare:
Sæt ingen Mand Voxnæser paa!
Din egen staaer derved i Fare.
Snart vender sig det grønne Blad,
Elskov forvandler sig til Had;
Som Du kan her i Digtet læse.
Fyrstinden fik den lange Næse!
Som hende hændes det vel Fleer,
Endskiøndt man ikke Pølsen seer.

Portnerindens Tilbagekomst.

Legende efter Amalie Helwig.

Tidlig viet, uden egen Villie,
Leved, fuld af Ynder og Natur,
Rød som Rosen, smekker som en Lilie,
En huldsalig Mø bag Klostrets Muur.

Bøn og Sang ei hendes Uro dræbte,
Veemod svulmed i det unge Bryst;
Og de uerfarne Længsler stræbte
Hen mod Livets rigtgientagne Lyst.

Og saa ængstede da Klostrets Mure
Hende daglig meer med kolde Gys,
Hvor kun Gravluft i de mugne Bure
Skiller hendes Blik fra Verdens Lys.
Ude dufte Blomsterne saa røde
Høit mod Solen, under Fuglens Sang;
Hun alene lever blandt de Døde,
Bøiet i den klosterlige Tvang.

Daglig taber Clare mere Modet,
Bakler mellem Pligt og tvivlsom Harm;
Frugtesløst hudfletter hun til Blodet
Marmornakken og den fulde Barm.
Selvudfundne villig taalte Smerte
Styrker ikke meer den svage Dyd;
Thi med Vælde drages hendes Hierte
Hen mod Livets Tragten og dets Fryd.

Naar i Luftens Blaa sig Lærken hæver,
Sukker hun: Min lykkelige Ven!
Let du over Muur og Hække svæver,
Frit som Ønsket iler Vingen hen.
Lystig du paa Træets Green dig vugger,
Synger Søstrene din Sang saa smukt;
Men naar Hiertet om Forandring sukker,
Hæmmer intet snevert Baand din Flugt.

Boier over Muren sig deroppe
Med selskabelig Fortrolighed
Mod hinanden ei de grønne Toppe?
Qvisten selv af Elskovs Glæde veed.
Ved de fulde Blomstergrenes Duske
Fryder Vandringsmanden hist sig ei?
Ryster Vinden ei de grønne Buske,
For med Løv at smykke Pigens Vei?

Dødens Stilhed hersker kun herinde,
Haabets Grav kun vædes med min Graad,
Og de lange, tomme Timer spinde
Sorte, farveløse Livets Traad.
Vemodsfuldt vi tunge Pligt opfylde,
Hadet ofte her sit Sæde fandt;
Kan vel Trælle helligt Venskab hylde,
Naar en grusom Lænke bandt?

Saadan nu, en verdslig Længsels Fange,
Om i Klostret drømmende hun gaaer;
Føler sig i Gravens Mørke bange,
Nattens Rædsler reise hendes Haar.
For det unge kummerfulde Hierte,
Engstlig fyldt af dunkle Ønsker nu,
Er der kun eet Sted, hvor hendes Smerte,
Hendes Tvivl hun bringer uden Gru.

Thi af Marmor er i Hallen stillet
Strax ved Kirkedøren, engleblid,
En huldsalig, from Marias Billed,
Fra den gamle tydske Mestertid.
I en ærbar Kaabes snevre Folder
Ydmygt stille hun saa venlig staaer,
Ingen kunstig Knude Lokken holder,
Ned fra Nakken bølger hendes Haar.

Inderligt i moderlige Arme
Trykker hun med hellig Lyst sit Noer,
Som, oplivet af den søde Varme,
Med sit Smil velsigner alt vor Jord.
Selsomt giennem Gangens mørke Skygge
Glimter Lampen, over Kronen sat,
Og en evig Fromhed synes bygge
I den høie Hvælvings stille Nat.

Taarebadet maa sig Clare bøie,
Hiertet er saa tungt og Barmen trang:
„Ei, Maria! vend dit Naadesøie
Fra mig Synderinde sidste Gang!
Skiøndt et andet Maal jeg eftertragter,
Skiøndt jeg finder ei hos dig min Trøst.
Seirende mig vinke vilde Magter
Til en Verden fuld af syndig Lyst."

„Stille maa jeg nu den hede Længsel,
Jeg maa skielne mellem Fryd og Harm;
Jeg maa føle, uden Baand og Fængsel,
Kiærlighed og Qval i egne Barm.
Og saa lægger jeg, en flygtig Qvinde,
Nøglen da til Klostret for dig hen,
Er fra nu af ikke Portnerinde,
Aldrig meer du seer mig her igien."

„Ofte saae du før min Taare tindre,
Trofast har mit Hierte ved dig hængt;
Trøsten har du straalet i mit Indre,
Himlens Fred du har mig ofte skiænkt.
Krandse har jeg dig til Giengield flettet
Med andægtig Lyst i Klostrets Lund,
Aldrig har din Lampe jeg forgiettet
I den gyselige Midnatstund."

„Dog, for sidste Gang, du seer mig plukke
Blomster dig idag til dine Kar,
Sidste Gang jeg af min Oliekrukke
Næring i din Lampe gydet har.
Aldrig kan, Maria! du mig hade;
Hellig Hyklen jo du agter ei.
Kunde Ingen dig, som jeg forlade,
Elskte heller Ingen dig, som jeg."

Saa hun taled. Fra de hellige Mure
Og fra Fredens Skygge bort hun gik;
Did, hvor yndigt tusind Farer lure.
Ak! hvo aner ei, hvad Lod hun fik?
Længselfuld, som før i Klosterlunden,
Efter et saa sødt Jegveedeihvad,
Har hun snart den Mand i Sværmen funden,
Som fortiener Kiærlighed og Had.

Grumt forfører han det Blod, som bruser
Kun for ham, i fagre Ungdomsvaar.
Mættet han et Hierte sønderknuser,
Som endnu saa kiærligt for ham slaaer.
Kan da Kiærlighed ei Troskab møde?
Skiuler selv en Eed Forræderi?
Lokker kun til Synden alt det Søde?
Ier Livet som en Ruus forbi?

Vaklende nu mellem Tant og Smerte
Drukner hun sin Qval i Sandsers Lyst.
Lykken flyer for evig hendes Hierte,
Kun Begiær opluer hendes Bryst.
Gisglespil og Smiger nærer Funken,
Overalt hun sig tilbedet seer.
Ak! for hende, som er eengang siunken,
Vaager ingen Engel meer.

Syv Aars Tid af Glædens vilde Bæger
Drikker hun de korte Øieblik.
Livets rene Væld ei vederqvæger,
Daarskab rækker hende Giftens Drik.
Pludselig, i Smigerhobens Trængsel,
Svæver klart Marias Billed ned;
Og en mægtig, brændende Forlængsel
Higer efter tabt Uskyldighed.

Og hun dvæler ei, og angst ei tænker
Paa den vrede Kirkes strænge Band:
„Legemet de slutte maae i Lænker,
Naar jeg ikkun Siælen frelse kan.
Seer dit Moderblik mit Blik imøde,
O Maria! ved mit Øies Brudd;
Gierne da jeg synker til de Døde,
Du vil bede for mig hos min Gud!“

Saadan freidig hun bekæmper Sorgen,
Hviler ei paa lange Vandringsgang.
Ak! da hører hun en tidlig Morgen
Atter Klosterkirkens Ottesang.
Skiælvende hun ringer, bange sukker,
Bleg af Skræk paa Knæ hun styrter hen.
See! da Døren op sig sagte lukker,
Og — Maria-staaer paa Tærskelen.

Og med himmelsk moderlige Smerte
Taler hun med Taarer disse Ord:
„Arme! kiender du da nu dit Hierte?
Kiender Du den syndefulde Jord?
Siig! hvad gav dig Verden vel for Glæde,
Som sig hurtig ei til Sorg har vendt?
Var den værd de Taarer, Du maa græde?
Har den vel din Siæleangst fortient?

Viid — kun skilt fra Jordens vilde Vrimmel,
Hvis Begiær udsvæver snart til Last,
Skiænkes her dig Forsmag paa en Himmel,
Huldt i Læ for Stormens grumme Kast.
Salig Den, som sine korte Dage
Her tilbeder Gud med hellig Fynd;
Anger bringer Uskyld ei tilbage,
Men den renser Støvet fra sin Synd.

Tro jeg har din Pligt imens forrettet;
Urtekosten, Du har her sat ind,
Blomstrer endnu frisk og farvespættet,
Klart end lyser mig din Lampes Skin.
Thi nedsænkt i Vildskab, Synd og Smerte
Tænkte Du, min Datter, dog paa mig.
Den, som giemte tro mig i sit Hierte,
Vorder evig ei ulykkelig."

Saa hun taled. Henrykt skuer Cläre
Urtekosten som saa freidigt staaer.
Blomsterne syv Aar alt gamle vare,
Dufte dog, som plukte fra igaar.
Angsten ikke længer Hiertet saarer,
Trøsten dæmper hendes bange Gru,
Og igien hun finder sine Taarer
For den rene Jomfrus Billed nu.

Dog hun taler streng, men uden Vrede:
„Skynd dig nu til Ottesangen snar!
Med de fromme Søstre fromt at bede
Saaes Du, al den Tid, Du borte var.
Naadens Kraft din bittre Kummer ender,
Himlen har igien sin Datter kiær.
Hæv med Tak til Herren dine Hænder!
Til den Frelser, som jeg tiener her."

Og med Tillid Clara did heniler,
Hvor i Choret fromme Søstre bad.
Venligt hende Hver imøde smiler,
Som om først igaar de skiltes ad.
Der, i Andagt, medens Sangen lyder
Og mens Orglet bryder vældigt ud,
Beder hun, mens hyppig Taaren flyder:
„Naade for den Angrende, min Gud!"

Knuds-Kirken i Odense.

Her, hvor den gothiske Kirke staaer
Saa høi, med hellige Mure,
Et Mindesmærke fra forduns Aar,
Men uden revnede Fure;

Her sætter jeg mig under svalen Lind
Paa Urtegaarden og synger.
Kommer herhid med smilende Kind,
I Piger og Svendeklynger!

Thi sjunge jeg vil ved Harpeklang
Og Knud den Hellige prise.
Jeg digter Eder en Nutidssang,
I Tonen af gamle Vise.

Knud var i Kampen en tapper Mand,
Naar Sværd ham blinked i Haanden;
Men Geistligheden høit-agted han,
Fordi den virked for Aanden.

Der var en Tid, da den spottet blev,
I selv jo har det erfaret!
Hvad Nonner og Munke frækt bedrev,
Blev kun for Rygtet bevaret.

Om Bisper talde man lang Tid kun,
Som om de verdslige Fyrster,
Der rase vildt udi Kampens Stund,
Og gridsk efter Guldet tørster.

Men hvad de virked til Landets Gavn,
Derom man mæled ei gierne;
Dog straaler Ansgars og Axels Navn,
Og fleers, som den evige Stierne.

Først heed det: Adel og Geistlighed,
Ja: Geistlighed selv og Adel;
Tilsidst sank Præster foragtede ned,
Og hørte fast Munkedadel.

I Forstuen ofte man Præsterne saae
Hos Herremands Jæger og Hunde;
I Storstuen turde de neppe gaae;
Til Bordet? Nei ingenlunde!

Den Tid er Gud skee Lov atter forbi! —
Thi uden hellige Tanker
Er Mennesket kun et Dyr paa Sti,
Og Skibet er uden Anker.

I Oldtids Dage nødvendigt det blev
Som nu, for Aanden at sørge;
Hvad Viisdom paa Pergamentet skrev —
Om Sligt, Hvormange vel spørge?

Men Estrithsens Søn, den vise Knud,
Sig ei i Vrimmelen taber;
Han dyrked ivrigt og fromt sin Gud,
Og Kunster og Videnskaber.

Og han befoel arbeidende Mand,
Som sørged for Hestefoder:
Du ære skal den geistlige Stand,
Og nære din tænkende Broder.

Du dele med ham! Saa Himlen vil.
Han tænder din Saligheds Kiærte.
Den tiende Neg Ham høre til,
Som sørger for dig og dit Hierte.

Men da forbittredes plumpe Hær,
Som Bien, der røves sin Honning;
Da hvæssed de Leer og blanke Sværd
Imod den herlige Konning.

Og der var Een, som for Ædelmod
Kun gav ham Døden til Takke,
Som higed efter uskyldige Blod,
Og det var den falske Blakke.

For hver en Niding, med Hiertets Savn,
Hver lumskelig Overtræder,
Hans Navn er vorden et Øgenavn;
For hver en ussel Forræder!

I Sanct Alban dit hellige Chor
Stod Knud, sin Andagt at holde;
Da Skarerne did fra Egnen foer,
Med Helvedhierterne kolde.

De stødte paa Døren med skarpen Spiud,
De Nagler gik snart istykke.
„Est du herinde, du hellige Knud?
Din Skaal saa ville vi drikke!“

Da Knud opdaged den nedrige Svig,
Bad han sig Himlen forbarme;
For Alteret han nedlagde sig,
I Kors, med udstrakte Arme.

Da traf fra Vinduet ham en Piil
Og bored sig dybt giennem Huden.
Han døde med et livsaligt Smil.
Og Solen skinte paa Ruden.

Han blødte paa Alterets viede Fiæl,
I Døden herlig at skue.
Af Vinduet fløi hans forløste Siæl
Til Himlen op som en Due.

Du ærlige Kæmpe Benedikt,
Du Søn af den samme Moder,
Du ikke glemte din Broderpligt,
Du streed og faldt med din Broder.

Men Oluf var af en anden Art,
Han bar for Hierte kun Lunger;
Dog Himmelens Straf ham rammede snart;
Man kaldte ham Oluf Hunger.

Han sveeg sin Broder, og efter hans Død
Besteg han den danske Throne.
Da revsedes Landet med Hungersnød,
Hver Busk blev en Tornekrone.

En Syndflod kom, en forfærdelig Regn;
Ei Grumheden vistes Naade.
Man Axet afskiar i mangen Egn,
Saa grønt som Sivet paa Baade.

En Julegvæld, da Kong Oluf sad,
Da Kæmperne vare tilstæde
I Hallen, ved tomme Kruus og Fad,
Da gav han sig høit til at græde.

„O Gud — udraabte han — lad min Død
Retfærdige Vrede forsone!
Skaan yndige Dannark fra sin Nød;
Afriv min blodige Krone!“

Og Herren ham hørte; hans Pande bleg
Laa snart under Svededugen;
Og atter herligt paa Marken steeg
I Solskin Hveden og Rugen.

En Kirke byggedes Sancte Knud
Den fromme Konge til Ære;
Og det er denne, saa høi og prud,
Hvis Mure de Hvælvinger bære.

Her jordede man den Helliges Been.
Men længe man havde dem savnet;
Paa Graven var ikke Mindesteen,
Som viste Stedet med Navnet.

Han laa i Kirken, det vidste man grant;
Om Stedet taug Sagnet stille;
Da Graveren af en Hændelse fandt
Det gamle Skrin i en Pille.

Man fandt ei eet, nei man fandt to:
Kong Knud og en Blodsforvandte.
De ſlumred i den evige Ro,
Og Knoklerne vare blandte.

Det var Benedikt, hans Broder huld,
Som ei forlod ham i Nøden.
Nu var deres Legemer længe Muld,
Og blandte ſammen i Døden.

Men twende Kiſter beviſte viſt:
Hver havde ſin egen Kiſte.
Kong Christian, efter lang Tids Friſt,
Den ſidſte Ære dem viſte.

I Choret han ſætte lod et Bord;
Da ſagde den Herre: „Vi ville
Nu, efter Lægernes Raad og Ord,
Ærværdige Levninger ſkille.

Og efter ſyvhundred og femti Aar
Skal Gravſtedet gienkiendt være."
Bevæget og tankefuld Chriſtian ſtaaer
Og viſer dem ſidſte Ære.

Aftenvandring i Lyen.

Jeg vandred langs ad Aaens Bred, —
Fuglene de ſiunge —
Jeg mindtes hendes Hvileſted.
Hvor hun ſover ene.

Skiøn var Somrens Blomſterſti, —
Fuglene de ſiunge —
Lottes Sommer var forbi!
Hiſt hun ſover ene.

Som Roſen rødmed hendes Kind —
Fuglene de ſiunge —
Blegned i den ſkarpe Vind;
Hiſt hun ſover ene.

Fagre Ungdom brat forſvandt —
Fuglene de ſiunge —
Som Aftenrødt bag Skovens Kant.
Nu hun ſover ene.

Men med ſød og deilig Sang
Fuglene de ſiunge,
Glædte hun mig mangengang,
Før hun ſlumred ene.

Mig ſynes ofte til min Trøſt,
Fuglene de ſiunge —
At høre hendes klare Røſt,
Skiøndt hun ſover ene.

Hun svæver ofte mig som Alf —
Fuglene de sinnge —
Fylgie fra Valaskialf; —
Skiøndt hun sover ene.

Som Melpomene kommer hun —
Fuglene de siunge —
Til mig i min Digterstund,
Skiøndt hun sover ene.

Ophelia hun svømmed nær —
Fuglene de siunge —
Ved de gamle Piletræer.
Skiøndt hun sover ene!

Som muntre Clärchen, Lotte, tidt, —
Fuglene de siunge —
Staaer du for mig munter blidt,
Skiøndt du sover ene.

Som blege Tekla synger du! —
Fuglene de siunge —
„Jeg levet har og elsket! Nu —
Nu jeg sover ene."

Er Døren lukt og Lyset slukt —
Fuglene de siunge —
Da er Den glemt, som ude er lukt,
Mens hun sover ene.

Men aldrig din Erindrings Lys —
Fuglene de siunge —
Mig slukkes før i Dødens Gys.
Ei du sover ene.

Nu Natten ſtærkt ſig nærmed,
Dog næſten lod det,
Som Dagen endnu dvæled;
Og kun i Dæmring
Laae Mark og Eng og Moſe.
Og mægtigt Stiernen
Fra Himlens klare Hvælving
Saa helligt lued.

Den Aand, ſom hiſt ved Aaen
Min Aand beſøgte,
Den Salige, ſom ſvæved
For Siælens Die,
Nu ſom en Fee, en Fylgie
Med Fingren vinkte.
Charlottes Aand med Længſel
Jeg længe fulgte.

Da den forſvandt bag Skoven.
Og der, paa Marken,
Brat for en liden Bakke
Mig fremmed Bonde
Saa høi og herlig hilſte,
Han tog til Hatten;
Den var af Staal; der ſvæved
En Svanefieder.

Og ruſten var hans Ruſtning,
Af Jern dens Ringe;
Bred var han over Barmen;
Og lange Lokker
Vildt flagred hen for Vinden.
Ved Hoften Hialtet
Af Sværdet endnu ſtraaled
Med Ædelſtene.

Men aldrig kan hans Ansigt
Jeg atter male!
Der blinked under Brynet
En sælsom Blanding
Af Venlighed og Vildskab,
Forstand og Vrede.
Til mig han dog med Mildhed
Saalunde mæled.

Ei dog jeg strax forstod ham,
Thi sært var Sproget.
Og næsten — Gammelnordisk —
Det klang, som Nornens
Forskrækkelige Stemme,
Naar høit i Stormen
Hun taler. Dog var Talen
Ei uden Tække.

Sin Haand, den stærke Høire,
Udstrakte Helten.
Den trykte min; ved Taget,
Skiøndt venlig tæmmet,
Det lod, som stærke Løve
Med Labben krysted.
Dog tvang jeg mig til Taushed.
Da taled Manden:

Jeg maa dig dog for Mindet
I Modersmaalet, —
Skiøndt Tiden det har svækket —
Jeg maa for Sangen
Dog, Skiald! min Tak dig sige.
Du mig fremstilled
For Nutids Folk og Fyrster,
Jeg var dem fremmed.

Du gav — hvad du kan give!
I Digterglaret
Du saae min fierne Stierne,
Lod den gienstraale.
Snart mindre, Ven, snart mere
Jeg vorde maatte,
End virkelig i Verden
Jeg fordum virked.

En Skiald kun eier Sproget;
Hvad ei kan skrives
Det Skialden ei kan skildre,
Han hylder Skionhed.
Du danned mere damnis
Mig Dømmekraften;
Men Kraften du til Kampen
Ei virke kunde.

Farvel! Jeg ønsker sagre
Dig Fremtidsdage.
Syng kraftigt end om Kæmper
Som Gubbe, Kiære!
Gaa gierne til vor Gravhøi!
Hent rustne Ringe,
Og smed dem paa din Smidie
Til Staalet blanke!

Saa taled den store Skygge, forsvandt;
Ad Morgen monne det lakke.
Alene jeg mig i Duggen fandt
Paa den nedpløiede Bakke.

Da kom en Bonde mig fiernt forbi,
Mens endnu Stiernerne blinked;
Da han mig saae paa den øde Sti,
Med begge Hænder han vinked.

Christ fri mig! tør I hvile Jer der
Paa Palneshøien den lede?
Og fryate I ei ved Stierneskiær
For Spøgelsets grumme Vrede?

Hvad, spurgte jeg, her er Palnes Høi?
„Ja vist og der spøger Loke!"
O — raabte jeg henrykt og kysted dens Græs,
Min elskede Palnatoke!

Sø-Trommeslageren.

Det er den deiligste Sommerdag,
Og intet Brag
Fra Storm og Bølgerne komme;
Men — hvis mit Øre bedrager mig ei, —
Saa lyder høit, paa den vaade Vei,
Fortvivlede Slag fra Tromme.

En Baad forfølger os, — iler fort —
Hvidseilet — sort —
Der gynger som svævende Maage;
Men uden Vimpel og uden Flag.
Ei vifter fra den, i smilende Dag,
Rødblomstrende Dannebroge.

Der sidder en Mand med uredt Haar
Og Trommen slaaer —
Tykskiægget; bleg er ham Kinden.
Han Stokkene hæver i Luften tidt;
Da lyder en Hvirvel — aldrig blidt,
Men efterlignende Vinden.

Men efterlignende Stormens Raab,
Naar, uden Haab
Den Skibbrudne synker derude,
I skummende Vover, i bælmørk Nat;
Naar Brændingen syder høit og brat,
Og naar Havfruerne tude.

To Drenge sidde ved Roer og Reeb;
Med kloge Greb
De styre Farten paa Vandet;
Thi Gubben, fortvivlet, med flagrende Lok,
Kun bruger larmende Trommestok,
Og tænker paa intet andet.

Hvo er den Skipper? En usæl Mand,
Som sin Forstand
Har mistet, da Sønnen han misted.
I Havets Bølger Ynglingen fik
Sin Død; og see — fra det Øieblik
Slig Skiæbne Faderen fristed.

Knap lyser Sol over Skovens Top,
Saa trommer han op
For Døden i Havet den Blege.
De Drenge, du hos ham i Baaden seer,
Var Brødre til Den, som er ei meer;
De ei fra Faderen vege.

Nu kommer han! Hør! — „Min Jens kom frem
Af vaaden Hiem,
Hvis Bølger dig hid har baaret!
Jeg haaner den Storm som ſtyrted dig brat!
Svøm hid, min Dreng! lad mig faae dig fat!
Stik Hovedet frem med Haaret!“

Jeg løfter dig let i Baadens Skiød.
Og eſt du død,
Da ſkal du vorde begravet.
Man ligger dog bedre paa Kirkegaard,
Under Træer og Blomſter i grønne Vaar,
End under Bølgen i Havet.“

Saa raaber han høit, og ſtirrer vildt;
Men ogſaa mildt,
Og ſmiler med kalkede Kinder.
Da lyder Trommen med raſende Slag.
Og — ſom en Plet i den deilige Dag —
Den ſorte Snekke forſvinder.

Barndomsveninden.

Ak Gud! jeg er fem alt og femti Aar,
Min Barndom er længſt forſvunden,
Og dog har jeg Een, fra tidligſte Vaar,
I Odenſeby gienfunden,
Der leget har med mig paa kiære Slot,
Og Alt endnu mindes ſaare godt,
Hvordan vi Comødie ſpilled,
Og lyſtigt hinanden drilled.

Sophia! min salig Søster, hun kan
Om dig fortælle saa meget.
Da blomstrede du paa Bakkens Rand,
Ei Døden din Kind havde bleget.
Du ligger nu længst i sorten Jord;
Men hører jeg paa Eline, jeg troer,
At end, som Barn med din Broder,
Du lever med Fader og Moder.

Comedie spille vi atter hist,
Med Faders gamle Parykker;
Da jevnes saamangen lystig Tvist
Og mange barnlige Nykker.
Men — hvad der ligger imellem hin Tid
Og nu, da Skialden til hende kom hid,
Til Odensehy fra Hiemmet —
Derfor er Eline fremmed!

Hun forekommer mig som en Fee,
Fra første forsvundne Dage;
Hun lader i unge Tid mig see,
Ved Blikket at vende tilbage.
Men hvad der er hændt i de fiirti Aar,
Fra hin — hin længst forsvundne Vaar —
Derom hun intet kan tale,
Slet intet Billede male.

Hun spørger mig om en liden Hund?
Som Dreng jeg yndte den saare,
Og da den skiltes fra mig en Stund,
Det kosted mig modige Taare.
Hun selv har en Hund i Stuen her,
Hun kiæler, hun klapper, hun har den kiær,
Som jeg min „Presang“ paa Slottet.
Hun lider ei Hunden bli'er spottet.

Min Barndomsveninde! ei komme vi kan
Ind i den forrige Tone;
Jeg er jo nu en aldrende Mand,
Og du en aldrende Kone.
Naar vi om vor Barndom ud har talt,
Saa vorder atter Samtalen svalt;
Forlegne vi staae for hinanden,
Som fremmede Frue for Manden.

Men i det Øieblik da jeg har sagt
Farvel min Barndoms Veninde,
Blier levende gamle Tid opvakt
Med hvert huldsalige Minde.
Som Ida Münster du Harpen slaaer,
En haarfager Mø i Ungdoms Vaar.
Hvi skulde ved Harpen jeg tie
Da nu, om min første Thalie?

Eventyret paa Slottet.

Et Eventyr jeg fortælle vil,
Som hændtes paa Slottet, — fast utroligt.
Nu lytter opmærksomt Alle til!
Ei Slottet var ubeboeligt.
Det var ei en gammel Ridderborg,
Der stod forfalden i dybe Sorg,
For Livet, som vendte den Ryggen;
Hvor Uglen bygged i Høitidshal,
Og Maanskinnet, med sit Straalefald,
Var eneste Lys i Skyggen.

Nu satte sig tvende Frøkener hen,
Hver paa sin Strengeleg sødt at spille.
Da nærmed sig Tonekunstens Ven,
Og Sværmerne bleve saa stille.
Men Pigerne spilled til Dandsen op.
„Nu, tænkte jeg, gaaer det snart i Gallop,
Nu gaaer det rask med en Svingen.
Den ædelalvorlige Ridderdands
Er længer ei Moden her tillands."
Jeg vented, — men der kom Ingen.

Saa er det dog sandt: i fierne Gemak
Gaaer heller nu Herren fra sin Dame,
Og morer sig meer med at ryge Tobak,
End spille med i Terpsichores Drame?
Forgiæves Pigerne Strengene slaae,
Mens Ungersvendene rolige staae.
Til Væggene stottede, Kopper de tage;
Den stærke sukkersødmede Thee
Betænkeligt røre de med en Skee,
Og dyppe deri lidt Kage.

Da pludselig staaer i Hallen en Mand,
Mens Tonerne lyde mig sært i Øre:
Saa rank som en Yngling kneiser han,
Dog synes han Tiden ei at tilhøre;
Thi Aarene deres Furer ind
Har pløiet ham dybt i Panden og Kind,
Men Øiet lyner fra Kraftens Dage.
Hans Been er hurtigt og Ryggen rank,
Og Panden er høi, men skaldet og blank;
Thi Haaret vil Afsked tage.

Jeg troer en Aabenbaring at see
Fra Barndommens Aar (jeg var kun tretten)

Da Syvende Christian paa Balpare
Udmærkede sig ved Menuetten.
Vor Ridder en Dame har faaet i Gang.
Menuetten spilles af Don Juan,
Paa Ynglingsmundene Smil jeg mærker;
Men alt som det længer med Dandsen gaaer,
Beundring man for Dandseren faaer,
Thi Gubben gjør Underværker.

Til Trods for magelig Ynglingeflok
Da-Capo-Dandsen han ei forlader.
Hvo er den Gamle? Jeg kiender ham nok!
Af Bournonville den raske Fader?
„Nei, nei!“ — Hvo er da den Ridder blid?
En Aand fra Christian den Syvendes Tid?
„Nei! see, der staaer han fornøiet rolig.
Han ei forlader den lystige Sal. —“
Hvo er det? — „En gammel General!“
Er Hændelsen ei utrolig?

Billedhuggeren.

„En Billedhugger i Hytten boer,
Som, Digter! maaskee du ønsker at kiende?
I egne Tanker er Manden stor;
Sligt turde letteligt Flere hænde;
Thi Kustneren, ved Forfængligheds Elv,
Troer altid om sine Gaver det Bedste;
Og elsker — som en Christen — sig selv
Saa høit, i det mindste, som sin Næste.“ —

„Jeg gierne vil Billedhuggeren see,
Og see de Værker, som ei du roser!
Og raaber du end over Kunstneren Vee,
Jeg bryder mig lidt om dine Skoser.
Forfængelighed — det er en Dunst,
Som baade bedøver Hedning og Christen;
Dertil behøves der ingen Kunst,
Den dyrkes daglig af Prosaisten!"

Da Vennen og jeg saaledes nu
Diærvt havde Sandheden sagt hinanden;
Men med en spøgende lystig Hu,
Saa ingen af os blev stødt for Panden;
Gik vi til Billedhuggerens Dør,
At være hans Værkers strænge Dommer.
Der i Boutiken solgte man Smør;
Jeg tænkte mon du til Canova kommer?

Hos Cardinalen, man veed jo nok,
Han viste Geniets første Prøve,
Begyndte Kunstnerbanen som Kok,
Med en i Smørret udskaaret Løve.
Og deraf kom den bløde Maneer,
Hvormed saa yndigt han fryder Blikket;
Som Thorvaldsen vel i hans Værker seer,
Men finder dog stundom altfor slikket.

Ind traadte jeg til den Olding graa,
Som hilste venligt. I Stuen stillet,
Ved Døren, strax i den snevre Vraa,
Jeg saae et underligt Afgudsbilled.
Som Laaget til en Mumie fast
Det monne stirre, med selsom Larve.
Et Træ, der havde mistet sin Bast,
Udskaaret, og malet med broget Farve.

Her, tænkte jeg, Philosophen kan
De første Forsøg i Kunsten studere,
Som Tubal Kain, den stærke Mand,
I Kobberet Verden monne levere.
Afguden i Mexiko tænkte jeg paa,
Paa Baal og Moloch iblandt Cartager.
Tilsidst jeg Utgardeloke saae.
For Antiqvaren heel sieldne Sager!

Jeg til den Gamle mig vendte med Agt
Og sagde: Det har De reddet itide!
Belzoni har det fra Nilen bragt
Formodenlig af en Pyramide?
Der har det staaet totusind Aar,
Og det var sandelig altfor længe.
Vel at nu Verden det skue faaer!
Det sælge De kan for mange Penge!"

„Nei, svared Gubben, see kun eengang!
(Og strøg mig med Haanden Sølverhaaret)
Det Jomfruen er af Orleans!
Jeg har af Træet selv hende skaaret." —
„Ha — raabte jeg — nu kan jeg først forstaae,
Hvorledes hun bedøvede Sværdet!
Man aldrig saasnart hendes Aasyn saae,
Før strax man maatte flygte forfærdet."

Det rører mig altid, naar en Aand,
Der endnu er driftig i den Gamle,
Men med en stiv og usvet Haand,
Jeg seer i Kunstens Tusmørke samle,

Hvor mangt et Genie er det ei hændt?
Det tabtes, Verden det ei har eiet,
Imens det trivielle Talent
Blier hyggeligt velopdraget og pleiet.

Sønderborgslot.

Det er et fælsomt gammelt Huus;
Ei sunket ned i Støv og Gruus,
Dertil er det ei gammelt nok,
Der er af Værelser en Skok.

En Række Haller langt man seer,
Men af Tapeter intet meer;
Den blotte Muur er sort og graa
Og Bielker under Loftet gaae.

Og Alt forladt og øde staaer.
Sit Gienmested dog Kornet faaer;
Og stundom blev den dybe Ro
Afbrudt i gamle Fyrstebo.

Da blev en saadan nøgen Hal
Udpyntet til et Borgerbal;
Da stimled Mængden til det Huus,
Hvor ellers knap var Rotter, Muus.

Comødier paa denne Borg
Af Syndere, for Sønderborg
Blev stundom da i Salen spilt,
Og Byens hede Længsel stilt.

Da var den Trappe, som forladt
Nu øde staaer, med Lys besat;
Den dybe Ro et Øieblik
Veeg for en støiende Musik.

Og Sværmen loe; da lød der Klap.
Men Aftnen, Natten endtes knap —
Og giennem brustne Rude sval
Foer Morgendug i øden Sal.

Men dog fortiener dit Capel,
Forladte Slot! at agtes vel.
Jeg gamle Billed, Rustning seer
Af dem, som længst er ikke meer.

Jeg træder i de Dødes Vraa,
Hvor sorte Fløiels Kister staae.
Hid stimled ofte du med Sorg
Og Sørgesang, Augustenborg!

Her hviler dine Fyrsters Støv.
Hvi tog jeg ikke med et Løv,
En venlig Blomst af Haugen med
At smykke dette Hvilested?

Du gode Hertug slumrer der,
Som havde Danerskialden kiær,
Som skaffed ham sit Levebrød.
Han sørged, Ædle! ved din Død.

Og her jeg signer dig i Løn
Du lever atter i din Søn.
Ei ganske har jeg dig forliist,
Din Arving har mig Ære viist.

Men nu igien af Kirken ud,
Fra ruſtne Hielm og Faneklud.
I Hallen atter op vi gaae
Og for det bruſtne Vindve ſtaae.

Men ſiig mig dog, min kiære Ven!
Er ellers Intet giemt igien,
Er ingen ſielden Levning her,
For Digteren, og Sangen kiær?

Slet ingen! Ei engang den Plet
Af Blod, ſom — om jeg mindes ret —
Paa denne Muur i Kalken hvid
Blev ſeet i længſtforſvundne Tid.

Man meente den gik aldrig ud.
Her den ulykkelige Brud,
En Fyrſtedatter, ſig har dræbt,
Sig hendes Blod til Muren klæbt.

Hun elſked inderligt en Mand,
En Yngling ei af Fyrſteſtand;
Fordi han loved ſlig en Mø,
Den ſtakkels Ridder ſkulde døe.

Men Vennen, ſom bedrøvet med
Ham fulgte til ſit Retterſted,
Som ogſaa var Fyrſtindens Ven,
Dem trøſted, før han gik derhen.

Og ſagde: Naaden kommer nok!
Han blødér ei paa Bøddelblok.
Han ængſtes ſkal med Dødens Frygt,
Ei døe. Derpaa jeg ſtoler trygt!

Stat udi Vinduet du her!
Og naar paa Galgebakken, der,
Jeg Vished om hans Skiæbne har,
Strax vorder den dig aabenbar.

Her tog jeg twende Duge, see!
Den ene sort, een hvid som Snee;
Ifald fra Verden han maa bort,
Da vifter hist jeg med en sort.

Skal han forlade Livets Vaar,
Da med den sorte Vinge slaaer
Dig varslende den fæle Ravn,
Og vinker dig i Dødens Favn.

Men lever han, bli'er du hans Viv,
Da kalder dig til dobbelt Liv,
Til dobbelt Lyst i Vaarens Dag
Det hvide Duevingeslag.

Nu Toget ud til Høien gik.
Paa Retterstedet Naade fik
Af Fyrsten den fortabte Svend,
Just som det havde spaaet hans Ven.

Men Vennen i sin Glæde tog
Den sorte Dug, med den han slog;
Han mærked ei det Øieblik
Feiltagelsen, som han begik.

Fyrstinden stod i Vindvet her;
Knap saae hun Ravnens sorte Fiær,
Saa drog hun blanke Daggert ud
Og vied sig til Dødens Brud.

Da sprøited Blodets Straale varm
Af hendes unge skiønne Barm.
Det blev den Rose, som udsprang;
Brudvisen blev en Sørgesang. —

Dit Sagn var rørende, min Ven!
Man bringer mig nu hurtig hen
Til Taarnet, hvor i dette Slot
Sad den ulykkelige Drot!

Hvor Christiern sad i atten Aar?
Det Taarn ei meer ved Borgen staaer,
Men dette her paa denne Kant —
Det ligner hint nedrevne grant.

I sligt et Taarn han altsaa sad,
De lange Dages Leverad,
Indspærret i et usselt Hul.
Tre Rigers Drot — og nu et Nul!

Ved runde Bord af Steen han stod,
Med Lænken om sin Kongefod;
Paa lille Bord han gik omkring,
Hans Finger graved dybt en Ring. —

En Ring i Steen af dagligt Slid.
Saa svandt den Armes Levetid!
Indspærret med en Dværg, han saae
Fra Fængselshullet Søen blaa.

Beklage, Christiern! kan jeg dig,
Din bittre Skiæbne smelter mig;
Men giøre dig til Helgen — nei! —
Fordi du leed? — det kan jeg ei!

Paa Rosenborg jeg Sværdet saae,
Hvormed du bød din Bøddel slaae.
Det skreg om Hævn i blodigt Nord.
Ulykkelige! den blev stor.

Saa haardt et Fængsel — tifold Død
For Den, som trende Riger bød. —
Kom! Bring mig ud fra skumle Muur,
At aande frit i Guds Natur!

Absalons Grav.

Sexhundred og tredive Aar vi troede,
At end vi eied Absalons Ho'de,
Sat i et Kammer for Fædrelandet;
Men — Kongen opdaged det var et Andet.

Ei Siette Frederik kunde taale,
At Hovedet til saa stor en Straale,
At Dødningehovedet — som nu tier —
Man viste blandt Snurrepiberier.

Den gamle Grav man igien oplukte,
Men Axel ikke det Hoved brugte;
Sit eget var ham aldrig bersvet
I Livet, ei heller her i Støvet.

Han ligger med sit Hoved begraven;
Men Huen smuldnet og trødsket Staven.
Dog trødsket er derfor ikke Bedriften;
Den blomstrer frodigt i Sagaskriften.

At skiænke Saga den sieldne Gammen,
Der maatte træffe saameget sammen:
Først var det smildt, at han lod i Tide
Sig Ætling føde til en Skialm Hvide.

Saa var det godt, at Natur Forstanden
Og sieldne Gaver gav Adelsmanden;
Saa var det herligt for Danmarks Haver,
At ret han dyrkede disse Gaver.

At disse Gaver han ei misbrugte,
Saa Egenkiærlighed Alting slugte.
Som Kongens Raad og hans Ven tillige
Han voved dristig sin Mening sige.

Og han og Kongen tilsammen fore;
Og derfor Valdemar blev den Store.
Ei længer Venderne Danmark skrækked,
Da Afgudsbilledet først var knækket.

Hvor Svantevit stod med Horn og Bue,
Der kunde man nu Crucifixet skue.
Afguden ei meer efter Blod mon tørste.
De Danskes Konge blev Venders Fyrste.

Men som hos Græker Pallas Athene
Var ei Gudinde for Kampen ene,
Men, ligesaa viis som uforfærdet,
I Bogen kyndig som stærk med Sværdet;

Saa var vor Axel en Bisp, der kunde
Gaae i sin Videnskab vel tilbunde.
Ja, Den som selv er stærk i Bedrifter,
Maa elske Sangen og gamle Skrifter.

Han Saxo lod en Krønike skrive,
Han monne dertil ham Stoffet give.
Ei Saxo havde den Bog os foræret,
Hvis først ei Absalon havde været.

Og ligefrem var den gode Herre.
For Dannemanden var intet værre,
Det følte dybt han, i al sin Hæder,
End daarlig Hovmod og stolte Sæder.

Engang — det monne sig ofte hænde —
Stod han i Skoven og hugged Brænde,
Da, ham at søge fra fremmede Stater,
Kom fornemme, pyntede Legater.

Men lidt han brød sig kun om det Velske.
En Axelhuser maa Axel elske!
Han bygte Borgen, hvor Skibene seile,
Hvor før kun skuled den fæle Steile.

Vor Thorvald! naar du engang hiemkommer, —
Til Høst, til Vinter, til Vaar, til Sommer, —
Udhugge du Axel burde med Rette,
Høit over Vesterport ham sætte!

Valdemar Atterdag og Toveliden.

Kong Valdemar, den Herre, drog over Land og Hav,
Som Pilegrim han reiſte til den hellige Grav;
Der ſlukked han ſin Tørſt
I Kedron, og der blev han en ægte Ridder førſt.

Og ſom en ægte Ridder, med Hielm og Stang og Sværd,
Han søgte kiælen Elſkov til Løn for tapper Færd.
Paa Rygens nære Strand
Der traf han Toveliden, den hulde Lilievand.

Naar ei han ſad i Raadet, i Krigen ikke ſtred,
I Gurres grønne Skove paa Jagten tidt han reed.
Ham giorde Hiorten varm;
Saa hviled han ſaa kierligt i Tovelidens Arm.

Men — tidt i Tordenveiret om Somren falder Snee.
Den fæle Beenrad Døden ſig nærmed med ſin Lee;
Han Toveliden traf,
Ei agted hendes Ungdom — og Roſen faldt af.

Dog ſmilte hun ſaa venligt endnu i Dødens Liin,
Som om det havde været en Lilievand ſaa fiin.
Ei Roſens Purpur ſtod
Vel meer paa hendes Kinder, thi koldt var hendes Blod;

Og lukt var hendes Laage for venligt Diekaſt;
Men hendes ſkiønne Legem laa ſom et Alabaſt.
Den ghldne Lok ſaa ſtærk
End ſtod i bløde Flætning, ſom hendes ſidſte Værk.

Og hvor nu Kongen reiste, han Kisten havde med;
Og i hans Sovekammer den stod paa hvert et Sted;
Den hulde døde Skat
Han kysted før han slumred og sagde den Godnat.

Men ak — en Morgen tidlig, da mærked han en Lugt —
Han saae paa Toves Ansigt — og det bar Døden Frugt;
De skiønne Træk forsvandt,
Hun svulmede saa grønligt — ei meer han hende fandt.

Da tog af Ligets Finger Dankommingen sin Ring;
Han raabte: Her paa Jorden forandres alle Ting!
Den evige Natur,
Kun den staaer uforandret, saa frodig og saa puur.

Nu er ei Tove mere paa Jord. Af Ligets Haand
Jeg drager Troskabsringen, fornæler hendes Aand
Med min, hvor vist jeg veed,
Fra Himlen undertiden til mig hun svæver ned.

Ja, i det skiønne Gurre, hvor under Bøgens Hang
Henrykte med hinanden vi sad saa mangengang,
Der svæver hendes Aand,
Og der jeg atter hende vil række Troskabshaand.

Jeg kaster i en Mose nu denne gyldne Ring.
Ved gamle Bautastene, musgroete Kongething,
Der skal hun hver en Vaar
Besøge mig, naar Skoven med friske Blomster staaer.

Da Kornet mig skal bølge guldgult som hendes Lok;
Og hvergang Nattergalen bag Bøgens Bladeflok
Sødt synger mig til Trøst,
Min elskte Toveliden, da hører jeg din Røst.

Da sidder jeg i Skyggen saa tankefuld i Sind.
Kiærminden er dit Die, mig Rosen er din Kind.
I Vindens blide Spøg
Din Aand fra Skyen svæver og giør mig et Besøg.

Nu vendte sig fra Liget Dankongens Kiærlighed,
Og hendes arme Legem blev lagt i Graven ned.
Men hist — naar Solen svandt —
I Vaaren og i Høsten han atter hende fandt.

Man siger, at han spøger endnu i Nattens Vind,
At ei fra gamle Danmark han vende kan sit Sind;
At end, med Hest og Hund,
Han over Skoven farer i stormfuld Midnatsstund.

Han holder Jagt i Luften — det er et prægtigt Syn;
Som hisset, Palnatoke! du svæver over Fyen.
Ældgamle Nordens Helt!
Og Middelaldrens Ridder! høit over store Belt.

Der træffes de ei sielden; den Første klædt i Jern,
I rustne Kæmpeharnisk, i Skyen mere fiern;
Den Anden — Fiær i Hat,
I Silkeskrud og Pandser, — i drabelige Nat.

Da lyder Luur og Krumhorn, og alle Hunde gise,
Mens ned fra Tordenskyen hver skuer til sin De:
Og svinger blanke Sværd,
Og seer, om endnu Danmark er sine Fædre værd?

Gaven.

Det var Skialden Adam,
Drog hiem til Axelstad:
Atter gik han sin vanlige Gang
Ad Stiens Linderad.

Han besøgte den Urtegaard,
Hvor salig Lotte laa;
Med William og Maria
Sad han i Sommer-Vraa.

Skioldungen lod hannem sige:
Du drage til Sorgenfri,
Læse for mig og min ædelig Viv
Din Reise-Poesie!

Skialden drager til Skoven,
Traf der det Fyrstepar.
Meer huldsalig imod ham
Vist ingen Borger var.

De sad i lidet Lysthuus
Og hørte hans Viser med Lyst.
Det qvæged Fyrstens Tanke,
Det rørte Fyrstindens Bryst.

Hun plukked Blomster med hviden Haand,
Hun ham de Roser gav.
Sagnet derom vorde skal
En Rose paa hans Grav.

Fyrstinden byder Skialden:
Nu gak i Kamret ind!
Der er en sielden Udsigt
Som fryde vil dit Sind.

Da kom Christian Frederik:
„Tak for din Poesie!
Til Giengield af min egen Haand
Tag dette Maleri.“

Selv bar han Billedet til ham ind,
Og med bevæget Røst
Et lidet Digt oplæste.
Det var til Skialdens Trøst.

Og Billedet var af Sødring,
Skiøn Valborgs, Axels Grav;
Men Digtet var af Christian,
Som han sin Digter gav.

Gud signe dig, ædelig Fyrstepar!
Tak for hvert Hæderstegn.
Skialden elsker Oldtidssteen,
Som staaer i Nutids Egn.

Han smykker den med Blomster,
Som her de kiærlige To;
Det glæder ham, naar Krandsen
Den Levende giør fro.

Min Digtekrands er færdig
Og sluttet; saa modtag
Min elskte, gode Fyrste!
Den paa Din Fødselsdag.

Gid mangt et Aar som Rosen —
Sorgfri — bag Skovens Green —
Din Fødselsdag gienblomstre
Ved Oldtids Bautasteen!

Halfdan Svartes Grav.

Forunderlige Kiærlighed
I en barbarisk Tid!
Her lagde man hans Hoved ned,
Om Legemet i Strid.
Hvert Land i Liv han Glæde gav,
Der sørged nu hvert Bryst;
Hver Dal vil være Kongens Grav,
Som fordum var hans Lyst.

I fire Parter deltes han,
Som en Forbryder fast;
Og Hovedet til' dette Land
Blev Folket sendt i Hast. —
Knap firti Aar! — Paa Rikensvig
Hans Liv paa Isen endt.
Til Hedemark, til Raumerig,
Til Vestfold, Kroppen sendt.

Men her hans Hoved! — Dalen bred
Er stolt af denne Grav.
At det er Halfdans alle veed,
Ved Ploug, med Vandringsstav.

Her mindes Bonden gamle Nord;
Og, kommen hiem igien,
Han læser, ved sit Fyrrebord,
Sin Snorro Sturlesen.

Paa Biælken hænger Øxen brun,
Ved tunge rustne Sværd.
Han fryder sig i Stuen luun,
Ved drabelige Færd.
Han mærker end, med Fædres Mod,
Sit stolte Hierte slaae;
Han føler sig af Halfdans Blod,
Med Bondekofte paa.

Norderhaugs Præstegaard.

I Norderhaug der stod en Gaard,
Som end den staaer;
Der boede Qvinden med Præsten.
Han frygtsom var, i sin geistlige Stand,
Men hun var Mand,
Og ægte Qvinde forresten.

Da Svenske kom, han i Kiældren krøb;
Men Blodet løb
Med Kraft i det qvindlige Hierte.
At spildt blev Bøndernes Eiendom,
Naar Fienden kom,
Det Anna følte med Smerte.

De Svenskes Oberst i Stuen treen.
Hun var ei seen,
Men bragte, hvad Huset formaaete.
Med Pallask, Sporer og Knebelsbart,
Paa Ryttерart,
Saa barsk i Hallen han traadte.

Herr Pastor ængstlig i Kiældren giøs,
Af Angst han frøs;
Men Anna lued af Kraften.
Hun spared ei Øl, hun spared ei Miød,
Saa stærk og sød;
Hun spared ei Druesaften.

Dræbt var hun nær af en svensk Soldat,
En vild Krabat.
„Og mon din Konning dig sendte,
At myrde Kiærringer her i Nord?"
Var Annas Ord.
Da Svenskеn Spydet bortvendte.

En Pige hun havde saa snild som hun.
„Tillad mig kun,
Herr Oberst! at sende min Tærne
Et lidet Ærind!" Han det tillod.
Det kosted Blod,
Normændene var ei fierne.

Og førend Svenskеn fik tømt sit Maal,
Til denne Skaal
Skiød Riflerne giennem Ruden.
„Herr Oberst! førend Du Biørnen slog,
Før du den vog,
Mig tykkes du solgte Huden.

Der blev en Myrden i Præstens Sal,
Saa sommersval,
Og aaben ellers for Giesten.
Man giennem Vindvet paa Fienden skiød;
I Blod han flød,
Og svang sig ei tiere paa Hesten.

End staaer den ærværdige Præstehal
Saa sommersval,
Saa giæstfri, med sine Rifter.
Man viser Huller i Bielken der,
Man har dem kiær;
Det vidner om Annas Bedrifter.

Sanct Olafs Jertegn.

En Skydsgut her jeg træffer snild
Og klog paa gamle Sager;
Ham flittigt jeg udspørge vil,
Mens jeg paa Veien ager.

Og sig mig nu, min gode Hans!
Imedens hen vi fare, —
Thi jeg er fremmed her tillands;
Du meget maa forklare.

Siig! hvad betyde disse Steen,
Der stande der saa sære,
Som om det Mænd med Arm og Been
Og Hoved kunde være?

„De tykkes, hvad de virk'lig er!"
Stands! lad os lidet holde!
Saa har det været Mennesker?
„Nei det var grimme Trolde.

Dengang St. Olaf leved kiæk,
Og vilde christne Riget,
Da var han alle Troldes Skræk,
Og blev af dem bekriget.

Thi Kirkeklokkens høie Klang
Dem skurred fælt i Øre.
I Bierget, under Stenens Gang
De kunde grandt den høre.

Og mon Du ei ved Kleven saae,
Strax under Klippens Bue,
En slig forstenet Qvinde staae,
Med Skiørter og med Hue?

Hun voved sig til Olaf ud,
Af Fieldets bratte Side,
Da, for at bede til sin Gud,
Han mon til Kirken ride.

Sanct Olaf med det røde Skiæg —
(Hun qvad i Solens Straale,) —
Du reed for nær min Kieldervæg,
Det kan jeg ikke taale.

Men Olaf var ei længe seen,
Lidt Vand han monne tage:
Og stat Du der i Stok og Steen,
Indtil jeg gaaer tilbage! —

Tilbage kom han aldrig der.
Nu Qvinden staaer og venter,
Imellem Fyrr og Granetræer,
Imellem Dyn' og Glenter.

Og, kiære Herre! rundt omkring,
Hvor Du dit Øie vender,
Hvor Du opdager sieldne Ting,
Du Olafs Magt erkiender.

I hver en høi særdannet Blok,
Du har paa Veien skuet,
Opdager Du en Troldeflok,
Som Olaf har forkuet.

En Kirke bygged han af Steen,
Og Arbeidsfolket hasted;
En opbragt Trold sleed af sit Been,
Og efter Taarnet kasted.

Men Gubben, starblind paa sin Høi,
Slog Benet, det uhyre,
Hen over Kirkens Taarn det fløi
Og plumped i en Myre,

Og der end ligger Troldens Laar.
Og naar ei Stiernen blinker,
Og naar man nær ved Sumpen staaer,
Man mærker at det stinker.

Nu klinge Christi Klokkers Klang
Saa herligt over Fieldet.
Paa Taget lyder Droslens Sang,
I Dalen Kildevældet.

Og hvert et Field og hver en Dal,
Og alle grønne Bakker
Sanct Olaf nu i Himlens Sal
For sin Velgierning takker."

Hav Tak, min Ven! som dette veed.
Jeg Pris paa Sagnet sætter.
Nu kiøre vi til Dalen ned,
Fra de forsteente Jætter.

Iwan Wasiliewitcz.

Vel Tigren er et grusomt Dyr,
Og fæl er Klapperslangens Gift;
Men ved dens Rangle Faren flyer,
Rovdyret flyer for Blikket stivt;
Et Blik af en udødlig Aand
Kan tæmme Løven, som det seer;
Men Mennesket ei kiender Baand,
Naar Menneske det er ei meer.

Iwan Wasiliewitcz var slig
En Tiger i en Mandeham;
Hans Kongestol var bygt paa Liig;
Mod ham var næsten Nero tam;
Nero ved Myrderi var glad,
Han slagted gierne Mand og Viv;
Men Iwan — sløifed Stad paa Stad,
Det var hans bedste Tidsfordriv.

Saadan imod en Stad han drog,
Hvis Opstand dybt hans Vrede traf;
Nu høit hans usle Hierte slog
Og glædte sig til rædsom Straf.
Halshugges, speddes, koges der
I Olie skulde Barn og Mand;
Og Qvinder skiændes af hans Hær,
Og Byen slettes ud med Brand.

Som Katten leger med en Muus
Der sprætter i dens skarpe Klo,
Saa skued han paa Taarn og Huus
Fra Leiren stolt og skadefro.
Han vented alt den bange Flok,
Som trygled om en skaansom Dom;
Han vented den ved Bødlens Blok —
Men Aftnen svandt — og Ingen kom.

Men Natten kom, den sorte Stund,
Der luller ind alt Liv til Død;
Den skulde skiænke sidste Blund
Til dem, der sank i Gravens Skiød.
Men Livet i den sidste Nat
Selv giorde Mulm til høilys Dag;
Og Fakler blev paa Volden sat,
Ved Psalmesang og Klokkeslag.

I Kirken stimled Sværmen ind.
Om Redning var der intet Haab!
Med ængstligt Blik og kalket Kind
Istemte de til Gud et Raab.
De knælte for hans Altar ned,
Mens Taaren brændte, Hiertet slog; —
Den evige Barmhiertighed —
Til den de deres Tilflugt tog.

Og Moder kysſed elſkte Søn
Med Krampetræk for ſidſte Gang;
Forlovede den ſidſte Bøn
Af Pſalmebog tilſammen ſang.
Og gamle Venner, Ægtefolk
Laae Bryſt ved Bryſt, ſad Haand i Haand.
Og Orgelet var Smertens Tolk; —
Med Trøſt nedſteeg den Helligaand.

Iwan ſtod hisſet i ſin Hær —
Han hørte Kirkeklokkers Klang;
Og ſtundum vifted ham et Væ'r
Hid Toner af den fromme Sang.
Som Kæmpe Kirketaarnet ſtod
Høit opſtrakt over lave Vold;
Sin Orgelrøſt det høre lod
Og trued ham, den onde Trold!

Og over Hær og over By
Af Stierner Himmelen var fuld;
De Tuſindaarige, ſom nye,
Nedſendte deres Straaleguld;
Og over Himlen, ſom et Spær,
Mod Iwan foer et Stierneſkud —
Da gios Tyrannen for ſin Færd,
Hans Raſen ſvandt, han aned Gud.

„Nei, raabte han forfærdet, nei!
Nu er der myrdet, ſlagtet nok.
Mit Hævnens Sværd afſtumper jeg
Paa denne haarde Klippeblok.
Woiwoder! ſætter Jer til Heſt
Og følger mig! Rørt er min Siæl.
Fortvivlelſernes Høitidsfeſt
Har giort mig Bøddeløxen fæl.

Og Staden han tilgav, hans Bud
Blev Naade for den bange Stad.
Saa troede Czaren nu paa Gud?
Til Viisdom vendte sig hans Had?
O nei! Et Stierneskud kun slog
I kolde Hierte, lyst og brat;
Men — Fremtidshaabet det bedrog.
I Hiertet var der atter Nat.

Hvor sørgeligt paa denne Jord,
At Een tidt volder Manges Død!
Men Feighed selv gisr Sorgen stor,
Selv Skyld er Tiden i sin Nød.
Slig blodig Dievel, sendt fra Hel,
Hos ædelt Folk ei trives kan;
Og hvor ei findes først en Træl,
Der findes aldrig en Tyran.

De tre Tegn i Skoven.

(Efter L. Tieck).

O min Søn! hvor rædsomt skriger
Frøen op til os fra Kiæret.
Hører du ei Ravnen tude?
Spøgelser i Tordenvæ'ret?

Fader lad de Griller fare!
Skyen bort paa Vinden flyder;
Snart vil atter Maanen straale,
Der igiennem Skyen bryder.

Giennem Dalen ſtryger Taagen,
Klippens Borge kan man ſkue.
Crucifix i Skovkapellet
Skinner i en venlig Lue.

Ak du Crucifix! vær naadig,
Atter ſkiul dig dybt i Skyggen.
O Mariabilled! ſlør dig,
Da du dog har vendt mig Ryggen.

Lad den gamle Synder fare!
Gamle Wulf, ſom nok har ſkiælvet.
Synd og Død kun er hans Venner,
Og hans Hiemſtavn — det er Helved.

Giennem Nattens Lyn og Torden,
Giennem Storm og Skyer biſtre
Seer jeg Arveſiendens Dine
Gyſeligt kun paa mig gniſtre.

Alt mens Skoven ſuſer, lyder,
Elven flyer for Stormens Vrede,
Hører jeg Skov, Dal og Kløfter
Skrige: Kom til os hernede!

Og fortvivlet Sønnen ſvarer
Gubben, der nys faldt i Svime:
O min Fader, var forbi dog
Denne rædſelsfulde Time!

Skal jeg Borgkaplanen bringe?
Skal jeg hente dig din Læge?
Skal jeg bede? Lad vor Frelſer
Med ſin Kiærlighed dig qvæge!

Vil du døe, min gamle Fader,
Og i Dødens Angst forsage?
Hvordan drager jeg dog Siælen
Fra Fortvivlelsen tilbage?

Tænk dog paa den evige Naade,
Paa den Dyd, som Troen grunder!
Paa det Livets Væld, der udsprang
Af de hellige fem Vunder.

Fromt vor Angst paa Døren banker:
„Evige Fader!" Bønnen lyder.
Og Barmhiertighed er Portner,
Slaaen den fra Døren skyder.

Himlen vel er uskatterlig,
Kiøbes dog af Dem, der trænge.
For Sankt Peder vore Taarer
Gielde meer end gyldne Penge.

Du est selv en Blomst paa Træet,
Hisset du en Frugt skal være.
Alle Grenene, som Engle,
Løfte Vinger til hans Ære.

Sig til Væggen Gubben vendte;
Trøst ei fandtes for hans Smerte,
Ordet hørte vel hans Øre,
Men ei naaede det hans Hierte.

Du min Eneste — han mæled —
Du har Søster ei og Broder;
Da hun fødte dig, da raned
Døden dig din fromme Moder.

Snart jeg, efter korte Glæde,
Hende saae i Døden blunde;
Du var blid, som end paa Baaren
Den afsiælte Kunigunde.

Men hvergang du til mig smilte,
Følte jeg, at Alt var ude.
Smerten sønderrev mit Hierte,
Strammed mere Lastens Knude.

Kiærlighed til din i Barmen
Vexled bitterligt med Hadet.
Ved din Vugge stod jeg stundum
Grum, og blotted Sværdebladet.

Men naar da dit fromme Die
Du saa tillidsfuldt oplukked,
Kiærligheden kom tilbage,
Grumhed veeg og Angsten sukked.

Altsaa voxte du, blev større;
Vidt sig vore Veie skilte.
Hvis du elsker mig, vil trøste —
Slet du mig kun Angsten stilte.

I mit Indre mattes Kraften,
Himlen over den ei vaager;
Fiernt ugudeligt fra Frelsen,
Drev den kun i Mørket Aager.

Ei ved Christi Død paa Korset
Har jeg Synder Naade funden;
Fernfast med dè mørke Magter
Har med Blod jeg mig forbunden.

Ei min Aand paa Frelsens Vinger
Naaer, hvor Himmelen er hvælvet;
Andet Paradis mig venter,
Mine Blomster staae i Helved.

Og med Graad ham Sønnen svarer,
Medens han ham griber Haanden:
Fader, Fader! ak forklar dog,
Hvad saa dybt dig kuer Aanden.

At os Gud tilgive vilde,
Synderen, som den Udkaarne,
Derfor aabned han sin Himmel,
Ved sin Søn, ved den Eenbaarne.

Mægtig er oprigtig Anger!
Synden i hvert Hierte boede;
Den Almægtige kan tilgive,
Vist tilgiver den Algode!

Utaalmodigt ei fortvivle
Derfor maa du paa det Sidste.
Lad ei Haabet om din Frelse
For dit eget Hierte briste!

Da den gamle Fader vaagned
Op, som af en Dødningslummer,
Og i Diet store Taarer
Vidned om hans dybe Kummer.

Vel! han raabte, lad os prøve
Himlen, om den Synd kan glemme;
Om den tabte Dyd tilbage
Vender med min Angerstemme.

Skynd dig! iil, min Søn, til Skoven
Hent de Tegn som Græsset dækker
For den klare Dag; at Angsten
Ikke meer min Siæl forskrækker.

Siig om hvilke Tegn du taler?
Mørke Gaader er din Tale.
Hvad skal jeg i Natten søge?
Hvad i Skovens grønne Sale?

Kiender du ei nok i Skoven
Hviden Steen med Mos paa Randen,
Hvor to Daggerter er hugne
Lagte korsviis paa hinanden?

Tidt du mig paa Jagten spurgte:
Hvad skal dette Tegn betyde?
Altid blev jeg Svaret skyldig;
Nu vil jeg min Taushed bryde.

Første Tegn mig dette varsler,
Og mig Angsten overvinder.
Skynd dig, Sigismund! og bring dem,
Hvis du dem dernede finder.

Tvende Daggerter dig møde,
Naar du Jorden lidt oproder.
Med den Ene giennembored
Jeg min Ven, min Ungdomsbroder.

Paa det skumle Sted det skete,
Hvor hans Liv jeg monne stiæle;
Og min dræbte Dyd jeg satte
Med hans Blod et Eftermæle.

Som to Lam, i Barndomsdage
Leged fromt vi med hinanden.
Seer du, hvor hans Borg hidblinker
Truende fra Klipperanden?

Aarle Venskab dagligt voxte,
Langtid bar det ægte Farve;
Tidt han sagde: Naar jeg blegner,
Mine Borge skal du arve.

Sværmerisk han mig omfavned,
Svor i Venskabs Runs, den Blinde:
Aldrig elsker jeg en Pige,
Aldrig ægter jeg en Qvinde!

Men hvad mig som Dreng han loved,
Tvang ham siden ingenlunde;
Ofte reed han did, som Yngling,
Til den skionne Kunigunde.

Græsseligt da i mit Hierte
Lasterne sig sammenrotted,
Steg af Mørkets dybe Kløfter
Og Uskyldigheden spotted.

Fattigst Borg i Egnen, veed du
Sigismund, at jeg besidder;
Rig som skion var Kunigunde,
Hyldet af hver ædel Ridder.

Stundum hende jeg besøgte,
Følte snart den dybe Vunde;
Elskov saared, Hiertet flammed
For den skionne Kunigunde.

Da en heftig Attraa drev mig,
Og mit Haab forlod mig ikke.
Sigfred nu, min Barndoms Broder,
Mødte jeg med skumle Blikke.

Han sit Drengeløfte glemte,
Han min Kiærlighed ei kiendte:
Han om Kunigunde beiled,
Til Forældrene sig vendte.

Vel jeg vandt den Huldes Hierte,
Med et Kys vi os troloved;
Sigfred dog, den rige Ridder,
Hendes Fader bedre hoved.

Saadan traf jeg ham i Skoven,
Og til Dødens vilde Dandse
Jeg beslutted ham at æske,
Med mit Sværd og med min Landse.

Men da jeg hans Aasyn skued,
Som saa roligt var og vakkert,
Gav mig Diævlen selv i Haanden
Lumskeligt min egen Daggert.

Sigfreds Die bad om Naade,
For min Dolk dog snart han blødte;
Hiertet, som mig før tilhørte,
Rasende jeg giennemstødte.

Med mit Sværd derpaa hans Hoved
Hug jeg af, det fordum kiære;
Grov et Hul lidt længer henne,
Monne det til Gruben bære.

Dette Tegn, som er det andet,
Finder du hvor Stene stande.
Jil! bring mig, før Diet brister,
Ungdomsvennens Hovedpande.

Længer inde, dybt i Skoven,
Staaer ved brede Tornehække
Tredie Tegn. Bring det! hvis Døden
Ei din Fader skal forskrække.

Snart Samvittigheden efter
Dette Mord mig monne blunde,
Og snart skienkte Haand og Hierte
Mig den skiønne Kunigunde.

Men den dræbte Beilers Venner
Vilde hævne Venneblodet,
Og snart blev om mig det Værste,
Af de Speidende, formodet.

Og man kaldte mig en Morder;
Mig at true Retten kommer;
Og jeg fandt i eget Hierte
Gyseligt den værste Dommer.

Efter haarde Fødselsveer
Ei min Hustru leve kunde.
Dig mig, Sigismund, hun skiænkte,
Men jeg misted Kunigunde.

Brat var Lykken mig forsvunden,
Jeg i Rigets Akt erklæret;
Ære, Kiærlighed og Glæde —
Som det aldrig havde været!

Hver en Skurk mig kunde dræbe,
Voved intet ved sin Slagten;
See, da sønderrev fortvivlet
Jeg med min Forløser Pagten.

Midnat laa paa Borg og Skoven,
Atter følte jeg mig tapper;
Fra min Hustrus Liig jeg styrted
Ned ad Klippeborgens Trapper.

Vild i vilden Skov jeg rendte,
Jeg forbanded Himlens Stierne,
Armen ud i Natten strakte;
Rød sank Maanen i det Fierne.

Høit begyndte jeg at raabe;
Længe nok jeg havde tiet;
Og snart var i mere rædsom
Hemmelighed jeg indviet.

Thi den Onde blev tilsyne,
Og han gav mig atter Modet;
Han mig rakte Pergamentet,
Som jeg underskrev med Blodet.

Selv han vilde mig beskytte,
Ingen Magt mig turde røre;
Men naar jeg var død, da skulde
Siælen ogsaa ham tilhøre.

Og Forskrivningen, som først han
Mig til Giennemlæsning viste,
I et Jerntrug han nedlagde.
Jorden giemmer denne Kiste.

Tredie Tegn, min Søn! er dette,
Som de skarpe Tiørne skiule.
Men hvor faaer jeg min Forskrivning
Fra den frygtelige Hule?

Hvis det, Sigismund, dig lykkes,
Kan du disse Tegn mig bringe,
O! saa kan maaskee befriet
Siælen sig til Himlen svinge.

Mens den Gamle saadan taler,
Seer han ud fast som en Fremmed;
Og fra Klippeborgen iler
Sigismund, fra Faderhiemmet.

Beder først ved Crucifixet.
Rædsomt hvidsler Granegrenen;
Og de to korslagte Dolke
Seer han alt paa Marmorstenen.

Let han finder begge Vaaben
Under Græssets Tørv forvaret;
Og den anden Steenhob hisset
Har sig ham alt aabenbaret.

Mens han flittigt Spaden brugte,
Frøen skreg fra Mosens Vande;
Som et Spøgelse, med Sukken,
Stiger op en Hovedpande.

Alt er Veien langt tilbage,
Han til Tiørnebusken iler;
Da en Skikkelse derhenne
Seer han, som paa Stenen hviler.

Bort, du Fremmede! han raaber. —
Ei den Store dog sig rører.
Et Klenodie jeg henter,
Som min Fader kun tilhører.

Ei saa ivrig! qvad den Anden!
Søn est du, som jeg formoder,
Af min Ungdomsven; og Sigfred
Sidder her, hans gamle Broder.

Sigfred? Ungersvenden raabte;
Ei forstaaer jeg denne Tale.
Han er død, min Fader siger;
Jordet her i disse Dale.

Skal den Vanvid evig vare?
Spurgte hin, med dæmpet Stemme;
Skal vi aldrig da forsones?
Aldrig gamle Nag forglemme?

Tvedragt har os adskilt længe;
I sit Vanvid han formoder,
At med egen Haand han myrdet
Har sin bedste Vaabenbroder.

Glædestaarer Ungersvenden
Græd, da disse Ord han hørte.
O saa kom da til min Fader!
Hvis ham end ei Døden rørte.

Begge skyndte sig tilbage.
Kan du vel paa Haabet bygge,
Sigismund? Der gaaer, som Kæmpe,
Manden med en dobbelt Skygge.

Natteſuglen hæsligt ſkriger,
Frøen er i Kiæret vaagen.
Men nu ſee de Borgen hisſet
Titte frem af Morgentaagen.

Lad os dog en Omvei tage
For det Crucifix derhenne!
Trappeſtien vil forkorte
Veien meget. Seer du denne?

Sønnen undrer ſig, men følger;
Ei han Trappeſtien kiender.
Og der ſtaae de alt ved Hallen,
Hvor et Lys hos Gubben brænder.

Og ſig hurtigt Døren aabner,
Begge nu i Hallen træde.
Men den Gamle bleg forfærdet
Styrter fra ſit Sengeſæde.

O min Søn! er det den Redning,
Som din Fader du erhverver?
Menneſkenes Arvefiende
Og min Siælefreds Fordærver!

Ja din Arvefiende kommer,
Skreg den Onde; ſtands din Klage!
Pagten har du underſkrevet,
Siælen vil jeg med mig tage.

Hult om Taarnets gamle Spire
Hyler atter Tordenvæ'ret.
Ravnen ſkreg i Sky, og Frøen
Kvækked ynkeligt fra Kiæret.

Gyseligt sig Gubben krymped,
Satan slog ham til han døde.
Blegnet laa han paa sin Løibænk,
I den aarle Morgenrøde.

Men fordreiet var hver Mine;
Sønnen ei sin Fader kiendte.
Som en Drøm det forekom ham,
Hvad sig her saa nyligt hændte.

Faderen han lod begrave.
Tegnet staaer endnu i Skove.
Han til Eremit sig vied,
For i Stilhed Gud at love.

Ridderkiortelen han hængte
I sin Hytte hen paa Knagen;
Requiem han for den Døde
Sang om Natten og om Dagen.

Klokken over Hytten lyder,
Fromt han hæver der sin Stemme,
Lever kun af Urter, Rødder,
Ridderborgen vil han glemme.

Daglig seer man ham at vandre,
Snart i Skoven, snart i Haven.
Bønder fandt det døde Legem,
Og de lagde ham i Graven.

Juveelhandleren.

Skiøn den yndige Charlotte,
Vilhelms Datter, Landgrevinden,
Sad i Haugens kiøle Grotte,
Taus med Haanden under Kinden.
Alt med Dannmarks Drot forlovet,
Femte Christian Oldenborg, —
Støtted hun til Haand sit Hoved,
Ei aldeles uden Sorg.

Stærkt hun længtes ham at kiende,
Har ham tidt sig forestillet.
Han har lovet snart at sende
Hende sit veltrufne Billed.
Dog — let smigre kan en Maler!
Smuk ham kalder vel hver Mand;
Men — hvad Folk saaledes taler,
Ogsaa Smiger være kan.

Som hun sidder saa i Tanker,
Yndig i de hvide Klæder,
Det paa Haugedøren banker
Og en høvisk Mand indtræder;
Med af Saffian en Kasse
Har han under Armen bragt;
At han er af Borgerklasse,
Vidner den beskedne Dragt.

Diet stivt paa hende skuer,
Og — imens han henrykt stirrer,
Mere stærkt hans Øie luer,
Saa Fyrstinden det forvirrer.

Han er smuk. Hun sagte sukker,
Mens han kiækt paa hende seer;
Dybt og underdanigst bukker,
Melder sig — som Juveleer.

Nu de hvide Fingre satte
Stenene med klare Kanter.
Hvilke kostelige Skatte!
Blodrubiner, Diamanter!
Hvilken Herlighed! Men kiøbe
Sligt, ei haaber hendes Sind;
Hendes Miner Tvivlen røbe,
Da Landgreven træder ind.

Lidt kun han sin Datter trøster,
Da han seer den sieldne Vare.
Gnavent han paa Hov'det ryster:
„De Karfunkler er for klare!
Knap en Konge kiøbe kunde
Dem, hvis han af Sligt var Ven;
Men Landgrever — ingenlunde.
Tag kun Stadsen med igien!"

Juveleren dybt sig bøier,
Uden dog sig bort at vende:
„Hvis Fyrstinden det fornøier,
Da tilhører Stadsen hende.
Hendes Beiler med de Sager
Sendte mig fra danske Hiem;
„Hvis Charlotte det behager, —
Sagde han, — giv hende dem!"

„Du fra femte Christian kommer?" —
„Jeg er sendt med hans Foræring." —
„See vi ham da snart i Sommer." —
„Først opfyldes en Begiæring:

Han Fyrstinden sende skulde
Jo sit lignende Portræt,
At den Yndige, den Hulde,
Bileren kan kiende ret."

Billedet jeg ogsaa bringer;
Kongen følger hurtigt efter,
Thi hans Kiærlighed fik Vinger,
Og den eier Alfekræfter.
„Borger! — du dig Borger kalder —"
Hav for Sligt kun ingen Sorg!
Jeg er — selv naar Masken falder —
Borgeren af Oldenborg!"

„Jeg har holdt, hvad jeg forjetted.
Paa Charlotte venter Kronen;
Hvis hun synes om Portrættet,
Vrages heller ei Personen.
Diamanterne, jeg byder,
Er kun Legetøi og Tant;
Hendes Skiønhed, hendes Dyder
Overgaae hver Diamant!

De to Røvere.

To Røvere drog vidt omkring i Jødelandet,
Til alle Qvinders Skræk, af Mændene forbandet.

Ildgierninger man saae dem overalt bedrive,
Og tidt af Kaadhed blot de monne Folk aflive.

I Ørkenen dem fiernt de skumle Klipper skiule;
Retfærdighedens Sværd ei naaer til deres Hule.

Saa frygtelig er ei bag Krattet selv en Tiger,
Thi den sig dog paa Rov først ud om Natten sniger;

Men disse Tvende gik, med uforskammet Haanen,
Til Mord ved høilys Dag, og kaldte Solen Maanen.

Og dog — endskiondt dem Hverv, Misgierninger forbinde,
Et meer forskielligt Par paa Jord var ei at finde.

Thi skion den Ene staaer i herlig Ungdomsalder,
Et gyldenlokket Haar ham ned ad Skuldren falder.

Og Diet er saa stolt som Løvens, naar man drikke
Den seer uskyldigt Blod, — fordi den veed det ikke!

Den Gamle, mener han, han sønligtro bør tiene,
Sin Fader, Gubben, der stærkt ligner en Hyæne.

Han har opdraget ham til blindt sig at adlyde.
Fra tidlig Barndomstid saae Drengen Blodet flyde.

Og Faderens Grusomhed i Blod han monne kiøle,
Før tænke kunde han og før han kunde føle.

Af Vane gaaer han i Forbrydelsernes Lænke,
Kun lunkent føler han og lidt kun kan han tænke.

Men tidt om Aftnen dog, naar Solens Straaler siunke,
Der gløder i hans Bryst en menneskelig Funke.

Det tykkes ham, som om hans Fader ham bedaarer;
Paa dugget Blomst han seer med Øiet fuldt af Taarer.

Og naar han seer en Orm i Blomsterknuppens Hierte,
Han føler i sit Bryst en uforstaaet Smerte.

„Der Forskiæl, synes mig, — til Faderen han siger —
„Er dog paa Mennesket og paa en blodig Tiger."

„Selv Tigren see vi kun paa andre Dyr sig snige,
Men ei paa Tigren selv, han skaaner sine Lige."

„Skaan dine Lige kun!" skreg Faderen, „og længe
Det varer ei, før dig din Ligemand vil hænge.

Da hiælper det kun lidt, du svagt og modløst græder.
Skynd dig at æde ham, min Søn! før dig han æder."

Imens de saadan stod, da høres der en Vrimlen
Af Mennesker og hid der iles i en Stimlen.

Ei Røverne faae Tid at flye til deres Hule,
Men i et gammelt Træ bag Løvene sig skiule.

En ung og deilig Mand, med Haaret skilt i Panden,
Hvis høie Blik foreent har Hiertet og Forstanden,

En Tale holdes der, med klare Røst i Vrimlen,
Det tykkes Alle, som den lød til dem fra Himlen.

Men skiondt han byder dem de bedste Himmelskatte,
Enfoldig Talen er, Enhver den let kan fatte.

Da Taleren gaaer bort og Sværmen dem forlader,
Med Gysen Sønnen sig bortvender fra sin Fader.

„Du seer mig sidstegang!" udraaber han forfærdet.
Da drager fnysende den gamle Røver Sværdet,

Og hugger efter ham, med Dræberen, den tunge;
Men let undviger ham den Smidige, den Unge.

Til Templet Sønnen gaaer, hvor Hynner Folket siunger;
Men betle maa han der, for ei at døe af Hunger.

Da kiendes han engang, en Morder fuld af Laster!
I tunge Lænker man ham ned i Fængslet kaster.

Men da han til sin Død gaaer hen ad Byens Gader,
I Lænker, ganske nær, gienkiender han sin Fader.

„Jeg seer dig dog engang endnu! Det maa du sande,
Min Søn! for dybt dig ned til Helved at forbande,

Ifald du havde mig ei trodset, frygtet Brøden,
Saa vandred begge vi nu ei til Pinselsdøden."

„O Fader! seer du hist den fromme Mand, som træder
Os nær med Korset?" — „Ja! jeg seer ham, den Forræder!

En kraftig Røver var endnu du, stolt forstokket,
Ifald han havde dig ei med sit Ord forlokket."

„O jeg skal døe med ham, med ham til Døden vandre?
Det jeg langt heller vil, end leve med de Andre!"

Alverden kiender nu hvad meer sig har tildraget,
At Jesus Christus ham til Himlen med har taget.

Et ædelt Hierte han i Synderen erkiendte,
Der bøiet paa sit Kors med Tro sig til ham vendte.

Han synded som en Blind, et Barn, og kysed Riset,
Der straffed ham; — og foer med Gud til Paradiset!

Tanhuser i Venusbierget.

Tanhuser var en Ridder skiøn,
En mægtig Greves ældste Søn,
Saa høvisk og forvoven.
Som Minnesanger tidt han gik
Med Strengeleg, med Tankeblik,
Ved Fieldet hist i Skoven;
Der tænkte han paa Kiærlighed,
I tykke Granelunde.
Udgrunde
Vil Ynglingen dens Herlighed.

Da mødte ham paa eensom Vei
En nordisk Fee, og hun heed Frei;
Som Sang var hendes Mæle;
Lidt var kun Liliekinden rød,
Men som en Fos Guldhaaret flød
Rigt ned til hendes Hæle.

Med Øine store, himmelblaae,
Hun vil hans Hierte saare.
Med Taare
Hun paa den skiønne Sanger saae.

„Elskovs Natur du kiende vil?
Mig hører Kiærligheden til,
Jeg dig den aabenbarer:
Du nyder intet Øieblik,
Men tænker kun paa hvad forgik,
Og Nydelsen er Farer;
Hvor ei du seer den elskte Mø
Er Verden dig et Fængsel;
Af Længsel
Du lever sødt, til du maa døe!"

„Dertil har jeg slet ingen Lyst!"
Giensvarte med et trodsigt Bryst
Ungsangeren i Skyggen.
Da hen ad Mosetaagens Kant
Hun som en Ellepige svandt,
Og vendte flux ham Ryggen.
„Hvis Kiærlighed ei Andet vil;
Hvis den ei Lykken bragte —
Foragte
Jeg maatte dette Giøglespil."

Han gik omkring og saae sig om,
Til et Madonnabilled kom
Paa Veien ved en Kilde.
Den hellige Jomfru, from og god,
Der med den lille Jesus stod
I Maaneskinnet silde.
Og i Kapellets stille Læ
Den unge Ridder knælte.

Da mælte
Maria fra det malte Træ:

„Jeg Gaaden, Søn! dig løse vil;
Mig hører Kiærligheden til.
Saadan den først blier gyldig:
Lykſalig, ſalig, evigſtor, —
Som her, — naar til et himmelſk Noer
Den yttrer ſig uſkyldig.
I Barnet elſker du din Dyd —
Din Viv — Gud i det Hele.
Og dele
Du ſkal paa Jorden Englefryd!"

„Maria! Jomfru reen og klar!
Jeg vover ei at give Svar
I Støvets tunge Lænker;
Men du, ſom ſelv i Maaneſkin
Seer Menneſket i Hiertet ind,
Du veed vel, hvad jeg tænker."
Han mumled, mens han ilte bort:
„Nei! før vi Engle bleve,
Vi leve.
Det korte Liv mig ei forkort!

Han gik og tænkte paa Bedrift;
Da Klippen aabner brat ſin Rift
Og viſer ham en Hule,
Hvor Vedbend hænger tykt og grønt,
Og hvor en ſnever Indgang ſkiønt
De friſke Roſer ſkiule.
Men før til Hulen iler han,
Mens Natteſtiernen blinker,
Ham vinker
Fra Stenen hiſt en gammel Mand.

Fiirskaaren sidder Gubben der.
Tanhuser bliv! jeg har dig kiær;
Let kan et Uheld hænde.
Jeg dvæler tro paa Stenens Blok
Og varer daarlig Ungdomsflok,
Som vil i Fælden rende;
Som prøver paa en farlig Daad,
Naar Satan vil forføre.
Laan Øre!
Foragt ei den Erfarnes Raad!"

Forundret, under løvfuld Elm
Ham Svenden seer, med Harnisk, Hielm,
Kulsort, men graat er Haaret;
Hans Ansigt redeligt og godt,
Men dødligt blegt, og Skiægget graat
Og ned til Beltet baaret.
Han vinker med sin store Haand
Og venligt smiler Øiet.
Nedbøiet,
Den Gamle ligner fast en Aand.

„Ih nu, min Søn! hvad er det meer?
Trofasten Ekhard her du seer.
Jeg var en Ven i Live
Af Mennesker, som Gud mig bød,
Og efter gamle Ridders Død
Jer Ven han vil forblive.
Husk, hvad Maria dig har sagt!
Du flux tilbagevende!
Lyd hende,
Og giv paa Gubbens Varsel Agt!"

Da viser sig ved Hulens Dør
En deilig Qvinde; lange Slør

Hang hende ned ad Nakken.
Men ikke skiules Hals og Arm
Og heller ei den fulde Barm.
Hun vinker ham paa Bakken.
„Kom ind, Tanhuser! kom o kom!
Kan dig tilbageholde
Den kolde
Kraftløse Gubbes Alderdom?"

Flux lyder Svenden hendes Ord;
Men før han ind ad Døren foer,
Mon Handsken til ham kaste
Fra Stien ved den aabne Dør,
I sorten Rustning, bleg som før,
Herr Ekhard hin Trofaste.
„Tanhuser der! min Handske tag!
Og slip den naar du kiedes,
Da ledes
Du atter ud til Herrens Dag."

Han binder Handsken ved sit Sværd,
Sig skynder til en farlig Færd;
Han ikke Qvinden kiender;
Men tydeligt han kunde see
De runde Brysters hvide Snee,
Og hendes trinde Lænder;
Og Diet, som en Stierne lys,
Naar den i Mørket lyser.
Han gyser,
Men tykkes godt om dette Gys.

Fru Venus har, en hedensk Qvind,
Ham lukket dybt i Bierget ind
Til fule Vellystglæde.
Hun før Gudinde sig har kaldt,

Men Christus hendes Magt har qvalt;
Dog fik hun her sit Sæde.
Ved Boleri og Sandsefryd
Let Saligheden mistes;
Dog fristes
Maa Dyden, for at vorde Dyd.

Nu er han der, og Venus skiøn
Tiltaler ham: O Ridderson!
Laan længer ei dit Øre
Til Sværmeri, til Hykleri,
Og lad dig ei paa Livets Sti
Af Alderdom forføre.
I Qvinder elsker man ei Børn,
Henrykkes ei af Længsel
I Trængsel,
Og sprætter som en stækket Ørn.

Til Nydelser jeg dig har bragt;
Den Ild jeg i dit Bryst har vakt,
Skal Drøvelsen ei slukke;
Forladt og ene du ei gaae,
Den Rose som dit Øie saae,
Den skal du ogsaa plukke.
Hver Dag paany den springer ud,
Hvor Grenen den har baaren;
Som Vaaren
Dig blomstrer frisk igien din Brud."

Hvorlænge her Tanhuser gik,
Han selv ei vidste. Sød Musik
Ham fryder og henrykker;
Og lækker Spise, bedste Viin,
Og Bolstrene med fine Lin,
Og Blomster Væggen smykker.

Men Himlens Hvælving ei han seer;
Og Glæden som han nyder,
Den fryder
Tilsidst ham næsten ikke meer.

„Man ei blot Glæder nyde vil;
Jeg trænger til et Ridderspil,
Til Vaabenleg at øve!" —
„Tanhuser nei, det gaaer ei an,
Ei Bierget du forlade kan,
Hos Venus maa du tøve."
„Jeg vil til Herrens Altar gaae!" —
Da Rosernes Forsvinden
Af Kinden
Paa bange Venus Svenden saae.

Ifald du være vil min Ven,
Nævn ikke mig det Navn igien!
Kun Venus maa du dyrke." —
„Du gior mig til en Niding svag!
Flux bring mig ud til Herrens Dag!
Her taber jeg min Styrke.
Da Biergets Piger alle loe,
Og gav sig til at dandse,
Med Krandse;
Dog dandsed ei de Svenden fro.

Han føler sig forraadt, forladt;
Da vaagner han en Midienat,
Og griber efter Sværdet,
For vild, i Raseriets Harm,
At støde det i Venus Barm;
Det hang ved Hovedgiærdet.
Da kan han ud ei Klingen faae,
Den naglet er til Skeden.

„Her Freden, —
Mildt siger Venus — dyrkes maa!"

Med bange Siæl og nedtrykt Aand
Paa Brystet lægger han sin Haand, —
Da føler han sig trøstet.
Det sidste Haab ei reent forsvandt,
Thi — Ekhards Handske — han den fandt,
Han har den end paa Brystet.
Paa Jorden kaster han den glad;
Da hører han en Susen;
Med Brusen
Sig skiller Klippevæggen ad.

Han kiender Skoven seent i Qveld,
Han iler hen til det Kapel,
Hvor først han sig forvilded,
Og hvor, i Aftnens Herlighed
Maria talde til ham ned
Med Varsel fra sit Billed.
Men — ei han troer sit Øie ret!
Maria var fra Lunden
Forsvunden,
Og nøgent stod det sorte Bræt.

Til Aaen han fortvivlet gaaer;
Men da han der ved Bredden staaer,
Da fast i Knæe han synker:
Han skuer i det stille Vand
Et Billed af en gammel Mand,
Graahaaret og med Rynker.
„Er det mig selv? Ja sikkerlig!
Som jeg, sin Haand han vender.
Jeg kiender
Det Ansigt; Gud forbarme sig!

„Som Drøm forſvandt min Ungdomsvaar,
Mig tykkes jeg var her igaar;
Men Helved har mig giækket.
Kun ſtivt min Fod jeg flytte kan,
En gammel, en udlevet Mand,
Min Isse — ſneebedækket,
Men før jeg Helved hører til,
Og vandrer til de Døde,
Min Brøde
Med Anger jeg forſone vil."

O Ekhard! kom til Hielp du mig!
Bønfaldende jeg kalder dig!
Her ſad du jo paa Stenen.
Forgieves lyder dog min Røſt,
Ak, har du meer ei mindſte Trøſt?
Har du dig ſkiult bag Grenen?
Nei! Handſken der igien jeg ſeer!" —
Han greb den, hvor han fandt den; —
Da ſvandt den;
Hans Øie ſaae den aldrig meer.

„Til Naboklosteret jeg gaaer
Og aabenbare Skrifte ſtaaer,
Mit Gods ſkal Kloſtret raade." —
„Du Venusboler, ſyndig, fæl,
Du Nædſel for hver Chriſtenſiæl!
For dig er ingen Naade.
Ei Land er dit, ei Borg er din,
Som du maaſkee formoder;
Din Broder
Længſt kalder Eiendommen ſin."

„Kun Paven dig tilgive kan;
Men langt, langt borte herſker han,

Til ham du ei kan komme;
Thi høi er Alpen, Farten lang,
Og Luften qvalm og Stien trang
Og snart din Tid er omme." —
Giensvared Gubben: „Før i Grav
Jeg gaaer, — mig skrækker Graven —
Til Paven
Jeg vandrer med min Pilgrimsstav.

Han skiar en Stav i Skovens Vraa,
Og strax han gav sig til at gaae,
Med Søm han Skoen hærded.
Og taus med fast vanvittigt Smil
Afsted han vandred, Miil paa Miil,
Ham Længden ei forfærded.
Men stærkt af Angst hans Hierte leed,
For Paven, sidste Dommer.
„Nu kommer
Det an paa hans Barmhiertighed."

Han mærked ikke qvalme Luft,
Han mærked ikke Rosens Duft,
Ei Vinden, naar den kiølte;
Han skiltes kold fra Fædreland,
Han hilsed ingen fremmed Mand,
Han ingen Lindring følte.
En Tanke stod i Hiertet faste,
I Eensomhed i Vrimlen:
„Vil Himlen
Tilgive mig min Synd og Last?

Tilsidst han stod ved Reisens Meed,
Ved Vatikanets Herlighed,
San Pietro stolt sig hvælved;
Urbanus han i Purpur saae,

Med treleds Pavekrone paa;
Og knælte ned og skiælved:
„Du som af Petrus Nøglen har,
Som løse kan og binde,
Forsvinde
Lad nu en angret Brøde svar!"

Urbanus raabte med Foragt:
Man har mig alt din Brøde sagt.
Ja, hvis du havde hærget
Med Vold og Mord; — en grusom Mand
Endnu dog Christen være kan;
Du var i Venusbierget!
Du dyrket har en hedensk Gud;
Og vær derom forvisset,
At hisset
Dig træffer Hævnens strænge Bud.

Tanhuser sank ved Pavens Ord
I Støv; og i hans Hierte foer
En Gysen som af Døden.
Chordrenge skiønt som Engle sang,
Men ei han hørte Stemmens Klang,
Han saae ei Morgenrøden.
„Forbandelse dig Himlen gav,
Gud vil dig ei forlade,
Før Blade
Udspringer af din tørre Stav!

Nu laa han der i Kirkens Skiød;
Den blege Pilegrim var død.
„Udkaster ham i Kulen!
Han faaer ei ærlig Jordefærd,
Han er ei Siælemesse værd,
Han var i Venushulen;

Forbandelsen ham Himlen gav;
Gud vil ham ei forlade
Før Blade
Udspringer af hans tørre Stav.

Man vilde kaste ham i Muld —
Da var hans Stav af Blade fuld,
Af Roser, hvide, røde;
Som fyldte store Kirkes Luft
Med sød og med en himmelsk Duft.
Da Englestemmer løde:
„Med Herrens Ubarmhiertighed
Skal Mennesker ei true.
Kun skue
Kan Han i alle Hierter ned."

Götz von Berlichingen og Smeden.

Om gamle Götz med Haand af Jern
Vi hørte Göthe sjunge;
Ham nær, skiøndt dog i Tiden fiern,
Stod Digteren hin unge;
Men hvordan Götz Jernhaanden fik,
Det Ingen kom for Øre;
Det Sagn i Tidens Strøm forgik,
Men det fik jeg at høre.

See, Smedens Esse ganske nær
Stod Borgen, mellem Lunde;
Ham Ridderen saae daglig der,
Og godt ham lide kunde;
Thi Roes fortiener vel den Mand,
Hans Virken er ei ringe,
Som med sin tunge Hammer kan
Malmet hin stærke tvinge.

Dog var ei Lykken Smeden huld,
Han Skiæbnen haardt har prøvet,
Hans Hammer Mynt ei slog af Guld,
Alt har ham Krigen røvet.
Da Götz engang fra Kampen drog
Med Byttet, opad Bakke,
Han venlig ind til Smeden tog,
Og tog hos ham tiltakke.

Betalte godt; et Kys paa Kind
Saa gav han Smedens Datter;
Men Manden kiendte Ridd'rens Sind
Og ei Mistanke fatter.
Dog, halv bedrøvet tænker han:
„Slig Helt i kraftig Vælde,
Du gode Gud! hvorledes kan
Hans Godhed jeg giengielde?"

Den tappre Götz drog Ærens Vei,
Med ridderlige Klinge;
Men altid kan man Seiren ei
Hiem med til Borgen bringe;
Med Haand, afhugget fra sit Led,
Engang han drog tilbage.
Da Sligt erfoer den gode Smed,
Da standsed han sin Klage.

„Den tappre Götz er sær forstemt,
Hans Haand han monne trøste;
Jeg har ei hans Velgierning glemt,
Og jeg skal nok ham trøste.
Igien mod Fienden som en Mand
En Dyst han snart skal vove!“ —
For Grubleri ei næsten kan
Om Natten Smeden sove.

Dog Tanken, Klogten er ei seen,
Hans Grublen Trøst har funden.
Nu sover Smeden som en Steen
Og Sorgen er forsvunden.
I Essen blæser Bælgen nu,
Der banker liden Hammer.
„Jeg atter lystig giør hans Hu,
Forjager al hans Jammer.“

Bedrøvelsen skal stande fiern,
Og han skal Hielpen signe.
Men ei saa let kan man med Jern,
Natur! dig efterligne.
Hvor kunstigt Fibrene sig snoe
Og sig tilsammen flætte!
Guds Kunst staaer over alle jo,
Dog finder jeg det Rette.

Engang i Sorgens mørke Stund
Kom Götz fra Skovens Grene,
Alene, fulgt blot af sin Hund;
Forladt han gaaer alene.
Paa Smeden han veemodig seer:
„I Balgen ruster Klingen!
Du gode Smed! du seer ei meer
Gotfred von Berlichingen.“

„En ſtakkels Krøbling! O hvis Harm
Man ſpotter, ſpotter Vaanden.
See Stumpen her, min høire Arm!
Der ſad mig Heltehaanden.
Det ſkionne Kunſtværk, ſom mig Gud
Har til mit Haandværk givet,
Jeg miſted ved hans ſtrenge Bud.
En Spot nu blev mig Livet!"

„Herr Ridder! ſlaae Jer kun til Taal! —
Bedrøvelſen jeg ender!"
Fra Væggen Smedden tog af Staal
En Haand med ſtærke Spænder
Og raabte: „Nu forſvandt jer Harm!
Snart atter Mod I fatter.
Spænd denne Tingeſt til Jer Arm!
Der har I Haanden atter!"

Dybt føler Ridd'ren Gavens Værd,
Og Gaven er ei ringe;
Thi med ſin Haand af Jern ſit Sværd
Kan han fortræffligt ſvinge.
Dog — viſtnok ei ſom lette Vaand!
Ham Øvelſen maa lære; —
Thi tunge Sværd og tunge Haand —
Hans Arm maa begge bære.

Nu gaaer Herr Götz i Skoven om,
For Haanden at forſøge,
Og prøver Kraften, hvor han kom,
Paa Egetræer og Bøge.
Og Grenen faldt ved hvert Forſøg,
Hvor Æggen ind han ſætter;
Han vandrer under Eg og Bøg,
Som om han fældte Jetter.

Nu iler han fornøiet hiem
Fra de nedhugne Bøge;
Men før han drager længer frem,
Vil Smeden ham besøge.
Da hører han fra Skovens Høi
Høit Manden paa ham kalde;
Fra Huset lyder der en Støi,
Som skulde Huset falde.

En Nabojunker ung og fræk
Vil røve Smedens Datter.
„Min vene Mø! forjag din Skræk,
Snart jeg dig trøster atter.
Til Faderen raaber han: Du seer,
Til Hielp dig kommer Ingen!
Ei frygter jeg din Tilflugt meer,
Herr Götz von Berlichingen.“

Da raaber Götz: Det Ridderspil
Skal ikke vare længe;
Endnu har Gotfred Kræfter til
At tugte kaade Drenge.
Fræk prøved Junkeren den Leeg,
Men sank for Heltens Vælde;
Den Helt som fældte Bøg og Eeg,
Kan let en Junker fælde.

Ei Røveren gior meer Fortræd;
Og Götz sit Die fæster
Paa Smeden rørt og raaber: Smed!
Din Haand er værd sin Mester.
Naar Kunstneren hos Helten boer,
Og sluttes Vennepagten —
Da tvinge de den hele Jord,
Da modstaaer Intet Magten!

Stimanden.

En Ungersvend gik stærk og tryg,
Med Stav og Bylten paa sin Ryg,
Ad Biergets Sti;
Men først da han var klavret op
Blev fra den høie Klippetop
Udsigten fri.
Han glædtes over Dal og Elv;
I Vaarens ungdomsfriske Dage
Han blomstred selv,
Og vendte siungende tilbage.

Som ned han steg' ved Klippens Rand,
Paa Veien mødte ham en Mand,
En Jæger stærk;
To Flinter han paa Skuldren bar,
Og over Panden var et Arr,
Vel Kampens Værk.
Lidt skummel saae den Jæger ud;
Det ei den Unge
Blev vaer; han tænkte paa sin Brud,
Og han blev ved at siunge.

Med Knokkelhaandens stærke Tag
Ham ønskte Jægeren: God Dag.
God Dag igien! —
Hvem er I, om jeg spørge maa? —
Skiøndt før vi ei hinanden saae,
Jer gode Ven!
Jeg kalder hele Verden Ven:
Helt, Borger, Bonde! —
Saa er I altsaa Hvermands Ven? —
Nei, Fiende har i mig den Onde.

Ad Stien hen de sammen gik,
Og tidt faldt brune Jægers Blik
Paa Svendens Dragt;
Og paa Demanten reen og klar,
Som han i Ring paa Fingren bar. —
Tag Jer iagt!
Her øves mangt et Røveri! —
Man skal ei frygte;
Men Veien her er ikke fri,
Den har et farligt Rygte.

Heel kostbar vist er denne Ring! —
Ja, Jæger! der er ingenting
Som den mig kiær. —
Det er en sielden Diamant,
Den kaster rigt, fra slebne Kant,
Sit stærke Skiær. —
Jeg Ringen af min Pige fik;
Men skiøndt den funkler,
Tro mig dog, Henriettes Blik
Demanten selv fordunkler.

Som saa de gik ad Stien ned,
Paa Kildemosset Jægren gled;
Og havde brat
Ham Ungersvenden favnet ei,
Da var han styrtet Dødens Vei,
I dybe Krat.
Min gode Ven! tag Jer iagt.
Man maa ei frygte,
Men I har selv om Veien sagt:
Den har et farligt Rygte.

Med selsomt Blik Hin paa ham saae:
I Fred du nu din Vei kan gaae,

Du Yngling god.
Du frelste mig fra bratte Død,
Jeg farver ei min Daggert rød
Med Frelserblod.
Farvel, farvel! Nu er vi qvit!
Du skienkte mig paa Klipperanden
Mit Liv; — jeg her dig skienker dit! —
Saa taled — og forsvandt den Anden.

Sangeren.

(Efter Goethe).

Hvad hører jeg ved Porten der,
Hvad hist paa Broen lyde?
Lad atter Sangen for os her
I Hallen skiønt udbryde!
Saa Kongen qvad; Smaadrengen lod,
Smaadrengen kom, og Kongen bød:
Herind lad Gubben træde!

I ædle Herrer hilset hver,
Vær hilset skiønne Qvinder!
Ak hvilket himmelsk Stierneskiær!
Hvo Navn til alting finder?
I lysen Sal, saa høi og viid,
Luk Øine jer, her er ei Tid
Til henrykt sig at fryde.

Ei længer Skialdens Øine saae,
Han sang af Ild opglødet.
De Riddre skued dievt derpaa,
De Skiønne saae i Skiødet.
Men Kongen ham for Harpens Klang,
Og til Belønning for hans Sang,
En gylden Kiæde rakte.

Den gyldne Kiæde ræk ei mig,
De Riddre du den række,
Som drabeligt i Kamp og Krig
Din Fiendes Landser knække.
Begav den Rigensraad, du har,
Lad ham den gyldne Byrde svar
Med andre Byrder bære.

Jeg hæver som en Fugl min Røst,
Der bygger i det Grønne.
Den Sang som strømmer fra mit Bryst
Er Løn som vel kan lønne.
Dog hvis du qvæge vil min Hu,
Da lad med ædel Viin mig nu
Et gyldent Bæger fylde!

Han Skaalen tog, han drak den ud:
O Drik som vederqvæger!
O sligt et Huus velsigne Gud,
Som rækker sligt et Bæger.
Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
Og tak din Gud, saa varmt som dig
For denne Skaal jeg takker.

De forskiellige Vaabner.

Der var en Biskop som hedde Lind,
Om Dansk, om Norsk eller Svensk, — det samme!
Jeg vil ei her med min Kundskab bramme,
Men synger kun med fornøiet Sind:
Der var en Biskop, som hedde Lind,
Var viis og lærd, uden mindste Dadel;
Een Feil kun var der: han var ei Adel,
Og det var ei efter Tidens Sind.

Men adles maatte vor Biskop snart,
Hans Embed trængte til Adelsdaaben,
Og males skulde der ham et Vaaben,
Til Fremtids Hæder; det er jo klart.
Han altsaa skyndte sig i en Fart;
Og da han kaldte sig Lind, saa troede
Han ogsaa „Linden" i Vaabnet groede
Fornuftigst, og med naturligst Art.

Nu var i Landet en anden Lind,
En gammel Slægt, som i Vaabnet førte
Just Lindetræet; da sligt den hørte
Da raabte den med fortørnet Sind:
Hvad nu? Hvad bilder den Karl sig ind?
Han understaaer sig vort Vaaben bære?
Nei aldrig times han skal den Ære,
Derfor maa sættes ham strax en Pind.

Da Bispen hørte, den Slægt blev vred,
Han stille smilte; men monne bringe
Til næste Møde sit Skiold paa Thinge,
Der sagde han med Beskedenhed:

Fortrydeligt tog man op, jeg veed,
At jeg, som kun er af Bondeſtamme,
Med Adelslinden ſtolt vilde bramme.
Det giorde Blodet i Mangen heed.

Men hvis Forklaring jeg give maa,
Forſkiælligheden man ſnart ſkal finde
Paa denne Lind og paa Eders Linde,
Saa alle Folk kan det let forſtaae.
Her flyve Bier i min — kun ſmaae —
De Store der, ſom i Eders gramſe,
Det er jo Humler og Gedehamſe!
De tage Homing, hvor de den faae.

Min Lind er ſaftig og friſk og ny,
Saa fuld af Blade, med unge Qviſte;
Men Eders Grenene ſnart vil miſte,
Som Horn de ſtrække ſig tørt i Sky.
Fra Eders Linde maa alle flye;
Der truer Blæſten og Solens Hede;
Men mine Blade ſig venligt brede;
De ſkiænke gierne den Trætte Ly.

Og endnu Eet: See den Fugl, der ſtaaer
I Linden min! Det er Nattergalen,
Den ſiunger lifligt for Folk i Dalen,
I Lindeſkyggen hver deilig Vaar.
En Graaſpurv Eders har i ſit Haar,
Som lidt kun Oret i Vaaren glæder;
Den Bonden Kornet af Marken æder,
Og hopper næsviis i Kongens Gaard.

Da Folket hørte ſin Biſp paa Thing
Saa diærvt at tale, ſig kiekt forſvare,
Sig Ingen kunde for Latter bare,
Men Kongen ſkiænkte ham ſelv ſin Ring.

Derved fik Sagen et andet Sving.
Nu tilstod Alle: Man tidt kan finde
De meest forskiællige Adelslinde.
Og fredeligt Sværmen gik fra Thing.

Frands Drake.

Forleden fik jeg en Tome fat
Af gamle, forsmaaete Bomare;
Hvem Baggesen dog har et Minde sat
For „Grønland med Kokleare."
Jeg tog den frem den bestøvede Bog,
Som hele Verden indfatter;
Jeg ofte havde den læst, som Pog,
Nu læste som Gubbe jeg atter.

Vel vidste jeg, at Naturen imens
Stort Fremskridt havde taget;
Dog, tænkte jeg, Bogen paa Alt er ei lænds,
Og du er ei Mand af Faget;
Du finder vel nok, som du ikke veed.
Og det var i Sandhed ei løiet!
Bomare med Jordens Herlighed
Igien mig giorde fornøiet.

Jeg gientog min Barndoms A B C,
Om Hiorten, om Ygler og Heste.
Som „Xanctus" „Kraken" jeg fik at see,
Neptuni Ganger, den bedste.

Men en Historie frem for Alt
Sig viste ret i sin Glorie;
Og — som Bomare den har fortalt —
Det var en fortræflig Historie.

Det var om Frands Drake. Frands Drake gik
Om Jorden — hvad Alle prise,
Og derved sin Udødlighed fik, —
Det vidste jeg nok af en Vise;
Men at Frands Drake paa fierneste Sø
Saa bedsk maatte Døden drikke,
Og — ædt af Taskekrabberne — døe,
Det vidste tilforn jeg ikke.

Nu læste jeg det til min store Skræk,
Og inderlig rørte mig dette;
Paa Timen greb jeg til Pen og Blæk
For Sagnet igien at berette.
Thi, skiøndt vel hans Skiæbne var sær fatal —
Tænk! saadan Livet at spilde!
Det indeholdt dog en sund Moral,
Som gierne nytte jeg vilde.

Først vilde jeg skildre hans forrige Færd,
Hvordan han som Helt monne stande,
Og Fuglen lig og, som Fisk med Sværd
Fløi over Alverdens Vande;
Og trodsede Storm, og trodsede Lyn,
Og Skyen som Himlen fordunkled;
Naar Jupiter rynked de sorte Bryn
Og Vreden af Øiet ham funkled.

Til Menneskeæderne Drake kom,
Med Tillid i mandige Blikke,
Og vandred omkring og saae sig om, —
Og Ederne aade ham ikke!

Først da paa den liden De han stod,
Hvor der af Insekter vrimled,
Der Lykken først troløs vor Helt forlod,
De spiste ham op — og han himled.

Ei hialp det ham at han med Flint og Pistol
Kom did, med Sværd og med Landser;
Thi Krabberne krøbe ham under hans Kiol
Saa trygt i det kulsorte Pandser.
Endeel han dræbte med Støvlestamp,
Og vristed endeel sig af Frakken;
Men ak! hvad hialp ham den ulige Kamp?
De Andre beed ham i Nakken.

Nu kom Moralen; den var ei gal,
Skiøndt ei efter Alles Ho'de:
(Man lider ei meer at høre Moral,
Den er ei længer paa Mode).
„Hvad hielper det, Helten Æren lød,
Hvad hielper det, Løven har Labber?
De finde dog tidt en ynkelig Død
For Fluer og Taskekrabber."

Saavidt var jeg kommen; og vel et Døgn
Jeg brugte, for Verset at vende;
Da sagde mig Werlauff at det var Løgn,
At Frands fik en lykkelig Ende.
Hvad gavned nu Musen? Dog giør den ei Skam;
Om Drake skal Visen udvandre;
Thi — har ei Krabberne just ædt ham,
Saa har de dog tidt ædt Andre!

Sangeren ved Æreporten.

Og der var deiligt paa Veien giort
En meget pyntelig Æreport
Af Grene, Blomster og Blade;
Og Byens Ungdom var stillet derhen,
Mø stod ved Mø og Svend ved Svend;
Det monne ret herligen lade.
Men midt i Stedets romantiske Egn
Var paa en Steen opstillet en Degn,
I Byens fornemste Gade.
Han sang en Vise —; men det var dog godt,
At der kom Ingen tilskade!

Den Sanger dreves af sit Talent,
Hvormed han i Løn var lidet tient,
Og man fortænker ham neppe.
En Stentorstemme, der indbød Gys!
Og derfor satte han ei sit Lys —
(Hvo gisr vel det?) under Skiæppe.
Men Leilighed var kun sielden engang;
I Kirken han vel søndaglig sang,
Men sielden han sang i en Gade.
Det skete nu her! — Men det var dog godt,
At der kom Ingen tilskade.

Vel havde man først ham raadet derfra,
Men Degnen raabte, fortørnet: Ha
Hvo vil vel binde mig Tungen?
Min elskede Fyrste besøger os her,
Saa vil jeg ogsaa bruge mit Væ'r,
Saa længe det svulmer i Lungen.

Hvis Viſen blot var digtet af mig,
Da fandt jeg Tingen forſængelig;
Men langt over Havets Flade
Fra Jylland kom den. Og det var dog godt,
At den kom ikke tilſkade.

Nu kiørte Fyrſten ad Porten ind;
Og det var juſt efter Degnens Sind,
Da ſtille man holdt, for at høre.
Han ſang et Vers, ſang to, ſang tre —
Men Enden var ikke ſaaſnart at ſee,
Og ſtærkt det ſkurred i Ore.
Dog — Fyrſten dvæled ſaa vennehuld,
Og Degnen, af Salighed ganſke fuld,
Alt vendte tre fire Blade —
Da hændte det ſig — Men det var dog godt,
At der kom Ingen tilſkade!

En Heſt forſtaaer ikke Poeſie,
Og Degnens kraftige Melodi,
Der ikke juſt var af de bedſte,
I Følget giorde to Heſte ſkye;
For Sangen forfærdet de momme flye.
Hvo venter andet af Heſte?
De foer tilſide, de faldt omkuld
Langs hen ad Veiens ſtovende Muld,
Og juſt under Portens Blade.
Men Vognen ei vælted; og det var dog godt,
At der kom Ingen tilſkade!

Det værſte var ved den hele Sag,
At Degnen ei kunde med førſte Behag
Sit Carmen fortſætte længer.
Han prøved vel engang endnu derpaa,
Mens Heſtene dybt under Vognen laae,
Indvikled' i Seler og Stænger;

Men Ingen ham hørte; man raabte Stop.
Og altsaa maatte han holde op,
Og Fyrsten maa Byen forlade.
Saa endte Sangen særdeles godt,
Og der kom Ingen tilskade.

Oehlenschlägers

samlede Værker.

Otte og tyvende Bind.

Regnar Lodbrok.
Digtekunsten.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Triers Officin.

1849.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Attende Bind.

Regnar Lodbrok.
Digtekunsten.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Triers Officin..

1849.

Regnar Lodbrok.

Et Heltedigt.

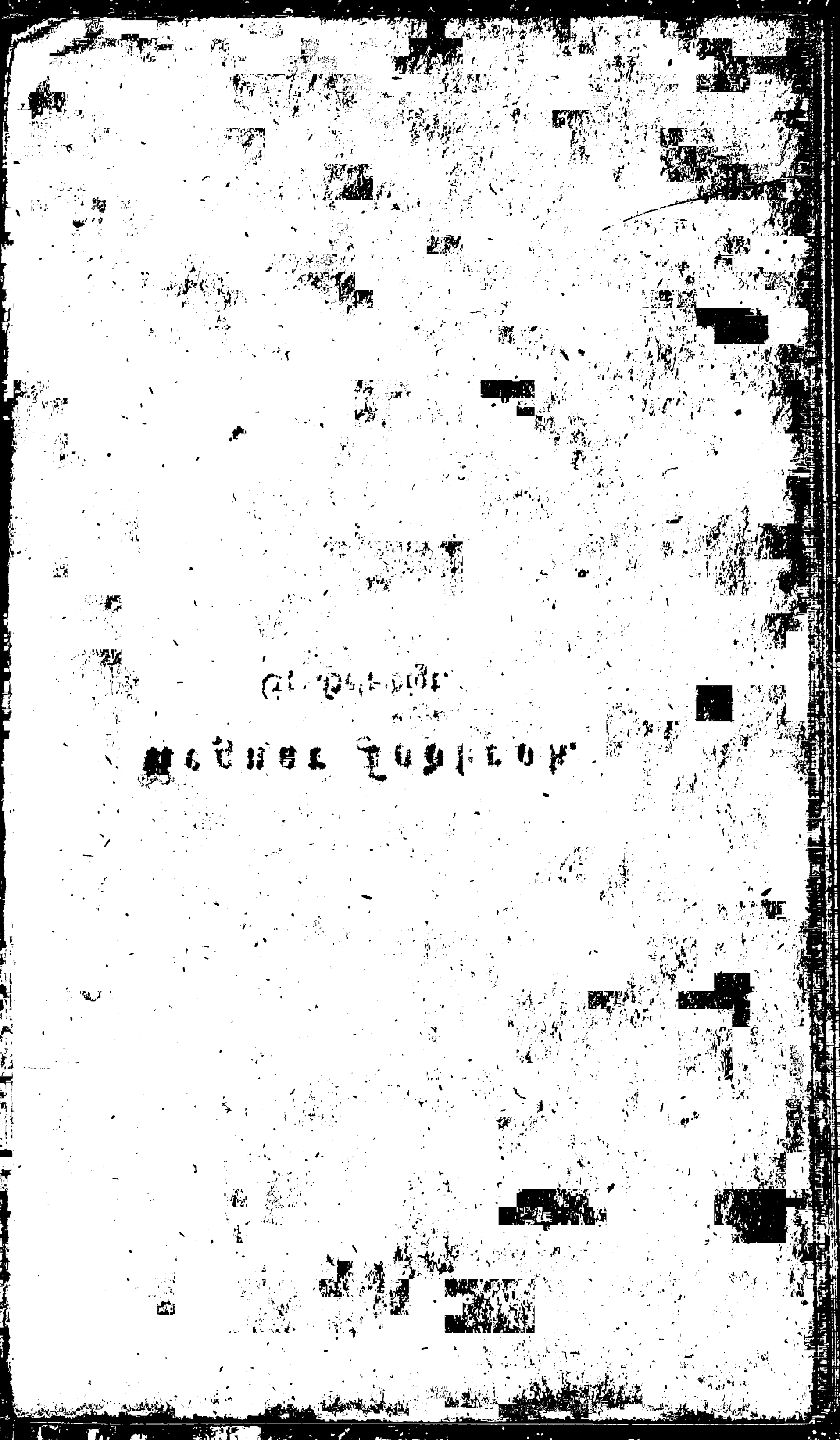

Lathgertha.

Der var en Konning i Leire,
Ved Øresund og Belt;
Som Ørn gaaer over Heire,
Han raged over Helt.
Regnar, til Mand opdraget,
Som Dreng alt viste Mod;
Thi han var med i Slaget,
Som paa Bravalla stod.

Det største Slag i Norden,
For Odin, Thor og Frei;
Saa længe blomstrer Jorden,
Bedriften glemmes ei.
Der faldt den gamle Herre,
Den stærke Hildetand.
Med Sværdet fra sin Kerre
Han slog som ærlig Mand.

Hans Liig blev over Havet
Bragt hiem i største Pragt,
Og kongeligt begravet
Han blev i Høien lagt.
Død kan vel Hadet dæmpe;
Og Sigurd, paa Begier,
Regnar, den unge Kæmpe,
Tillod hin Jordefærd.

Mens Sigurd Ring mon pløie
Med Snekker ſalten Hav,
Regnar ved Leirehøie
Til Harald reiſte Grav.
Med ſtore, gyldne Ringe
Blev han i Høien lagt,
Med gyldenhialtet Klinge,
Med Skioldets Sølverpragt.

Engang da i ſin Skemme
Regnar om Natten laa,
Der lød en ſagte Stemme,
Han kunde den forſtaae;
Han hørte fra ſin Rude,
Paa Skovens ſnevre Sti,
En Trælleflok derude
Beſlutte Tyveri.

Opbryde Kongegraven
Ved Midienat de vil,
For at bortſtiæle Gaven,
Der høre Valen til;
Og flygte ſaa til Venden,
Og aldrig komme meer.
Det hørte Ungerſvenden;
Regnar i Skiægget leer.

Ei hvilke tappre Helte!
Jeg vil ei gisre Larm.
Han ſpænder Sværd ved Belte,
Han ſætter Skiold paa Arm.
Han Hielm om Issen ſpænder,
Saa følger han den Flok.
Det hielper ei, du render,
Giv Tid! Jeg kommer nok.

Da nu var aabnet Høien,
Alt uden mindſte Skrald,
Treen ogſaa uden Støien
Regnar i Dødens Hal.
Midt i den Myldreſkare, —
Med Brækkejern de ſtod, —
Regnar ei kiendte Fare;
Thi Trællen har ei Mod.

Der ſtod han, rynkte Brynet
Og ſvang ſin Glavind kiæk,
Og taug, mens Blikket lyned;
Da blegned de af Skræk.
Og ſom en Skare Fluer,
Med Løvets grønne Dviſt,
Man jog af Bondens Stuer, —
Saa jog dem Regnar hiſt.

Det var et Sagn, ſom kaldte
Til Gammen Helte ſtrax;
Naar Regnar det fortalte,
Han leged med ſin Sax,
Greb den i Luften atter:
„Een imod Trendeti!“
Han raabte høit, med Latter
Og ſpøgfuldt Praleri.

Da Skiægget blev ham ſtørre,
Hans Herde mere bred,
Ei dvælte paa det Tørre
Den Svend af Æren heed;
Han var til Viking baaren;
Det var hans bedſte Lyſt. —
Engang han drog i Vaaren
Til Færd ved Norges Kyſt.

Der traf han paa en Kæmpe,
Hvis vilde Heltemod
Ei Havet kunde dæmpe;
Det kosted Mandeblod.
Men underlig tilmode
Han saae den Kæmpe rank;
To runde Buler stode
Paa Pandserpladen blank.

Saa tynd var Midien skaaret,
Skiøndt Barmen var saa fuld,
Og rigt faldt Gyldenhaaret
Og langt, fra Hielmens Guld.
Et Ansigt Regnar skue
Da under Hielmen fik,
Som tændte Hiertets Lue
Ham i et Øieblik.

Thi Kæmpen var en Pige,
Lathgertha hendes Navn,
Hvis Mod ei havde Lige
Paa Havet og i Havn.
Hun Regnar strax til Striden
Udfordred med Foragt;
Hans Lyst dertil var liden,
Han følte Freias Magt.

Han sagde: Du forglemmer
Dit Kiøn i selsom Færd.
Troer du, at slige Lemmer
Jeg saare vil med Sværd?
Og hvad dit Pandser skiuler,
Det har et yndigt Maal;
Troer du, at disse Buler
Jeg træffe vil med Staal?

Du har med Gyldenhaaret
Mig bundet til din Mast;
Men værst mit Hierte saaret
Har dog dit Diekast.
Jeg flyer dig dennesinde,
Gienſøger ſalten Sø;
Men ſnart ſkal jeg dig vinde,
Du elſkelige Mø!

Til Nidaros hiemſeiled
Den Kongedatter prud.
Ved Sendebud han beiled:
Lathgertha bliv min Brud!
Hun ſvared: Jeg dig rækker
Min Haand, du har mit Ord.
Da kom, med ſine Snekker,
Regnar til Trondhiems Fiord.

Til hendes Borg han iled,
Saa kiært var ham det Sted.
Den liden Smaadreng ſmiled,
Som Regnar havde med.
Han hviſked: Stedſe trives
Ei Freias kiælne Spil;
Den tidt paa Tornen rives,
Som Roſen plukke vil.

Vogt dig for Droſten, Herre!
I Brudens førſte Rum;
Den tykke Marſk er værre,
Skiøndt han er mere dum.
Du maa dem vel beſtikke,
Om vindes ſkal den Viv;
Til hende kommer ikke
Du ellers i dit Liv.

Smaadrengens Dom var rigtig:
Regnar med mandig Aand
Til Døren gik forsigtig,
Med Daggert i sin Haand.
En Ulv ham sprang imøde,
Med vild og graadig Lyst;
Regnar den monne døde;
Jog Staalet i dens Bryst.

Til Lykke, Drot! Til Lykke!
Lød Guttens Ord med Fryd:
Nu gielder det den Tykke,
Han smage maa dit Spyd.
Dit Frieri begynde
Forfra. Du maa med Fynd:
Før gieldte det den Tynde;
Lad Tyk nu følge Tynd!

Heel snild var Guttens Tale;
Og mandeligt som før,
Gik giennem Kongesale
Regnar til næste Dør.
Her Vogteren var værre;
Her stod, heel vred og barsk,
For Veien ham at spærre,
Den sorte Biørn, som Marsk.

Den efter ham mon gramse,
Den kom med plumpe Hop;
Da følte tykke Bamse
Dybt Spydet i sin Krop.
Den kasted sig til Fode
For Regnar; der den laa.
Det var ei med det Gode,
Den kunde meer ei staae.

Ung Regnar treen i Stuen;
Der ſad i gyldne Stol
Med Herſkerblikket Fruen
Og ſtraalte ſom en Sol.
Nu ſaae man Gyldenhaaret
Udi ſin hele Pragt;
Thi Hielmen blev ei baaret,
Den var paa Bordet lagt.

Til Skuldren blottet Armen,
Saa ſneehvid og ſaa ſtærk;
Nu ſvulmed Jomfrubarmen
Under en Silkeſærk.
Den tynde Kiortel viſte
De ſkiønne Ledemod;
Men Regnar ikke priſte
Den altfor ſtore Fod.

Hun rakte mildt ham Haanden:
Du har fuldendt dit Værk,
Du har beviiſt, at Aanden
I dig er helteſtærk;
Og derfor ſkal du være
Min Brudgom end idag.
Tro mig, det er en Ære,
Som vækker Manges Nag.

Saa var da Seiren vunden.
Regnar betænkte ſig;
Hans Elſkov var forſvunden,
Hun var ham væmmelig.
At lumſk hun vilde røve
Hans Liv, i Faren ſtor,
Det var ei Manddomsprøve,
Det var et Snigemord.

Opmærksomt han betragted
Den stolte Skioldmø nu,
Koldsindig han foragted,
Hvad før henrev hans Hu.
Hun fager var tilvisse,
Det ikke nægtes kan;
Men fra sin Fod til Isse
Lathgertha var en Mand.

Deiligt var hendes Die,
Men listigt, som en Skalk,
Det skotted i det Høie,
Uroligt som en Falk.
Og aldrig Fredens Glæde
Et Blik har Diet bragt;
Det kunde mildt ei græde,
Kun lyne med Foragt.

At Lysten i at dræbe
Hun fandt, man mærkte godt;
Vel skiøn var hendes Læbe,
Men trak sig kun til Spot.
Hun smilte ham imøde,
Dog Kiærlighed var fiern.
Hænderne vare røde
Og haarde som et Jern.

Den unge Regnar sukked;
Hans Daarskab ham fortrød.
Han for sin Skioldmø bukked
Og sagde: Du mig bød,
Hugprudeste Lathgerthe!
Jo selv din Elskov nys;
Hvis Regnar vandt dit Hierte,
Giv ham et Brudekys!

Hun kysed ham. Han bsied
Sig dybt med stolte Blik
Og qvad: Jeg er fornsiet
Nu alt, med hvad jeg fik.
Jeg bort igien vil seile,
Var det i Vinteriis;
Jeg søger ingen Beile
Paa Ulve- Biørneviis.

Jeg troer, til Ægtestanden
Udfordres Viv og Mand;
Men Manden sig med Manden
Umuligt gifte kan.
Vi qvit er med hverandre:
Din Blodtørst traf min Spot,
Nu vil jeg atter vandre
Tilbage fra dit Slot.

Før hun sig fik forundret,
Og Sagen ret erfoer,
Alt havde Bølgen dundret
Langtid om Regnars Roer.
Han tænkte: Gaae iblinde,
Dertil jeg har ei Hang;
Det være maa en Qvinde,
Jeg frier til næste Gang!

Sigurd Ring.

Den gamle Konning Sigurd sad stolt i sin Magt;
Ved Arveret, og Sværdet var ham underlagt
Alfheim og Vingulmarken, Vestfold og Østhaland,
Samt Svearigeт, Dannmark og Angelsaxens Strand.

Han paa Bravallahede tappert brugte Sværd;
Men denne stærke Slagtning var dog Nidingsfærd.
Farbroderen, den Gamle, som gav ham Folk og Land,
Dig lønned han med Døden, Kong Harald Hildetand!

Nu sad han velbefærdet, rostes høit i Sky,
Ei voved fremmed Vælde mod Sigurd at knу;
Men skiøndt han Fienden trodsed, — hvo havde det vel tænkt —
Dybt i hans Borg, hans Kammer, sig Fienden havde trængt.

En Bærsærk, uden Vaaben, i aaben Feide feig,
Men dog i dagligt Angreb frygtelig og seig;
Som sikkert Seier vinder i Verden, hvor han kom,
Skiøndt al hans Kraft er Svaghed; hans Navn er Alderdom.

Snart Sigurd Ring sig følte, som Harald Hildetand:
I største Magt og Høihed, en udlevet Mand.
Funklende var hans Glavind, kongeligt hans Skrud,
Men Rynkerne paa Panden han ei sletter ud.

Han sad med Kongespiret paa det vante Sted;
Men naar ham Haanden rysted, skiælved Spiret med.
Det monne svart ham græmme, han frygted for Spot;
Ungdommen sig tiltvinger ei mægtigste Drot.

Et Eventyr tildrog sig, som ikke glemmes maa:
En Aften monne Sigurd til Gravhøien gaae,
Hvor Hildetand var jordet. Han sagde: Bautasteen
Har, Frænde, jeg nu reist dig over dine Been.

Da Gravhøien aabned sig vidt, og Valen stod
Bleghvid i sin Liigsærk, bestænket med Blod;
Med Gnist i brustent Die, han treen fra Gravens Blok,
Og rev af Hovedhaaret Kong Sigurd en Lok.

Den Eneste som Synet blev vaer, var Sigurd Ring;
Men Lokken som hint Gienfærd ham tog, ved Haandens Sving,
Og kasted hen paa Jorden, den saae man, i Støv
Fra Kongehaaret falde, blandt visnede Løv.

Ei Nogen ret erfared hvorlunde det gik til;
Selv Sigurd ikke Regnar sin Søn det sige vil.
Gaaer han med falske Lokker, at tækkes unge Mø?
Derom gik sære Rygter, over Land, over Sø.

Men stærkt var Haaret Sigurd, som stærkt var hans Mod.
Ubsielige Stridsmand kan ei gisre Bod.
Paa Vestfold, ved et Offer, han fra sin Kongestol
En fager Mø opdaged, Jyllands Alfesol.

Hid kom hun for at offre fra Venshyssels Kyst;
Da kasted Freia Funken i Sigurds gamle Bryst.
Han beiled til den Vene. Det Faderen fortrød:
Skal Offergoden vie nu Livet til Død?

Min Datter sig har kaaret en høvisk Ungersvend,
En Kongeson til Brudgom, hendes Barndomsven.
Da Gubben det erfared, forbittret han snøs:
Skal Sigurd Ring nu vrages for en opløben Knøs?

Til Afslag mod hans Villie var Herren ei vant;
Dog tvang han sig ved Festen, men Hævn ei forsvandt;
Mod Alf hans Skattekonge ruster han sig brat:
Jeg Datteren vil eie! han skylder mig Skat.

Saa drog han med en Flaade mod Venshyssels Land.
Kong Alf og tvende Sønner ham mødte paa Strand.
Ung Regnar ogsaa dengang med Faderen drog;
Alfsols ene Broder han i Tvekampen vog.

Sigurd, Heltegubben, med Sværd og stærke Skaft,
End viste gode Levning af Ungdommens Kraft.
Kong Alf i Slaget dræbtes, med Sønner, tappre Mænd.
Som Seierherre Sigurd til Borgen drog hen.

Nu Alfsol min Brud du skal vorde! Freia bød,
Mig har hun Seiren skiænket, voldte Dines Død.
Den gamle Konge skyndte til Borgen sig afsted;
Sin Søn, den unge Regnar, han ikke tog med.

Nu bring mig til Fyrstinden, til Alfsol! han qvad.
Kammersvenden giorde, hvad Kongen ham bad;
Han aabned vidt ham Døren; der stod den Smaadreng,
Og viste Kongen Alfsol, hun laa udi sin Seng,

I Liigklæder lange, bekrandset som en Brud.
Det blege Dødninganſigt endnu ſaae deiligt ud.
Hun havde Giften drukket, og Skaalen ſtod paa Bord.
Den gamle Konning Sigurd ei mæled et Ord.

Han venligt ſaae paa Liget, han kyſſed hendes Mund,
Og derpaa befol han udi ſamme Stund:
Det Skib, ſom havde bragt ham til Jylland i Kamp,
Skulde ſtrax man fylde med Svovl, Beeg og Hamp.

Da det var ſkeet, fra Riget, fra Folket, fra ſin Søn
Han Afſked tog og rørtes ei meer af nogen Bøn.
Det ſkiønne Liig fra Hallen paa Skibet bragtes ud.
Snart Haver nu og Stormen mig vie til min Brud!

Henſat i høie Bagſtavn paa ſørgelige Baar,
Hun laa med blegnet Anſigt med udſlaget Haar.
Og Sigurd ſtod ved Roret og knuged det faſt,
Og ofte ſaae paa Liget med kiærligt Diekaſt.

En Trælleflok paa Snekken til Død ham havde fulgt,
Dødsangſten og Forfærdelſen den ei havde dulgt.
Han lod dem gaae tilbage. Var det Medlidenhed?
Nei, det var blot fordi han Dødsangſten ei leed.

Jeg trænger ei til Medhielp; jeg ſelv paa denne Fart
Kan være Styrmand, Roerkarl. Det faaer vel Ende ſnart.
Saa lod han Seilet braſe, det braſed ud fra Land;
Og Beget, Svovlen, Hampen, han ſelv ſtak i Brand.

Og Vindens Drager blæſte, med Skoggerlatterlyſt,
Paa Dybet Kongeſnekken, langt ud fra Danmarks Kyſt.
Men giennem Bølgens Hylen og giennem Stormens Skraal,
Man hørte Sigurd ſiunge det ſkiønne Biarkemaal.

Af Tordenskyer Himlen alt mere blev besat.
Derude var det næsten som i en bælmørk Nat.
Der saae man Skibet brænde; vildt rased Ildens Harm,
Og Sigurd stod paa Dækket med Liget i sin Arm.

Da foer en Lynildstraale fra Skyen med et Brag,
Og knuste Kongeskibet og giorde det til Vrag.
Saadan forsvandt fra Jorden den stolte Sigurd Ring.
Til Drot i Sigurds Lande blev Regnar valgt paa Thing.

Lindormen.

Der var en Drot i Gøthaland,
Hans Datter var en Lilievand,
Som Freia ſkiøn at ſkue;
Fra liden af hans Hierte kiær,
Som Roſen rød, ſom Lilien ſkiær,
Med Sindet ſom en Due.
Han havde bygget Borgens Muur
Heel ſtærk mod Overfaldet;
Der havde hun ſit Jomfrubuur,
Og Thora blev hun kaldet.

Men hun heed ogſaa Borgarhiort;
Thi raſk, ſom Hiorten iler fort,
Hun kunde ſig bevæge.
Blandt Skovens Dyr er ſkiønneſt viſt
En Hiort, naar under Løvets Qviſt
Man ſeer den lyſtigt lege;
Og Thora ſkiønneſt var blandt Møer,
Det maatte Hvermand ſige:
I Svealand, paa Danmarks Øer,
Hun ikke fandt ſin Lige.

Ei Drotten havde meer sin Viv;
Men Datteren, det ranke Siv,
Det tunge Savn erstatter.
Han hende nægted ingen Bøn;
Han havde heller ingen Søn;
Hun var ham Søn og Datter.
Forkiælet man skiøn Thora saae;
Det hende gik, som Flere:
Hun fik alt hvad hun pegte paa.
Hvad skal hun ønske mere?

I Jomfruburet alting stod
Saa yndigt, som ved Birkens Rod
De Blommer smaae i Græsset;
En Væverstol af bonet Træ,
Af Fiskeskind for Vindvet Læ,
Hvor Udsigt var til Næsset;
Og her — som Freias Fiæderham —
Maa Kiortlen ei forgiettes;
Og røde Snor og Sølverkam,
Naar Haaret skulde flættes.

Engang, til Julen paa sit Slot
Nu, sagde Faderen, mit Godt!
En Gave du dig vælge.
Og du skal eie den, som bedst,
Om ogsaa Faxe jeg min Hest
For Penge skulde sælge.
Hun loe, men raabte: Fader! o
Det maatte vare længe,
Før i din stolte Kongebo
Dig skulde fattes Penge.

Dog, hvad for Penge man kan faae,
Alt findes her i hver en Vraa:
Guldbraser, Skarlagklæder;
Fra Gothland hented du ifior
Af Hermelin en Kaabe stor,
Og skiønne gyldne Kiæder.
De bedste Ting i tusindtal
Har vi, og vil beholde;
Hvis nu en Gave fryde skal,
Den hentes maa fra Trolde.

Du veed det Bierg, som staaer os nær,
Af Trolde fuldt er Bierget der,
Og de bevogte Skatten.
Heel tidt i klare Maaneskin,
Som gamle Mænd med rynket Kind,
De møde Folk om Natten.
Gak ud, og mød en saadan Een!
Det vil dig sikkert more.
Om Gaven beed og vær ei seen!
Thi Herrauds lille Thore.

Skiøndt Herraud var en tapper Mand,
Han studsed først; men strax paa Stand
Bevægelsen fordulgte.
Han loved det hvorom hun bad;
Og Thora Borgarhiort saa glad
Sin Fa'er til Døren fulgte;
Og klapped i de Hænder smaae,
Sprang, som hun havde Vinger,
Og smilte tidt, og tænkte paa:
Hvad mon dog Gubben bringer?

Hen Drotten reed i raſke Fart,
De Stierner ſtod paa Himlen klart,
Hans Heſt ad Veien rendte.
Han traved til de Troldes Hiem,
Til Bierget; det var jo fra dem
Han Gaven ſkulde hente.
Og vil man have Trolde fat,
Maa Maanen være Lygte,
Og det maa ſkee ved Midienat;
Thi Dagens Lys de frygte.

Nu Gubben blev betænkelig:
Mon ikke Trolden hævner ſig?
Jeg har ham ſvart fornærmet.
Hvad agter han vel Sværd og Skiold?
Den Helt, ſom gav ſig Hel i Vold,
Har aldrig Thor beſkiærmet.
Jeg lod forleden, paa en Sti,
Som jeg hans Søn ei kiendte;
Han hilſte, vilde mig forbi, —
Min Heſt ham overrendte.

Hvo ſiger ogſaa, at han ſtaaer
Ved Biergets Dør, naar Fare gaaer
Forbi den mørke Hule?
Det blæſer koldt, det trækker op,
Og Skyerne fra Fieldets Top
Alt mere Maanen ſkiule;
Og Veien gaaer ved bratte Kant;
Jeg kan ei længer trave.
Hvis jeg min Død i Svælget fandt,
Det blev en daarlig Gave.

Da Herraud havde mælet saa,
Lod atter han sin Ganger gaae,
Som før, og glemte Klogten.
Vel frygte kunde hans Forstand,
Men Hiertet i den tappre Mand
Forstod sig ei paa Frygten.
Om ham i Landet blev fortalt:
Hans Tanker tidt var snilde;
Men, naar han havde drøftet Alt,
Han giorde hvad han vilde.

Nu vared det ei længe, før
Hans Faxe stod ved Fieldets Dør;
Men Bierget i var lukket.
Han banked paa, med roligt Sind,
Og rømmed sig og raabte: Finn!
Imens hans Ganger sukked.
Et Dyr veed af Naturens Drift
Tidt, hvad ei aner Manden;
Nu Maanen giennem Skyens Rift
Stak frem igien med Randen.

Da traadte Finn af Biergets Slot
Til Herraud ud og raabte: Drot!
For stor mig Æren vises;
I giæster mig i Biergets Skiød,
Mens rundt i Bøigden Julegrød
Af fromme Bønder spises.
Til Nissen sætter man en Klat
Paa Pind, som Dværgen napper.
Men — giæste Trold i Julenat, —
Slig Helt maa være tapper.

I overreed ifior mit Barn;
Men denne Dreng, det er et Skarn,
Som giør mig Hov'det kruſet.
Jer Heſt har traadt ham, han blev halt;
Men muligt blot den Tosſe faldt,
Fordi ham var beruſet.
Kom ind med mig i Fieldets Hal,
Mit Julesl at ſmage!
Guldhorn jeg Eder viſe ſkal,
Hvortil ei fandtes Mage.

I Oldtid Julens Offer ſtort
Af Helte blev til Guder giort,
Og det leed ikke Trolden;
Han Eders Børn i Bierget tog,
Og Eders Hovmod ofte ſlog
Med Lamhed og med Kolden.
Men nu jeg veed, en tapper Mand
Vil meer ei Aſer dyrke;
Nu ſtoler han paa ſin Forſtand,
Og paa ſin egen Styrke.

Finn! ſvared Herraud, hvis maaſkee
Du Venſkab mig vil lade ſee,
Som giør, hvorom jeg beder:
Jeg har en Datter i min Hal,
Hvem Julegaven bringes ſkal,
Saa ſom den faaes af Eder.
Hun veed, du eier ſielden Kløgt,
Hun troer dig god tillige;
Derfor jeg beder, uden Frygt,
Om Gaven til min Pige.

Da Trolden tog af Kiortelflig
En gylden Æske, skiøn og riig,
Og den til Jarlen rakte;
Og bukked dybt i Maaneskin:
Bring liden Thora den fra Finn!
Men I maae fare sagte!
Ei aabne Laaget, før I staaer
Hos Den, som Frygt ei kiender.
Og bring saa det, som Lykken spaaer,
I hendes Liliehænder.

Saa talde Trolden og forsvandt.
En gylden Æske Herraud fandt
Sig fast i Haanden trykket.
„Den sikkert kostbar er og dyr!
Saaledes da mit Æventyr
Er saare vel mig lykket.
Selv Trolden smedded den af Guld;
Ei Natten den fordunkler.
Hvor tung den er! Den vist er fuld
Af Perler og Karfunkler.

Nu Herraud snildt betænkte sig:
Men mon dog ikke List og Svig
I denne Gave stikker?
Det altid er en egen Sag;
For Troldes Ondskab og Bedrag
Er Ingen mere sikker. —
Da nu han havde været klog,
Blev Herraud rolig atter,
Og han beslutted: Æsken dog
At bringe til sin Datter.

Da Drotten atter hiemme stod,
Skiøn Thora løb ham flux imod;
Nu fik hun Hiertet lettet.
Hun Æsken tog, den lukked op —
Der laa en liden Slangekrop,
Saa broget og saa spættet.
Dens Gnistersine, sorte, smaae,
Skiøn Thora strax opdaged;
Og Halens Viften lod forstaae,
At Synet den behaged.

Saa stor den som en Fiirbeen var;
Men sprang ei af det gyldne Kar,
Var ei med Been forsynet;
Men Ryggen, Bugen var saa fiin,
Besatte med Smaragd, Rubin,
Og Blikket var som Lynet.
Den speilte sig i Guldets Glands,
Den laa paa gyldne Penge;
Den vifter med sin Kløftesvands,
Som vil den Æsken sprænge.

En anden Mø var vorden ræd,
Fordi den foer saa gramt afsted,
Men Thora var Heltinde;
Hun raabte: Rolig! læg dig ned!
Og den forlangte Lydighed
Strax Thora monne finde.
Som Kringle flættet i sit Huus,
Den svagt med Halen dirred;
Den laa saa stille som en Muus,
Og paa skiøn Thora stirred.

Saa yndeligt med driſtig Aand,
Med Æſken i ſneehvide Haand,
Hun trued med ſin Finger.
I Drottens Hu ſteeg Tanken op,
At mulig han en Troldekrop
Sin vene Datter bringer;
At bedre det var aldrig ſkeet;
At vogtes bør den Kiære.
Da ret han havde det indſeet,
Taug han og lod det være.

Skiøn Thora, hvor hun gik, hvert Sted,
I Hal og Lund tog Æſken med.
Hvi ſkal jeg være bange?
Ved Frei, den giør mig ingenting.
Jeg ynder diſſe muntre Spring
Af dig, min lille Slange!
Saavidt ſom jeg det kan forſtaae,
Har du mig Troſkab lovet.
Da Slangen ſtivt paa Thora ſaae;
Den nikked med ſit Hoved.

Engang i Vaar, ved Midienat,
En Lyd fornam hun overbrat,
Men faldt igien i Slummer.
Hun vaagned alt i Morgengry;
Et lille Hvin gav hun i Sky,
Men ſtrax igien forſtummer.
Guldæſken juſt i ſamme Stund
Var ſprængt, afkaſtet Laaget;
Om løb i Stuen, ſom en Hund,
Den lille Slange broget.

Da Thora blev fornøiet først:
Den voxer, lider vist af Tørst!
Kom, Slange! vil du drikke?
Hun tog en Sølverskaal paa Stand,
Og rakte den med Kildevand;
Og Ormen svigted ikke;
Saa hyndigt den af Skaalen drak,
Og saae paa Drottens Datter,
Og hvisked sagte: Mange Tak!
Da brast hun høit i Latter.

Du altsaa, Snog! mit Sprog forstod?
Hvad vil du æde? „Lammeblod!
Tre fire bitte Draaber.“ —
Din Hunger er ei stor endnu;
Med Tiden mere nyder du
Dog sikkert, som jeg haaber. —
Ja, svared Slangen, med et Grin,
Med Tiden smager Kiødet.
Da Thora gav igien et Hvin;
Den hende sprang paa Skiødet.

Hun rysted den paa Gulvet ned:
Du vise maa Beskedenhed,
Ifald jeg dig skal ynde.
I Krogen der, hvor Ovnen staaer,
Herefter du din Pude faaer,
Og ligger som en Mynde! —
Og Slangen lød og krøb derhen,
Sin Hidsighed den dulgte;
Som hendes Hund og bedste Ven,
Den med i Lunden fulgte.

Nu var den voxen som en Aal,
Halvanden Alen fast i Maal,
Og altid Thoras Fange.
Men Thora, som ei Faren flyer,
Begyndte for det store Dyr
Dog lidt at blive bange.
Og Faderen beslutter: den
Sit Banesaar at give;
Men Maaned gik, Halvaaret hen,
Og Herraud lod det blive.

Da Thora qvad en Sommerqvæld:
Du bragte mig den Orm fra Hel,
Den gior mig heel urolig:
Den voxer daglig meer og meer,
Og næsten jeg med Gysen seer
Den i min lille Bolig.
Imorgen du den dræbe maa!
Det Faderen beslutter;
Men Ormen kan dem fiernt forstaae,
Den sig i Busken putter.

Da næste Morgen Sol gik op,
Sig en uhyre Slangekrop
Om Jomfruburet vinder. —
Nu seer du, hvordan det er fat!
Jeg godt er voxet denne Nat.
Du staaer med blege Kinder.
Vær rolig! jeg gior ei Fortræd;
Og mindst skiøn Thoras Fader;
Men hendes Buur og Hvilested
Jeg aldrig meer forlader.

Mit Hierte Thoras Skiønhed vandt,
Hun mig for evig til sig bandt,
Hvor hun er, maa jeg være.
Jeg nidkiær hende vogte vil
For Beiler og for Elskovspil,
Det kræver egen Ære.
I Ring jeg ligger, hvor hun boer;
Jeg stærkere vil voxe.
Og du maa bringe mig mit Foer:
Hver Dag en slagtet Oxe.

O hvilken Jammer, hvilken Nød!
Skiøn Thora laa i Ormens Skiød,
Den hendes Buur omkrandser.
Fra Buret maa hun bort ei gaae;
Kun Faderen, til hendes Vraa
Betræder Slangens Pandser.
Han ene tør den Vene see,
Som nu er Fange vorden.
Men Thoras Nød og Hiertevee
Vidt rygtedes i Norden.

Regnar Lodbrok.

Vidt rygtedes Thora den Venes Nød;
Og Manddom bød
At ile til Hielp den Skiønne.
Og Faderen loved: den Kæmpe god,
Som seired, og var af Kongeblod,
Med Datteren selv at lønne.

Og Kongesønner der mange kom;
Men Ormens Vom
Igiennem ei kunde de stinge;
Det sprang, om Spæret var aldrig saa stivt,
Lindormen spruded paa dem sin Gift,
Og monne dem Døden bringe.

Og Faderen loved: den tappre Mand
Af Jarlestand,
Som kunde den Hvæsende døde,
Strax skulde til Viv skiøn Thora faae.
Da monne Jarler mod Slangen gaae,
Men maatte med Livet bøde.

Og Drotten loved i Faderskræk:
Hver Bonde kiæk,
Naar blot han fri monne være,
Til Løn for Daaden, sin Datter skiøn.
Da mangen drabelig Bondeson
For Thora blegned med Ære.

Og Faderen loved Hæder og Held
Til hver en Træl,
Som Ormen kunde betvinge;
Han hæve sig skulde som Thoras Mand,
Til Frihed, Rigdom og Jarlestand,
Paa egen Tapperheds Vinge.

Men Trællene gyste ved Tanken blot.
Mon det er Spot?
Har Sorg forvirret hans Hoved?
En stakkels ufrelse Tienestekarl
Nu skulde vove, hvad Drot og Jarl
Og Bonde forgieves har vovet?

Kong Regnar hørte det sære Spil,
Og lo dertil.
Jeg Eventyret forsøger;
Jeg Møen frelser af Borgen ud;
Forlanger hende dog ei til Brud;
Med Faren ene jeg spøger.

Derpaa han seiled en Sommerqveld
Forklædt som Træl,
Til Gøthariget, paa Vaaden.
Min Skattekonge du kiende mig ei!
Jeg møder dig knn paa Alfarvei,
Og gaaer saa lige til Daaden.

Nu lod sig lave den Herre klog
De lodne Brog,
Dertil den haarede Kofte.
Et Spyd medtog han og intet meer;
Som man bevæbnede Trælle seer,
At følge med Herren ofte.

Og Hatten ham var bredskygget og viid,
Og den sank siid
Dybt over Panden og Diet.
Saa treen han rolig for Herraud frem,
Der gik bedrøvet fra eensomt Hiem;
Men Regnar raabte fornøiet:

Jeg kommer her som en ufri Karl!
Drot, Bonde, Jarl,
Til dem staaer ikke din Tanke;
Du Trællen viser ei længer Haan;
I Havsnød griber du til en Spaan,
Og haaber, det er en Planke.

Jeg vover mit Liv i Tvekampstorm
Mod giftig Orm,
Og friste vil jeg min Skiæbne.
Først mod den Spragledes Ædder og Gift
Maa jeg dog giøre mit Pandser stivt,
Og mig forsigtig bevæbne.

Derpaa han lod til den farlige Leg
Sig koge Beeg;
Og da det bølged som Vandet,
Han dypped deri de lodne Skind;
Og, før de tørtes i Morgenvind,
Han vælted sig med dem i Sandet.

Ei vilde mod Ormen ham kæmpe til Hest;
Men Storm og Blæst
Var ham nødvendig til Striden.
Ei Herraud kunde det ret forstaae;
Men Regnar, som alting klart indsaae,
Heelt viseligt valgte sig Tiden.

Thi Ormen sendte, ved Trolddomskunst,
En vammel Dunst,
Som Legemet trindt indhylled,
Som mødte Fienden i Kampen brat,
Betog ham Synet, ham giorde mat,
Og reent ham Sandsen fortrylled.

En Hest ei Regnar give sig lod;
Hest ei forstod
Saagodt sig, som Kæmpen, at vride;
Med Snildhed at nytte hvert Øieblik,
Naar Ormen ham glubsk imøde gik,
Og vilde tildøde ham bide.

En beget Hætte med Grime paa,
Med Huller smaae,
Kong Regnar bandt sig om Hagen
Men af sit mægtige Kæmpespiud
Han alle Naglerne først tog ud;
Dog fastnede Spydet i Stagen.

Skiøn Thora skued fra Vindvet hist,
Bag Blomsterqvist,
Den begede Helt fremtræde.
Skal slig Kulsvier vorde min Mand?
En Svend af uselig Trællestand?
Hun gav sig høit til at græde.

Til Freia bad hun i Hiertets Nød:
Vold Kæmpens Død!
Som hid til Hielpen mig ilte.
Thi heller jeg her hensmægter mit Liv,
End vorder en saadan Frelsers Viv. —
Det hørte Freia, men smilte.

Da Regnar skulde mod Ormen gaae,
Han tænkte saa:
De Fleste den sigted i Gabet:
Der mødte Tænderne Stangen før,
Og knækked den, som det skiøreste Rør;
Og Døden fulgte paa Tabet.

Et Saar i Ganen den agter ei;
Nei, Dødens Vei
Maa giennem Diet sig trænge.
Der, Orm! du føle det kraftige Stød.
Naar Jernet saarer din Hiernes Grød,
Da vil du ei vælte dig længe.

Nu Regnar nærmed sig Borgens Orm;
Da blæste Storm,
Bort Dunsten Vindene blæste.
Op vristed Ormen sit uhyre Gab,
Og glædte sig, til sit eget Tab; —
Og spyede Giften og hvæste.

Men Giften som Regnen flød fra Tag,
Fra beget Lag,
Fra Kosten, Brogen og Hætten.
Da Regnar stødte sit lange Skaft
I Ormens Die med Heltekraft.
Der skilte mellem dem Trætten.

I Hiernen følte den skarpe Syl,
Med rædsomt Hyl,
Og Gift den spruded, som Hvalen
Saltvand af snysende Næsebor;
At hævne sin Død den sikkert troer,
Slaaer efter Kæmpen med Halen.

Men Kæmpen lystig en Vise sang,
Tilside sprang,
Og raabte: Du har dig skuffet!
Du traf ei begede Kofte, Brog;
Men hele Verden skal vide, Snog!
At dette Spyd dig har truffet.

Derpaa, før Drotten fik sagt ham Tak,
Han Skaftet trak
Af Spydet i Ormens Øie;
Og hurtig bort med sin Landsestang,
Man saae ham vandre med lette Gang,
Og svinde bag Skovens Høie.

Herraud forundret til Stedet kom
Og saae sig om:
Er Redningsmanden forsvunden?
Foragter Trællens kraftige Søn
Stolt at modtage den Hædersløn,
Som Heltedaaden har vunden?

I Ormens Øie sad Odden lang,
Men uden Stang.
Da Blodet holdt op at rinde,
Tog Drotten Jernet. — Jeg søge maa,
I Jarlehallen, i Hyttens Vraa,
Min Svigersøn atter at finde.

Han gik beſkeden, ſit Held ei troer;
Men Herraud ſvor,
Jeg ærligt Løftet vil holde.
Han vorde min Datters Ægtemand!
Skiøndt født af uſelig Trælleſtand,
Har Daaden ham giort til den Bolde.

Drot Herraud træder i Hytten ind.
Haand under Kind
Sad Kæmpen; nu var han en Skipper;
Den begede Koſte han ei har paa;
Rundhatten er ſiid og Trøien blaa,
Spydſkaftet Haanden ei ſlipper.

Det paſſer i Spydet; og Spydet er hans,
Og Seirens Krands
Har han unægtelig vundet;
Men Skipperen mæler: Jeg hørte det vel!
Hun græd, fordi hun blev frelſt af Træl,
Derfor er Trællen forſvundet.

I Vindvet ſaae jeg din Datter ſkiøn,
Og Kampens Løn
Jeg havde gierne modtaget;
Men Livet af mig hun ønſket har,
Der hende frelſte fra Skiæbnen ſvar;
Det har mig mindre behaget.

Og derfor gik jeg. Men dog, for Spøg,
End eet Beſøg
I Borgen jeg hende vil giøre;
Et Øieblik vil jeg for hende ſtaae;
Og græder hun, for hun mig ei kan faae; —
Det bedre vil kildre mit Øre!

Han gik. Ei Faderen ham forstod;
Men Herraud lod,
Som havde han vel ham forstaaet;
I Borgen ham træde lod i Løn,
At sige Farvel den Jomfru skiøn,
Som Kæmpen har foreslaaet.

I Hallen traadte Kong Regnar brat,
Aftog sin Hat, —
Ned rulled de Lokker gule.
De Øine saa store, funklende blaae,
Med Elskovsblikket paa Thora saae;
Sit Hierte vil han ei skiule.

Jeg kommer at sige dig Farvel;
Din Skiønheds Træl!
Men Trællen vil du ei ægte.
Hugprude Thora! du har vel Ret;
Men skiøndt min Byrd er uværdig slet,
Din Tak vil du ikke mig nægte.

Jeg redded dig dog fra Ormens Baand.
Ræk mig din Haand,
Og lad mig dens Lilier trykke!
Saa røgter igien jeg min Husbonds Tarv,
I Marken kiører jeg Ploug og Harv,
Og ønsker dig Fremtids Lykke.

Da Thora betragted den herlige Mand,
Da stak i Brand
Skiøn Freia det svulmende Hierte.
Paa Heltens Skiønhed hang hendes Blik;
Og da han vendte Ryggen og gik,
Da græd hun af kiærlige Smerte.

Bliv! raabte hun med et fortvivlet Sind.
I Hallen ind
Treen Herraud og saae hende græde.
Hun græd mig bort og hun græder mig fast;
Nu har det med Afskeden ingen Hast!
Udraabte Regnar med Glæde.

Skiøn Thora! seer du, jeg talde sandt?
Din Magt mig bandt:
Min Trældom er sød som Honning.
Forresten seiled til Gøthaelv
Fra Isefiorden Kong Regnar selv,
At kaare dig til sin Dronning.

O hvilken Fryd over al den Gaard!
Den vene Maard
Ham fulgte til Leire paa Baaden.
Og Herraud ei sin Datter forlod;
Han ogsaa var med, nu Alt han forstod;
Thi Regnar løste ham Gaaden.

Thora Borgarhiort.

Saadan havde Regnar Lodbrok
Ved sin Kiækhed Thora vundet.
Langt meer end han kunde vente,
Havde Regnar Lodbrok fundet.

Borgarhiort man hende kaldte,
Som en Fugl hun var saa kiælen;
Langt dog over Hiorten, Fuglen,
Stod i Thora Qvindesiælen.

Som en lille Hund, der napper
Løvens Manke, kiæledægget,
Trak hun tidt sin Herre tapper
Med Liliehaand i Skiægget.

Ved en kiærlig Elskovsvise
Regnars Vrede maa forstumme;
Smilte til hans Thoras Læbe,
Var han ikke meer den Grumme.

Tidt han raabte: Qvinde, Qvinde!
Vil du mig til Niding skabe?
Thora svared: Somren vinder,
Ved sin Nattekuld at tabe.

Guder, Jetter — begge prøved
Heltegierninger, Idrætter;
Yduns Frugt adskiller ene
Guder fra de skumle Jetter.

Dengang Loke stial til Utgard
Ydun, maatte Taarer flyde;
Da blev unge Guder gamle;
Æblet ei de kunde nyde.

Og som Guder gaaer det Kæmpen,
Der ei agter Yduns Lege;
Krandsen, som til Helten flættes,
Voxer kun paa Fredens Ege.

Regnar ei forstod sin Hustru.
Skialdekunsten høit jeg agter;
Selv en ægte Skiald at vorde,
Jeg ved Harpen eftertragter.

Thora qvad: Ei ene Bragi
Siunger Heltens Seir og Hæder;
Ydun, Freias Sangerinde,
Priser Fredens høie Glæder.

Regnar qvad: Saa vær du Qvinde,
Jeg, som hin, vil være Manden.
Ydun — Bragi — høist forskiellig —
Derfor elske de hinanden.

Og saa trykte han i Favnen,
Som en Mand, sin hulde Qvinde;
Ingen af dem frygted, aned,
Glæden skulde brat forsvinde.

Aaret svandt saa snelt som Dagen;
Og det vared ikke længe,
Thora Borgarhiort sin Husbond
Skienked et Par skiønne Drenge.

Faderglæde! du maa kaldes
En af Livets største Goder;
Dog for kostbar var du Regnar,
Du ham kosted deres Moder.

Thora var bedrøvet saare,
Da det unge Liv fik Ende;
Med halvbrustent Øies Taare
Saae hun paa de spæde Svende.

Bort fra disse kiære Haller
Skal jeg gaae, til fierne Steder;
Hvad kan Freia mig giengive
For de tabte Moderglæder?

Og for dig, min elskte Husbond,
Hvad kan Freia mig giengive?
Tænk paa Thora, glem ei Thora,
Al den Stund du er i Live.

Og saa kysted hun de Spæde,
Kysted Kongens Haand og døde.
Ikke Regnar kunde græde,
Men hans Hierte kunde bløde.

Herraud elsked høit sin Datter;
Han tilstede var paa Borgen,
Sagde rolig: Jeg mig fatter,
Ei en Mand bør hylde Sorgen!

Da han havde det besluttet,
Taug han, efter sidste Møde;
Daglig han til Graven vandred,
Sukked, sygned hen og døde.

Erik, Agnar Thora ligned.
Hendes Billed nu i Tvende
Har jeg, raabte Regnar Lodbrok; —
Men det er dog ikke hende!

Kraka.

Fieldet ſtander ſaa ſtolteligt,
Det kneiſer i Luften blaa;
Men Skyen ſkiuler den høie Top,
Naar Sol ei ſkinner derpaa.

Regnar rider paa Falkejagt;
Naar han tilbage kom,
Og meer ei mødte ſin Borgarhiort,
Da tyktes ham Borgen tom.

Regnar træder til Ammen ind;
Der laae Smaadrengene ſammen.
De næres ikke med Modermelk,
De giøre mig liden Gammen.

Freia! du eſt en Diſa ſkiøn,
Men dog en Qvinde ſvag;
Togange haver du daaret mig,
Med Blændværk og Bedrag.

Den første Qvinde, bestænkt med Blod,
Kun kort mit Hierte vandt;
Den Anden var alt for blid og god,
Derfor hun fra mig svandt.

Paa Fredens Veie Torne groer,
Med ingen Roser paa;
Jeg vender mig atter til Asathor,
Min Harm vil jeg bortslaae.

Paa Thor sig Helten forlade kan,
Han bringer ei Hiertet i Nød;
Han skiænker hver en tapper Mand
Brat Seiren eller Død.

Saa herjed Regnar vidt omkring
I Krigens Larm og Tummel;
Tapper og stærk som Sigurd Ring,
Men ikke mørk og skummel.

Sørøverskarerne han betvang;
Det Heltens Hu forlyster,
Fra Vikings Vold, Berserkegang
At rense Danmarks Kyster.

Mod Oprørsflokken han reiste sig,
Som Spidsen ham monne byde;
At Kongen leved i Siælland meest,
Fortrød baade Skaaning og Jyde.

Da Fred var vundet i Landene rundt,
Som Regnar atter adløde,
Da søgte han fiernt i Biarmeland
Kamp, Seier og Heltemøde.

Med Skibe til ham Lathgertha kom;
Hun monne deri sig finde,
At Regnar ikke med Elskov sød
Fik hende giort til Qvinde.

Hun tiente ham som en tapper Mand;
Og hende som Helt han agted,
Naar Fiender hisset i Biarmeland
Hun ved hans Side slagted.

Nu ilte han hiem igien med Hast,
At straffe sin egen Broder,
Der Oprør giorde som Underdrot,
Mens han ham fiern formoder.

Saalunde svunde de Somre ti,
Saadan ti Vintre svunde;
I Regnars Hierte var vorden et Ar,
Hvad blødte før som Vunde.

End tænker han paa liden Thora tidt,
Men uden Længsels Smerte;
Nu banker atter muntert, frit
Og stolt hans Heltehierte.

En Sommer heised han Seil i Raa,
Op Eventyr at lede;
Til norske Strand lod Snekken gaae,
Den ankred ved Spangarhede.

Madsvendene gik ved Lindesnæs
I Land, bandt Baaden i Havn;
I Hytten de fandt en Qvinde grim,
Og Grima var hendes Navn.

De bade den Qvinde bage dem Brød,
Og Melet de hende mon give;
Hun svared: Jeg kan ei ælte Deig,
Mine Fingre bleve for stive.

Madsvendene gramt paa Grima saae:
Du, som ei Brødet os bager,
Du est ei vakker; man skulde troe,
Du aldrig har været fager.

Og dog, qvad Qvinden med stride Haar,
Var jeg heel vakker som liden;
Men Tiden kommer og Tiden gaaer;
Alting forandres med Tiden.

Den tog, den gav; men Byttet var slet;
Hvad hielper det vel, man klynker?
Af Munden den ud mig Tænderne trak,
I Panden den satte mig Rynker.

Vi saae med Rynker og tandløs Mund,
Det kunde vel saa sig føie,
Heel mangen dydelig Danneviv, —
Dog ærligt var hendes Die.

Dit skotter listigt! At du var ven,
Det troe ret gierne vi ville;
Men Grinet paa Munden og Diets Kast,
Du havde vist alt som lille.

I vredes, svared Qvinden, fordi
Jeg Eder ei Deigen vil ælte;
Tøv lidt, saa kommer min Datter hiem;
Det er et Syn for Helte.

Hvis jeg er ſtyg, ſaa paſſer det godt:
Skiøn Freia kiører med Katten;
Og Stiernen ei blinkte halv ſaa klar,
Hvis ei det var mørkt om Natten.

Skiøn Kraka var gangen at vogte Faar;
Da hun ſaae Skibe paa Søen,
Da ſkiulte hun ſig i de tætteſte Siv,
Og der paaklædte ſig Møen.

Hun havde ſig badet; den vene Maard
Saa gierne ſig vilde forfriſke;
Hun ſvømmed tidt i det ſalte Vand,
Til Glæde for alle Fiſke.

Det Moderen havde dog ſtrengt forbudt;
Hun ſkaaned ei Strandens Perle,
Hun Kraka rev i de gule Haar,
Og ſlog hende med en Ferle.

Da Møen venligt i Hytten treen,
Snart havde hun Deigen dem æltet.
Forſtenede Svende, dog ei af Steen;
Hun havde dem Hierterne ſmeltet.

Og da de nu ſkulde bage Brød,
Mens Kraka villig dem tiente,
Da brændte de Brødene faſt til Kul,
Saa ſtærkt dem Hierterne brændte.

Hun ſmilte ſaa mildt, hun talde ſaa ſnildt,
Hun giorde dem faſt beruſet.
Til Regnar de hiem ſom drukne kom,
Med Brødet fra Fiſkerhuſet.

Da Kongen fortørnet Kullene saae,
Da raabte den Yngste bedøvet:
Naar Solen brænder i stærkest Glands,
Herr Konge, da visner Løvet.

Hvad der i Hytten var Svendene hændt,
Fortalte de atter og atter;
Og skiøndt ham Brødet til Kul var brændt,
Brast Regnar dog ud i Latter.

Det Vidunder maa jeg selv dog see,
Her hende vi vente ville;
Men Prøver hun først mig give maa
Paa Klogten og sieldne Snille.

Ei klædt, ei uklædt komme hun skal; —
Saa vorde fra mig berettet!
Ei ene, dog ei af Mennesker fulgt;
Ei fastende, dog ei mættet.

Da Grima hørte Konningens Bud,
Hun stærkt paa Hovedet ryster;
Men Kraka raabte: det nok skal skee,
Til Ære for vore Kyster.

I Ørtenættet jeg svøber mig ind,
Og gotter Kongen med Spøgen;
Derover, som Kaabe, jeg slaaer mit Haar:
Uklædt og dog ikke nøgen.

Et Løg jeg henter og bider i,
Saa vil jeg for Drotten mig vise;
Jeg træder ei for ham fastende frem,
Og nød dog endnu ei Spise.

Min liden Hund! du følge mig skal.
Det vil ei Regnar fordølge:
Jeg kommer ei af Mennesker fulgt,
Og heller ei uden Følge.

Saa skyndte hun sig til Skibene ned,
For Konningehiertet at stiæle.
Lokkerne hang, som det fagreste Guld,
Fast lige til hendes Hæle.

Bag Nættet soulmed den unge Barm;
Og Haarene med en Vidie
Var sammensnørt over fyldige Lænd,
Og viste den smækkre Midie.

Og i forfriskende Morgenstund,
Da Blomsterne dufted i Lunden,
Ad Kongen gisde den liden Hund;
Men Kraka tysed paa Hunden.

Konning Regnar saare forundret blev,
Betragted den Lilievand;
Thi skiøn hun var fremfor alle Møer,
Og stor var hendes Forstand.

Hun opfyldt havde Konningens Bud;
Han bad hende ned at gaae
I Skibet, i der lukkede Kun,
At drage sig Klæder paa.

Han bød hende, syet med Sølvet ud,
Den skiønneste Silkesærk.
Tag denne! din vil dig klæde godt;
Den er min Thoras Værk.

Om Sømmen de hvide Fingre foer,
Hun shede saa ufortrøden;
Mig, Regnar, tappre Danskes Drot,
Hun elskelig var til Døden.

Ei tør jeg bære den Silkesærk,
Som Thora Hiort dig gav;
I kulsort Vadmel Kraka gaaer,
Og vogter Gieder ved Hav.

Han bad hende: Følg paa Toget med,
Og vær min Vennevid!
Hun svared: Helten er ofte stærk,
Men Sindet i ham er et Siv.

Egen voxer i hundred Aar;
Men i en eneste Nat
Fuldvoxen alt i Mosen staaer
Den prægtige Paddehat.

Røgt først dit Ærind og gode Bedrift,
Min ædelig Danerdrot!
Og kom saa igien, hvis altid end
Dig tykkes om Kraka godt.

Han maatte lyde; det hialp ham ei
At bede, den mægtige Mand.
End fiernt fra Skibet han kunde see
Paa Kysten den Lilievand.

I Nættet svøbt paa Klippen hun stod,
Og vinked til Kongen paa Sø.
Saa leged hun med sin liden Hund;
Han hørte den længe gise.

Aslaug.

Kong Regnar drømmende ved Masten staaer,
Og stirrer, som en Støtte, hen paa Landet,
Hvor sidst han havde seet den vene Maard,
Men hvor han nu saae intet uden Sandet.
Naar Bølgen skvulpende mod Planken slaaer,
Naar Blæsten med dens Risler sig har blandet,
Troer han fra Kysten end at høre Hunden;
I Maanen seer hans Møens Haar fra Lunden.

Han gaaer tilsengs ned i det lune Rum,
Men kan den hede Sommernat ei sove;
Skiøndt, som en Vuggesang, det sagte Brum
Bestandig lyder fra den nære Vove.
Han siunge vil; men Mismod giør ham stum;
Han Fiskerpigens Yndighed vil love, —
Igiennem Døren Maanens Straale trænger,
Beskinner Dragten, som paa Væggen hænger.

Den Silkesærk, som Thora Hiort ham gav,
Og som han atter vilde Kraka skienke.
Mon ei hun vendte sig dybt i sin Grav,
Ved paa min Letsind, Troløshed at tænke?
Fra Freias Sal hun saae mig, svag og lav,
At ville bryde Kiærlighedens Lænke.
Saa tænker han, men tvinger Hiertets Kummer;
I aarle Morgenstund han faldt i Slummer.

Da Thora stod ved Hovedgierdet, skiøn
Og yndig, som i Elskovs første Dage.
Sit Ansigt bøier hun mod Sigurds Søn
Og siger: Regnar! hvorfor vil du klage?
Troer du, jeg kræver slig ubillig Løn,
For mine korte, svundne Levedage?
Troer du, at dine Savn kan Thora glæde?
At Thora ved din Lykke skulde græde?

Nyd du det Liv, som Nornen skienkte dig
I korte Frist! Forstod ei Livets Goder!
Jeg veed, du ofte tænke vil paa mig;
Din Tapperhed er Ærlighedens Broder.
Ei Freiasalfen er misundelig,
Ei mine Børn vil længer savne Moder.
Ei Danmark Dronning, du ei Viv skal savne. —
Op springer Regnar, han vil Skyggen favne.

Da favner Kongen blot den lette Luft,
Med skiønne Toners Lyd forsvandt den Døde.
I Rummet mærkes der en Rosenduft,
Paa Dækket straaler liflig Morgenrøde.
Han stiger op, at nyde friske Luft,
At kiøle sig; thi stærkt hans Kinder gløde. —
Glæd dig, Kong Regnar! Søvnen gav dig Kræfter;
Der er den Viking, som Du léder efter.

Af ingen Viking nu jeg vide vil!
Han sætter sig ved Masten hen paa Dækket. —
Hvad? raabte Hadding, har nu Elskovsspil
Og Elskovsruus den stærke Regnar svækket? —
Det hørte Kongen; der skal mindre til,
At faae i Helten Vredesluen vækket. —
Opspænder alle Seil dem at indhente! —
Saadan man efter Duen seer en Glente.

Og kort var Kampen; Vikingen var stærk,
Men snart i Stevnet var han overvunden;
Og hvo ei faldt i Kampens hede Værk,
Blev Regnars Træl, og han blev lænkebunden.
Og Regnar stormed i sin Pandserværk,
Som var al Mildhed af hans Barm forsvunden.
Nu Havn blev søgt, som Kongingen befalte;
Derpaa forbittret han til Hadding talde:

Du er min Maag, for slet ei for mit Sværd,
Derfor i Tvekamp for mit Sværd du bløde!
Du har bebreidet mig min Elskovsfærd,
Som Nidingsværk; det du med Livet bøde!
Min Helteroes er vel saameget værd,
At du den offres kan, som Ravneføde. —
Ham Hadding fulgte, tog sin Drot paa Ordet;
Men Hadding faldt, og han blev ikke jordet.

Nu styred Regnar atter med sin Snekke
Til Lindesnæs, igiennem Bølgen blaa.
De kasted Anker; fra det stille Dække
Paa Stranden han den vene Kraka saae.
Glad blev hun, monne Haanden mod ham række;
Mod Barmen trykt, den følte Hiertet slaae. —
Følg mig! Jeg kan ei hiem til Leire drage,
Og lade her min halve Siæl tilbage.

Jeg følger dig, vil gierne med dig flytte;
At du mig ærligt lover, nu jeg veed. —
Saa gik hun ind i Fiskerfolkets Hytte,
At sige dem, til Afsked, streng Besked:
Min Usselhed jeg snart nu skal ombytte,
Med Høihed og med Dronningherlighed.
Bedrøvelsernes Bolig jeg forlader.
Jeg veed, I dræbte mig min Fosterfader.

Men Heimers Død vil jeg dog ikke hævne,
En blodig Daad ei standse skal min Jil.
Jeg kunde, hvis jeg handled efter Evne,
Jer hænge lade strax i Strandens Piil;
Men Straffen jeg til Guderne vil levne;
De skiænke Jer ei meer et naadigt Smil!
Af Eders Fremtidsdage, her paa Stranden,
Den ene værre vorder end den anden.

Regnar var glad; af alle stolte Seire
Den over Kraka giorde meest ham stolt.
Da han med hende kommen var til Leire,
Blandt sine Jarler han sit Bryllup holdt.
Vel Kraka bad tre Nætter ham at seire,
Med Tak til Frei, som havde Glæden voldt.
Hvis ei, hun qvad, det Faderglæde koster;
Thi Brusk i sine Been kun faaer mit Foster.

Gid Regnar følge vil det Raad, han faaer;
Men hun vil Eet og Kongen vil et Andet.
Et Svendbarn fødte hun ham før et Aar,
Som Ivar kaldtes, overøst med Vandet.
Stor blev han, skiøn, men slet paa Foden gaaer;
Paa Stænger bæres han omkring i Landet.
Men skiøndt til denne Hielp han daglig trænger,
Som Kæmpe skiød han stærk fra sine Stænger.

Og Kraka skienkte Regnar flere Børn
I Tidens Løb, som monne Styrken hærde;
Den anden Søn, hun fødte ham, heed Biørn,
Den tredie Hvitserk, Rognvald heed den Fierde.
Dog Livet var for dem ei uden Tiørn;
Thi Rognvald altfor tidligt var paa Færde.
Skiøndt Regnar havde ham til Helt opdraget,
Ved Hvitaby han stred og faldt i Slaget.

Med Uplands Drot, Kong Eisten, Regnar leved
I Venskab, og for Pagten at forsøge,
En Sommer mellem dem var aftalt blevet:
Hinanden ofte vilde de besøge.
De følte sig dertil af Hiertet drevet,
Sig Eisten qvæged under Siællands Bøge;
Af Svenske Misden sunkled Regnars Die,
Ved Odins, Thors og Freiers Kæmpehøie.

Engang i Upsal, da Kong Regnar sad
Hos Eisten, i den ældste Kongehal,
Med svenske, danske Kæmper, Rad i Rad,
Og havde lyttet til den gode Skiald;
At tale med ham ene, Kongen bad,
I Kamret, hvor ei hørtes Larmens Giald.
Da der de stode, Drotterne for Nord,
Til Regnar Lodbrok lød Kong Eistens Ord.

Jeg mærket har, og ikke til min Sorg,
At naar du er i Upsal her, som Giæsten,
Da kommer gierne ned skiøn Ingeborg,
Min Datter, fra sit Jomfrubuur til Festen.
Du gierne seer min Datter paa min Borg,
En snild, oprigtig Ægtemand forresten.
Men siig oprigtig! du det bedst bedømmer:
Mon sig sligt Ægteskab Kong Regnar sømmer?

Kong Regnar taug og rødmed; ei af Skam,
Thi allermest han haded Skammens Farve;
Hans Hu blev ikke længe rolig tam,
Taalmodighed hos ham blot var en Larve;
Saa hidses Havet op ved Vindens Glam,
Af Sigurd Ring han monne Vreden arve.
Han Eisten spurgte med et Ansigt fremmed:
Troer du, sig Regnar Lodbrok har beskiæmmet? —

Beskiænmet ei; det har jeg aldrig sagt;
Vor Giæsteven vi ei fortørne ville.
For Kongens Slegfred tidt har Helten Agt,
Mangt Kongebarn blev født ham af en Frille.
Desuden har dig ogsaa Kraka bragt
I Hallen Glæde, med sit sieldne Snille.
Men bedre, Konning Regnar, er dog bedre:
Glem ei, du stammer ned fra store Fædre!

Et Trællebarn til Dronning, var dog slemt! —
Hvo, raabte Regnar, tør dig Sligt fortælle?
Du har dog, Konning Eisten, ikke glemt:
Tidt sælges Heltefanger os som Trælle.
Og mangen Bonde, stærkt af Nøden klemt,
Som altfor mange Børn alt monne tælle,
Udsatte Sit; — det blev af Trællen fundet,
Blev hans, — og Odelsbyrden var forsvundet.

Dermed han reiste sig, han Assked tog,
Men ikke rakte de hinanden Haanden.
Nu ogsaa Konning Eistens Hierte slog
Forbittret, og han opbragt var i Aanden.
Han i sit Haab om Regnar sig bedrog,
Saaledes brat sig reiste Tvedragtsvaanden.
Jeg bød min Datter ham, mig kiær som Livet,
Og Kurven stolt har Regnar hende givet!

Tilbage reiste Regnar, stum af Harm,
Og satte sig i Hal i gamle Sæde;
Men Krakas Spøg og Sønneflokkens Larm
Tilbagebragte ham ei gamle Glæde.
Hun slynged om hans Hals sin Liliearm:
Tal til mig, Regnar! eller jeg maa græde.
Hvad er der hændt dig? — Intet! — Saa betving
Din Harm! Hvad siger Eisten? — Ingenting! —

Du vil ei melde mig, hvad han har sagt?
Velan! saa maa jeg selv dig det vel sige:
Han dadled dig, fordi du havde bragt
Saa ringe Dronning til saa stolt et Rige;
Sin Datter bød han dig: det var hans Agt,
Du dine Sønners Moder skulde svige;
Men du blev tro, hvad alt jeg forud vidste,
Og det fik Venskabsbaandet til at briste.

Forundret Konning Regnar hørte paa
Sin Hustrus Ord. Hvo har dig 'det berettet?
Hun qvad: Mon ikke du i Vinduet saae
Tre Fugle, da du med Kong Eisten trætted?
De fløi til mig igiennem Luften blaa:
En sort, en hvid, den tredie farvespættet.
Den sorte hist endnu i Træet sidder;
Og jeg har lagt mig efter Fuglequidder.

Men græm dig længer ei, min Herre prud!
Thi viid: din Hustru passer sig til Manden;
Og du har ikke valgt en ringe Brud
Af Tærneslægten eller Trællestanden.
Paa Lindesnæs jeg gik i Blæst og Slud,
Og maatte vogte Gieder vel ved Stranden;
Men Qvinden, Gubben der, som høit jeg hader,
Var ikke Moder mig, saalidt som Fader.

Min Fader var en stor og mægtig Helt
Ved Rhinens Bred, vel kiendt af Svensk og Dane;
Thi Rygtet til Mælar og danske Belt
Udbredte sig om Sigurd Fofnersbane.
Som Skioldms sov min Moder tidt i Telt;
Men dette Navn — det kunde du ei ane;
Dog ofte vil med Roes det nævnes atter
Af Sagas Mund: Brynhilde, Budles Datter.

Vent ei af mig en lang Fortælling om
Forfædres Daad! flukt er mig denne Stierne.
Jeg var et lidet Barn, da hid jeg kom,
Med Heimer i hans Harpe fra det Fierne;
Men hvad jeg mindes, hvad jeg veed derom,
Det, kiære Husbond, jeg fortæller gierne:
Min Faders Navn var Sigurd Fofnersbane,
Han Dragen vog, sin Hest han kaldte Grane.

I Frakland kom han til et Field engang,
Hvor høit han Ilden saae mod Himlen flamme;
Men Ild ei giorde Sigurd Veien trang;
Ild, Vand og Jord, var Eet ham og det Samme.
Paa Hesten han sig over Luen svang;
Saa lidt som Sleipners, var dens Fødder tamme.
I øden Borg han dristigt sig mon vove,
Der saae han brynieklædt en Skioldmø sove.

Han Skioldet tog, som trykte hendes Arm,
Da vaagned hun, som af en Trolddomsdvale.
Hun takked ham, som endte hendes Harm,
Og bød ham strax til Giæst i sine Sale.
For Heltens Skiønhed svulmed hendes Barm,
For hendes hans; han hørte hende tale:
Jeg er Valkyrie, mig Odin straffed;
En Kæmpe, ham forhadt, jeg Seiren skaffed.

I trende Nætter blev Kong Sigurd der.
Vel Sagnet gik, at mellem ham og hende
Paa Bolsteret var lagt et draget Sværd;
Men, Regnar, ærligt maa jeg dig bekiende:
Din Aslaug blev en Frugt af denne Færd.
Bort reiste Sigurd, søgte sine Svende.
Min Fødsel dulgtes, skulde blot forties,
Til Sigurd og Brynhilde kunde vies.

Men da han siden til Kong Giuke drog,
Og saae hans Datter, Moderen Grimhilde
Min bolde Fader med en Søvntorn slog,
For hans Erindring plat ham at forspilde.
Min Moder ikke troløs han bedrog;
I Trylledunst mon Hexen Sindet hilde.
Nu fulgte Sigurd atter Lyst og Lune,
Til Hustru tog han Datteren Gudrune.

Brynhilde sad igien paa fierne Slot,
Af Luer krandset, uden Ægtemage,
Og taalte rolig første Brudgoms Spot,
For stolt til ynkelig sig at beklage.
Skal om en Beiler end hun tykkes godt,
Maa han ei frygte Flammerne, som brage;
Ei true maa ham Ilden eller smerte,
Kun giennem den gaaer Vei til hendes Hierte.

Gudrunes Broder har til Færden Lyst,
Men har dog ikke Mod til den at prøve.
Da siger Sigurd til ung Gunnars Trøst:
Jeg følger dig, vi vil ei længe tøve.
Jeg møder Ilden med et modigt Bryst,
Skiøndt man har sagt: Ild skrækker selv en Løve.
Jeg, Gunnar, i din Skikkelse vil handle;
Din Moder maa mig først til dig forvandle.

Jeg veed, hun kan; troldkyndig er hun jo.
Som Gunnar vil jeg for Brynhilde træde.
Jeg trodser Ilden, vinder hendes Tro,
Og, Broder, du dig skal ved Seiren glæde.
Thi atter hiemme her i Giukes Bo,
Som Sigurd finder jeg mit gamle Sæde.
Jeg atter Sigurd er, du Gunnar atter.
Min Viv er Gudrun, din er Budles Datter.

Og saadan gik det, saadan Sigurd vandt
Til Gunnar, Svogeren, sin egen Qvinde;
I Gunnarslarven han Brynhilde fandt,
Og hun sig lod af samme Trolddom blinde.
Med Gunnar hun som Hustru sig forbandt,
Og Sigurd hende kaldte Svigerinde.
Hvordan dem Elskov havde før forbundet,
Det var en Drøm, som ganske var forsvundet.

Men Grimhild, Hexen, har sin Datter sagt,
Hvordan engang hun Sigurd har bedaaret;
Hvordan Gudrunes Mand har Gunnar bragt
Sin egen Brud; glemt, inden endt var Aaret;
At ham, med Gunnars Aashn, Gunnars Dragt,
Har Hesten Grane giennem Ilden baaret;
At reent Grimhilde slørre dem Forstanden,
Saa Sigurd, Brynhild havde glemt hinanden.

Engang da begge Dronningerne gik
Til Floden ned, for fine Lin at tvætte,
Som end i Landet var en gammel Skik,
Om Stedet, hvor de stod, de kom i Trætte;
Hver vilde staae, hvor frisk hun Bølger fik,
Vredt om hinandens Rang de gik irette.
Du, raabte Gudrun, maatte Sigurd miste
For min Skyld; jeg staaer her ei som den Sidste!

Men knap har Gudrun talt, før Rosen foer
Af Brynhilds Kind, dog strax igien den brændte.
Besindelsen igien, ved Gudruns Ord,
Hun fik, Hukommelsen tilbagevendte.
At Sigurd hende sveeg, hun sikkert troer;
Hun tvivler ei derom, han hende kiendte.
Ved denne Kiv Ulykken blev opdaget,
Og Hævn og Myrden fulgte Tordenslaget.

Vildt raste Vreden i Brynhildes Bryst,
Hun elskte Sigurd høit, hun høit ham haded.
Hans Elskov før var hendes bedste Lyst;
Nu vil hun see hans Liig i Blodet badet.
Et stakket Foraar, en elendig Høst!
Bleg rakte hun sin Frænde Sværdebladet:
Tag dette Staal, stød det i Sigurds Hierte!
Med Smerten lindres kun Brynhildes Smerte.

Og med det samme Staal, som Sigurd vog,
Hun traf sig selv, da Heltens Liig hun kiender.
Derpaa sit Guld hun af sit Giemme tog,
Og deelte det imellem sine Frænder.
Blodfarvet Telt man over hende slog;
Men da paa Baalet Sigurds Legem brænder,
Halvdød hun stiger op, stærkt rinder Blodet;
Dog først med Livet selv hun taber Modet.

I denne Nød den gode Heimer Skiald,
Til hvem jeg var betroet som ganske liden,
Som gierne vilde redde mig for Fald,
Da det saa voldsomt gik i Kæmpestriden;
Som aldrig nærmed sig Grimhildes Hal,
Men haded hendes Ondskab, hendes Viden;
Han monne sig en Harpe sammenlime,
Hvor Glutten laa, som Blomsten i sin Kime.

Sangbunden tømred han dertil saa stor, —
Han var en Smed, hvis Kløgt ei havde Lige, —
At deri lægges kan det spæde Noer,
Og deri giemte han mig lille Pige.
Der, som en Fugl, jeg fik mit Vand, mit Foer;
Han spilled for mig, naar jeg vilde skrige;
Paa Ryggen Skialden bar mig bort i Harpen,
Og drog til Nord; hans Frænder boe ved Sarpen.

Han kom til Lindesnæs, han steg i Land;
Men, fremmed der, omkring han maatte lede;
Da traf han paa en skummel, hæslig Mand,
Som boede med sin Viv paa Spangarhede.
Sin Hemmelighed ei han dølge kan;
Han tog mig lille Dyr ud af min Rede.
Det var et Syn, som Hierter kunde smelte,
Til Ynk og Hielp, i Guder og i Helte.

Men Aki var af Guderne forladt,
Den grumme Røver sig i Blodet bader;
Han slog ihiel ham i den første Nat,
Og plyndred Liget af min Fosterfader.
Mig ogsaa Kniven var paa Struben sat;
Da redder Grima mig, hun Barnet mader.
Hun sulted mig dog tidt, mig Hug har givet;
Men Den, som frelste mig, jeg skienkte Livet.

Nu maatte jeg fra spæde Barndoms Aar, —
En stærk og ganske vakker Glut forresten, —
Alt vogte Grimas Gieder, Lam og Faar.
En Sky paa Himlen foer engang i Blæsten;
Men pludselig den over Stranden staaer.
Det var en Qvindeskikkelse paa Hesten;
Steg af i Luften, Hielmen havde Vinger;
Paa Marken hun sig ned til Barnet svinger.

Jeg er din Moder, du Brynhilde seer,
Sigurd din Fader var, jeg Budles Datter.
Nu vredes Odin ikke paa mig meer;
Valkyrie blev jeg efter Døden atter.
Til Valhal sender jeg ham Helte fleer.
Dog Guddomslivet Barnet ikke fatter;
Men bryde skal jeg dig din Trællelænke;
Jeg Skionhed, Magt, min Datter! dig vil skienke.

Ei Storm skal blæse dine Hænder blaae,
Ei Kuld dig rynke, Sol dig ei skal brune;
Beskyttet du paa Næsset her skal gaae,
Som sad du i dit Jomfrubuur, det lune;
Paa Fuglens Qvidren skal du dig forstaae.
Din Moder læser Evighedens Rune!
En skiøn og mægtig Drot til dig skal beile,
Som Brud du skal med ham fra Stranden seile.

Farvel! og græd ei over Modersavn,
Min Aslaug! Kraka hedder du jo ikke.
Saa tog Valkyrien mig i sin Favn,
Saae paa mig med usigelige Blikke:
Naar hist du sidder nu i fremmed Havn,
Og feirer Høitid, hylder Dronningskikke,
Og naar du dette Sagn din Drot fortæller; —
Hvis han dig ikke troede, taug du heller.

Men til Beviis paa, du har Sandhed sagt,
Saa lad ham vide, naar han fritter nøie:
Den næste Søn, du faaer til Verden bragt,
Ham skal du kalde: Sigurd Orm i Øie.
Sligt Tegn jeg har i Drengens Øie lagt;
Det tyder paa hans Herkomst, paa den høie.
Thi Regnars Søn han vorde skal som Dane,
Men Dattersøn af Sigurd Fofnersbane.

Saa taled Aslaug, og hun talde sandt;
Hun fødte Drengen, og blev ikke bange,
Da i hans Øie, stort og blaat, hun fandt
En lille mørkebrun og bugtet Slange.
Sigurd sin Faders Heltehierte vandt,
Og Moderhiertet strax han monne fange.
I Kampen blev han Helt, den stærke, vilde, —
Og hans Valkyrie — det var Brynhilde!

Da Regnar ham en Ring forære vil,
I Navnefæste, bød ham Gyldenkrandsen,
Da vendte Drengen trodsig Ryggen til,
Og greb paa Børneviis ei efter Glandsen.
Tidt mored Regnar sig med dette Spil;
I Drengen han beundred tidlig Sandsen.
Min Viv, han raabte: du til Verden bragte
En dristig Helt, som Guldet vil foragte.

Erik og Agnar.

Snart Krigen udbrød
Mellem Dannmark, Sver'g.
Saadan udvoxer fælt
Til Trold en Dverg;
Af den Tvedragtsrod,
Som en Kiv kun var først,
Spired Sværdslagstorm
Og blodige Tørst.

Og de rusted sig stærkt,
Med hinanden i Tvist,
Konning Regnar her,
Konning Eisten hist.
Og, som Hrolf engang
Med Kæmperne bold,
Bragte Regnar sin Hær
Til Fyrisvold.

Og hans Sønner var med;
Mellem dem var der to,
Som i vældigste Kamp
Bestandig loe;
De var Tvillinger født;
Og, som Bladet ved Blad,
Een den Anden saa lig;
Man ei skiller dem ad.

Og ſom Legemet ligt,
Fra Iſſe til Hæl,
Saa var Brødrenes-Siæl
En eneſte Siæl.
Hvad der følt var og tænkt
Af Agnars Sind,
Det, paa ſelvſamme Viis,
Faldt Erik ind.

Og ſaa voxte de til
Udi Leireſkov;
Spiſte ſammen af Fad,
Og tilſammen de ſov;
Skued ſammen i Qvæld
Fuldmaanens Blod,
Svømmed ſammen i Hav,
Naar Sol opſtod.

Da de ældre blev,
Saae de ſammen en Mø,
Der var deilig og blid,
Paa Siællands De;
De forelſkede blev,
Nidkiære dog ei. —
Vi kan ſammen ei gaae
Ad Elſkovs Vei.

Thi hvad Een har kiær,
Faaer den Anden jo kiær;
Og en eneſte Viv
Kan ei ægtes af Hver.
Det kun bragte Fordærv.
Det kun ſkiller os ad.
Slig Kiærligheds Frugt
Blev Broderhad.

Elskov farvel!
Jeg betaler dig ei
Med Broderforliis.
Kom, Thor! for Frei.
Og saa vendte de bort
Fra den Mø deres Sind,
Og kysted hinanden
Paa Broderkind.

Og da Krigen udbrød,
Med Brynier blaae,
Og med Hielmene blaae,
Man i Marken dem saae.
Og de lysbrune Haar
Fra Hielmene flød,
Og i Dinenes Ild
Stod Skræk og Død.

En Blanding saa sær
Af Regnars Mod,
Og af Thoras Siæl
I Dinene stod.
De gik siungende frem,
I Ungdomskraft,
Med Sværd og med Skiold
Og med Landseskaft.

I Kong Eistens Hær
Var en rasende Tyr,
Som var helliget Thor
Og Asatyr.
Hvor den kom med sit Horn
Den Heltene traf.
Begge Brødrene vil
Bringe Tyren Straf.

Steds brølte den høit,
I Marken det gialdt;
Og Sebelia den
Blev af Eisten kaldt.
Erik mødte den først;
Men giennemtrængt
Af dens Horn, blev hans Liig
I Marken slængt.

Da nu Agnar sin Vens
Dødsskiæbne saae,
Han ei kæmpede meer,
Men stille mon staae.
Og med Arm overkors
Det brølende Dyr
Han ventet og qvad:
Stød nu kun, Tyr!

Hvad Erik er hændt,
Mig hændes maa.
Men den studsende Tyr
Lod Helten staae;
Thi han lignte det Liig,
Der var nys kastet hen,
Saa Sebelia troer,
Det er Agnar igien.

At sig Liget har reist,
Hin Kamp at fornye;
Thi vendte den Ryg
Og i Skræk monne flye.
Men da Slaget var endt,
Meer Agnar ei slog, —
Man den drømmende Helt
Til Fange tog.

Og for Eisten bragt,
Lød Konningens Ord:
Hugprudeste Svend!
En Lyst for Thor,
Dig skiænkes dit Liv.
Det til Fremtid bevar!
Men roligt og stolt
Var Agnars Svar.

Min Broder er død,
Fostbroder mig;
Hidbringer fra Mark
Ung Eriks Liig!
Han blev stanget ihiel.
Jeg som han var kiæk;
Men din Nidingethr
Løb bort af Skræk.

Hvad Erik er hændt,
Mig hændes maa.
Lad da Helte med Spyd
I Marken staae!
Bringer hid hans Liig,
Mig kaster paa Staal!
Jeg drikker med ham
Den bedske Skaal.

Man Eriks Liig
I Marken ei fandt;
Men Agnars Blod
Fra Spydene randt.
Da blev Himlen mørk,
Man Regnbuen saae;
Og paa Kerren sad Thor
Med Hamren blaa.

Og en deilig Alf
Til Jorden foer;
Det var Eriks Aand,
Nedsendt fra Thor.
Alle Kæmper grandt
Ham i Luften saae;
Han til Agnar kom,
Som paa Spydene laa.

Og han kysed hans Mund,
Og han tog ham i Favn.
Da fra Hærene høit
Lød Heltenes Navn!
Da man saae dem i Luft,
Hver stærk og stor,
Paa den lynende Vogn,
Hos Asathor.

Ivar Beenløse.

Næste Dag paa Fyrisvold gientog man Slaget.
Eisten med har Tyren taget;
Af dens Vraal man hørte Braget.

Dobbelt stærkt og græsseligt idag den brølte.
Ei de Danskes Mod den kiølte;
End ei Virkningen de følte.

Tyrens vilde Hyl forrykte dem Forstanden.
Manden vender sig mod Manden,
Danske slaae ihiel hinanden.

Ivar byder Hæren ei forsagt at vige;
I et fælles Raab tillige
Tyrens Hyl at overskrige.

Ivar paa sin Baar sin Bue tog i Hænder,
Sigtet han mod Tyren vender,
Pilen den i Panden sender.

Buens Træ som Staalet klang, da Pilen iled;
Ivar, da den dybt sig kiled,
Fro fra sine Stænger smiled.

Snart Sebilia stod af Blodet ganske blindet;
Da forrykkes dem ei Sindet;
Diet saae, da faldt dem Bindet.

Fienden viger brat for skarpe Sværd tilbage.
Tyren kan ei meer, som Drage;
Tryllebrølene gientage.

Dog til Flugt endnu den ikke lod sig tvinge.
Ivar, paa sin Heltevinge,
Lod til Brøleren sig bringe.

Kaster mig, han raabte høit fra Baar, paa Dyret!
Den, som Pilens Flugt har styret,
Knækker Ryggen i Uhyret.

Som et Barn saa let han sad paa Baarens Grene;
Men saa tung som Fieldets Stene,
Brød han alle Tyrens Bene.

Da var Slaget endt, og da var Seiren vundet;
Eisten havde Døden fundet,
Regnars Børn ei havde blundet.

Gnister foer fra Blikket; Sigurd Orm i Øie
Raabte: Naar det drøftes nøie,
Maa vi os for Ivar bøie!

Krøblingen idag tilkommer høiest Ære;
Uopnaaet han vilde være,
Hvis hans Been ham kunde bære.

Tak for Ivars Lamhed maae vi Guder sige;
Ellers blev i Danmarks Rige
Knap en Kongesøn hans Lige!

Ivar meldte: From du ham paa Kinden klapper,
For din Broder var saa tapper,
Mens du ham i Øret napper.

Vogt dig! du, som daglig nu til Kæmpe voxer,
Men som end ei stanger Oxer, —
Dieslangen ogsaa voxer!

Dienskalkhed for en Helt kun lidet duer.
Den er taabelig, som Fluer
Blot i Elephanter skuer.

Hæren hørte Drottens Røst og slog paa Skiolde:
Alle vi med Ivar holde;
Viis i Fred, i Kamp den Bolde!

Sigurd bød Forsoningshaand, den unge Vilde:
Ei du skal din Viisdom spilde!
Det var ikke meent saa ilde!

Haslidalen.

At vandre mod Syden, som Rigernes Stifter,
Med stærke Bedrifter
Udmærke sin Vandring,
Og tvinge det sydlige Land til Forandring,
Det havde Normanner for Skik;
Og Regnarsønnerne gik.

Dem Faderen gierne lod drage mod Syden;
Hvor Skioldenes Bryden,
Hvor Pandsernes Kløven
Paa Kraften fra Nord gav forfærdeligt Prøven.
Men Bragi, som styrker til Mod,
Neddypper ei Harpen i Blod.

Han dvæler ei længe ved myldrende Skarer
Af stærke Barbarer,
Med Modet i Eie,
Der brugte de sydlige Floder som Veie,
Og hvor de med Sværdet drog frem,
Snart giorde sig Landet til Hiem.

Om Stæder, om Byer, om Klostre, der brændtes,
Om Qvinder der skiændtes,
Om Helte der dræbtes,
Om Oldinge, Børn, der i Fangenskab slæbtes,
Om Blodtørsten tier min Sang,
For den har ei Strængene Klang.

Og Kæmperne her var ei storligen bedre;
Som vældige Fædre
De Landene søgtè;
Med Nøden og Døden og Faren de spøgte;
Bestænkte med Fiendernes Blod,
De priste blot seirende Mod.

Da traf dem et Ry, som dem ei kunde more:
Karl Keiser, den Store,
Som mægtig mon stræbe,
Forbittret femtusinde Saxer lod dræbe.
Blodstedet just kom de forbi,
Paa Thyringer-Skovenes Sti.

Til Kamp imod Karl de sig følte for svage;
Da bleve de spage;
De hørte paa Præsten,
Som præked i Skoven, i Regnen og Blæsten,
For omvendte saxiske Flok,
Som sadde paa Stenenes Blok.

Nu Dansken omringes af Frankernes Skare.
Fra truende Fare
Dem frelser en Ridder;
Paa sneehvide Ganger han stolteligt sidder;
Hans Hielm og hans Skiold er forgyldt;
Knap Ungdommens Aar har han fyldt.

Han hører dem tale, — da lytter han nøie,
Da Taaren i Øie
Ham pludseligt tindrer;
Sin tidlige Barndom sig Helten erindrer.
Han raaber: Angriber dem ei!
Lad Danskен bortdrage sin Vei.

Da undrer sig Ivar, til Ridderen siger:
I fremmede Riger
En Ven vi har funden.
Maaskee du med Danmark alt før var forbunden?
Thi Sproget, det taler jo du.
Ja, sukked den Ridder, — endnu!

Men spørg mig ei mere, lad af med din Fristen!
Thi jeg er en Christen,
I Hedninger ere;
Forskiellig vor Tro og vor Drot og vor Ære.
Jeg kæmpe mod Hedninger maa;
Men Eder skal Franken ei slaae.

Saa sporer han ivrigt sin Hest og forsvinder,
Med glødende Kinder,
Med viftende Handske.
Hvo er dog den fremmede Helt? Holger Danske!
Han tiener i Keiserens Hær,
Men løfter mod Danskен ei Sværd.

Nu droge de fort giennem Landene vide;
Dem lyster at stride,
Dog ikke ved Rhinen;
Thi vante'til Ølket foragte de Vinen.
Mod Bierget gik Vandringen snel;
De standsed ved Sveitsernes Field.

Ei funde de Fieldets Indbyggere dorske.
De Svenske, de Norske
See Klipper og Vandet;
Dem tykkes, sig bragte til Fædrenelandet.
Kun Skoven ved Fieldenes Rod
Meer frodig og blomstrende stod.

Og da de nu komme til Hasli, til Dalen,
Da hørte de Talen,
Og den var ei fremmed;
Da syntes dem alle, de droge til Hiemmet.
Her Sproget i Fieldenes Vang
Som Sproget i Norden dem klang.

Beslægtede Gother, hvis vandrende Fædre
Her funde det bedre,
Da Hungeren trued;
Udvandrede Landsmand i Hyrden de skued.
Men Hyrden ei Kampen forstaaer;
Hans Ko nu paa Fieldene gaaer.

Og derfor dem Drotten fra Borgen mishandler,
Hovmodig forvandler
Til Trælle dem næsten;
Thi daglig hans Knægt var i Hytterne Giesten,
Og tomte dem Bøtten, og lo,
Naar Hyrden har malket sin Ko:

Det hørte Kong Regnars fortørnede Sønner:
Jeg Giestfrihed lønner,
Med Hielp for den Svage!
Hans Borg vi med stormende Haand skal indtage.
Nu Hyrde, med nordiske Skiæg,
Hent Fædrenes Breide fra Væg!

Saa stormed de Borgen, og Lykken sig vendte;
Thi Hyrderne brændte
De. bialkede Mure.
De Fædrenes Sværde vaa Panderne skure.
Snart Vifil har fundet sin Død;
Kong Ivar med Buen ham skiød.

Da Ivar fra Trældom har Dalen befriet, —
Vist aldrig fortiet
Det Sagn burde være;
Da saae han, til Nordens og Sveitsernes Ære,
Saa herligt i Drømmen et Syn,
Mens Natten opklartes af Lyn.

En Helt med sin Søn og en Hyrde med Drengen,
Han skued fra Sengen,
Han begge dem loved:
Thi Æblerne skiød de fra Børnenes Hoved.
Han læste fra, Saga, dit Skiold:
Med Hierterne trodser man Vold!

Saa reiste de Helte, ved Skioldenes Lyden,
Mod biergede Syden,
Men fast som iblinde;
Og Staden for Stæderne: Rom vil de vinde.
Dog Veien did kiende de ei;
Hvo viser dog Heltene Vei?

Da traf de paa Stien en udlevet Gubbe,
Som hvilte paa Stubbe,
Med Staven i Haanden.
Dybt Veiret han drog for at komme til Aanden;
Thi vandret han havde saa langt,
Og Brystet i Gubben var trangt.

De spurgte: Hvor kommer du fra? Men han sagde:
Tilbage jeg lagde
Utallige Mile.
Jeg kommer fra Rom, hvor nu hen I vil ile. —
Saa siig, da fra Staden du kom,
Hvor langt har endnu vi til Rom?

Da viste han Skoe dem, med Jernet beslaaet:
Med dem er der gaaet!
Jeg maatte mig skynde.
See Jernene kun, hvor forslidte, hvor tynde!
Det Par, som paa Ryggen du seer,
Ei duer til Vandringen meer.

Da Heltene hørte den selsomme Klage,
De droge tilbage;
For langt var dem Toget.
Men, Rom! du blev frelst af en Gubbe saa kroget.
For hielpsomme List og Forstand,
Man roste den vandrende Mand.

Men Gubben sig atter paa Reisen begiver;
Ham intet opliver,
Ham intet kan glæde;
I Skoven om Natten man hører ham græde.
Fra Jorsal han vandred, fra Rom; —
Til Domnedag flakker han om!

Afskeden.

Jeg kieder mig i Fredens Færd,
Aslaug, Aslaug!
Det klinger i mit gode Sværd,
Som hist paa Væggen hænger.

Jeg hører ikke Sværdets Klang,
Regnar, Regnar!
Naar Kraka før for Kongen sang,
Klang Sværdet ikke længer.

Din Sang mig aldrig hiemme holdt,
Aslaug, Aslaug!
End er ei Hierteblodet koldt;
Jeg kan Bedrifter øve.

Mig tykkes, at en Drot som du,
Regnar, Regnar!
Vel kunde sidde roligt nu;
Dit Mod har staaet Prøve.

Som Ørnen hiſt, det Modet gaaer,
Aslaug, Aslaug!
Imens den lever, Vingen ſlaaer
Den over Fieldets Toppe.

Jeg nægter ei, du eſt en Ørn,
Regnar, Regnar!
Men Ørnen nu har faaet Børn,
Som vel for den er oppe.

De ſkal ei overflyve mig,
Aslaug, Aslaug!
Af dem du eſt forſængelig;
Hver er din Kiæledægge!

Saa ſiig mig da, hvad du har for,
Regnar, Regnar!
Du veed, din Fryd var ſtedſe Vor,
Vi nød den ſammen begge.

Til Bretland jeg med Hæren gaaer,
Aslaug, Aslaug!
Og der jeg Konning Ella ſlaaer,
Hans Kongeſpir jeg knækker.

Men her jeg ingen Flaade ſeer,
Regnar, Regnar!
Hvad har du vel i Fiorden meer,
End tvende ſtore Snekker?

Paa dem jeg bringer ſtærke Flok,
Aslaug, Aslaug!
To ſtore Skibe, det er nok;
Jeg kan de ſmaae ei lide.

Men Flere der dog være maa,
Regnar, Regnar!
Ifald du vil din Fiende slaae,
Og mandigt mod ham stride.

Jeg prøve vil et Eventyr,
Aslaug, Aslaug!
Som aldrig sig igien fornyer;
Derom skal Skialde qvæde.

Jeg holder dig dog ei derfra,
Regnar, Regnar!
Velan, min Ven! udrust dig da.
Jeg hindrer ei din Glæde.

Jeg tager med mit gode Sphd,
Aslaug, Aslaug!
Det viste mig sin Kraft og Dyd,
Da Thoras Orm jeg giæsted.

Tag ogsaa denne Silkesærk,
Regnar, Regnar!
Med gylden Søm, skiøn Thoras Værk,
Hvormed du Kraka fæsted.

Hvad skal jeg med den fine Væv?
Aslaug, Aslaug!
Du veed, at ingen Kæmpe giev
Kom uden Skiold til Maalet.

Den viet er i Maaneskin,
Regnar, Regnar!
Af Alferne til Seiren ind,
Beskytter meer end Staalet.

Farvel! til Bretland nu jeg gaaer,
Aslaug, Aslaug!
Snart atter Regnar see du faaer,
Han skal i Kamp ei segne.

Jeg græder ikke ved dit Savn,
Regnar, Regnar!
Ifald du blegner, vil dit Navn
Dog ikke med dig blegne.

Regnars Død.

Konning Regnar seiler fra Isefiord,
Hans diærveste Mænd var med ombord;
Men ei med prægtige Pandsersærk
Udroge de til det stolte Værk;
Som Kongen, da Thoras Orm han vog,
De klædt var i Trøier og lange Brog.

Vellystig er Britten, feig og blød,
Og let ham bringe vi bratte Død;
Men ikke sin Fiende kiende han skal,
Før han er regnet i Trælles Tal.
Snart Ellas Magt er os underlagt;
Det er, som i Mosen en Sneppejagt.

Saa drage de fort med frække Mod;
Men Leireskoven saa skummel stod,
Og rysted paa Hov'det i Morgenstund;
Ei qvidred der Fugl, kun gisede der Hund;
Og Solen i Ansigtet var blodrød,
Som om den det trodsige Værk fortrød.

Og da de komme paa Dybet ud,
Ei fulgte dem Niord, den muntre Gud;
Ei blæste han stolt i de svulmende Seil;
Men Regnars Die saae ikke feil:
Med skaldet Isse, med skiælende Blik,
Fru Ran ham imøde paa Bølgen gik.

Hun vinkte Skade, som kom paa sin Hest
Med flagrende Man, det var Østens Blæst.
Og Snekkernes Master hun overreed;
Som Pinde de brast i Bølgerne ned.
Med Nød og Neppe blev Mandskabet frelst;
Og det saae Skade dennegang helst.

Konning Regnar var sig en Sømand god,
Som sig paa Bølger og Blæst forstod:
Med Roret han kæmped i skummende Vand,
Saa Vraget løb op paa det bløde Sand.
Han undgik Brændingen, Klippens Kant;
De Andre Døden i Dybet fandt.

Hvi slugte dog Bølgen Regnar ei?
Hvi kæmped han sig til sin Smertes Vei?
Hvi fandt han i stormende, hylende Hav
Dog ei den prægtige Kæmpegrav,
Der hvælver sig over utallige Been,
Stærk, som den var bygget af Kampesteen!

Da meldte til Kæmperne Sigurds Søn:
Min Dristighed faaer sin fortiente Løn;
Men om vi paa Bretlands, Siællands De
Nu døer, — eengang skal vi alle døe.
For dristigt maaskee var mit Eventyr;
Dog Regnars Død skal vorde dem dyr.

Hvad er det saa meer? I Aften vi skal
Hos Odin sidde tilsammen i Hal;
Og Skinkeskiver, paa Brikkerne lagt,
Har selv Valkyrien Helten bragt;
I Gaarden vi ned som Einheriar gaae,
Og dræbte, fra Døden igien opstaae.

Men hvad jeg helligt beder Jer om:
Forraader mig ei, hvorfra jeg kom.
Ei nævner for Britten Leires Havn!
Og nævner mig ikke ved mit Navn!
Ihiel maaskee kan mig Ella slaae;
Mit Navn han dog ei skal at vide faae.

Det var vel dristigt, oprigtigt talt,
Min Hustru meente, det var for galt.
At troe, jeg med saaliden en Magt
Fik Ellas Vælde mig underlagt.
Jeg burde lyttet til Aslaugs Raad!
Dog aldrig Regnar fortrød sin Daad.

Hvis ei var tabt den anden Dromund,
Var den ei sunken til Havsens Bund;
Ifald den hele medtagne Magt
Jeg havde til Engellands Kyster bragt;
Jeg frygted ei Ella meer med sin Hær,
End Manden af Kiærringen et Mundsvæ'r.

Han speider altid ved Strandens Folk,
Om Esping kommer og mindste Holk;
Hvis med en Flaade jeg see mig lod,
Sin Fare Nidingen strax forstod.
Thi kom jeg med List; det gik Listen slet;
Nu fanger han mig i mit eget Næt.

Han nærmer sig alt med sin Hær paa Strand,
Saa lader os kæmpe til sidste Mand!
Og mandigt strede de Helte fra Nord
Mod Britternes Flok, tidobbelt saa stor;
Saa sank de tilsidst, som Stiernen døer,
Naar Skyer den dække med Taageslør.

Konning Regnar ei tilbage sig holdt,
Var fremst i Rækkerne, høi og stolt.
Han bar ei Brynie; men god og stærk
Var under Kosten hans Silkesærk,
Som Aslaug selv havde viet ham ind,
Med Skovens Alfer i Maaneskin.

Derfor udøstes ei Regnars Blod,
Endskiøndt han forrest i Rækken stod.
Ham Døden har i Slagtningen glemt;
Da blev han mellem Skioldene klemt,
I tunge Lænker for Ella bragt,
Som feigt misbrugte sin Overmagt.

Hvo est du? spurgte Kongen ham nu;
Hvad søger paa Bretlands Kyster du?
Ham svared Regnar: Jeg drog med en Drot,
En Viking, der tyktes om Striden godt.
Og jeg beklager hans Heltefald!
Forresten er jeg Kong Regnars Skiald.

Hvad? fnysed Ella ved Regnars Ord;
I Ansigtet op ham Blodet foer;
Min arrigste Fiende du tiener fræk?
Ja, svared Regnar, jeg var saa kiæk.
Han Manges Fiende var meer end din;
Er ei din Ven han, saa er han min.

Ha, slæber til Ormetaarnet ham hen!
Skreg Ella bleg fortørnet igien.
Jeg gaaer, qvad Regnar, villig afsted;
Lad blot mig tage min Harpe med!
Den ligger hist i det knuste Vrag;
Mig Regnar den gav paa min Fødselsdag!

Din Dødsdag den indvie med Klang,
Ved den du sjunge din Svanesang! —
Og roligt Regnar svared ham: Vel!
Ei bringer din Orm mig dog til Hel.
Thi, hvis din Trudsel jeg ret forstaaer,
Til Taarnet jeg nu og til Døden gaaer.

Konning Ella kalder sin Foged i Løn,
Og siger til ham: Min kiære Søn!
(Thi saare godt han sin Bøddel led,
Der var mellem dem Fortrolighed,)
Min Søn! fra Frygten du mig befrie!
Du har dog istand din Hønsesti?

Ved Hønsestien Kong Ella forstod
Et mægtigt Taarn, som han mure lod;
Og Hønsene, som man deri fik at see,
Var spraglede giftige Slanger tre,
Som giemtes der under Jernets Rist,
Til Fangernes Pinsel og Hiertebrist.

Ham svared med Grin den skumle Mand:
Jo, Hønsestien er godt istand! —
Saa tag da nu Fangen med dig derned;
Men Radbert, brug din Forsigtighed!
Ei Ormene strax ham bide maae,
Af Angest først maa ham Hiertet slaae.

Og skiult bag Hullet paa Taarnets Muur,
Opmærksom ligge du da paa Luur,
At høre, hvad han i Nøden har talt,
Før Dødens Isnen har Liget svalt.
Læg Mærke vel til hans Svanesang!
Jeg nægter dig ikke, min Barm er trang.

Paa dig, Ven Radbert, stoler jeg trygt.
Jeg nægter dig ikke, jeg har en Frygt,
At Manden, som nu i Taarnet skal døe,
Er Konning Regnar fra Siællands Øe. —
Jeg kiender ei Fangen; dog han seer ud
Ei som en Fange, men som en Gud.

Hvis det er Regnar, da Naade ham giv!
Thi uskatteerligt er mig hans Liv.
I evigt Fængsel han sidde maae,
Ved slette Kost i den skumle Vraa,
Men ei udslettes af Levendes Tal;
Sit usle Liv han beholde skal.

Thi han har Sønner ved danske Belt,
Og hver en drabelig, stridbar Helt.
Og Riget er stort og Magten er stor.
Jeg frygter, de komme fra Isefiord,
Naar dem berettes Faderens Død;
Da bringe de mig selv Qval og Nød.

Men har jeg Regnar først i min Vold,
Da bruger jeg ham som mit bedste Skiold.
Han sidder i evigt Fangenskab,
Og trues med Pinsel og Livets Tab.
Ei vove sig Sønnerne meer paa min Kyst,
Faae til Bedriften kun ringe Lyst. —

Nu bragtes Regnar i Taarnet ind.
Der ſad med Haanden han under Kind;
Nys hele Nordens mægtigſte Mand,
Og nu en Træl ved en Krukke Vand.
Og Slangerne ſaae han i Jernets Buur,
Af en forfærdelig Jettenatur.

Imedens rolig han ſidder der,
Dem Vreden gav ſtærkere Farveſkiær;
Sig Kroppen vandt i den ſkiønneſte Bugt,
Men damped en vammel Desmerlugt.
De ſtirred forbittret paa Helten, ſom kiæk
I Krogen betragted dem uden Skræk.

Da Konning Regnar ſin Harpe tog,
Med svet Haand han Strængene ſlog.
De lytted, med Øine ſom gloende Kul;
Og Fangevogteren i ſit Hul.
Da Regnar Lodbrok, med rolig Taal,
Sin Dødſang qvæded, ſit Krakamaal.

Stærke ſvunge vi Sværdet,
Striden var uforfærdet.
Skibet til Nidaros ſeiled,
Blind til Bruden vi beiled.
Ulven og Biørnen hun ſendte,
Selv en Biørn, Ulvinde;
Fra den mandige Qvinde
Manden med Haan ſig vendte.

Stærke ſvunge vi Staalet,
Modigt os kæmped til Maalet;
Borguhyret vi ſloge,
Thora til Brud vi toge.
Da jeg Qvæleren qvalte,
Thora ved Fredens Arne,
Fylgie fra Seſvarne,
Kiælen mig Lodbrok kaldte.

Sagte da hvinede Sværdet;
Thora det giorde forfærdet.
Stierneſkuddet hun ligned,
Huldt min Himmel velſigned.
Snelt ſig ſlukte min Stierne,
Alt gienſtraaler den atter!
Drottens yndige Datter
Vinker ſin Ven fra det Fierne.

Sværd igien monne lyde,
Støi af blinkende Spyde.
Budlung ei kæmped iblinde:
Hildur, Heltens Gudinde,
Rynkte mod Røverne Brynet.
Jarler paa Jagten blev fundne
Otte blev overvundne;
Landſen traf dem ſom Lynet.

Atter i Tvedragt ſiunge
Sværd med liflige Tunge;
Ei guulbenede Fugle
Monne vi Føden ſkiule.
Breiden ei hvilte ved Beltet;
Ægirs ſkummende Heſte
Havren finge, den bedſte;
Ravn paa Marken ei ſvelted.

Sværd paa Skioldene klinge;
Da lod vi Byttet os bringe.
Kraka paa Fiskerkysten
Lammed os Kæmpelysten;
Blid hun, ved Elskovs Bønner,
Bandt os med Haaret og Nættet.
Manden har ei dig forgiettet,
Moder til Regnars Sønner.

Stærkt vi Sværdene svunge,
Rognvald blegned, den Unge.
Hist i Northumberlandet
Lumskt ei Snekkerne stranded.
Ligene laae i en Dysse,
Føde for Odins Ravne.
Det var ei Møer at savne,
Det var ei Qvinder at kysse.

Stærkt vi Sværdene svunge;
Da faldt Erik hin unge.
Agnar ei Længslen dulgte,
Diervt sin Broder han fulgte.
Kæmper Klingerne hvæsse!
Da vi Agnar begraved,
Hist paa Skiæret ved Havet
Høit sang Sværdene Messe.

Sønner i Frakland bragte
Skræk, ved Fiender at slagte.
Grisene høit vilde hvine,
Kiendte de Galtens Pine.
Nidingeblod at udøse,
Nidkiær hver vilde haste,
Morderens Muur kuldkaste,
Kæmpen af Qvalen forløse.

Men det maa nu saa være.
Regnar reiser med Ære!
Odin Veien ham viser;
Did indbyde mig Diser.
Muntert hos Aserne Miøden
Skal Einherien drikke;
Livet agter han ikke,
Leende gaaer han i Døden!

Da Kongen havde fuldendt sin Sang,
Just som han standsed sin Harpes Klang,
Da revnede Muren, tyk og stærk,
Valkyrien stod i en Sølversærk,
Med snehvide Vinger og Hielmen af Guld.
Han stirred paa hende saa tillidsfuld.

Og Spydet hun holdt i stærken Haand,
I Diet funklede Dødens Aand.
Brynhilde skuer du, Seirens Alf,
Jeg bringer dig op til Valaskialf.
Din Hustrus Moder kommer med Trøst,
At styrke, Regnar, dit Heltebryst.

Med Spydet berørte hun Regnars Kind
Og vied Helten til Døden ind.
Da Fangefogden Brynhilde saae,
Han løfted Risten, hvor Ormene laae.
De styrted paa Kongen i Raseri,
Og bede ham tidt; — det var snart forbi!

Men høit fra Liget, som laa paa Jord,
Med Alfen bort en Skikkelse foer,
Som lignte Regnar, men mere skiøn:
Og det var Aanden af Sigurds Søn,
Som, trykket til sin Valkyries Bryst,
Fra Jorden svæved til Valhals Lyst.

Sønnernes Hævn.

Fogden sig til Ella skyndte;
Kongen ham i Hallen mødte
Bleg, og strax ham tale bød.
Han Tildragelsen forkyndte:
Nu for Taarnets Orme Regnar
Havde fundet bratte Død.

Men da Regnars Navn blev nævnet,
Raabte Kongen høist fortvivlet:
Ha forvorpne dumme Træl!
Det vil vorde blodigt hævnet.
Har jeg ikke sagt: du skulde
Lytte, før han foer til Hel?

Skulde du ei Regnar skaane?
Men da svared Fangefogden:
Mig Besindelsen forlod.
Ved den blege Midnatsmaane
Blev jeg vaer, at der hos Fangen
Pludselig en Qvinde stod.

Og jeg frygted for hun skulde
Redde ham; jeg trak i Risten,
Ormen strax ham overfaldt.
Greben af en Feberkulde
Stod jeg, mens den skulderbrede
Mand af Slangerne blev qvalt.

I den aarle Morgenrøde
Fulgte Kongen Fangesogden,
Uden Kongeherlighed.
Ingen nu han vilde møde;
Steg i Fængslet op paa Stigen,
Saae igiennem Hullet ned.

Som hin Sydens Offergode,
Ormindslynget sad Kong Regnar,
Slanger trindt omkring ham laae;
Vikled sig om Bryst og Ho'de.
Men hans Børn var ikke qvalte;
Men hans Sønner var ei smaae.

Ella nu til Danmark sendte
Sin Herold, som Regnars Sønner
Meldte, hvad der skete her.
Vel han skulde sig indprænte,
Hvilket Indtryk dette Budskab
Giorde paa dem alle der.

Og Herolden drog til Norden;
Og den sørgelige Virkning
Han sig forestilte grandt;
Steg i Land ved Isefiorden,
Treen i Hallen, hvor de fire
Brødre han tilsammen fandt.

Ivar Beenløs førte Talen,
Fra sit Bolster, stærk og syndig,
Med sædvanlig Ild og Kraft;
Biørn stod midt i Kongesalen;
Med sin blanke Kniv han skraved
Paa et særdigt Landseskaft.

Fredeligt sig monne bøie
Mod et Bretspil, som var skaaret
Kosteligt af Elfenbeen,
Hvitsærk, Sigurd Orm i Øie;
Meer betænkeligt ei flytter
Byggeren sin Kampesteen.

Regnars Død Herolden meldte.
Et fortvivlet Skrig i Hallen
Vist han nu at høre troer; —
Ingen af dem Taarer fældte,
Ingen rørte sig fra Stedet,
Ingen svared med et Ord.

Men da han om Regnars Pine
Havde talt, om Kongens Qvæde:
„Sikkert vilde mig befrie
Mine Grise, vilde hvine; —"
Biørn om Landsestangen klemte,
Saa hans Fingre sad deri.

Hvitsærk sukked heller ikke;
Men sin Faders Qvad om Galtens
Frelse fuldvel han forstod;
Og han kneb sin Tavelbrikke,
Saa at ud paa Brættet Blodet
Brast ham af hans Neglerod.

Sigurd Orm stod som forstenet;
Greb en Kniv og vilde lade,
Som sin Negl han skrabe vil;
Kniven gik i Fingerbenet
Giennem Kisdet; Sigurd mærked
Ei det Ringeste dertil.

Ivar Beenløs ganske rolig
Hørte paa Heroldens Tale;
Ret han alting vide maa;
Svar'de blidt ham og fortrolig;
Men hans Ansigtsfarve skifted,
Den blev baade hvid og blaa.

Da nu hiem Herolden iled,
Og fortalte Bretlands Konge
Tidender fra Dannmarks Land;
Raabte Kongen: Den som smiled,
Den som venligt med dig talde,
Vorder vist min Banemand!

Rædsomt brændte Vredens Lue;
Regnar Lodbroks stærke Sønner
Hævne ville Faderdød.
Ivar kun var kold at skue:
Bøder strax jeg vilde tage,
Qvad han, hvis dem Ella bød.

Med Foragt ham Ryggen vendte
Sigurd: Ha den usle Krøbling!
Hvor han dog er trælleklog.
Biørn og Hvitsærk Ivar kiendte,
Sagde: Sigurd Orm i Øie,
Du seer skarpt ei som en Snog.

Lad os, hver paa egen Maade,
Møde Nidingen i Bretland,
For at give ham sin Rest;
Men lad du din Broder raade!
Muligt paa den Hævn han ruger,
Som er fremfor alle bedst.

Sigurd, Bisrn og Hvitsærk droge
Med en Hær af Sveer, Daner,
Snart den Konning Ella fandt;
Men skiondt Alle tappert sloge,
Med sin Overmagt dog Britten
Dem i Slaget overvandt.

Ivar drog ei med de Andre,
Skrev et Brev til Konning Ella,
Hvori han ham vide lod:
Beenløs kan ei langt omvandre;
Fred han ønsker; for sin Fader
Kræver han blot Mandebod.

Jeg mit Hiem vil nu ombytte;
Meer ei af dit Land forlanger,
Skiondt det vidt sig strækker ud,
End, til Vennens ringe Hytte,
Hvad af Rum jeg kan omspænde
Med en spilet Oxehud.

Mine Brødre mig ei lide;
Vildt som rasende de fnyse,
Mine Brødre hade mig;
Sigurd og Bisrn Jernside,
Hvitsærk Raske mig foragte,
Derfor kommer jeg til dig.

Muligt kunde jeg dig være
Dog til Nytte; thi Forstanden
Er mig ei som Haanden svag.
Deri sætter jeg min Ære.
Tillidsfuld jeg til dig iler,
Mig med Giestfrihed modtag!

Og før Ella sig betænkte,
Ivar man i Hallen bragte,
Drotten saae saa ærlig ud;
Snart ham Ella Tillid skiænkte,
Gav ham Fred, og gav ham gierne
Pladsen til hans Oxehud.

Og med Raad og Daad ham tiente
Regnars Søn, og selv i Striden
Mod de vilde Brødre tre.
Ella troede nu, han kiendte
Den, som ham bestandig Troskab
Og Hengivenhed lod see.

Og da Ivar Oxeskindet
Vidt udspilte nu og skar det
Udi tynde Strimler smaae,
Hvormed listig han var sindet
Hele Stedet at omringe,
Hvor Lundunaborgen laa;

Smilte Kongen: Ivars Iver
Kiender jeg, og Ivars Dadel
Mod den vilde danske Tvist;
Derfor gierne jeg tilgiver
Dig, min Ven, paa hvem jeg stoler,
Denne snildtudtænkte List.

Ivar ved Høisædepillen
Laa paa Bolstret, venlig, rolig;
Tungen var kun Fredens Tolk;
Som, i Sivet, Krokodillen
Ligner hugne Bul fra Skoven,
Just som den vil sluge Folk.

Ella var ei Siælekiender;
Heller ei han sig paa Kraften
I den Haltes Arm forstod;
Ivar havde Jettehænder;
Og hans Bryst var bredt og hvælvet,
Skiøndt han vakled paa sin Fod.

Vaaren blev af ham bebyrdet;
Daglig vidt omkring i Landet
Han paa den dog bragtes ud.
Hvor man Regnar havde myrdet,
Taarnet han til Gudhuus vied
For Thorgerdur Horgabrud.

Da nu Ivar havde listet
Ind sig i Kong Ellas Hierte,
Var hans Ven og vise Raad;
Havde Skiæbne med ham fristet,
Tænkte han paa Hævnens Time,
Da den moden var til Daad.

Krig mod sine Nabodrotter
Ella fik ved Ivars Rænker,
Faren trued fiern og nær;
Folket selv sig sammenrotter;
Da fra Danmark sine Brødre
Kalder Ivar med en Hær.

Ivar lod paa sine Stænger
Sig til Kampen ellers føre;
Klang hans Bue flød der Blod;
Men idag han ikke længer
Ella hialp; med halve Hæren
Under Slaget ham forlod.

Og da Ella nu var fangen,
Og da vundet var hans Rige,
Deels ved Magt og deels ved List;
Ivar raabte vild fra Stangen:
Nu du Regnar skal betale,
Hvad du skylder ham for sidst.

Dine Ribbeen skal man brække
Fra din Ryg, du blege Niding!
Til en Hævn for Regnars Børn.
De som Vinger sig udstrække;
Flyv du saa paa dem til Nastrond,
Som en blodigspaltet Drn!

Thora stod i Freias Himmel;
Lykkelig ved Regnars Side
Hun igiennem Luften saae,
Ned til Bretlands Folkevrimmel,
Hvor med Strikker bundet Ella
Bleg paa Retterstedet laa.

Og hun gyste ved hans Smerte;
Og til Lægekunstens Disa
Raabte hun i Freias Sal:
Moder! med det milde Hierte,
Lad dig af min Bøn bevæge,
Til at lindre Fangens Qval.

Og, før Ellas Hiertebriſten,
Eir blev rørt af Thoras Bønner,
Skilte Smerten ved ſit Rov;
Rev et lille Blad fra Qviſten
Paa et Træ, hvis høie Stamme
Stod i grønne Gudeſkov.

Og ſom Sommerfugl nedſvæved
Bladet fra det høie Valhal,
Giennem Luftens klare Bad;
For den mindſte Vind det bæved;
Standſed dog ei, før det klæbte
Sig til Ellas Skulderblad.

Og ſaa følte han ſlet ikke
Smerten, ſom han maatte døie,
Rolig han i Døden laa;
Skued op med ſtille Blikke
Til det Valhal, hvor han Regnar
Ved ſin Thoras Side ſaae.

Stor var Thoras, Regnars Glæde.
Jordens Hævn og Had i Valhal
Fierner Bragis Harpeleg. —
Endt er Regnar Lodbroks Qvæde!
Atter hænger Danerſkialden
Harpen paa ſin Oldtidseeg.

Digtekunsten.

I Poesier.

Forord.

I et Halvhundredaar jeg Harpen rørte,
Mig Landsmand tidt og Nabo gierne hørte,
Og denne skiønne Løn i Høstens Dage
Forfriſker, kalder Vaaren mig tilbage.

Men Ydun! første, sidste Elskerinde!
Nu vil du ogsaa vel snart fra mig svinde?
Jeg holder ikke paa dig; thi din Vinge
Maa være fri, du lader dig ei twinge.

End rinder Blodet let i Skialdens Aarer;
Med Ynglingslatter og med Pigetaarer
End røres han, henrives af det Skiønne,
Og paa hans Eeg er alle Blade grønne.

Men snart paa Egen maa dog Harpen hænge;
Thi Oldingsungdom varer ikke længe.
Velan! et venligt Qvad imellem, kunde
Dog tækkes Jer endnu fra mine Lunde.

Mit aandelige Hverv og Livets Pligter
Bestod ei blot deri, at være Digter;
Høiskolens Lærer var jeg i det Skiønne,
Og mangen Ædlings Tak mig monne lønne.

Hvor ofte saadan mødtes Aand med Aanden!
Et venligt Blik, et kraftigt Tryk af Haanden
Var Løn af Manden, for den Ynglingslue,
Der nærtes i en Forelæsningsstue.

En Sang om Digtekunst jeg Eder byder,
Og haaber, Ingen Gaven vredt forskyder.
For tyve Sekler siden, af sin Have
Horatius alt rakte slig en Gave.

Hans Digt blev vel modtaget; længe, længe
Det oversattes af Europas Drenge,
Der siden Karle blev, med Skiæg om Hagen,
Og Mangen selv en Kæmpe stærk for Smagen.

„Men gaaer du i dit Hverv dog ei tilbage?
Nutiden er ei længer gamle Dage;
Metaphysiken strængt Adepten vier
Til Kunstforstand, i tykke Theorier."

Ven! ingen Theorie kan Skialde tvinge
Til, efter Forskrift, Værker at fuldbringe;
Og Theorie har ingen Aand forstærket
Til mere lifligt at modtage Værket.

En Digter ogsaa stedse var prophetisk;
Hvad praktisk han har lært, ei theoretisk,
Det bør han ud i Fremtid lade vandre:
Hvad Hver kan bedst, vel bedst han lærer Andre.

Aarhundreder har Kræfter lagt for Dagen
I mange Ting; men gaaet frem i Smagen
Er vi ei meget, trods de lærde Miner;
Og Smag frembringes ikke med Maskiner.

Jeg tænker: endnu stadigt om de Gamle
Kan Kunstens unge Venner sig forsamle.
Hvad Aristoteles, Horats os bragte --
Begyndelsen var god; ei at foragte.

Indsigt og sunde Dom! Det følte Lessing,
Som viste: meget yngre Guld var Messing.
Min Lærer! ei Misundelsen dig hilded,
Spidsfindig Egensind dig ei forvilded.

At gaae i dine Spor, det var min Higen;
Og hvis maaskee jeg bidrog til Berigen
Af nye Tanker, for det gamle Kiære,
Da er det mig en uskateerlig Ære.

Den dybe Følelse, den fine Tanke
Let dunster bort, naar ei den har en Skranke,
Et Kar, som holder den i Indelukke,
Og Rimet er en slig Ydmakrukke.

Kunstens Hovedkræfter.

Ifald de Hovedkræfter du vil kiende,
Som Kunstnerne til deres Værk anvende,
Saa hør! Til Værkets Ordning og til Randen
Af det Begrændste, bruge vi Forstanden.

Og for at mane frem de svundne Dage,
De Skikkelser, som staae i Taagen svage,
Og for at holdes lifligt selv i Aande,
Indbildningskraften os maa gaae tilhaande.

Og for at hine Syner, som vi møde,
Som Spøgelser skal ikke gisgle døde,
Men yttre sig i varmt og lifligt Væsen,
Maa Følelsen dem blæse Liv i Næsen.

Og for at være langsom snart, snart haste,
I Vrimlen gribe snildt, snart snildt forkaste,
Nu Natten med sit Mulm, nu Glands af Dagen,
Maa Viddet vælge; det vi kalde Smagen.

Og denne Smag, min Ven! den findes ikke
Saa let, som Smag for Maden og for Drikke;
Men dersom Kunsten virke skal paa Flokken,
Maa Spiseren selv eie Smag, som Kokken.

Smagen.

Smag? Smagen! ville vistnok Flere sige,
Vi leve netop jo i Smagens Rige.
Vi kritisere, hvad os ei behager;
Vor Smag er ingen flau Tiltakketager.

Smag og Kritik er Eet dig og det Samme?
Med skiev Kritik dog ei du skulde bramme;
Med flinke Dom du lægger tidt for Dagen,
At hvad du savner meest, er netop Smagen.

Det gaaer Kritiken nu som Poesien:
En Flok sig troer, at være dreven i'en;
Hvo kan ei giøre Vers? Men kunstindviet
Man vorder ei ved Egoisteriet.

Spidsfindig fornem Kunstneren du skoser;
Men Den, som ubetinget Alting roser,
Saa tykt et Slør ei over Sandhed kaster,
Som Den, der ubetinget Alting laster.

Thi hvo, som troer, med Roes at burde lønne,
Han kan dog stundom glædes af det Skiønne;
Men Den, som aldrig Blomstens Honning suger,
Som Ukrud Blomsten han af Bedet luger.

I Smagens første Barndomsperiode
Tiltakke tages, Alt er der det Gode;
Om Mester Jakels Dukker, klædt i Lapper,
Staaer Børneflokken hierteglad og klapper.

Men i den sidste Tid — som tørre Stubber,
Den fine Flok, — udlevede, som Gubber,
I Hallen gabe; kolde Taushed møder
Den varme Kunstner, Livet i ham døder.

Men med Begeistring Værket Eder bydes,
Og med Begeistring vil det ogsaa nydes.
Den kolde Dom — troer I med den at lønne?
I Kulden trives intet af det Skiønne.

Vil Smag du for det Skiønne dig indpode,
Hav først Samvittigheden for det Gode!
Misundelsen og Lunet du ei lystre!
Smag og Samvittigheden ere Søstre.

Men ei med bedste Villie, Flid, erstattes
Et Savn, en Evne, som Naturen fattes;
Vel Smagen dannes, men det kan begribes:
Hvor Ædelstenen mangler, den ei stibes.

Modesmagen.

Den værste Kunstens Fiende her paa Kloden,
Som den forstyrrer, skiuler, det er Moden.
Man skulde troe, var først det Bedste fundet,
Saa var det og for Evigheden vundet.

Og det er sandt, det Skiønneste herneden
Gienblomstrer stedse nyt for Evigheden;
Men Moden, der som selve Tiden haster,
Hvert Øieblik sit Slør paa Skiønhed kaster.

Og Mængden troer, det Slør, som Moden rækker,
Meer skiønt, end Ansigtet, som det bedækker.
Til Lykke, denne Lyst til snel Forandring
Just virker Modens bratte Hedenvandring.

Sneeløret smelter, Skiønhed staaer tilbage
Paa Bierget, deilig som i unge Dage;
Og Hvo som lukker selv ei Øiets Laage,
Gudinden seer, selv i den værste Taage.

Hvad gav dog denne Modesyge Magten?
Hvad har Naturen meent med denne Tragten?
Thi ingen Kraft der gives, selv den slette,
Der ikke fik sit Udspring af det Rette.

Hvis altid vi blot første Skionhed skued,
Da blot for denne vore Hierter lued;
Vi voved ei, froe ved det Skiønnes Eie,
At vandre nye, før ubetraadte Veie.

Men hver Tid har sin Blomst i Kunstens Haller,
Saa evigskiøn som Biergenes Krystaller;
Forskiellig, som os Hiertet blev bevæget,
Af Siælens bedste Liv og Væsen præget.

Et fromt Bedrag tidt Kunstneren udøver:
For Mængden lader han, som om han prøver
At følge Modens Vink og den at hylde;
Men hvad, af Træ, hin kunde blot forgylde, —

Af ægte Guld han danner; og henrykker
Selv blinde Sværm, som tog hans Mesterstykker
For Modevarer, og som vilde nægte
Ham Roes, ifald den vidste, de var ægte.

Glæd dig! du som det Herlige kan nyde,
Som mættes ei af Døgnets Modegryde.
Paa Bierget hist, hvor Kunstnerne sig samle,
Blev Gammel ung, men ingen Unge gamle.

Det Skiønne, det Gode og det Sande.

Ud sprang det Skiønne, Gode med det Sande,
Som Tanker af den samme Skaberpande,
Vor Stræben her paa Jorden at belønne.
Som Aarsag, Virkning, see det Gode, Skiønne!

En god Bevæggrund ikkun skiønt kan handle,
Kun Villien til Bedriften os forvandle.
For faste Grund til Skiønt og Godt at lægge,
Maa Sandhedskraften klart erkiende begge.

Kunsternes Grundforskiellighed.

Til Kunsten hører, som til Poesien,
Forstanden, Følelsen og Phantasien;
Men Maaden, hvorpaa disse Tre fremtræde,
Just skienke Museerne forskiellig Glæde.

Saaledes ligger det i Grundnaturen
For Maleri, Skulptur, Architekturen,
At de med Billedet maae strax begynde;
Med Phantasien Tanken de forkynde.

Og Tanken, skiønt med Billedet forbunden,
Os rører Hiertet; og det vorder Grunden
Til Nydelsen, Begeistringen, som fryder,
Som henrykt Siælen giennem Øiet nyder.

To Sandser blev for Legemet os givet,
Og to for Siælen; største Fryd i Livet!
Og Lugten, som kan Sands og Sindet vække,
Staaer, en usynlig Bro, imellem begge.

Den skiønne Kunst, som dannende man kalder,
Med jordisk Skiønhed giennem Øiet falder;
Musik, med Strengelegen og med Røret,
Indgyder dig sin Trolddom giennem Øret.

Dens Stof er Anelser, Haab og Erindring;
Den vækker Kraft, vemodig Hiertelindring.
Her see vi Følelsen er Herskerinde,
Som Tanken maa med Billedet forbinde.

Sit Værktøi Poesien har i Tanken.
Den ei begynder med en Hiertebanken,
Som Tonekunsten, har ei Steen og Farve;
Den virker giennem ingen jordisk Larve.

Har kun sin aandelige Forestilling;
Men denne Forestilling er en Trilling:
Thi Billedet, Begeistringen fremtræder,
Er Tanken vakt, saasnart som Skialden qvæder.

Poesien.

Hvad er det sande Stof for Poesien?
Af Tanker fuld er jo Philosophien;
Ei som Musik kan Skialdens Harpe lyde;
Som Maleri kan ei hans Billed fryde.

Og sparsomt kun i sine Dramaskrifter
Fremstiller han Historiens Bedrifter.
Originalitet! har du ham sveget?
Er Intet uomtvisteligt hans Eget?

Hvor ei han, sammenlignt med Andre, taber? —
Fremstille Characterer, Lidenskaber,
Hver Handlings Drivefiær, med Kunstens Kierte
Oplyse dig det hemmelige Hierte;

Bevæge Billedet, og Tanken fange
I Manges Hu, som den blev tænkt af Mange;
Et fremmed Jeg til Tydelighed tvinge,
Ved i sit eget Jeg at overbringe; —

Det kan han! Synge, stille frem, fortælle:
Personlighed, det Individuelle.
Altsaa tilhører ham i Kunstens Rige
Fra Siælens Dyb det Eiendommelige.

Digteren.

Naiv og følsom maa den Digter være,
Som rører Harpen til Apolios Ære;
Først Rosens Form, med Farve, Duft forbunden,
Giør den til Dronningen i Sommerlunden.

Naivetet det er Naturens Smykke,
Dens Saft og Styrke, Skiønhed og dens Lykke;
Men Følelsen er Duften, som sig svinger
Fra Blomstens Kalk paa Himmelenglevinger.

Med en Reseda lignes kan den Digter,
Hvem Skiønheds Stempel, Form og Farve, svigter;
Dog kan Reseda dufte sødt som Rosen,
Endskiøndt den ligner Lyng i Taagemosen.

Og snuk af Vært, som den, der svinger Fanen
For alle stolte Blomster: Tulipanen,
Kan Digteren med Form og Velklang fryde,
Skiøndt Digtets Duft har intet at betyde.

Kan Blomsten Purpuret og Duft forene
Med Snillets hvasse Torn paa sine Grene,
Da er det vel! Men derfor ei fordunkler
Den Gyldenlak, Levkøien og Ranunkler.

Det Nationale.

Det Nationale, Poesiens Søster,
Opammet ved de samme Moderbryster,
Fra spæden Barndom de foreente bleve,
Og lang Tid skilt, kan ingen af dem leve.

Den ædle Videnskab, den er for Alle,
Den kræver ingen særskilt Kunstnerhalle;
Hvad Menneskeligt er, det Rette, Sande,
Tilhører Videnskab i alle Lande.

Stort har en saadan Lighed at bethyde;
Men Himlen dog miskundeligt forbyde,
At man ei anden Forskiel skulde finde
Nu meer paa Folk, end kun paa Mand og Qvinde.

Det egne Præg, det Eiendommelige
Forbinder, skiller ad i Siælens Rige;
Humanitet bør findes allevegne;
Men intet Folk undvære kan det Egne.

De Danske langtid deres egne vare;
Da fulgte fremmed Flok paa fremmed Skare;
Til Eriks, til Christophers, Christians Sale
Kom Tydskerne, som førte fremmed Tale.

Og Ydun sov, og Ingen agted Sproget;
Indtil man giorde det tilsidst for broget;
Da vaagned Selvbevidsthed, voxte Modet;
Men lange Søvn, — den kosted Broderblodet!

Digteren national.

Som Fædreland sin Kunst, saa elsker atter
Hver ægte Kunst sit Fædreland som Datter;
Og national er altid sande Digter,
Selv da, naar til et fremmed Maal han sigter.

Som Lyriker han har vel mindre Præget,
Skiøndt af sit Fædrelands Natur bevæget;
Dramatiker og Epiker i Havnen
Er ankret dybt, og bundne, — frie, — til Stavnen.

Da Æschylos om Perser monne siunge,
Strax Perseren blev græsk, som græsk hans Tunge;
Da Shakespeare blev italiensk, — i Straaler
Af Syden dufted nordiske Violer.

Vel Sydens Ild og Lidenskab han kiendte
Og tegned tro; men ei hans Hierte brændte
Saa voldsomt stormende. I Laurbærdalen
Sang Julie, som i Windsor Nattergalen.

Mercutio! hvor vilde man vel hitte
Bag Alper slig en humoristisk Britte?
Hamlet er dansk; thi Dansken, Engelsmanden,
Af samme Blod, er Brødre for hinanden.

I græske, polske Stykker, Calderone!
Lød altid spansk romantisk dog din Tone.
At ægte fransk ei franske Drama klinger,
Det tvang Corneilles og Racines Vinger.

Din Iphigenia, fra græske Drame,
Freintræder som en ædel weimarsk Dame,
Fredsælle Goethe! Tasso taber Modet
Med mere tydske Blod, end velske Blodet.

Og Schillers Jomfru er ei af de Franske,
En dansk Correggio, det er en Danske.
Os Phantasien kan vel vidt ombære;
Men derfor blive vi dog hvad vi ere.

Poesiens Sandhed.

„I braute med Jer Poesie! Mon Legen
For voxn Børn er stærk som Oldtidsegen?
Kan tomme Drøm i skiøre Digterpande
Vel maale sig og agtes med det Sande?"

„Historien! den er det Virkelige;
Dens Traditioner har lidt meer at sige:
Den holder sig kun til det Rette, Nøgne,
Som Digteren udpynte vil med Løgne."

Og om jeg nu beviste dig: en Digter
Den virkelige Sandhed mindre svigter
End en Historiker? Hvad blev da Svaret?
Og det har Tiden stedse dog erfaret.

Hvert Sagn fra gamle, selv fra nye Tider,
Fordreiet blier; det mod Naturen strider,
At Hver bedømmer Daad paa samme Maade;
Thi Mennesket er Mennesket en Gaade.

Lad Tre fortælle dig, hvad hver erfared
Om samme Ting! forskielligt aabenbaret
Har sig dog Sagen for dem alle trende;
Fortælleren i Sagnet I erkiende.

Og Handlingen — hvad er en ægte Handling?
Kun Aandens, Siælens, Villiens Forvandling
Til ydre Virkning; men hvad Aanden tænker,
Tidt skiules i den ydre Virknings Lænker.

Hvad gior nu Digteren? Mon han sig putter
I Larven ind, og fra det Ydre slutter?
Nei tvertimod, han virker fra det Indre,
Han lader Aanden giennem Daaden tindre.

Han ei bedrager dig, han tilstaaer gierne
Hans egen Aand har lagt den rette Kierne.
Halvgiort umodne Daad gior ingen Ære;
Han viser meest: hvad Daaden burde være.

Saadan fremstiller han, med Kunstens Stempel,
Hvad Menneskeligt er, som skiønt Exempel
For alle Mennesker. Det er det Sande;
Og altsaa drømmer ei hans Digterpande.

Den Sandhed, hvorom ofte bliver talet,
Hvis Stræben og hvis Maal er Idealet,
Den er ei Løgn, den frygter ei det Nøgne,
Den blotter alle Smaalighedens Løgne.

Men tro dog ei, at, med indbildske Fagter,
Den sande Skiald Historien foragter!
Han skatter høit den Lærdom og den Grunden,
Hvorved det Virkelige selv blev funden.

Saa godt som det paa Jorden lod sig finde.
Ei Phantasie skal sig med Alt forbinde;
Og det kan Møien vel og Fliden lønne,
At finde store Stykker af det Skiønne.

Thi Menneskets sit Værd, sit Væsen prænter
I disse store, herlige Fragmenter;
Og Ertsen, som i Bierget den er æltet,
Er skiøn og lærerig, før den blev smeltet.

Den blotte Form.

Stilistiker! hovmod dig ei for meget,
Og tro ei Kunsten allerhøiest steget,
Naar dine lette Vers du kan forfatte
Saa flydende, saa bonede, saa glatte.

Du veed dog ganske sikkert, jeg formoder:
Hver ædel Kunst har trende Perioder,
Hvori den spirer, modnes, — og forsvinder.
Vor Tid sig snart i sidste Tilstand finder.

Først uden Form begynder raat Geniet,
Saa vorder det til Form af Skiønhed viet;
Geniet svinder i de sidste Dage;
Tilsidst staaer Formen ganske tom tilbage.

Med denne Form Vildfarelsen sig røber,
Naar den vil være Aandens Lysestøber;
Skiøndt oftest disse Støbnings Formelege
Var uden Talg og Vox og uden Væge.

Hvad siger Schiller? „Tro ei Skiald at være,
Fordi et dannet Sprog dig giør den Ære,
(Var Aanden mat og Følelserne kiøle,)
For dig at tænke, Ven! for dig at føle.“

Hvor rørende, hvor skiønt, i Morgendampen
Med Sprog at skue Digteren i Kampen!
Snart seirer han, Udtrykket snart han tvinger,
En smagløs Tid snart stækker ham hans Vinger.

Om ogsaa stundom Kampen ham udmatter,
Langt mere høit en saadan Kamp jeg skatter,
End Elegancen svøbt i Dagskritiken,
Der hented sig sin Luxus i Boutiken.

Stoffet.

Ei Stoffets gode Valg man Roes bør nægte.
Hvad er et Digteſtof, naar det er ægte?
Kun Handling, Livsforhold! Og det vil ſige:
Selv Stoffet hører til det Aandelige.

Og koſteligt det er, det gav os Kræfter,
Det hiælper dig til hvad du ſtræber efter.
I Stoffet ligger Spiren, ſom i Dvale;
Det førſte Frø til det Originale.

Behandle, forme, ſmukt med Kløgt forandre,
Er let for Kunſtneren, ja ſelv for Andre.
Øv dig! og Vanſkelighed overvindes;
Men gode Stof viſt rigeligt ei findes.

Fandt Digteren et ſligt, ſom ei vil ſvigte,
Da noget Skiønt han ſikkert dig vil digte;
Men mangler Emnet, da maa Kunſten tabe;
Thi kun Vorherre kan af Intet ſkabe.

Tanken.

I Poesien steds arbeider Tanken;
Men ogsaa den bør holde sig i Skranken,
At Ilden ei og Skildringen sig taber
Af Hierte, Characterer, Lidenskaber.

Thi Tanken maa sig passe til Forstanden,
Saa godt som Kiolen passer sig til Manden.
Ei tænkes eens; og i Apollos Halle
Maa Skialden tænke, føle for dem alle.

En Tanke stundom Tænkningen beriger,
Men passer ei for Den, som Tanken siger.
Ei Aphorismen kiender slige Grændser,
Men Dramet ei maa fyldes med Sententser.

Og skiøn er den poetiske Forvandling,
Naar Tanken sig udtrykke kan ved Handling.
Ved Tænkningen, paa Tydsk, at overdrive,
Det Sande taber let, og det Naive.

Verset.

Begeistringen, hvis Flugt behøver Vinger,
Musiknaturen, som i Sproget klinger,
Udtrykkets Kraft, som Følelsen forstærker,
Frembringer Takt og Klang i vore Værker.

Naturlig er slig Drift; af alle Munde
Klang Digteqvad før Prosa tales kunde;
Og Klang og Takt selv Heltene forbinde,
Thi uden dem kan Helten ikke vinde.

Krigslurens Lyd sin Skiærv til Seiren bragte;
Soldat ei Oboisten bør foragte;
Men Oboisten ei for høit i Velten
Maa skatte sig; han er ei stor som Helten.

Det skiønne Versmaal er i Bragis Rige:
Et deiligt Stykke for en deilig Pige,
Et herligt Sværd, som Kæmpens Høire fanger,
For ædle Riddersmand en prægtig Ganger.

I Nordens Oldtid Verset Sangen smykker,
Som klaren Jis, i mange skarpe Stykker;
Og kiekt sees Rimet foran Ordet drage;
Men i den bløde Tid det veeg tilbage.

I Middelaldren Helten selv ei synger,
Om Eventyret nynne Pigeklynger;
Med smukke Markblomst række de ham Prisen,
Og Rimet falder let i Kæmpevisen.

Der kom en Tid, da med fortabte Miner
Riimsmeden stønned i Alexandriner,
Fik Skiænd, fordi han Staten ikke nytted,
Og Hiertet ud paa Albuen var flyttet.

Vort Sprog, vor Kunst, skal meer ei Skammen bære;
Det har tilkæmpet atter sig sin Ære.
Fortydskelsen, som bragtes ind med Kronen,
Med Adelsmænd og med Reformationen, —

Den fik sit Løbepas! Tilbagebragte
De gamle Skatte blev; men vi foragte
Hvad Godt og Herligt er, ei af en Fremmed;
For Stort og Skiønt er Bragishallen Hiemmet.

De skiønne Former fra den græske Have
Vi hented hid, og de blev Musers Gave;
Og ret godt trivedes i Kuld og Blæsten
Trimetret, Hexametret, Anapæsten.

Og hvor Citronen groer, Orangen gløder.
Tercinens Høiklang blot ei Øret møder.
Ottaverimet ogsaa vort er vorden.
For koldt for ingen Digteblomst er Norden.

Vort Sprog har Kraft, hver Enkeltklang er tapper;
Men E'et let den danske Tunge slapper;
Vi os maa vogte vel for de Krabater,
Som technisk man betegner ved Hiater.

E ſluger E, ſom mede ſig paa Randen;
Fælt, ſom Inſekter, æde de hinanden.
Tidt overſeer dem ſelv den bedſte Seer;
Thi Sproget er ſaa fuldt af diſſe E'er.

Og vi har ei paa Danſk den Ret, ſom Flere,
Til Verſet Ordet at abbreviere;
Blot Singular vi ſom et Fleertal bruge,
Hvis R forbyder Slugeren at ſluge.

Hvert Sprog har Sit, hvorfor en Skiald maa kæmpe;
Den Tydſke maa det altfor Haarde dæmpe;
Den Danſke jage maa med ſkarpe Kanter
Det Bløde bort, med ſtærke Conſonanter.

Det Musikalske og det Maleriske.

„Godt! Musikalsk maa Digtet være." — Rigtig! —
„Og malerisk!" — Ret vel! Men vær forsigtig!
Hver Kunst har Sit, som ei den Anden mægter;
Beslægtede, dog høist forskiellige Slægter.

Lig Melodien Digtet har en Vinge;
Men som Musik kan Versет aldrig klinge;
Med klare Toner Ordet ikke lyder,
Bli'er smukt først, naar man veed hvad det betyder.

Det hvidsler uforstaaeligt i Munden,
Før det med Tanken, Billedet forbunden,
Og Følelsen, kan virke Siælens Gammen,
I Velklang, som en Tolk for Digterflammen.

Italiensk, maaskee, bag Laurens Kroner
Har hundred Ord, som uden Sangens Toner
Kan ligne Sang, skiøndt Poesien fattes;
Dog uden hin den bedste Velklang mattes,

Og vorder Klingklang. — Vogt dig for den Klingen,
Der lyder, som i Blæst en Klokkes Ringen
Paa et chinesisk Huus. Hvor Tanker mangle,
Bli'er al din Velklang Bielden af en Rangle.

Og Maleriet! Vogt dig for at male
Et frostigt Billed med en frostig Tale!
Du har ei Farver; i Papiret præger
Sig sorte Prikker blot, og sorte Streger.

Det hiælper ei, at du fortæller: Vandet
Er flydende med Skum, Sølvmaanen randet,
Og Græsset grønt, og sort den dybe Hule,
Og Axene paa Marken alle gule.

Begeistringen maa lyse med sin Kierte,
Din Phantasie maa male for dit Hierte;
Vi see, hvad rørt din Siæl sig forestilled;
Saaledes vorder det et Digterbilled.

Men dette Maleri af Digtertale
Kan Maleren med Farver ikke male.
Hver har sit Eget, vælges kun det Rette.
Det giælder klarligt at erkiende dette.

Hvis Tankebilledet skal Sangen pryde,
Da som en kraftig Lignelse det fryde!
Du maa, hvis Muserne dit Værk skal signe,
Det Ydre med det Indre sammenligne.

Med Elskovsblik maa Maanen for dig lyse,
Med Barndoms Skræk maa du i Mørket gyse;
Med Manddoms Mod see Fossens Fart fra Fieldet!
Med Pigesind pluk Blomst ved Kildevældet!

Men har du ei af Livets Bæger drukket,
Du plukker Blomsten kun som længst er plukket.
Ei Muserne vil længe med dig hæle,
Thi ei man vorder Digter ved at stiæle.

Den poetiske Musik.

Det siges maa til Digtekunstens Ære:
Musiken kan den ikke reent undvære,
Naar ei dens Drøm i Klang sig blot bevæger,
Den trænger til en Drik af Ydums Bæger.

Men ei Musikens høie Virkning svinder,
Fordi med Poesie den sig forbinder;
Thi Ord og Lyden her, som Bølgeranden
Og klare Maanskin, har forskiønt hinanden.

Mens Ordet for den huldе Lyd maa tænke,
Som Engel sprænger Lyden Ordets Lænke;
Og Støvets Tanke skienkes Himmelvinge,
Saasnart med Ord de klare Toner klinge.

Det sande Lidenskabens Sprog er Toner;
Paa Følelsen det sætter Myrthekroner;
Om Kiærlighed kan Poesie blot stamme,
Musikens Magt fortolker denne Flamme.

Derfor maa du ei troe: i Syngespillet
Man blot til Morskab smukke Sang har villet;
Henreven af en skiøn Natur i Klangen,
Ei under Sangen tænke du paa Sangen;

Men agte som en uskateerlig Lykke,
At Kunsten dig saaledes kan udtrykke
De Følelser i Hiertet, dybest inde,
Hvorfor vi ellers Tolk ei vilde finde.

Idealet.

Et Ideal, det er Fuldkommenheden
Af Skiønhed, som den sielden sees herneden
Paa denne dunkle Jord, i Taagedunsten;
Men steds i Alnatur, stundom i Kunsten.

Dog ikke lige stærk i alle Kunster;
Thi Nogle kan ei reent undvære Dunster:
Ei Digteren sit bedste Værk kan bygge
Med rolig Skiønhed, uden Kamp og Skygge.

Og tidt den bedste Characteer i Værket
Ved jordisk Mangel vorder just forstærket,
Original; og Livet faaer den ene
Som Kiød af vort Kiød, Been af vore Bene.

Let Idealet sig Begrebet nærmer;
En stærk Indbildningskraft er dets Beskiermer;
Thi ellers synker det fra Guders Rige
Til Tomhed og til det Almindelige.

Naar ret vi Sagen undersøge nøie,
Ei hører Idealet, men det Høie
Vor Melpomene til; thi hendes Rige
Er Dristighedens, det Høitidelige.

En rolig Skiønhed Poesien fattes;
Ved stille Ro vor bedste Kunst afmattes;
Vort Skiønne sig i Kampen maa bevæge
Mod Stygt. Deri bestaaer vor Musas Lege!

Det Ideal som sees, er ikke Livet;
En sandselig Natur har os det givet
I sine Former; Formen kun kan bære
Sligt Ideal, til Guds og Kunstens Ære.

Derfor den Kunst, som nærmer sig Naturen,
Af alle skiønne Kunster meest, Sculpturen,
Af alle skiønne Kunster bedst udtaler
Os Formfuldkommenhedens Idealer.

Naar Maleri sig Poesien nærmer,
Saa trænger ogsaa det til Skyggeskiermer,
Til det Characteristiske, det Høie;
Men, med den evige Natur for Die,

Natur har selv paa hver en Mangel bødet;
Og derfor bliver Barn paa Moderskiødet
Et Ideal, Naturen har gienfundet,
O Rafael! naar du er længst forsvundet.

Naturen vrimler med Smaaidealer.
Hver Blomst er idealsk, men ei hos Maler.
„Gik alle Konger frem i Kraft og Vælde,
Ei mindste Blad de satte til en Nælde."

Til egen Aand maa du din Tilflugt tage,
Vil, Digter! hid du Idealer drage.
Med Fingren har din Musa rørt dit Die,
Det Skiønne seer du i det Dybe, Høie.

Det Characteriſtiſke.

Den Retning, ſom fra Idealet ſkiller
Sin Flugt, eenſidigt Menneſket fremſtiller,
Med eget Præg og i forſkiellig Alder,
Characteriſtiſk man den Retning kalder.

Selv Billedhugger kan den ei undvære,
Skal Værket Stempel af Geniet bære;
See Mars, Apollo, Bacchus! du vil kiende
Forſkiellig Ungdom i de Guder trende.

Apollo ſkiøn, begeiſtret og forſtandig;
Mars kraftig ſeneſtærk, ſtræng, ſtolt og mandig;
Og Bacchus, fyldig, ſværmeriſk, lod binde
Sig Druer i ſin Lok, blød ſom en Qvinde.

Guldgrube dette Stof vel nævnes kunde
For Digteren, i det kan han ei bunde.
Hen Characterens Penſel Skizzen ſætter,
Som ſiden Kunſt udmaler til Portrætter.

Til Træ opelſkes maa den ſpæde Plante:
Det Morſomme, Sindrigt-Interessante,
Opſtaaer paa denne Viis. Saaledes bliver
Characteriſtiſke dit Værks Motiver.

Motiv, — det til Bevægelsen er Grunden,
Som i en Daads Udvikling du har funden.
Almindelige Grunde kan ei bruges;
De, som Begreber, strax af Tomhed sluges;

Og er ei digteriſtiſke. Handlemaaden
Characteriſtiſk svare maa til Daaden.
Saaledes Skialden altid Nyt kan tegne;
Og Kataſtrophen lod sig ei beregne.

Temperamenterne.

Sit Hang, sit Væsen Characteren henter
Tildeels af alle fire Temp'ramenter:
Sangvinsk, cholerisk, melancholsk, phlegmatisk;
Men Virkningen er ofte problematisk.

Hver god for sig, naar ei det overdrives;
Hver slet for sig, naar Herredsnmmet gives.
Cholerisk er den Ild og Heftigheden,
Som danner Helt og Skiald i Krig og Freden.

Sangvinsk dig Blodet let i Aaren flyder,
Med Munterhed du Livets Gode nyder;
Og melancholsk du føler Støvets Lænker,
I stierneklare Nat paa Himlen tænker.

Phlegmatisk lader du dig ei forføre,
Til Lidenskabens Lokkesang at høre;
Besindigheden er din Herskerinde,
Du stræber efter nøisom Ro at vinde.

Men see nu disse Retninger paa Vrangen,
Naar Een ei viis den Anden holder Stangen:
Din Hidsighed da ingen Skranke kiender,
Som en Vulkan dit vilde Hierte brænder.

Som Sandseligheds Barn, naar du har funden
Den søde Kalk, du tømmer den til Bunden;
Som Mørkets Søn du søger Livets Drke;
Kun din Fortvivlelse du seer i Mørke.

En herlig Nectar altsaa, maa man sande,
Natur! ved alle viseligt at blande.
Men hver for sig, hvad kan man længer haabe?
En Gal! en Giæk! En Skrantning og en Taabe!

Tidt Villien, Characteren skiller Trætten.
Med disse fire Farver paa Palletten
Heel meget males kan af Poesien,
Og herved træffes Physiognomien.

Lidenskaben.

Den Pegasus, hvorom man ofte taler,
Den Hest, som Maleren med Vinger maler,
Det er den Lidenskab, vi maae bestride,
Som Digteren maa kunne roligt ride.

Ei løbsk afsted med ham maa Hesten rende,
Som tidt den løber med de andre Svende.
Kun for hans gode Kunst vi ham berømme,
Hvis han den holder i den stramme Tømme.

Dog denne Ganger kan han ei undvære.
Kun Stormen kan Naturens Vinger bære;
Hvor ei den hen sin raske Bølge sender, —
Der voxer slimet Andemad for Ænder.

Ondskaben.

Kald Ondskab hvad du vil: en Diævleyngel,
En Sygdom, Giæring, Uforstand, en Slyngel, —
Den er der eengang, den vil Livet skade,
Du maa bekæmpe den, du maa den hade.

Alt Christendommen, fra vort Livs Begynden,
Adskiller Skrøbeligheds, Ondskabssynden.
Den første kan du taale, den tilgive;
Men ond du selv med Ondskaben vil blive;

Hvis du besmykker den og den undskylder.
Thi Skadefrohed kolde Hierte fylder;
Som Tiger dræber, blot ei for at æde,
Den tørster efter Mord af Andres Glæde.

Som Skiald du kan med den ei overbære,
Og blød medlidende med Ondskab være;
Ved sødt at oversminke slige Pletter,
Det hele Livets Billed ud du sletter.

Det Hæslige.

Naar man om Smukt og Stygt i Kunsten taler,
Hvad enten du nu digter eller maler,
Da' er det samme Valg dig ikke givet,
Som det, du daglig øve kan i Livet.

Thi meget Smukt er i det blot Reelle,
Hvorom du lidet Nyt kun kan fortælle,
Og det forsmaaer din Kunst; men paa det Stygge
Maaskee din Tanke noget Skiønt kan bygge.

Naar du i Macbeth gustne Hexe finder,
Tre skiæggede, tandløse, grimme Qvinder,
Da er det skiønt! Sig deres Grimhed taber
I Billedet af grimme Lidenskaber.

Og det er disse, Digteren vil male;
Et Sandsebillede mægter ei hans Tale.
Her selve Rædslen maa hans-Stræben lønne,
Og i det Hæslige du seer det Skiønne.

Det Triviale.

Det Triviale mindre tidt i Tingen
Bestaaer, end i den slette Harpes Klingen.
Af Trivialt man intet faaer at vide,
Naar Tingen fattes fra den rette Side.

Men i den indholdsløse, tomme Tale,
Flau Efterligning er det Triviale.
Den dagligdagse Sløvhed, Plumphed ene
Paa Trivialitetens Træ er Grene.

Men vogter Eder, Sangere! som fæste
Med indbildt Storhed, Øiet paa det Bedste,
Og troe, høitideligt at have seiret,
At ei med Luftballon I gaaer i Veiret.

Luftskipperen kan Fieldet overstige;
Men saa — hvor er han da? I Tomheds Rige,
Omgiven kun af Luft; og ofte Skyen
Staaer mellem ham og Floden, Bierget, Byen.

Du har foragtet Leret i sin Drøihed,
Og seer nu ingenting for lutter Høihed;
Din tomme Svulst, som Livet skal omfatte,
Er mere væmmelig, end selv det Platte.

Thi Plat er plat, og vil ei andet være;
Dig skal Indbildningen til Himlen bære!
Og fornem seer du ned paa meget Andet,
Høit over dig, endskiøndt det staaer paa Landet.

Monotonien.

Hvis Digtninger skal Hierterne behage,
Maa deres Indhold ikke sig gientage.
Opfindelsen dog bliver, tidligt, silde,
Den egenlige, sande Digterkilde.

Ei nærme vi os Elskovs Myrthehække,
For os at lade der af Gisgen giække;
Men Gisg er, i hvor ridderligt han pranger,
Med „Bryst og Lyst" den tydske Minnesanger.

Og selv i Ossian, hvor Bølgen dækkes
Af Maanens Glands, vi stærkt af Gisgen giækkes.
I Natten skrækker Aanden som en Flamme;
Men det er altid dog Eet og det Samme.

Og Klopstock — han er ædel, høi tillige;
Det Skam var Andet om slig Skiald at sige;
Men — er det tilladt at gientage Spøgen?
Selv i Messias ofte klukker Gisgen.

Slaa, hvor du vil, kun op i disse Skrifter!
Om Guddom, Kiærlighed og om Bedrifter;
Læs, hvor du vil, paa første, sidste Blade, —
Og Sammenhængen vil det neppe skade.

Indbildningskraften.

Forstand for Sandhed, Hierte for det Gode,
Har Gud nedlagt i Støvets Bryst og Ho'de;
Og for med Fryd vor Stræben at belønne,
Indbildningskraft han gav os for det Skiønne.

Er ikke den dig i Naturen givet,
Da som en Blind, en Døv, du nyder Livet.
Med kold Forstand du ikke vidt kan komme.
Den abstraherer hen dig i det Tomme.

Du gaaer som Don Quixote i stive Pandser;
Især hvis ogsaa du foragter Sandser,
Maaskee fordi de fineste dig fattes;
Og hvad man kiender ei, kun lidet skattes.

Ved Diet, Dret, Phantasien næres;
Ei Lyd, ei Syn, af Siælen kan undværes.
Det virker med Begeistring paa dit Hierte;
Da brænder klarere Forstandens Kierte.

Som i dit Legem Nerver, Muskler, Blodet,
Tilsammenvirke Livet, Sundhed, Modet,
Saa virke hine Uadskillelige.
Dog har enhver, som Drot, sit eget Rige.

Thi Videnskaben, thi Forretningsmanden
Fornemmeligt arbeide med Forstanden;
Sit Hierte Mennesket som Christen bruger,
En Kunstner Phantasiens Honning suger.

Vittigheden. Det Humoristiske.

Som Loke, mellem Jetter, mellem Guder,
Snart staaer det Skiønne bi, snart Ondt bebuder,
Nu Tvedragts Ven, nu atter Ven af Freden,
Saa virker i sit Glimmer Vittigheden.

Den er et Spil af Billedet og Tanken,
Hvis Spøg forsætligt overtræder Skranken
Af sund Fornuft, i Livets, Kunstens Rige,
For at bespotte det Urimelige.

Og saadan god; naar ei den sig forløber,
Naar den retfærdigt svinger sine Svøber,
Mod de Tobenede, som gaae paa Fire;
Da vorder den helbredende Satire.

Thi Daaren, som ei vil og kan ei tænke,
Ham bør man ei Alvorligheden skienke,
Men Tanker af hans eget Slags levere,
Saa at han selv sig kan prostituere.

Dog ei Satirer blot, som Daarer møde
Med kold Foragt, er Vittighedens Føde;
Dens fine Spøg, dens Tankeleg kan glæde,
Selv hvor Fornuftige kun var tilstede.

Men Vittigheden, naar den Ondskab hylder,
Den værste blev af alle Pestens Bylder;
Thi den opløser Retfærd, Dyd, Fornuften,
Til Avner, som den blæser hen i Luften.

Som slu Spidsfindighed den skiuler Aben,
Og sætter sig paa Bænk hos Videnskaben;
Men giør kun Knuder, ægte Sandhed rokker,
Og Ynglingen til Daarlighed forlokker.

I Spidsbub- Tyve- Røver- Mordersproget
Af Vittigheden altid findes Noget;
Kun Spotten er den Afgud, som de tiene,
Der bider lumskt og feigt, som en Hyæne.

I muntre Digtekunst staaer tidt i Krogen
Et vittigt Indfald, pynter Dialogen;
Men Vittigheden selv kan Intet skabe,
Den kan blot øiebliklig efterabe.

Skal Viddet virke komisk paa vor Scene,
Maa det med Phantasien sig forene.
Saaledes digted Holberg, Moliere;
Men Viddet kan en større Krone bære.

Med Følelsen, Begeistringen forbunden,
Dets Lune gaaer til Høiden og til Grunden
Af Menneskets Natur; og først paa Listen,
Thalia, i din Bog staaer Humoristen.

Cervantes, Shakespeare, naar de skildre Taaben,
Er det Apollo selv i Narrekaaben.
Apoll har Falstaff, Don Qvixote indviet.
Hvad mere Stort frembragte vel Geniet?

Den Latter, som vi skienke slig en Daare,
Stort Frændskab har med Melpomenes Taare;
Det er, som Aftenrødt og Morgenrøde,
Skiærsommerstid: Extremerne sig møde!

Det Moralske.

Dyd, Sædelighed, Pligt, ei Sandhed nægter,
Er Livsbetingelsen for alle Slægter;
Men just fordi nødvendige de vare,
Blev deres Lærdom let os at forklare.

I Skolen alt letfatteligt for Alle.
I Poesien bli'er det Melkevalle,
Hvis du Moralens A B C vil stave
For vorne Børn, at holde dem i Ave.

Moralens Bud, — om det er ikke Talen;
Men Dramets Aand er altid dog Moralen
I Handlinger. I Poesiens Rige
Bevæger stedse sig det Sædelige.

Forstyrret og bekæmpet af det Slette!
Intrigen selv bestaaer i denne Trætte;
Forviklinger snoer Listen, og dem binder
I Knuder, som du løst af Skialden finder.

Han lærer Menneskет sig selv at kiende,
Ved ham det Indre sindrigt ud at vende.
Ei uden Godt og Slet kan Kunsten bygge;
Det blev et Billed uden Lys og Skygge.

Digtekræfternes nødvendige Forening.

Forſtanden, Følelſen, Indbildningskraften,
Drog ud paa Eventyr en Sommeraften.
De ſagde: Vi var altfor længe ſammen!
Nu ſkilles vi; hver nyder egen Gammen.

I Compagnie vi digtet har ſaalænge,
Nu hver ſkal ſlaae ſin egen Harpes Strænge;
Saa nydes Æren først udeelt, den Hele,
Som før udſtykkedes i trende Dele.

Men da Fornuften nu og Vittigheden
Ei fandt dem ſammen, troede de ei Freden;
De ſøgte dem. En gammel Qvinde viſte,
(Hun hedde Sandhed), til en Daarekiſte.

Forſtanden digted i en Galetrøie,
Og blev bevogtet overmaade nøie;
Beviſe vilde han, med Kniveſtikken,
Det ægte Digt, det var Mathematiken.

Indbildningskraften laa paa Gulvet, maled
Det rødt med eget Blod, ſom Hane galed;
Han bad Dørvogteren: fra Stiernevrimlen
At hente ham Regnbuen ned fra Himlen.

Og Følelsen, med Taarer som en Kilde,
Til Maanen blinked, græd om Natten silde;
Men loe saa høit ad Sol i Morgenstunden,
At Knebel maatte lægges den i Munden.

Og hermed, Børn! er alt Romancen ude;
Thi jeg behøver vel ei at bebude:
Fornuften redded dem fra denne Fare.
„Og Vittigheden?" Den udloe dem bare.

De forskiellige Digtarter.

Naar Digteren sin egen Stemning qvæder,
Leer, smiler henrykt, eller trøstløs græder;
Naar med en krigersk Ild han griber Luren,
Fortryller sødt ham Pigen og Naturen;

Hvad eller: er han lystig og satyrisk,
Da kalde vi en saadan Stemning lyrisk;
Sin egen Tilstand han at tolke stræber:
Begeistring paa Veltalenhedens Læber.

Men træder hans Personlighed tilbage,
For gamle Sagn med Skiønhed at gientage,
Fortæller han om Andres Graad og Anger,
Bedrift og Liv, er han en episk Sanger.

Og tryller han sig selv ind i en Fremmed,
Endskiøndt han bliver dog i Digterhiemmet,
Er episk han og lyrisk dog tillige,
Da virker han i et dramatiskt Rige.

Thi Lyraklangen er det Ideale;
Charakteristisk maa han tænke, tale;
Han til en Fremmed maa sig selv forvandle,
Og som en Fremmed maa han føle, handle.

Hans eget Væsen er tilbage veget;
Det Bedste dog i Værket er hans Eget.
Aldeles har han aldrig sig fornægtet,
Med hans Genie er Dramet nær beslægtet.

Og denne Genius dog meest os glæder,
Skiøndt den sig viser i en Fremmeds Klæder;
Paa Glassets Farve kiende vi hans Briller,
Og raabe: Det er Shakespeare! Goethe! Schiller!

Oden og Elegien.

Hvert Aandedrag, min Ven! kan aabenbare,
Kan Oden, Elegien, dig forklare:
Den Luft, du drog, til Livet var fornøden,
Og med dit sidste Suk dig hilser Døden.

Imellem Kraft og Svaghed sig bevæger
Vort korte Døgn; du drak af Sundheds Bæger,
Da svulmede din Barm, stærkt blev dit Øie,
Som slukt mod brustne Hierte sig maa bøie.

I Følelsen af Mod, som Kraften bringer,
Høit Aanden, som en Ørn, i Sky sig svinger;
Men slappes Vingen, slukkes muntre Lue,
Da daler Sielen ydmygt som en Due.

I raske Flugt, naar ingen Træthed tynger,
Med Tak du Hymner til Jehova synger;
Og svulmer Vreden, du i Rækken træder,
Og Helteqvad til Trods mod Fienden qvæder.

Er lykkelig din Kiærlighed, den stærke,
Da qvidrer du i Marken som en Lærke;
Ei Stormen er saa stolt, ei svulmer Havet
Som du, naar du af Lykken er begavet.

Men træffer Sorgen dig, den Elskte Døden,
Violblaat sidste Glimt af Aftenrøden
Har Nattens Mørke slugt; sig Trøsten fierner,
Og al din Lysning er de blege Stierner.

Og de utalte Kæmpemillioner,
Som sig forene til Almagtens Kroner,
Kan ei, med deres fierne Blink tilsammen,
Erstatte dig den slukte Lampes Flammen.

Som Skattegraver vil du finde Skatten;
I Maanskin søger du, som han, om Natten;
Men hvad du fandt, du Arme, var din Smerte.
Dog haabe kan endnu et blodigt Hierte.

Mens Hiertet slaaer, ei Trøsten reent forstummer.
Med Veemod møder du din Vee, din Kummer;
Med Evigheden fandt du Sympathien;
Som Bækken dig husvaler Elegien.

Og var du Hedning i en kraftig Ode,
Saa lærte dig, i Sorg, den Eviggode
Paa Korset, med sin egen Hiertebristen,
Elegisk from at sjunge som en Christen!

Lyriske Digtere.

Hvo kunde vel hver yndig Urt dig nævne?
Hver Sommer har sit eget friske Stevne;
De glæde deres Tid; de bedste Blommer
Forfriske Siælen i en evig Sommer.

End ved Vaucluse Vandringsmanden finder
Petrarca! dine himmelblaae Kiærminder;
Ved Straßburg, Goethes Blomst, fra Ynglingsalder,
Vil dufte som Viol, naar Taarnet falder.

Ved Jena — Hiertet, Tanken, kraftig Villie,
Sprang ud, og blev den kongelige Lilie,
Der over Schillers Kiste Pladen kaster
Hver Sommer, med fornyet Alabaster.

Rongsteds Lyksalighed, som Evald digted
I sin Elendighed, du har ei svigtet;
Geniet dækte Sorgens sorte Mose
Med Skiønheds uforgiængelige Rose.

Naar jeg til Bernstorf, til Corsøer henreiser,
Markblomsten yndigt mig imøde kneiser;
Og glad vil stedse Danmark den modtage,
Fra Baggesens og Thaarups bedste Dage.

Om yngre gode Skialde man ei leder;
Til Hauger har de længst forvandlet Heder.
Et Digter-Tivoli paa Marken bygtes,
Hvor Wessel ei af noget Træ beskygtes.

Digterinder.

Til Digter aldrig vorde kan en Qvinde;
Men derimod heel vel til Digterinde.
I Qvindlighedens Væsen er et Kammer,
Som ei opklares ret af Digterflammer.

Der er en Traad, som Qvinden kun kan spinde,
Der er en Traad, som Qvinden kun kan tvinde;
Men skabe Mænd? — Ja, det forandrer Sagen;
Saa maa hun selv først have Skiæg om Hagen.

Poetiske Smaablomster.

Prosaisk Fornemhed! hvad giør du heller,
End at foragte Digterbagateller?
Men dersom Bagatellen os kan more,
Er den et lille Gran dog af det Store.

Et lystigt Spøg Uskyldigheden gotter;
Den Flaue finder Spøgen flau, og spotter.
Det er, som Yndighed og Modelapsen;
Og det forholder sig, som Viin til Snapsen.

Et aandigt Morskab er ei at foragte,
Som ingen slette Lidenskaber vakte;
Og til dets Roes det neppe var ughldigt,
At det er venligt, muntert og uskyldigt.

Der er et Øieblik i Ungdoms Alder,
Hvor Ydun mangen henrykt Yngling kalder,
Og ham tillader, under Hiertesukke,
I hendes Lund en yndig Blomst at plukke.

Men han maa vogte sig, at han ei kommer,
Naar bort er svunden Kiærlighedens Sommer;
Thi ellers giækker let ham vor Gudinde,
Og lader ham kun Græs paa Marken finde.

Heltedigtet.

En Digtart, som Historien sig nærmer,
Er Heltedigtet; men Apol beskiermer
Sin Yndling, der vil vinde Laurens Krone,
For koldvidtløftige Fortællingstone.

Hvad allerbedst et Heltedigt kan savne,
Det Aarstal er og virkelige Navne
Paa Smaafolk, strænge Facta, lærde Noter;
Men hvad det trænger til, — er Anekdoter.

Heel tidt den Lærde, som var stiv i Noten,
Foragted og forhaaned Anekdoten;
Og dog — selv i Historien, kan ene
Dig Anekdoten skildre Livets Scene.

Thi fierner du dig fra Personligheden,
Da ligner Krigen Krig, og Freden Freden.
I alle Lande, ja til alle Tider,
Paa samme Viis forliges man og strider.

Capitler finder du hos Maccabæer,
Skiøndt skrevne for den fierne Tids Hebræer,
Hvori med flygtigt Ord man Helten priser,
Omtrent som i vor egen Tids Aviser.

En Krigshiſtorie, det er et Andet
For Krigeren; men ei for Fædrelandet;
Derfor ſelv Krønikſkriver ei bør vrage
Sindrige Fabler og den gamle Sage.

Et Digt, et Sagn, har ofte bedre tolket
Hvorledes Oldtid var og ældſte Folket,
End, paa Latin, en ſtakkels Munk, ſom taler
Koldmonoton i Kloſterets Annaler.

Men Dramets, Heltedigtets Stierner tindre,
Her fra det Ydre meer, hiſt fra det Indre;
Af Yduns Æbler begge nyde Saften;
Begeiſtring hiſt, her meer Indbildningskraften.

Hiſt i det Høie, Dybe; her os lede
Selv Muſerne hen i det ſkiønne Brede.
Det er ei fladt! Hvad Muſerne fortælle,
Det nærmer aldrig ſig det Trivielle.

Et Heltedigt gaaer i det ydre Store;
Med ſkiønne Eventyr vil det os more;
Og for at Siælen ret ſig fryde ſkulde,
Her ſkienker Kunſten os det Underfulde.

I Heltedigtet maa den bedſte Chriſten
Fornægte ſig og vorde Pantheiſten.
Naturen i et Heltedigt bebuder
Jertegn og Virkninger af ſelve Guder.

Hvorfor? Hvad vil Mythologien ſige?
Den kun udvider Menneſkenes Rige;
Den menneſkeliggiør Naturens Kræfter,
Hvis Sympathie vort Hierte ſtræber efter.

Naturens Kraft ei Tanken kan udgrunde;
Hendrage den i eget Jeg vi kunde;
Forvandlet til det Fremmede vi blive;
Det Objective bli'er det Subjective.

Hvad har vi ellers? Kun Begreber kolde.
Er ei den Foreſtilling: „Guder, Trolde"
Meer kraftig, end koldſindigt at berette
Om „Skiønt og Hæsligt", om „det Gode, Slette"?

Omtryller ikke til et jordiſk Eden
Dig Freia meer, end Ordet: Kiærligheden?
Mon Navnet Tapperhed dit Bryſt opflammer,
Som Aſathor, med Beltet og med Hammer?

Dog ſkiønt ſig Heltedigt fra Drama ſkiller,
Forſkiellen man for ſtor ſig foreſtiller.
I Naboſkab de giør hinanden Nytte,
Ved broderligt og troe at underſtøtte.

Stof laaner Dramet tidt af Epopeen.
Skal Heltedigtet ſkildre Sorgen, Veen
Ret levende, det vorde maa en Scene,
Hvori du taler, høie Melpomene!

Græsk og nordisk Mythologie.

Du gode Gud, hvor hurtigt svinder Tiden!
Halvhundred Aar det næsten nu er siden,
At jeg for Valhals-Aserne brød Isen;
Mit lille Skrift man værdigt fandt til Prisen.

I den Tid har min Tro sig ei forandret;
Med Nordens Guder har jeg Banen vandret.
Vel mindre dannede, men mindre trædske,
Jeg foretrækker end dem for de græske.

De Sidste hersked skiønt i Skiønheds Rige;
Meest i Naturen, i det Sandselige;
Betragte vi vort Nordens Guder nøie,
Da see vi: deres Hiemstavn var det Høie.

Kun Glimt af Høit, fra ældste græske Tider,
End sees i Nemesis, i Eumenider;
Men da Prometheus raned Aandens Gave
Til Mennesket, ham giorde Zeus til Slave.

Hveranden Fabel os jo forestiller
En østerlandsk Despot med sine Friller.
Skinsygen der, som Drivehiul, du finder
Gientagen, mellem Guder og Gudinder.

Genifuld er Apol, dog altid færdig
Til Mord og Drab, skiøndt deilig og elskværdig.
De slette Digtere, -- ja Gud dem naade,
Hvis endnu altid Marshas han flaaede.

Langt mere blid ved Harpen Bragi leger,
Og priser Frugten i sin Yduns Bæger.
Venus er skiøn; blandt sydlige Brunetter
Hun gyldenblonde Lok om Issen flætter.

Og gie'r tilkiende, med de hulde Miner,
Hun helst vil ligne nordiske Blondiner;
Endskiøndt Sydlænderindens Blod sig røber,
Saa at hun hæsligt sig med Mars forløber.

Men Freia sin troløse Mand begræder,
Guldtaaren hendes skiønne Die væder,
Og lærer Nordens Møer: at Troskabs Minde,
Langt meer end Vellyst, sømmer sig en Qvinde.

Hvor dybt en Junos Nidkiærhed dog falder
For Friggas Moderkiærlighed til Balder!
Augias Stald som Knægt Herakles feier,
Mens Thor med Lynet sender Helten Seier.

Uvidenhed blot kalder dig barbarisk,
Som om du var kalmukisk og tartarisk,
Vor Fædretro! I dine Himmelhaller
Drak aldrig As og Alf af Hierneskaller.

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at sige,
End det homeriskgræske Skyggerige,
Hvor, som en ussel Synder, Helten sukked
Og skialv, naar tørstig Blod han havde drukket.

Hvor er en hedensk Fabel, der os møder
Saa høi, som den om Balder og om Høder?
Om Yduns Ran og Frelse? Skiøn, med Vinger,
Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! Du er en Skiælm elskværdig,
Men med din List dog mere hurtig færdig,
End Loke; du blandt Guder blot forsøger
Dit Spøg; men han selv mellem Diævle spøger.

I Grækers blomsterklædte Guderige
Er Tankens Rædsel det Forgiengelige;
Nordboen spøger tappert selv med Døden;
Ved: Natten svinde vil for Morgenrøden!

Ei blandt Cothurner Frygten gaaer paa Sokker;
Strængt vistnok Vola spaaer om Ragnarokr;
Men Glæden kommer, naar Jordskiælvet svinder,
Og Livet staaer igien med røde Kinder.

Da gammel Skialdekunst i Nord blev vaagen,
Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
Men Valhalskaren raaber end med Længsel
Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
Blind, Grikland! for din Skiønhed og din Ynde;
Som Væring jeg til Miklagaarden reiser,
Til Hyppodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
Herakles jeg kan for Stærkodder tage.
I Blokken vore Guder staae i Hallen; —
Saa skynd dig, Meisel! skræl dem ud af Skallen!

Eventyret; det Underfulde.

Det Mythiske Naturens Kraft forvandler
Til Menneske; men Eventyret handler
Paa modsat Viis, det frygter ei Uhyret,
Giør Menneſket til Træ, til Steen, til Dyret.

Det Mythiske dig billedgiør en Tanke;
Men Eventyret kiender ingen Skranke;
Sit Billed henter det fra fierne Kloder
I Anelſer, og Drømmen er dets Moder.

Og altid Phantaſien ei, ſelv Anden,
I muntre Syner taler med Forſtanden,
Som ved dens Drømmebilled glædes rolig;
Med Hemligheden giør den dig fortrolig.

Og gierne lod du dine Kinder hvidte
Af Rædſel, naar den ind lod Diet titte
Igiennem Spræk̃en paa den Dør, ſom ſkiuler
Livsgaaderne, bag Dødens, Gravens Huler.

Naar Hamlets Fader kommer, — myrdet, jordet, —
Naar Bancos Liig vi ſee ved Spiſebordet;
Da er det, — naar den ei af Lamhed hærdes, —
Vor egen Aand, ſom for ſig ſelv forfærdes.

Episke Digtere.

Man sagde lang Tid og paa mange Steder:
„Ei Heltedigtet meer Nutiden klæder;
Virgil Homer alt efterlignte; Mange
Har efterlignt Homer i deres Sange."

Af Heltedigte saare faa der fandtes.
Saalidt som en Comedie, var Dantes
Et Heltedigt; for Nutid ei et Mønster;
Ei meer, end for et Slot Strasburger-Münster.

En broget Krands af Eventyr, ei dantisk,
Men ridderlig og liflig og romantisk,
Var Ariostos Sang, i mange Dele;
En frodig Blomsterkost, men intet Hele.

Tasso gav meer en samlet Laurbærkrone;
Dyb, ædel, høi, — lidt i det Monotone;
For meget Graat i Graat; man savner Noget;
For mørk maaskee, som Ariost for broget.

Et herligt Værk, som staaer Homer ved Siden,
Er Niebelungens Qvad om Heltestriden;
En herlig Klang i Harpen; værdig, rolig;
Dens Gienstand kun for grusom og for blodig.

Hvorledes man, af Muserne velsignet,
Skiøndt man to Digtere har. efterlignet,
Original og fædrelandsk kan være,
Det viste Goethe til sin Hermans Ære.

I Norden aldrig reent for Modeklangen
Sig tabte Kæmpevisen, Folkesangen;
Saa blev det let, at tyde gamle Skrifter,
Hvor Maanskin faldt i Heltemurens Rifter.

Romanen.

Naar ei man klare Sandhed har for Die,
Man tage kan det Lave for det Høie;
Og stundom vrages Kunstens sieldne-Gave,
Fordi man tog det Høie for det Lave.

Jeg dennegang Romanen har i Sigte,
Som Mange vil ei regne med blandt Digte.
En kold Forretningsmand den dybt foragter,
Som Hierneſpind, med latterlige Fagter.

Forældre vil om den tidt Intet høre,
Fordi den deres Døttre skal forføre;
Men gamle Mo'er, som sidder hist i Krogen,
Forvexler ofte den med Bønnebogen.

Og Mængden grumme gierne den vil eie:
I Hylder hist, hvor Bøger faaes til Leie,
Du finder den; fra Ryggen flaaet er Skindet,
Forrevet, halvfortært er næsten Bindet.

Det Bedste kan i Verden man misbruge;
Og hvis man ud af Bedet vilde luge
Hver slet Roman, som kunde Folk behage,
Af Gode blev der saare faa tilbage.

Naar kun det pænt er slebet af paa Kanten,
Saa tager Folk let Glasset for Demanten;
Og — hvad som værre var — Demanten lastes
Af samme Folk, og som et Glas forkastes.

Af lærd Pedant Romanen undertrykkes,
Fordi Cyropedien ikke lykkes;
Milesiske Roman dertil ham bragte,
Selv Goethes Wilhelm Meister at foragte.

Tidt i Romanens store Genrebilled
Er hele Fædrelandet os fremstillet.
Cervantes, Walter Scott — de kiære Tvende
Ret lærte Spanien, Skotland os at kiende.

Beskriv dit Levnet! og snart vil du møde
Heel Meget, som Forholdet kunde støde
Imellem dig og Andre; Alt afmale
Kan du ei frit, ei steds fortrolig tale.

Det kan du i Romanen; du kan blande
Opfindelser med selverfarne Sande;
Det støder Ingen; viis du kan belære;
Og sandt vil Værket, skiøndt en Digtning, være.

Og een Ting maa du heller ei forglemme:
Den kiære Ungdom har, som du, en Stemme;
Og Elskovseventyr, dem vil den høre;
Den unge Mø vil, man skal Hiertet røre.

Det hielper ei at holde dem i Bure;
Som Ræv om Druer sige: De er sure!
Fordi man selv dem længer ei kan smage.
Ungdommens Fryd skal Alderdom ei vrage.

Den poetiske Prosa.

Romanen er i Prosa; der er Mange,
Som troe: blot Poesie bestaaer i Sange,
I bunden Stiil; at aldrig den blier funden,
Undtagen at den har et Vers i Munden.

Hvad har man ei oplevet? Poesien
Mishandlet ofte blev af Theorien.
I Shakespeares Tid man agted ei Comødien,
I Shakespeares Tid man agted ei Tragødien.

Hvis „Venus og Adonis" ei var skrevet,
Han i sin Livstid ei erkiendt var blevet
For en Poet; „Lucretia" gav Ære;
Men „Lear" og „Macbeth" maatte den undvære.

Det var ei Poesie! — Man kunde vise
Fra vor Tid mangen lignende Sottise.
Men til Romanen vender jeg tilbage,
Dens Prosa skulde man vist ikke vrage.

Thi Ordet Prosa har, som fleer i Sproget,
To Meninger: Naar Digtet duer ei noget,
Det kaldes Prosa; Den, som Skiønhed stevner
For Hverdags Thing, en Prosaist man nævner.

Men den ubundne Stiil ei Skiønhed svigter,
Og den foragtes ei af nogen Digter;
Fleersidighed i Form̃, til den han trænger,
Og stundom vil han ikke rime længer;

Ei gaae i Versets Baand; hans Musa leger
Hvor, efter Lunet, hun sig frit bevæger.
Men, ved Besøget, Sproget hun belønner,
Idet hun det forædler og forskiønner.

„Poetisk Prosa!" Prosaist vil sige, —
„Behold den i Phantasteriets Rige!
Dens Blomster af Papir kan os ei nytte;
Med Alvorsprog vi ville den ei bytte."

Hvormed? Med Cancellistiil? Nu, min Kiære,
Ifald du ikke vil det, saa lad være!
Giv dine Perioder ud i Trykken,
Og gaa endnu med Pidsken i Parykken.

Men det er latterligt; og hør nu dette:
Lidt efter lidt maa du dog Stilen rette;
Naar Fædrelandet Sproget har indviet,
Det ogsaa trænger ind i Cancelliet.

Poetisk Prosa skal du ikke hade,
Den er ei „Rose blaa med Sølverblade";
Hvad selv den hader inderligt, som Lasten,
Det er Forskruenheden og Bombasten.

Den efter Eenfold, efter Klarhed stræber,
Som det sig sømmer skiønne Musalæber;
Her Kunsten ei med Pynten sig vil smykke,
Som Hyrdepige vil den giøre Lykke.

I vor Tid, hvor man tidt forvexler Sangen,
Med Rumlepotten og Triangelklangen,
En Digter kunde tidt faae Lyst, til Hæder
For ægte Kraft, at kaste Versets Klæder,

Og nogen staae, som Herren Aanden skabte.
En Petitmaitre kun ved dette tabte,
Som Unaturens pæne Kiæledægge,
Med falske Lokker og forlorne Lægge. –

Mon Goethes Götz i Prosa savner Kronen,
Fordi den savner Versificationen?
Er Shakespeare tragisk ei i mangen Scene,
Hvor, uden Vers, hans Genius staaer ene?

Dramet.

Et Dramas Form har os Naturen givet:
Samtalen selv er Virkningen af Livet.
Ei svagt, beskrivende, sin Handling male
Vil Digteren, men handle selv i Tale.

Stum Løven sønderriver, Oxen stanger,
Stumt hen ad Marken iler lette Ganger;
Hvor Krig og Fred, hvor Daad, hvor Sorg og Glæde
Tilstede var, steds Ordet var tilstede.

„Poeten snakker!" siger Prosaisten;
Men Prosaist du er en daarlig Christen
I Kunstcritik; du staaer i snevre Skranke,
Veed ei, at sande Handling er en Tanke.

Men Tanken ligger som en Drøm i Lænke,
Hvor Ordet mangler; kun med Ord vi tænke.
Saaledes manes Daad til Skriverbordet,
Og Daaden atter yttrer sig i Ordet.

De tre dramatiske Eenheder.

Ei Stedets Eenhed Skialden mere plager;
Han sætter Scenen hen, hvor han behager,
Alt som dertil han i sit Emne trænger;
Man ham tyranniserer ikke længer.

Og Tid man ogsaa nu ham billigt giver,
Og jager ei paa ham med komisk Iver,
At i en Nøddeskal han Det skal knuge,
Hvortil han kunde godt en Tønde bruge.

At han sin Frihed-bruge maa beskeden,
Hvis han med Smagen leve vil i Freden,
Forstaaer sig selv; thi selv i Poesien
Utrolig Nytte gior Deconomien.

Med Handlings Eenhed-man endnu ham driller,
Man den for vigtig tidt sig forestiller.
Den blotte Fabel er ei Hovedsagen;
Ei kiække Digterfrihed skader Smagen.

Det Indtryk, hvorned alle Værkets Dele
Naturligt sig forene til et Hele, —
Det er den Heelhed, som vil ægte blive.
Composition la'er sig ei foreskrive.

Comødien.

Om tvende Poler dreier sig vor Klode,
Som den vort Liv: det Onde med det Gode;
Og Glæde, Sorg, Alvor og Lystigheden,
Er Livets evige Poler; Kamp og Freden.

Begeistringen kan frydes ved at græde;
Men daglig Fred behøver munter Glæde.
En lang Tids Fred let Kræfterne kan matte,
Da voxe Latterligheds Paddehatte.

Til disse Glimt, i Søvnighedens Aske,
Thalia laaner yndeligt sin Maske;
Comødien, med Brix og Narrehætte,
Her virker bedst, og Formen er for dette.

Fornemme Franker, som i Hovmodsdunsten
I Kongeborg kun Tempel fandt for Kunsten,
Tog det med Eftertanken ei saa nøie,
I egne Fagter æred de det Høie.

La haute Comédie dem giorde kræsen;
I den gienfandt de deres eget Væsen;
I glatte Vers hver øved sig saa flittig,
Lyksalig, naar han var en Smule vittig.

Lidt Livsphilosophie! det vil da sige,
Som ei den stødte Hoffets Adelige,
Det kaldte Boileau den Digterære,
Hvortil hans Viisdom hæved Moliere.

Men Moliere tabte Templets Nøgler,
Naar ængstlig han holdt op at være Gisgler.
Paa Landeveien Folket selv ham lærte
Den Lystighed, som ham Geniet nærte.

Thi Farcen, kiære Børn! det er den Kiærne,
Hvoraf Thalia klækker Frugten gierne;
Det Lave hun forvandler til det Høie;
Hvad Lunet altid have maa for Die.

Tragødiens Bedrift tilhører Helten;
Comødien, — der Narren er i Velten!
Jo meer naragtigt han kan Masken arve,
Des stærkere, Thalia! bli'er din Farve.

Des meer Anledning, Stof, til Spøg en Aften,
For Munterheden og Indbildningskraften.
La haute Comédie, som Menuetten,
Med Chapeaubas kun skiuler Narrehætten.

I fine Selskab ligne Folk hinanden;
Forstanden gaaer fra dem; men fra Forstanden
Maa Helten i Comødien fremtræde,
Hvis Mellemgulvet ryste skal af Glæde.

Og godt og herligt er det Skum, som leger
Paa Rand af Overgivenhedens Bæger;
At Overflødigheden overflyder,
Blot Uforstand kan regne mellem Lyder.

Lavkomiskhøi var hver en komisk Digter,
Som med Genie opfyldte sine Pligter;
Aristophan og Holberg saadan fandtes,
Moliere, Shakespeare, Gozzi, Tieck, Cervantes.

Idyllen; Genreſtykket.

Den hulde Ro, den ſtille Fryd i Livet,
Blev ingen ſtærke Digtefarver givet;
Hvor blide Mennesker tilſammen bygge,
Huſvaler Skyggen, men ei Billedſkygge.

Effekten mangler; dog ei efter Vægten
Vi ſælge Kunſt; og Mangel af Effekten
Har undertiden ſkiænket juſt det hulde,
Det milde Hyrdeliv ſit Yndefulde.

Ei blot i Gallerierne giør Lykke
Velmalte, liflig tegnte Genreſtykke;
Naturen tro vi gierne ſee giengivet,
Selv om ei Kunſten juſt forſkiønner Livet.

Det Mindre ſig maa blande med det Store;
Vi uden Graad og Latter os kan more;
I Mark ei høres Lærke blot, men Vibe,
Og hver Tid har ſin Iffland og ſin Scribe.

Forſtanden ſtundom til ſig ſelv fremſætter
Paa flad Tallerken ſine kolde Retter,
Som Poeſiens Kok. Thalias Tante
Intriguen er og det Intereſſante.

Kun maa ved ſlig Anretning man undvige
Det Tørre, Blege, det Kiedſommelige;
Og ei forſtyrre Sandheds jevne Toner,
Som Kotzebue, med Affectationer.

Tragødien.

Tragødien er Livet selv; thi Nøden
Er Livets Surdeig, Livets Skranke Døden;
Og Kraften, som i Slethed ei kan bunde,
Maa kæmpe som en Helt, og gaae tilgrunde.

Men skiøndt dens Kamp ei altid Ondt opveier,
I Døden finder den sin bedste Seier;
Thi Helt, som tapper for det Gode strider,
Ei dør, men lever stærk for alle Tider.

I græske Sørgespil ei stoisk lides;
En Skiønhed, skiøndt den end kun dunkelt vides,
Om Aandens Adel over Død og Smerte,
Gav Digtet Værd og styrked Heltens Hierte.

Men denne Anelse, som alt herneden
En Hedning følte for Udødligheden,
Den fandt i Christendommen: sin Forklaring,
Sin Styrke, Vished og sin Aabenbaring.

Og naar nu i Tragødien vi græde,
Da er det ei af Smerte, men af Glæde,
Fordi vi veed: den Knup, Jordormen tærer,
Hos Gud sin Blomster-Stiernekrone bærer.

Men heller ei har Melpomene villet
Bestandig Undergang i Helteſpillet;
Og denne Digtning ſtundom ſkiønt kan feire
Sin Høitid, ved at lade Helten ſeire.

Og Helten er ei Kæmpe blot med Vaaben;
For hver en ſkiøn Natur er Hallen aaben,
Som Menneſkeligheds Helteſeier vinder;
For Kunſtner, Borger, Hyrde, Piger, Qvinder.

Og Kiærlighed, ſom den ei Græker kiendte,
Sin Aſterkrands til Melpomene ſendte.
Saadan forener ſig da paa vor Scene
En mild Urania med Melpomene.

Tragødiens Theorie.

Du vil, at jeg dig denne skal forklare?
Dig alle vore Regler aabenbare?
Ak! mangen Lærdom selv jeg maatte døie;
Gud være Tak! sundt blev mit Digterøie.

For alting først tre Enheder befaled
En fransk Kritik; men Frankrigs Hane galed
Sig selv til Spot; jeg følte: man kan blive
Til Digter ei, blot ved det Negative.

Tre Timer, høiest fiirogtyve Timer,
Hvori Heltinden raser og besvimer,
Og Helten med, af Had, af Elskovslue;
Og, fremfor alting, i den samme Stue.

Og fem Personer, og, hvad mindst man venter,
Det halve Par af dem blot Confidenter;
Mens Alt Alexandrinen sammenrymper,
Fast som i Kiærlighed foruden Strømper.

Den Smag var fransk. Med Nattergalens Triller
Sang i den tydske Skov nu Goethe, Schiller.
De taug; da hørtes andre tydske Fugle;
Philosophien kom som Viisdomsugle.

Den hyled, i sit Mulm paa Nattestien,
Lang Tid forblommet først om Ironien;
Saa raabte den: Poet kan Den kun blive,
Som hæver sig til det Spekulative.

Ei det Moralske Kunsten bør tilhøre;
En mandig Digter bør ei Hiertet røre;
Opfindelsen er Stof, som lidt man agter;
Geniet kun Ideen eftertragter.

Idee. — Hvor lang Tid var en Oversøen
Af kritisk Vand paa Kunst, med dette Løsen!
Alt skulde for Ideens Skyld forfattes,
Blot for Ideen maatte Værket skattes.

Men hvis de gode Folk, som troe, vi gisgle,
Ideen brugte som en — Hovednøgle,
De havde smeddet sig til vore Skabe;
Ved deres Vinding kunde vi kun tabe.

Thi Kunst, som Videnskaben, er selvstændig,
Og hvad den giør, det giør den egenhændig;
Af fremmed Magt den lader sig ei sige;
Er ei Metaphysikens Kammerpige.

Af slige Dirker vil vi ikke vide,
Hvormed en Philosoph ved Nattetide
Gaaer hen til Kisten, mens Poeten sover,
Og ta'er som Eiendom, hvad bedst ham hover.

Hvad er Ideen? Uden Fordoms Skranke
Jeg troer: Ideen er den Hovedtanke,
Hvorfra det Hele gaaer, som Alt forstærker.
Og saadan findes den i Kunstens Værker.

Men Jordbær spiser du bestrøet med Peber,
Hvis Skiønhed du opløser i Begreber;
Begribes kan ei alle Phantasier,
Og Alt i Kunst er ei Allegorier.

Ifald hver liflig, herlig Aabenbaring
Først trængte til vidtløftige Forklaring,
Svandt snart det hele Liv paa denne Maade;
Vort Liv er selv en uforklarlig Gaade.

Derfor umiddelbart maa Kunsten male,
Med Farve, Steen, med Toner og med Tale.
Eensidig Theorie maae vi bestride,
Der siger slet, hvad vi alt bedre vide.

Det Levende, med alle Siælens Gaver,
Paa Bordet tidt bli'er lagt som et Kadaver;
Spidsfindigheden skiller Kiød fra Benet,
For at beundre, hvad der var forenet.

Et Liigs Anatomie, den skeer med Nytte,
For Livet imod Døden at beskytte;
Men skiæv Kritik har Sommerfuglen røvet
Blot Vingens Farver, for at vise Støvet!

I Kunstens Værksted dig dog Synet svigter,
Hvis ei Naturen dig har skabt til Digter;
Og Læser med; den din Forstand indvier
Til grundig Indsigt uden Theorier.

Den Oldtids-Valnød, som sin Skal oplukker
Umoden bedst, Humanitetens Sukker
Maa sylte; Digterkilden fra Kastale
Maa koge den. Det er ei Gaadetale!

Philosophien og Poesien.

„Philosophie da bort fra Kunstens Skranker
Forviser du?" — Vidt feilet! Sunde Tanker
Er Ædelsteen i ægte Digterkrone,
Saavel som Handling, Taare, Billed, Tone.

Dog disse sunde Tanker, vel at agte,
Concrete være maae, men ei abstracte.
Det vil paa dansk og let forstaaet sige:
Bestemte Tanker, ei almindelige.

Philosophien er, som Poesien,
Imellem Centrum og Peripherien
En Radius; men glem ei denne Sætning:
En Radius i ganske modsat Retning.

Philosophie paa sine Tankevinger
Fra Overfladen Alt til Centrum bringer;
Men Poesien ud fra Centrum træder,
Til Overfladens hundredtusind Steder.

Lad Hver da vandre sine egne Veie!
Lad Hver sin Characteer, sin Rigdom eie!
Fra Cirklens Centrum og fra Cirkelranden,
Som Brødre, møde daglig de hinanden.

Men Hver sin egen, hver selvstændig, tapper;
Ei Kiolen sammensyet af begges Lapper,
Som Harlekins; men broderligt i Freden
Dem glæde begge just Forskielligheden.

Skiæbnetragødien.

Der Noget er, mod hvilket vi os væbne
Kun slet, vi Mennesker, det kaldes Skiæbne;
Men Skiæbnen selv har Skiæbnen tidt erfaret
Heel tungt, naar den saa ravgalt blev forklaret.

Forudbestemmelse! — til dennes Faner
Ei sværger Christen, men Mahommedaner;
Vor Tro, vor Aand, vort Hierte taaler ikke
Paa Livets Skaktavl blot at være Brikke.

Gud gav os Frihed! — Der er ingen Skryden
I dette Ord; det er: Gud gav os Dyden!
Og uden Himmelgaven paa vor Klode,
Var Forskiel ei paa Sletskab og det Gode.

Skiæbnetragødie! du er en Tidsel.
Hvad er din Helt? En Ganger i et Bidsel,
Som lystrer Rytteren; snart sig formindsker
Et dyrisk Mod, og styrtende den vrindsker.

Hvad skal vi føle her? Hvori deeltage?
Beundre hvad? Hvorover føre Klage?
Hvad styrker skiønt vor Aand? Hvad har os glædet?
En hæslig Nysgerrighed paa Retterstedet?

„Er der da ingen Skiæbne?" — Vi udtrykke
Med sligt et Ord blot Uheld eller Lykke.
Ulykken er der, mangen jordisk Smerte;
Men Villien hersker i vort eget Hierte.

Der synder ingen Siæl, fordi den maatte;
En saadan Tro blot Ondskab kunde gotte;
Men Lidenskabens Magt vort Støv forleder;
Bekæmpe den, var ei Unuligheder.

Ei Æschylos, ei Sophokles, som vare
Kun Hedninger, foer vild i denne Fare;
Hos dem er Skiæbnen Lykken blot, som brister,
Omstændighedens Magt, som Hiertet fristes.

Følelsens Forsvar.

En gammel Philosoph, som elskte Freden,
Har kaldt Tragsdiens Blomst: Medlidenheden,
Der læger Hiertet, mens den Hiertet saarer.
Fra Weimar kom en sælsom Skræk for Taarer.

Først i Clavigo, Stella, Werther, længe
Slog Goethe grædende sin Harpes Strænge;
Saa fik han Taareskræk, lig Skræk for Vandet;
Forviste Følelsen fra Digterlandet.

Og Tieck, som græd, imedens efter Noder
Han med Novalis sang og Wackenroder,
Brød over ømme Stemning ogsaa Staven.
Begrædes Ingen maatte meer i Graven.

Og tydske Theoretiker, hvem Sindet
Tidt gustent var og tørt, som ofte Skindet,
Forviste Følelsen fra Kunstens Rige,
Og kaldte den: det svage Qvindelige.

Antikt nu Alt og plastiskt skulde være;
At staae med Øiet tørt, det var en Ære.
De glemte, paa hvor mange hundred Steder
Homer, Virgil, Ovid, Horatius græder.

Og Sophokles, Euripides. De glemte,
Petrarca kun sin Elskovsharpe stemte
For kiærlig Graad; at Shakespeare, naar han vælter
Fra Hiertet Stenen, just os Hiertet smelter.

Og Schiller! — Men hvi skulde jeg gientage
En slig urimelig, ugrundet Klage? —
En hyklet Rørthed giør vist ei Poeten;
Skield den kun ud: Sentimentaliteten!

Selv Ondskab, øieblikligt nerverystet,
Kan græde, troer ved Angersgraad sig trøstet;
Men disse Taarer, som saa falske trille,
Det er kun Graaden af en Krokodille.

Foragter den! og al den usle Klynken,
Der vækker ei Medlidenhed, men Ynken;
Dog giør Jer ei, af Frygt for tomme Farer
I Kunsten, til steenhiertede Barbarer!

Foragter du den Graad, som Øiet væder,
Naar hen for den Korsfæstede jeg træder?
Var Jesus Christus qvindlig, af de Svage?
Skal heller jeg din Trods til Mønster tage?

I Siælens Vindve Taaren, Siælens Datter!
I Vittighedens Dør fra Læben Latter!
De tyde begge, kiærligt søsterlige,
Oprigtige, hvad Ordet ei kan sige.

Medlidenheden.

Medlidenhed har vi med Brødres Smerte,
Men physiſkt lider intet Digterhierte,
Og røre kan os derfor ei de Svage,
Som ſtøiende, ſelvkiærligt ſig beklage.

Men hvor taalmodig blidt den Ædle lider,
Der rørtes Hierterne til alle Tider;
Hvor den Uſkyldiggode taaler Plage,
Men klager ikke ſelv, der maae vi klage.

Ulykken maa med Kraften ſig forene,
Hvis den ſkal virke tragiſk paa vor Scene.
Medlidenhed, ſom du for Helten fatter,
Maa være Kiærligheds, Beundrings Datter.

Lastens Beundring.

I lang Tid Digterne beundred Dyden;
Men Fløiten pludselig forandred Lyden;
Foragt nu Godhed døied og Forkasten,
Og Mode blev det at beundre Lasten.

„Beundre Dyd! En triviel Philister
Giør sligt endnu. Nei, Kraften, gram og bister,
Kun hyldes bør, som uden Skaansel brænder,
Og Ulvebrøds-Medlidenhed ei kiender."

En kraftig Last! — Er Sygdom da mandhaftig?
Last er en Sygdom, Sygdom er ei kraftig.
Et kraftigt Menneske, som Synd bedriver, —
Af dem Exempler nok os Verden giver.

Dog Kraften i ham, skulde jeg formode,
Tilhører ikke Lasten, men det Gode;
At Godt til Ondt misbruges, ofte hænder.
Saadan den ægte Digter det erkiender.

Og det er tragisk! Men selv Lasten rose,
Tragedien til Last-Apotheose
Forvandle, — — Kiære! mon det vel var værre,
Fromt at tilbede Diævlen som Vorherre?

Den nyere franske Skole.

Skiøndt Victor Hugo tydske Sprog forsmaaete,
Dog Werner, Müllner og Grillparzer naaete
Til Øret ham, Ideen ham leverte,
Da han poetisk revolutionerte.

I Dramer fra den nye franske Skole
Man paa Talent og Aand kan sikkert stole;
Bizart, men lifligt Characteren tegnes;
Paa vildest Lidenskab dog Alt beregnes.

Dyd, Fromhed, Pligt, som noget udtient Gammelt
Betragtes, næstendeels som noget Vammelt.
Kun Agt i Hiertet disse Helte bære
For en afskylig Afgud, kaldet Ære.

Thi hvilken Ære! Vitzliputzli hisset,
Som den, var om sit Offerblod forvisset;
Baal i Carthago saadan Æren brugte,
Naar gloende paa Torv han Barnet slugte.

Moderne Frankerhelt med Døden spaser,
Som Giæk han med det Sandselige fiaser,
Og spotter Alt, med cavaleerske Fagter,
Mens han sig selv i Hiertet dybt foragter.

Men siges der et Ord, som Hovmod prikker,
Da ridderligt sin Ven ihiel han stikker;
Med kolde Blod udøser han det varme.
Det er en Ære, saa sig Gud forbarme!

Skiøndt franske Melpomene før har baaret
Fiskebeens Skiørter, Skiønplet, Pudder i Haaret,
Og kiendes paa sin affecteerte Tunge,
Jeg foretrækker hende for den Unge.

Corneille! vingestækket Drm, opdraget
Ved Ludvigs Hof, fløi høit dog over Taget;
Britannicus, Athalia — Racine!
Til Frankrigs Roes er disse Værker dine.

Men Victors Melpomene, nervehystet,
Som Theorigne de Mercour, af Brystet
Udriver Hierter og angiver Tonen,
Mens hen man slæber hende paa Kanonen.

Natur! i vore skiæbnesvangre Dage
Til Seinen vender du maaskee tilbage,
Til syge Kunst. See, Vinket er alt givet!
Sit Præg, sin Næring Kunsten faaer af Livet.

Tragiske Digtere.

Det Folk, hvis Digternæk din Barndom nærte,
Vor Verdensdeel! og dig det Skiønne lærte,
Som stedse Læremester dig vil blive,
Har ogsaa lært dig Sørgespil at skrive.

Hvad skylde vi ei Grækerne? De Scener,
Hvor Storhed sig med Charakteer forener,
De findes end, i en tilfældig Brimmel
Af Tidens Krav, som Stierner paa en Himmel.

Den græske Musa dybt vor Siæl henrykker.
Nu har vi lært at componere Stykker;
Men hvilken Yngre digted noget Bedre,
End hvad os skiænket blev af hine Fædre?

I Indien, hvor Livets Kilde rinder
Med første Spring, Tragedien man finder
Ei mandig, som den græske; som den smukke
Sakuntala, gaaer Musen der i Drømme.

I Norden, i vort gamle Fædrelandske,
Svang Thor ei altid Mislnir med sin Handske;
I Edda Sagas Runer os fremstilled
Brudstykker, første Glimt, af Sørgespillet.

Da Middelaldren svandt, to store Skialde
I Syd og Nord Apollo mon fremkalde;
Den Ene hørte til det Halvforsvundne,
Den Ande ntil det endnu halvt kun Fundne.

Den Ene, Katholiken, Adelsmanden,
Romantisk hørte med til Ridderstanden;
Den Anden, Protestant og Borger, skued
Humane Fremtids Morgenrøde lued.

Vi har dem end, vi aldrig dem vil savne:
Shakespeare og Calderon er deres Navne;
Den ædle Spanier, som en aandfuld Seer,
Ei lamtes af sin Tids Autodafeer.

Og Shakespeare! for vor Nutid Kunstens Fader,
Ei hans Exempel Sønnerne forlader;
Som Characterens hpperligste Tegner,
Skiøndt altid ei som Scenernes Beregner.

To store Tydskere maae vi ei glemme,
Som hæved deres skiønne Skaldestemme;
Den Første, mindre tragisk og pathetisk,
I Götz og Faust guddommelig poetisk.

Mens Goethes Aand henreves af Naturen,
Høit blæste Schiller, som en Helt, i Luren;
Den muntre Livets Side lidt han kiendte;
Men for alt Høit og Stort hans Hierte brændte.

Dog — ikke vidste man, at, førend disse,
Veltalenheden kroned h e r en Isse;
At tragisk digted, ei med mindre Kræfter,
Den Skald, som ingen Fremmed spørger efter.

Johannes Ewald! store Harpespiller!
Du digted førend Goethe, førend Schiller;
Dit Sprog i Fiskerne, som i din Balder,
Ei overgaaes af nogen Digteralder.

Gud i Kunsten, Kunsten i Gud.

Ei Skialden være skal Naturens Abe,
I smaalig Efterligning sig ei tabe,
Ei heller lægge blindt sit Frø i Furen,
Og Alting overlade til Naturen.

„Hvad skal han da?" Sit Kald, sin Stræben hædre,
Ved Manglerne med Kunsten at forbedre.
„Forbedre Herrens Værk?" Det store Hele
Staaer selv som Mønster for de mindre Dele.

Det store Værk — for det han maa sig bøie;
Dog ei som Orm i Støv, men med et Øie,
Der seer Guds Herlighed og den kan fatte,
Uværdig ei til Livets rige Skatte.

Men alt det Enkelte, som Tiden røver
Saa snart sin Kraft, Fuldendelsen behøver.
Derfor har Gud den skiønne Kunst os givet,
Til sikker Havn for Skiønheden i Livet.

Thi Phantasiens Frugter, Sydens, Nordens,
Er Gaver af Guds Haand, saavel som Jordens.
Kunst fra Natur ei skiller Fængselsmuren;
Den sande Kunst er atter blot Naturen.

Og derfor drikke begge, tidligt, silde,
Til Vederqvægelsen af samme Kilde;
Og Kunst, hvis Hovmod kan Naturen glemme,
Blier Graaspurv, — Nattergalen uden Stemme.

Det Høie, Store, Livets Første, Sidste,
Saa lidt som Livet selv, vil Skialden miste.
Bortfiern det fra den bedste Digtertone!
Og stolteste Eeg staaer kappet, uden Krone.

Skiøndt Følelsen sig fiernt i Skyen taber,
Maa barnligt Siælen tale med sin Skaber.
Han veed det, at vi ere Børn tilsammen;
Men han forstaaer vor Lallen og vor Stammen.

Hans Hemmelighed ei hans Viisdom skiuler,
Som en forborgen Skat i Dybets Huler;
En Anelse derom har han os givet,
Hvergang et Hierte slaaer i Jordelivet.

Og naar engang det hen mod Tiden stunder,
Naar Fuldslag blier af flygtige Sekunder,
Vil Hieroglyphen vi, uslørt af Tiden,
Med Lethed læse paa Livspyramiden.

Alt vide vi, hvad dette Liv behøver;
Hver stor Bedrift derpaa har givet Prøver;
Hver herlig Aand, har den ei havt for Øie,
I bedste Kamp, det Store med det Høie?

Hvi strider stærken Helt, i Blodet badet?
Er det for Vindings Skyld? Er det af Hadet?
Nei! Kraften, Villien, Guddomskraften ligner;
Den er hans Ære, Løn, og den han signer.

Det Skiønne ſtræber til Fuldendtheds Glæde,
Og i Fuldkommenhed har Gud ſit Sæde.
See græske Tempel! Taler Harmonien
Til Himlen ikke her, ſom Poeſien?

I græsk Architektur ſig, ſkiøn for Øiet,
Mathematikens Form til Kunſt ophøied,
Og loved Gud! I Skiønhed ſig bevæger
Triangel, Cirkel og Qvadrat og Streger.

Og Statuen, ſaa meſterlig fremſtillet!
„Gud ſkabte Menneſket i eget Billed"
Har Biblen ſagt; og Hedningen beviſte
Med døde Steen, at han den Sandhed priſte.

For Skiønheds Magt ſig Grækeren mon bøie;
Da kom du, Chriſtendom! det ægte Høie;
Dog viſte Rafael, og han ei ene:
Det Høie kan med Skiønhed ſig forene.

Da Gud blev Menneſke, ſvandt Taagedunſten;
Thi da blev han en Gienſtand ſelv for Kunſten:
Som Barn paa Moders Skiød, ſkiøn alle Tider;
Som den Uſkyldige, der Døden lider.

Henrykt af Gud, i Middelalderſlægten,
Steenpoeſie os digted Architekten;
Hvor Kirken fromt til Andagt vinkte Brimlen,
Der ſtrækker den ſin Arm høit imod Himlen.

Kan jeg de Værker alle vel opregne,
Med Guddomspræg, ſom ſmykke Jordens Egne?
De Sange, der henrykte Siælen længe,
Fra Davids Stræng, til Kingos Harpeſtrænge?

Men nu, hvor er Begeistringen? — Vidt brage
Vel Kraftens Luer høit i vore Dage;
Dog føles ei med Hiertet, men med Panden;
Henrykt er ikke Siælen, men Forstanden.

„Og vil du, at vi end til Himlens Konning,
Som Munke, sjunge skal om Mælk og Honning?
At, som i Bedstefædres Tid, bli'er stammet
Om Lammets Blod? Skal vi tilbede Lammet?

Nei! men af Solen selv, den stolte, høie,
Du lære skal for Gud dig at nedbøie;
Og naar sig Dødens Billed, Natten nærmer,
Som Maanen være du en hellig Sværmer!

Og stræber du til Frihed? Himlens Rige
Paa rette Viis os danner alle Lige.
Men kun i Kiærlighed kan Frihed trives,
Og kun det Gode Seir af Himlen gives.

Og est du Kunstner, Broder! est du Digter,
Til Ham dit hele Værk, din Stræben sigter.
Og derfor sjunger jeg: Almagten være
Mit Liv, min Kunst indviet, og min Ære!

Indhold.

Regnar Lodbrok.

	Side.
Lathgertha	7
Sigurd Ring	16
Lindormen	21
Regnar Lodbrok	33
Thora Borgarhiort	42
Kraka	46
Aslaug	54
Erik og Agnar	68
Ivar Beenlose	74
Haslidalen	77
Afskeden	83
Regnars Død	87
Sønnernes Hævn	98

Digtekunsten.

Side.

Forord 109
Kunstens Hovedkræfter 112
Smagen 113
Modesmagen 115
Det Skionne, det Gode og det Sande 117
Kunsternes Grundforskiellighed 117
Poesien 119
Digteren 120
Det Nationale 121
Digteren national 122
Poesiens Sandhed 124
Den blotte Form 126
Stoffet 128
Tanken 129
Verset 130
Det Musikalske og det Maleriske 133
Den poetiske Musik 135
Idealet 136
Det Characteristiske 138
Temperamenterne 140
Lidenskaben 142
Ondskaben 143
Det Hæslige 144
Det Triviale 145
Monotonien 146
Indbildningskraften 147
Vittigheden. Det Humoristiske 148
Det Moralske 150
Digtekræfternes nødvendige Forening 151
De forskiellige Digtarter 153
Oden og Elegien 155
Lyriske Digtere 157
Digterinder 158

	Side.
Poetiske Smaablomster	159
Heltedigtet	160
Græsk og nordisk Mythologie	163
Eventyret; det Underfulde	166
Episke Digtere	167
Romanen	169
Den poetiske Prosa	171
Dramet	174
De tre dramatiske Enheder	175
Comedien	176
Idyllen og Genrestykket	178
Tragedien	179
Tragediens Theorie	181
Philosophien og Poesien	184
Skiæbnetragedien	185
Følelsens Forsvar	187
Medlidenheden	189
Lastens Beundring	190
Den nyere franske Skole	191
Tragiske Digtere	193
Gud i Kunsten, Kunsten i Gud	195

Ausgang Emmaus 120
Gefangen 100
Gott ist mein Hirte Ezechiel 103
Gottes Barmherzigkeit 101
Gottes Wort 102
Heimat 100
Ich will dich segnen Genesis 119
Jesus 117
Ich komme bald 121
Jesus Christus 122
Jesus ist der Weg 124
Jesus Sohn Gottes 121
Jesus Tod 119
Jesus und die Ehebrecherin 118
Kommt 120
Lasset die Kindlein zu mir kommen 117
Lasset mich 121
Mein Gebet 122
Mein Heiland 123
Mein Vaterland 124
Mutterliebe 125
Nachfolge Christi 126
Nicht Sorgen 127
Ostern 128
Pfingsten 129
Reue 130
Sonntag 131
Sonntagsfeier 132
Sorget nicht 133
Sterben 134
Tod 135
Trauer 136
Trost 137
Trost der Witwe 138
Trost der Witwe 139
Trost der Witwe 140
Trost der Witwe 141
Trost der Witwe 142
Trost der Witwe 143
Trost der Witwe 144
Trost der Witwe 145
Trost der Witwe 146
Trost der Witwe 147
Trost der Witwe 148
Trost der Witwe 149
Trost der Witwe 150
Trost der Witwe 151
Trost der Witwe 152
Trost der Witwe 153
Trost der Witwe 154
Trost der Witwe 155
Trost der Witwe 156
Trost der Witwe 157
Trost der Witwe 158
Trost der Witwe 159
Trost der Witwe 160
Trost der Witwe 161
Trost der Witwe 162
Trost der Witwe 163
Trost der Witwe 164
Trost der Witwe 165
Trost der Witwe 166
Trost der Witwe 167
Trost der Witwe 168
Trost der Witwe 169
Trost der Witwe 170
Trost der Witwe 171
Trost der Witwe 172
Trost der Witwe 173
Trost der Witwe 174
Trost der Witwe 175
Trost der Witwe 176
Trost der Witwe 177
Trost der Witwe 178
Trost der Witwe 179
Trost der Witwe 180
Trost der Witwe 181
Trost der Witwe 182
Trost der Witwe 183
Trost der Witwe 184
Trost der Witwe 185
Trost der Witwe 186
Trost der Witwe 187
Trost der Witwe 188
Trost der Witwe 189
Trost der Witwe 190
Trost der Witwe 191
Trost der Witwe 192
Trost der Witwe 193
Trost der Witwe 194
Trost der Witwe 195
Trost der Witwe 196
Trost der Witwe 197
Trost der Witwe 198
Trost der Witwe 199
Trost der Witwe 200
Trost der Witwe 201
Trost der Witwe 202
Trost der Witwe 203
Trost der Witwe 204
Trost der Witwe 205
Trost der Witwe 206
Trost der Witwe 207
Trost der Witwe 208
Trost der Witwe 209
Trost der Witwe 210
Trost der Witwe 211
Trost der Witwe 212
Trost der Witwe 213
Trost der Witwe 214
Trost der Witwe 215
Trost der Witwe 216
Trost der Witwe 217
Trost der Witwe 218
Trost der Witwe 219
Trost der Witwe 220
Trost der Witwe 221
Trost der Witwe 222
Trost der Witwe 223
Trost der Witwe 224
Trost der Witwe 225
Trost der Witwe 226
Trost der Witwe 227
Trost der Witwe 228
Trost der Witwe 229
Trost der Witwe 230
Trost der Witwe 231
Trost der Witwe 232
Trost der Witwe 233
Trost der Witwe 234
Trost der Witwe 235
Trost der Witwe 236
Trost der Witwe 237
Trost der Witwe 238
Trost der Witwe 239
Trost der Witwe 240
Trost der Witwe 241
Trost der Witwe 242
Trost der Witwe 243
Trost der Witwe 244
Trost der Witwe 245
Trost der Witwe 246
Trost der Witwe 247
Trost der Witwe 248
Trost der Witwe 249
Trost der Witwe 250
Trost der Witwe 251
Trost der Witwe 252
Trost der Witwe 253
Trost der Witwe 254
Trost der Witwe 255
Trost der Witwe 256
Trost der Witwe 257
Trost der Witwe 258
Trost der Witwe 259
Trost der Witwe 260
Trost der Witwe 261
Trost der Witwe 262
Trost der Witwe 263
Trost der Witwe 264
Trost der Witwe 265
Trost der Witwe 266
Trost der Witwe 267
Trost der Witwe 268
Trost der Witwe 269
Trost der Witwe 270
Trost der Witwe 271
Trost der Witwe 272
Trost der Witwe 273
Trost der Witwe 274
Trost der Witwe 275
Trost der Witwe 276
Trost der Witwe 277
Trost der Witwe 278
Trost der Witwe 279
Trost der Witwe 280
Trost der Witwe 281
Trost der Witwe 282
Trost der Witwe 283
Trost der Witwe 284
Trost der Witwe 285
Trost der Witwe 286
Trost der Witwe 287
Trost der Witwe 288
Trost der Witwe 289
Trost der Witwe 290
Trost der Witwe 291
Trost der Witwe 292
Trost der Witwe 293
Trost der Witwe 294
Trost der Witwe 295
Trost der Witwe 296
Trost der Witwe 297
Trost der Witwe 298
Trost der Witwe 299
Trost der Witwe 300
Trost der Witwe 301
Trost der Witwe 302
Trost der Witwe 303
Trost der Witwe 304
Trost der Witwe 305
Trost der Witwe 306
Trost der Witwe 307
Trost der Witwe 308
Trost der Witwe 309
Trost der Witwe 310
Trost der Witwe 311
Trost der Witwe 312
Trost der Witwe 313
Trost der Witwe 314
Trost der Witwe 315
Trost der Witwe 316
Trost der Witwe 317
Trost der Witwe 318
Trost der Witwe 319
Trost der Witwe 320
Trost der Witwe 321
Trost der Witwe 322
Trost der Witwe 323
Trost der Witwe 324
Trost der Witwe 325
Trost der Witwe 326
Trost der Witwe 327
Trost der Witwe 328
Trost der Witwe 329
Trost der Witwe 330
Trost der Witwe 331
Trost der Witwe 332
Trost der Witwe 333
Trost der Witwe 334
Trost der Witwe 335
Trost der Witwe 336
Trost der Witwe 337
Trost der Witwe 338
Trost der Witwe 339
Trost der Witwe 340
Trost der Witwe 341
Trost der Witwe 342
Trost der Witwe 343
Trost der Witwe 344
Trost der Witwe 345
Trost der Witwe 346
Trost der Witwe 347
Trost der Witwe 348
Trost der Witwe 349
Trost der Witwe 350
Trost der Witwe 351
Trost der Witwe 352
Trost der Witwe 353
Trost der Witwe 354
Trost der Witwe 355
Trost der Witwe 356
Trost der Witwe 357
Trost der Witwe 358
Trost der Witwe 359
Trost der Witwe 360
Trost der Witwe 361
Trost der Witwe 362
Trost der Witwe 363
Trost der Witwe 364
Trost der Witwe 365
Trost der Witwe 366
Trost der Witwe 367
Trost der Witwe 368
Trost der Witwe 369
Trost der Witwe 370
Trost der Witwe 371
Trost der Witwe 372
Trost der Witwe 373
Trost der Witwe 374
Trost der Witwe 375
Trost der Witwe 376
Trost der Witwe 377
Trost der Witwe 378
Trost der Witwe 379
Trost der Witwe 380
Trost der Witwe 381
Trost der Witwe 382
Trost der Witwe 383
Trost der Witwe 384
Trost der Witwe 385
Trost der Witwe 386
Trost der Witwe 387
Trost der Witwe 388
Trost der Witwe 389
Trost der Witwe 390
Trost der Witwe 391
Trost der Witwe 392
Trost der Witwe 393
Trost der Witwe 394
Trost der Witwe 395
Trost der Witwe 396
Trost der Witwe 397
Trost der Witwe 398
Trost der Witwe 399
Trost der Witwe 400
Trost der Witwe 401
Trost der Witwe 402
Trost der Witwe 403
Trost der Witwe 404
Trost der Witwe 405
Trost der Witwe 406
Trost der Witwe 407
Trost der Witwe 408
Trost der Witwe 409
Trost der Witwe 410
Trost der Witwe 411
Trost der Witwe 412
Trost der Witwe 413
Trost der Witwe 414
Trost der Witwe 415
Trost der Witwe 416
Trost der Witwe 417
Trost der Witwe 418
Trost der Witwe 419
Trost der Witwe 420
Trost der Witwe 421
Trost der Witwe 422
Trost der Witwe 423
Trost der Witwe 424
Trost der Witwe 425
Trost der Witwe 426
Trost der Witwe 427
Trost der Witwe 428
Trost der Witwe 429
Trost der Witwe 430
Trost der Witwe 431
Trost der Witwe 432
Trost der Witwe 433
Trost der Witwe 434
Trost der Witwe 435
Trost der Witwe 436
Trost der Witwe 437
Trost der Witwe 438
Trost der Witwe 439
Trost der Witwe 440
Trost der Witwe 441
Trost der Witwe 442
Trost der Witwe 443
Trost der Witwe 444
Trost der Witwe 445
Trost der Witwe 446
Trost der Witwe 447
Trost der Witwe 448
Trost der Witwe 449
Trost der Witwe 450
Trost der Witwe 451
Trost der Witwe 452
Trost der Witwe 453
Trost der Witwe 454
Trost der Witwe 455
Trost der Witwe 456
Trost der Witwe 457
Trost der Witwe 458
Trost der Witwe 459
Trost der Witwe 460
Trost der Witwe 461
Trost der Witwe 462
Trost der Witwe 463
Trost der Witwe 464
Trost der Witwe 465
Trost der Witwe 466
Trost der Witwe 467
Trost der Witwe 468
Trost der Witwe 469
Trost der Witwe 470
Trost der Witwe 471
Trost der Witwe 472
Trost der Witwe 473
Trost der Witwe 474
Trost der Witwe 475
Trost der Witwe 476
Trost der Witwe 477
Trost der Witwe 478
Trost der Witwe 479
Trost der Witwe 480
Trost der Witwe 481
Trost der Witwe 482
Trost der Witwe 483
Trost der Witwe 484
Trost der Witwe 485
Trost der Witwe 486
Trost der Witwe 487
Trost der Witwe 488
Trost der Witwe 489
Trost der Witwe 490
Trost der Witwe 491
Trost der Witwe 492
Trost der Witwe 493
Trost der Witwe 494
Trost der Witwe 495
Trost der Witwe 496
Trost der Witwe 497
Trost der Witwe 498
Trost der Witwe 499
Trost der Witwe 500
Trost der Witwe 501
Trost der Witwe 502
Trost der Witwe 503
Trost der Witwe 504
Trost der Witwe 505
Trost der Witwe 506
Trost der Witwe 507
Trost der Witwe 508
Trost der Witwe 509
Trost der Witwe 510
Trost der Witwe 511
Trost der Witwe 512
Trost der Witwe 513
Trost der Witwe 514
Trost der Witwe 515
Trost der Witwe 516
Trost der Witwe 517
Trost der Witwe 518
Trost der Witwe 519
Trost der Witwe 520
Trost der Witwe 521
Trost der Witwe 522
Trost der Witwe 523
Trost der Witwe 524
Trost der Witwe 525
Trost der Witwe 526
Trost der Witwe 527
Trost der Witwe 528
Trost der Witwe 529
Trost der Witwe 530
Trost der Witwe 531
Trost der Witwe 532
Trost der Witwe 533
Trost der Witwe 534
Trost der Witwe 535
Trost der Witwe 536
Trost der Witwe 537
Trost der Witwe 538
Trost der Witwe 539
Trost der Witwe 540
Trost der Witwe 541
Trost der Witwe 542
Trost der Witwe 543
Trost der Witwe 544
Trost der Witwe 545
Trost der Witwe 546
Trost der Witwe 547
Trost der Witwe 548
Trost der Witwe 549
Trost der Witwe 550
Trost der Witwe 551
Trost der Witwe 552
Trost der Witwe 553
Trost der Witwe 554
Trost der Witwe 555
Trost der Witwe 556
Trost der Witwe 557
Trost der Witwe 558
Trost der Witwe 559
Trost der Witwe 560
Trost der Witwe 561
Trost der Witwe 562
Trost der Witwe 563
Trost der Witwe 564
Trost der Witwe 565
Trost der Witwe 566
Trost der Witwe 567
Trost der Witwe 568
Trost der Witwe 569
Trost der Witwe 570
Trost der Witwe 571
Trost der Witwe 572
Trost der Witwe 573
Trost der Witwe 574
Trost der Witwe 575
Trost der Witwe 576
Trost der Witwe 577
Trost der Witwe 578
Trost der Witwe 579
Trost der Witwe 580
Trost der Witwe 581
Trost der Witwe 582
Trost der Witwe 583
Trost der Witwe 584
Trost der Witwe 585
Trost der Witwe 586
Trost der Witwe 587
Trost der Witwe 588
Trost der Witwe 589
Trost der Witwe 590
Trost der Witwe 591
Trost der Witwe 592
Trost der Witwe 593
Trost der Witwe 594
Trost der Witwe 595
Trost der Witwe 596
Trost der Witwe 597
Trost der Witwe 598
Trost der Witwe 599
Trost der Witwe 600
Trost der Witwe 601
Trost der Witwe 602
Trost der Witwe 603
Trost der Witwe 604
Trost der Witwe 605
Trost der Witwe 606
Trost der Witwe 607
Trost der Witwe 608
Trost der Witwe 609
Trost der Witwe 610
Trost der Witwe 611
Trost der Witwe 612
Trost der Witwe 613
Trost der Witwe 614
Trost der Witwe 615
Trost der Witwe 616
Trost der Witwe 617
Trost der Witwe 618
Trost der Witwe 619
Trost der Witwe 620
Trost der Witwe 621
Trost der Witwe 622
Trost der Witwe 623
Trost der Witwe 624
Trost der Witwe 625
Trost der Witwe 626
Trost der Witwe 627
Trost der Witwe 628
Trost der Witwe 629
Trost der Witwe 630
Trost der Witwe 631
Trost der Witwe 632
Trost der Witwe 633
Trost der Witwe 634
Trost der Witwe 635
Trost der Witwe 636
Trost der Witwe 637
Trost der Witwe 638
Trost der Witwe 639
Trost der Witwe 640
Trost der Witwe 641
Trost der Witwe 642
Trost der Witwe 643
Trost der Witwe 644
Trost der Witwe 645
Trost der Witwe 646
Trost der Witwe 647
Trost der Witwe 648
Trost der Witwe 649
Trost der Witwe 650
Trost der Witwe 651
Trost der Witwe 652
Trost der Witwe 653
Trost der Witwe 654
Trost der Witwe 655
Trost der Witwe 656
Trost der Witwe 657
Trost der Witwe 658
Trost der Witwe 659
Trost der Witwe 660
Trost der Witwe 661
Trost der Witwe 662
Trost der Witwe 663
Trost der Witwe 664
Trost der Witwe 665
Trost der Witwe 666
Trost der Witwe 667
Trost der Witwe 668
Trost der Witwe 669
Trost der Witwe 670
Trost der Witwe 671
Trost der Witwe 672
Trost der Witwe 673
Trost der Witwe 674
Trost der Witwe 675
Trost der Witwe 676
Trost der Witwe 677
Trost der Witwe 678
Trost der Witwe 679
Trost der Witwe 680
Trost der Witwe 681
Trost der Witwe 682
Trost der Witwe 683
Trost der Witwe 684
Trost der Witwe 685
Trost der Witwe 686
Trost der Witwe 687
Trost der Witwe 688
Trost der Witwe 689
Trost der Witwe 690
Trost der Witwe 691
Trost der Witwe 692
Trost der Witwe 693
Trost der Witwe 694
Trost der Witwe 695
Trost der Witwe 696
Trost der Witwe 697
Trost der Witwe 698
Trost der Witwe 699
Trost der Witwe 700
Trost der Witwe 701
Trost der Witwe 702
Trost der Witwe 703
Trost der Witwe 704
Trost der Witwe 705
Trost der Witwe 706
Trost der Witwe 707
Trost der Witwe 708
Trost der Witwe 709
Trost der Witwe 710
Trost der Witwe 711
Trost der Witwe 712
Trost der Witwe 713
Trost der Witwe 714
Trost der Witwe 715
Trost der Witwe 716
Trost der Witwe 717
Trost der Witwe 718
Trost der Witwe 719
Trost der Witwe 720
Trost der Witwe 721
Trost der Witwe 722
Trost der Witwe 723
Trost der Witwe 724
Trost der Witwe 725
Trost der Witwe 726
Trost der Witwe 727
Trost der Witwe 728
Trost der Witwe 729
Trost der Witwe 730
Trost der Witwe 731
Trost der Witwe 732
Trost der Witwe 733
Trost der Witwe 734
Trost der Witwe 735
Trost der Witwe 736
Trost der Witwe 737
Trost der Witwe 738
Trost der Witwe 739
Trost der Witwe 740
Trost der Witwe 741
Trost der Witwe 742
Trost der Witwe 743
Trost der Witwe 744
Trost der Witwe 745
Trost der Witwe 746
Trost der Witwe 747
Trost der Witwe 748
Trost der Witwe 749
Trost der Witwe 750
Trost der Witwe 751
Trost der Witwe 752
Trost der Witwe 753
Trost der Witwe 754
Trost der Witwe 755
Trost der Witwe 756
Trost der Witwe 757
Trost der Witwe 758
Trost der Witwe 759
Trost der Witwe 760
Trost der Witwe 761
Trost der Witwe 762
Trost der Witwe 763
Trost der Witwe 764
Trost der Witwe 765
Trost der Witwe 766
Trost der Witwe 767
Trost der Witwe 768
Trost der Witwe 769
Trost der Witwe 770
Trost der Witwe 771
Trost der Witwe 772
Trost der Witwe 773
Trost der Witwe 774
Trost der Witwe 775
Trost der Witwe 776
Trost der Witwe 777
Trost der Witwe 778
Trost der Witwe 779
Trost der Witwe 780
Trost der Witwe 781
Trost der Witwe 782
Trost der Witwe 783
Trost der Witwe 784
Trost der Witwe 785
Trost der Witwe 786
Trost der Witwe 787
Trost der Witwe 788
Trost der Witwe 789
Trost der Witwe 790
Trost der Witwe 791
Trost der Witwe 792
Trost der Witwe 793
Trost der Witwe 794
Trost der Witwe 795
Trost der Witwe 796
Trost der Witwe 797
Trost der Witwe 798
Trost der Witwe 799
Trost der Witwe 800
Trost der Witwe 801
Trost der Witwe 802
Trost der Witwe 803
Trost der Witwe 804
Trost der Witwe 805
Trost der Witwe 806
Trost der Witwe 807
Trost der Witwe 808
Trost der Witwe 809
Trost der Witwe 810
Trost der Witwe 811
Trost der Witwe 812
Trost der Witwe 813
Trost der Witwe 814
Trost der Witwe 815
Trost der Witwe 816
Trost der Witwe 817
Trost der Witwe 818
Trost der Witwe 819
Trost der Witwe 820
Trost der Witwe 821
Trost der Witwe 822
Trost der Witwe 823
Trost der Witwe 824
Trost der Witwe 825
Trost der Witwe 826
Trost der Witwe 827
Trost der Witwe 828
Trost der Witwe 829
Trost der Witwe 830
Trost der Witwe 831
Trost der Witwe 832
Trost der Witwe 833
Trost der Witwe 834
Trost der Witwe 835
Trost der Witwe 836
Trost der Witwe 837
Trost der Witwe 838
Trost der Witwe 839
Trost der Witwe 840
Trost der Witwe 841
Trost der Witwe 842
Trost der Witwe 843
Trost der Witwe 844
Trost der Witwe 845
Trost der Witwe 846
Trost der Witwe 847
Trost der Witwe 848
Trost der Witwe 849
Trost der Witwe 850
Trost der Witwe 851
Trost der Witwe 852
Trost der Witwe 853
Trost der Witwe 854
Trost der Witwe 855
Trost der Witwe 856
Trost der Witwe 857
Trost der Witwe 858
Trost der Witwe 859
Trost der Witwe 860
Trost der Witwe 861
Trost der Witwe 862
Trost der Witwe 863
Trost der Witwe 864
Trost der Witwe 865
Trost der Witwe 866
Trost der Witwe 867
Trost der Witwe 868
Trost der Witwe 869
Trost der Witwe 870
Trost der Witwe 871
Trost der Witwe 872
Trost der Witwe 873
Trost der Witwe 874
Trost der Witwe 875
Trost der Witwe 876
Trost der Witwe 877
Trost der Witwe 878
Trost der Witwe 879
Trost der Witwe 880
Trost der Witwe 881
Trost der Witwe 882
Trost der Witwe 883
Trost der Witwe 884
Trost der Witwe 885
Trost der Witwe 886
Trost der Witwe 887
Trost der Witwe 888
Trost der Witwe 889
Trost der Witwe 890
Trost der Witwe 891
Trost der Witwe 892
Trost der Witwe 893
Trost der Witwe 894
Trost der Witwe 895
Trost der Witwe 896
Trost der Witwe 897
Trost der Witwe 898
Trost der Witwe 899
Trost der Witwe 900
Trost der Witwe 901
Trost der Witwe 902
Trost der Witwe 903
Trost der Witwe 904
Trost der Witwe 905
Trost der Witwe 906
Trost der Witwe 907
Trost der Witwe 908
Trost der Witwe 909
Trost der Witwe 910
Trost der Witwe 911
Trost der Witwe 912
Trost der Witwe 913
Trost der Witwe 914
Trost der Witwe 915
Trost der Witwe 916
Trost der Witwe 917
Trost der Witwe 918
Trost der Witwe 919
Trost der Witwe 920
Trost der Witwe 921
Trost der Witwe 922
Trost der Witwe 923
Trost der Witwe 924
Trost der Witwe 925
Trost der Witwe 926
Trost der Witwe 927
Trost der Witwe 928
Trost der Witwe 929
Trost der Witwe 930
Trost der Witwe 931
Trost der Witwe 932
Trost der Witwe 933
Trost der Witwe 934
Trost der Witwe 935
Trost der Witwe 936
Trost der Witwe 937
Trost der Witwe 938
Trost der Witwe 939
Trost der Witwe 940
Trost der Witwe 941
Trost der Witwe 942
Trost der Witwe 943
Trost der Witwe 944
Trost der Witwe 945
Trost der Witwe 946
Trost der Witwe 947
Trost der Witwe 948
Trost der Witwe 949
Trost der Witwe 950
Trost der Witwe 951
Trost der Witwe 952
Trost der Witwe 953
Trost der Witwe 954
Trost der Witwe 955
Trost der Witwe 956
Trost der Witwe 957
Trost der Witwe 958
Trost der Witwe 959
Trost der Witwe 960
Trost der Witwe 961
Trost der Witwe 962
Trost der Witwe 963
Trost der Witwe 964
Trost der Witwe 965
Trost der Witwe 966
Trost der Witwe 967
Trost der Witwe 968
Trost der Witwe 969
Trost der Witwe 970
Trost der Witwe 971
Trost der Witwe 972
Trost der Witwe 973
Trost der Witwe 974
Trost der Witwe 975
Trost der Witwe 976
Trost der Witwe 977
Trost der Witwe 978
Trost der Witwe 979
Trost der Witwe 980
Trost der Witwe 981
Trost der Witwe 982
Trost der Witwe 983
Trost der Witwe 984
Trost der Witwe 985
Trost der Witwe 986
Trost der Witwe 987
Trost der Witwe 988
Trost der Witwe 989
Trost der Witwe 990
Trost der Witwe 991
Trost der Witwe 992
Trost der Witwe 993
Trost der Witwe 994
Trost der Witwe 995
Trost der Witwe 996
Trost der Witwe 997
Trost der Witwe 998
Trost der Witwe 999
Trost der Witwe 1000

